STAR WARS

ÎNCEPUTURILE JEDI
ÎN VID

TIM LEBBON

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

TIM LEBBON

ÎNCEPUTURILE JEDI
-ÎN VID -

Traducere făcută de *Dumitrescu Cristian*

Tim Lebbon
Dawn of the Jedi – Into the Void
2013

Tim Lebbon

Tim Lebbon este scriitor de bestselleruri pentru *New York Times*. Până în prezent a publicat aproape treizeci de romane, precum şi zeci de nuvele şi sute de povestiri scurte. A câştigat patru premii British Fantasy, un premiu Bram Stoker şi un Premiu Scrib şi a fost finalist pentru World Fantasy, International Guild Horror şi premiile Shirley Jackson.

Drepturile de film la seria *Secret Journeys of Jack London* au fost achiziţionate de 20th Century Fox iar el şi Christopher Golden au scris prima schiţă a scenariului.

Lucrează, de asemenea, la noi romane şi scenarii, atât solo, cât şi în colaborare.

DRAMATIS PERSONAE

Lanoree Brock – Je'daii Ranger (femeie umană)
Dalien Brock – visător (bărbat uman)
Tre Sana – nelegiuit (mascul Twi'lek)
Dam-Powl – Maestră Je'daii (femelă Cathar)
Lha-Mi – Maestrul Templului Je'daii (mascul Dai Bendu)
Kara – instigatoare (femeie umană)
Lorus – Căpitan de Poliţie pe Kalimahr (mascul Sith)
Maxhagan – gangster (bărbat uman)

În inima oricărui suflet sărac, care nu este una cu Forţa, există doar vidul.

— Je'daii necunoscut, 2.545 TYA[1]

[1] TYA – Tho Yor Arrival (Sosirea navelor Tho Yor). Sosirea navelor Tho Yor pe Tython a marcat anul zero pentru sistemul de datare în timp standard, folosind notaţia TYA. Anul 0 TYA a avut loc în anul 36.453 BBY (Înainte de Bătălia de la Yavin), cu 32.800 de ani înainte de Tratatul de pe Coruscant, cu 35.453 de ani înainte de Reforma Ruusan şi cu 36.418 ani înainte de Marea Resincronizare.

…cu mult timp în urmă, într-o galaxie foarte, foarte îndepărtată

Capitolul 1
MATERII ÎNTUNECATE

***Chiar şi la începutul călătoriei noastre mă simţeam ca o stâncă în râul Forţei. Lanoree este ca un peşte purtat de acel râu, hrănindu-se din el, trăind în el, bazându-se pe apele lui pentru bunăstarea ei. Dar eu sunt de neclintit. Un inconvenient pentru apă, atât timp cât rămân pe loc. Şi încet, încet, sunt erodat, transformându-mă în nimic*.**

— Dalien Brock, *Jurnale*, 10.661 TYA[2]

Ea este o fetiţă, cerul pare mare şi nesfârşit, iar Lanoree Brock inspiră minunile lui Tython în timp ce aleargă să-şi găsească fratele. Dalien este din nou lângă estuar. Îi place să fie singur, departe de toţi ceilalţi copii de la Bodhi, Templul Artelor Je'daii. Părinţii ei au trimis-o să-l găsească şi, deşi încă mai au de învăţat câte ceva în după-amiaza aceea, au promis că vor merge până la limita Pădurii Edge, în seara aceea. Lui Lanoree îi place acolo sus. O şi sperie puţin, de asemenea. Aproape de templu, lângă mare, poate simţi că Forţa este în reflux şi se găseşte peste tot – în aerul pe care îl respiră, în priveliştile pe care le vede şi în tot ceea ce alcătuieşte peisajul acela frumos. Sus, în Pădurea Edge, Forţa are o sălbăticie primitivă, care face inima să-i pompeze cu putere. Mama ei ar zâmbi şi ar spune că va afla tot ce trebuie să ştie, la timpul potrivit. Tatăl ei s-ar uita tăcut în pădure, de parcă ar tânji în tăcere să o exploreze în felul acela. Şi fratele ei mai mic, de doar nouă ani, ar începe să plângă. Plângea mereu când se vorbea despre Pădurea Edge.

— Dal!

Ea foşneşte prin iarba înaltă de lângă malul râului, cu mâinile întinse în lateral, astfel încât iarba să-i mângâie palmele. Nu-i va spune despre plimbarea planificată pentru acea seară.

---

[2] Anul 10.661 TYA – Anul 25.792 BBY.

Dacă o va face, el se va simţi prost şi s-ar putea să nu fie de acord să vină acasă cu ea. El poate fi aşa, uneori, iar tatăl lor spune că ăsta este semnul că cineva îşi găseşte propria cale. Se pare că Dal nu a auzit-o şi, pe măsură ce se apropie de el, ea încetineşte fuga până devine o plimbare şi se gândeşte: *Dacă aş fi fost în locul lui, aş fi simţit de mult timp că mă apropii*. Capul lui Dal rămâne plecat. Alături de el a creat un cerc perfect, folosind pietricele. Face asta atunci când se gândeşte. Râul curge, rapid şi alimentat de ploile recente. Are o putere care intimidează şi, închizând ochii, Lanoree simţi Forţa şi nenumăratele forme de viaţă care numeau râul *casă*. Unele sunt la fel de mici ca degetul ei, altele, care înoată în sus pe râu, dinspre ocean, au aproape jumătate din mărimea unei nave Cloud Chaser. Ea ştie, din studii, că multe dintre ele au dinţi.

Îşi muşcă buza, ezitând. Apoi cercetă cu mintea şi...

— Ţi-am spus să nu-mi mai faci asta niciodată!

— Dal...

El se ridică, se întoarce şi pare furios. Doar pentru un moment, în ochii lui este un foc care ei nu-i place. A mai văzut acel foc înainte şi poartă, pe buza inferioară, o cicatrice tare, ca dovadă a acelui foc. Apoi mânia lui dispare şi zâmbeşte.

— Îmi pare rău. M-ai speriat, atâta tot.

— Desenezi? întrebă ea, văzând caietul de schiţe.

Dal închide cartea.

— Sunt nimicuri.

— Nu cred, spune Lanoree. Eşti foarte bun. Însuşi Maestrul Fenn de la Templu spune asta.

— Maestrul Fenn este un prieten de-al tatei.

Lanoree ignoră insinuarea şi se apropie de fratele ei. Poate vedea deja că a ales un loc minunat de unde să deseneze împrejurimile. Râul se curbează şi un afluent mai mic i se alătură de pe dealurile Pădurii Edge, provocând confuzie în curenţi. Tufişurile de pe malul îndepărtat sunt colorate şi vibrante şi mai e acolo un copac imens şi vechi, al cărui trunchi gol găzduieşte un cuib de păsări. Penele lor aurii strălucesc în soarele după-amiezii. Cântecul păsărilor completează vuietul râului.

— Lasă-mă să văd, spune Lanoree.

Dal nu se uită la ea, dar deschide tableta.

— Este frumos, spune ea. Forţa ţi-a călăuzit degetele, Dal.

Dar nu este sigură de asta.

Dal scoase un creion mare din buzunar şi trase cinci linii groase peste desen, de la stânga la dreapta, rupând hârtia şi stricându-l pentru totdeauna. Expresia sa nu se schimbă şi nici respiraţia. Este aproape ca şi cum nu ar exista deloc furie.

— Gata, spune el. Aşa e mai bine.

Pentru o clipă, liniile arată ca nişte urme de gheare, iar Lanoree inspiră adânc şi clipeşte...

* * *

O alarmă înceată, insistentă, o scoală din somn. Lanoree oftă şi se ridică în şezut, frecându-şi ochii şi alungând visul. Dragul de Dal. Îl visase deseori, dar numai visele din ultimul timp erau rele. Nu şi când erau copii, când Tython fusese atât de plin de potenţial. Poate că se întâmpla pentru că se îndrepta spre casă. Nu mai revenise pe Tython de mai bine de patru ani. Era Ranger[3] Je'daii, şi tot ceea ce făcuse, fusese să patruleze. Unii Rangeri găseau motive pentru a reveni în mod regulat pe Tython. Întâlnirile cu familiile, instruirea continuă, raportări făcute personal, totul se rezuma la acelaşi lucru – urau să fie departe de casă. De asemenea, mai ştia că erau unii Je'daii care simţeau nevoia să se scufunde, din când în când, ei înşişi, în împrejurimile bogate în Forţă ale lui Tython, de parcă nu erau siguri că uniunea lor cu Forţa era suficient de puternică. Lanoree nu avea astfel de îndoieli. Se simţea confortabil cu puterea şi echilibrul ei în Forţă. Perioadele scurte pe care le petrecuse cu ceilalţi în refugiile de pe Ashla şi Bogan[4] – o parte voluntară a antrenamentului unui Padawan, dacă doreau să meargă acolo – o făcuse să fie chiar mai încrezătoare.

Se ridică de pe pătuţ şi se întinse. Ridică mâinile spre tavan şi apucă barele pe care le sudase acolo singură, trăgându-se în sus, respirând încet, apoi ridicându-şi picioarele şi întinzându-le până ajunse la orizontală cu solul. Muşchii îi tremurau şi respira adânc în timp ce simţea Forţa curgând prin ea, vibrantă, vie. Exerciţiul mental şi meditaţia erau bune, dar uneori simţea mai multă plăcere în exerciţiile fizice. Ea credea

---

[3] Ranger – Soldat/membru al unui corp de elită.

[4] Ashla şi Bogan – Luni ale lui Tython, care simbolizau partea luminoasă şi pe cea întunecată a Forţei.

că, pentru a fi puternic în Forţă, trebuie să fii puternic şi la trup.

Alarma încă suna.

— Sunt trează, spuse ea, întorcându-se încet cu picioarele spre podea, în caz că nu l-ai observat.

Alarma se dezactivă, iar droidul galben soios, de întreţinere a navei ei *Pacificator*[5] pătrunse în camera mică pe picioarele lui metalice căptuşite. Era una dintre multele modificări pe care le făcuse navei în anii petrecuţi în afara sistemului Tythan. Majoritatea navelor aveau un droid foarte simplu, dar ea îl îmbunătăţise pe al ei cu un Holgorian IM-220, capabil să comunice, limitat, cu un stăpân uman şi să execute şi alte munci care nu ţineau neapărat de întreţinerea navei. Mersese chiar mai departe, personalizându-l cu o armură grea, dublându-i greutatea, dar făcându-l mult mai util în scenariile riscante. Vorbea cu el, el îi răspundea fără nicio emoţie şi ea presupunea că era echivalentul încercării de a comunica cu un kapir[6] de acasă. Îi dăduse chiar şi un nume.

— Hei, Ironholgs. Ar fi bine să nu mă fi trezit prea devreme.

Droidul bipăi şi scârţâi, şi ea nu fu sigură dacă era din cauză că era nervos sau din cauza vârstei. Se uită prin camera mică, dar confortabilă. Alesese un *Pacificator* în locul unui *Vânător* din cauza dimensiunii sale; chiar înainte de a întreprinde prima ei misiune ca Ranger Je'daii, ştia că va fi dornică să-şi petreacă o mare parte din timp în spaţiu. Un *Vânător* era rapid şi agil, dar prea mic pentru a locui în el. *Pacificatorul* era un compromis în ceea ce privea manevrabilitatea, dar petrecuse perioade lungi de timp trăind singură în navă. Prefera să fie aşa.

Şi, ca majoritatea Rangerilor, făcuse multe modificări şi adaptări navei ei, evidenţiindu-şi propria identitate. Scosese masa şi scaunele şi le înlocuise cu un echipament de greutăţi pentru antrenament. Acum mânca aşezată pe pătuţul ei îngust. Înlocuise sistemul de divertisment holonet cu un ecran mai vechi, care ţinea loc şi de centru de comunicaţii şi redusese astfel greutatea netă a navei. Lângă compartimentul motor extins, mai era o cameră mică care adăpostea un al doilea pătuţ pentru oaspeţi sau însoţitori, dar, pentru că nu avea niciodată

---

[5] Peacemaker – Pacificator.

[6] Kapir – Specie de ierbivor de pe Tython.

vreunul, umpluse spaţiul cu capsule suplimentare de energie pentru laser, o unitate de reciclare a apei şi o magazie pentru mâncare. Cele patru turele laser ale navei fuseseră şi ele modernizate şi acum aveau rachete cu plasmă şi rachete drone pentru lupta la distanţă. Din mâna Maestrului armurier Gan Corla – un Cathar – tunurile ei deveniseră acum de trei ori mai puternice, şi aveau o rază de acţiune de peste două ori mai mare decât *Pacificatorii* standard. De asemenea, modificase şi adaptase funcţia şi poziţia multor comenzi din cabina de pilotaj, astfel încât numai ea să poată zbura în mod eficient cu nava. Era a ei, era casa ei şi aşa îi plăcea să fie.

— Cât timp mai e până ajungem pe Tython? întrebă ea.

Droidul scoase o serie de scâncete şi clicuri.

— Bine, spuse Lanoree. Presupun că ar fi bine să mă pregătesc.

Atinse un panou şi ecranele întunecate din partea din faţă a cabinei de pilotaj se estompară, apoi se curăţară, dezvăluind imaginea presărată cu stele care îi făcea întotdeauna inima să se strângă. Era ceva atât de tulburător să te deplasezi la distanţele pe care le vedeai prin ecran şi Forţa nu o lăsa niciodată să uite că făcea parte din ceva incredibil de mare. Presupuse că acela era momentul cel mai apropiat de o revelaţie religioasă la care ajunsese vreodată.

Atinse din nou panoul şi apăru o strălucire roşie, înconjurând o pată din depărtare. Tython. În trei ore va fi acolo. Faptul că i se ordonase de către Consiliul Je'daii să vină înapoi pe Tython, însemna doar un singur lucru. Aveau o misiune pentru ea şi era necesar să o discute faţă în faţă.

* * *

Spălată, îmbrăcată şi hrănită, Lanoree stătea în carlinga navei şi privea cum se apropia de Tython. Nava ei comunicase cu dronele santinele care orbitau la treizeci de mii de kilometri înălţime, iar acum *Pacificatorul* făcea o parabolă graţioasă care s-o aducă în atmosferă, chiar deasupra ecuatorului.

Era nervoasă pentru că vizita din nou Tython, dar era şi o parte de entuziasm, de asemenea. Era bine să-i revadă pe mama şi tatăl ei, oricât de scurtă ar fi fost vizita. Îi contacta mult prea rar. Cu Dal mort, acum ea era singurul lor copil.

Un sunet moale o anunţă că primea o transmisiune. Se roti în scaun şi privi ecranul, chiar când de stabiliza într-o imagine.

— Maestră Dam-Powl, spuse Lanoree, surprinsă. Este o onoare.

Şi chiar era. Se aşteptase ca transmisia să fie de la un Ranger Je'daii sau poate chiar un *Călător* pe care nu-l cunoştea. Nu de la Maestra Je'daii Cathar.

Dam-Powl înclină capul.

— Lanoree, îmi pare bine să te revăd. Îţi aşteptăm cu nerăbdare sosirea. Unele probleme presante necesită a fi discutate. Probleme *întunecate*.

— Am presupus că este vorba despre asta, spuse Lanoree.

Se foi în scaun, incomod de nervoasă.

— Îţi simt disconfortul, spuse Maestra Dam-Powl.

— Iertaţi-mă. A trecut ceva timp de când nu am mai vorbit cu un Maestru.

— Te simţi neliniştită chiar şi cu mine? întrebă Dam-Powl zâmbind. Dar zâmbetul îi păli repede. Nu contează. Pregăteşte-te, pentru că astăzi vei vorbi cu şase Maeştri, inclusiv cu Maestrul Lha-Mi de la Templul din Stav Kesh. Ţi-am trimis coordonatele de aterizare pentru locul nostru de întâlnire, la treizeci de kilometri sud de Akar Kesh. Te aşteptăm în curând.

— Maestră, nu ne întâlnim la vreunul dintre temple?

Dar Dam-Powl întrerupsese deja transmisia şi Lanoree rămase uitându-se la ecranul gol. Îşi putu vedea imaginea reflectată şi se adună repede, respirând pentru a îndepărta şocul. *Şase Maeştri Je'daii? Şi Lha-Mi?*

— Atunci chiar *este* ceva important.

Verifică primirea coordonatelor şi schimbă computerul de zbor pe manual, dorind să facă singură apropierea finală. Îi plăcuse întotdeauna să zboare şi libertatea pe care o simţea. Fără nicio legătură. Aproape liberă.

Lanoree închise ochii şi respiră în Forţă. Era puternică aproape de Tython, esenţială, şi îi trezea simţurile la viaţă.

În timp ce *Pacificatorul* pătrundea în atmosfera exterioară a lui Tython, emoţia lui Lanoree crescu. Zona de aterizare era amplasată într-o mică vale, cu pietre uriaşe care o înconjurau de pe dealurile din jur. Putea să mai vadă câteva nave, inclusiv *Vânători* şi un alt *Pacificator*. Era un loc ciudat pentru o astfel de întâlnire, dar Consiliul Je'daii avea motivele sale. Îşi manevră

nava într-un arc elegant şi ateriză aproape fără zgomot.

— Teren solid, şopti ea. Ironholgs, nu ştiu cât timp vom sta aici, dar profită de ocazie pentru a efectua o verificare completă a sistemelor. Dacă avem nevoie de ceva, vom lua din Akar Kesh, înainte să plecăm.

Droidul emise un oftat mecanic. Lanoree sondă uşor spre exterior şi când simţi că presiunea aerului se echilibrase, deschise trapa inferioară. Mirosurile care se strecurau – iarbă, apă curgătoare, care în mod atât de curios potenţa mirosurile care păreau să persiste în atmosfera din jurul templelor – îi amintiră de planeta pe care o lăsase în urmă. Dar acum nu era timp pentru meditaţii personale.

O aşteptau trei *Călători*, cu ochii mari şi încântaţi.

— Bine ai venit, Ranger Brock! spuse cel mai înalt dintre cei trei.

— Sunt sigură, spuse ea. Unde sunt aşteptată?

— În *Pacificatorul* Maestrului Lha-Mi, spuse un alt *Călător*. Suntem aici pentru a te însoţi. Te rog, urmează-ne.

* * *

— Sunt aici pentru a reprezenta Consiliul Maeştrilor, spuse Maestrul Lha-Mi de la Templul Stav Kesh. Iartă-ne că nu te-am primit pe Tython într-o... zonă mai salubră. Dar, din necesitate, întâlnirea aceasta trebuie să fie ascunsă.

Părul său lung şi alb strălucea în lumina artificială a camerei. Era bătrân şi înţelept, iar Lanoree era încântată să-l vadă din nou.

— Este atât de plăcut că m-am întors, spuse Lanoree şi se închină.

— Te rog, te rog.

Lha-Mi arătă spre un scaun, iar Lanoree se aşeză cu faţa spre el şi ceilalţi cinci Maeştri Je'daii. Camera de locuit a acestui *Pacificator* fusese transformată pentru a oferi o masă circulară cu opt scaune în jurul ei şi nimic altceva. Lanoree dădu din cap, într-un salut tăcut, către Lha-Mi, Dam-Powl şi Maestrul Tem Madog, Catharul, dar pe ceilalţi trei nu îi ştia. Se părea că lucrurile se mişcaseră rapid în timpul cât fusese ea plecată, mai ales când era vorba de promovări.

— Ranger Brock, spuse zâmbind Maestra Dam-Powl. Este

minunat să ne revedem în carne şi oase.

Era Maestră la Anil Kesh, Templul Ştiinţei Je'daii şi, în timpul antrenamentului lui Lanoree acolo, ea şi Dam-Powl formaseră o legătură strânsă. Ea, mai mult decât oricare altcineva, îşi exprimase convingerea că Lanoree va fi, într-o zi, un mare Je'daii. De asemenea, Dam-Powl îi dezvăluise şi încurajase zonele de utilizare a Forţei în care Lanoree era cea mai pricepută – metalurgie, manipulare elementară, alchimie.

— Asemenea, Maestră Dam-Powl, spuse Lanoree.

— Cum e cu studiile tale?

— Progresează, spuse Lanoree.

Era un container, într-un loc ascuns din *Pacificatorul* ei, în care ţinea un experiment foarte personal şi uneori petrecea ore lungi muncind acolo. Abilităţile ei alchimice păreau, uneori, că sunt ale unui novice, dar sentimentul realizării şi puterea pe care le simţea în timp ce le folosea, aproape creau dependenţă.

— Eşti un Je'daii talentat, spuse Maestrul Tem Madog. Simt experienţa şi puterea ta crescând cu anii.

O sabie din duroţel, forjată de acest Maestru fierar armurier, atârna la şoldul lui Lanoree. Lama îi salvase viaţa în multe ocazii, iar în alte ocazii luase vieţi. Era al treilea braţ al ei, o parte din ea. În cei patru ani de când plecase de pe Tython, sabia nu mai stătuse niciodată la mai mult de o lungime de braţ de ea, iar acum o simţea răcoroasă şi solidă, energică în prezenţa creatorului ei.

— Onorez Forţa cât pot de bine, zise Lanoree. *Sunt un mister al întunericului, în echilibru cu haosul şi armonia*.

Zâmbi în timp ce cita din jurământul Je'daii şi unii dintre Maeştri îi zâmbiră înapoi. Unii dintre ei. Cei trei pe care nu îi cunoştea, rămăseseră lipsiţi de expresie şi îi cercetă cu blândeţe, ştiind că risca o pedeapsă, însă fiind incapabilă să-şi lepede vechiul obicei. Îi plăcuse întotdeauna să ştie cu cine vorbea. Şi, cum ei nu se prezentaseră singuri, credea că este corect.

Ei se închiseră în faţa ei şi unul dintre ei, un Wookiee, mârâi adânc din gât.

— I-ai servit bine pe Je'daii şi Tython în anii tăi ca Ranger, spuse Lha-Mi. Şi prin faptul că stai acum în faţa noastră, cu siguranţă trebuie să ştii că nu îţi dorim răul. Înţeleg că această întâlnire ar putea să pară ciudată şi că a sta în faţa noastră ar

putea să pară... descurajant. Poate intimidant? Dar nu este nevoie să invadezi intimitatea altuia, Lanoree, în special a unui Maestru. Nu este deloc nevoie.

— Scuze, Maestre Lha-Mi, spuse Lanoree, tresărind în interior. *Tu s-ar putea să fi ieşit în sălbăticie*, îşi reproşă ea în gând, *însă fii atentă la formalismul Je'daii*.

Wookieeul râse.

— Eu sunt Xiang, spuse una dintre străine, o femelă din specia Sith[7]. Tatăl tău m-a învăţat, iar acum predau sub conducerea lui, la Templul Bodhi. Este un om înţelept. Şi bun la trucuri de magie.

Pentru o clipă, Lanoree simţi cum o cuprinde emoţia. Îşi aminti de trucurile tatălui ei de când erau ea şi Dal copii – cum făcea să apară obiectele din aer, cum transforma un lucru în altul. Pe atunci, ea crezuse că îşi folosea măiestria în Forţă, dar el îi spusese că existau unele lucruri, pe care nici măcar Forţa nu le putea face. *Sunt trucuri*, spusese el. *Nu fac decât să vă amăgesc simţurile, fără să le ating cu ale mele*.

— Şi ce mai face? întrebă Lanoree.

— E bine, spuse Xiang, cu pielea roşie încreţită într-un zâmbea. El şi mama ta îţi trimit cele mai bune urări. Speraseră că îi vei putea vizita, dar având în vedere circumstanţele, înţeleg amândoi de ce asta ar fi ceva mai dificil.

— Circumstanţe?

Xiang aruncă o privire în lateral spre Lha-Mi şi înapoi spre Lanoree. Când vorbi din nou, nu o făcu pentru a răspunde la întrebarea ei.

— Avem o misiune pentru tine. Este... delicată. Şi extrem de importantă.

Lanoree simţi o schimbare în atmosfera din cameră.

---

[7] Specia Sith – cunoscută ca Sithul Roşu sau Sithul cu Sânge Pur, era o specie de umanoizi cu pielea roşie care apăruse pe planeta Korriban, înainte de a se reinstala, în cele din urmă, pe lumea de gheaţă Ziost. De asemenea, se distingea prin pintenii osoşi, tentaculele faciale şi predispoziţia genetică de a folosi atât mâna stângă, cât şi partea întunecată a Forţei. Specia Sith s-a coalizat într-un imperiu condus mai întâi de regi şi, mai târziu, de Lorzi Întunecaţi. După sosirea Exilaţilor umani pe Korriban în 6900 BBY, încrucişarea şi manipularea genetică au modificat specia Sith; de-a lungul mai multor generaţii, specia originală a devenit o rasă hibridă a patrimoniului Sith şi uman. Sângele Sith original a devenit un simbol al mândriei printre Sith, termenul „Sith cu Sânge Pur” referindu-se la cei care aveau o concentraţie mai mare decât media de sânge Sith.

Pentru câteva momente rămaseră cu toţii într-o tăcere aproape completă – Maestrul Lha-Mi, ceialţi cinci Maeştri Je'daii, şi ea. Aerul condiţionat fredona, iar prin scaun putea simţi vibraţia mai profundă, mai insistentă a sursei de energie a *Pacificatorului*. Respiraţia ei era sonoră. Inima îi bătea puternic. Forţa curgea prin şi în jurul ei şi simţi istoria pivotând chiar în acel moment – istoria şi povestea ei, precum şi cea a civilizaţiei Je'daii. Urma să se întâmple ceva uluitor.

— De ce m-aţi ales pe mine? întrebă ea încet. Există mulţi alţi Rangeri, peste tot prin sistem. Unii erau mult mai aproape decât mine. Mie mi-au trebuit nouăsprezece zile ca să ajung aici de la Obri.

— Din două motive, spuse Xiang. În primul rând, eşti deosebit de potrivită pentru investigaţiile necesare. Timpul petrecut pe Kalimahr, intermediind Acordul Hang Layden, a demonstrat sensibilitatea ta în relaţiile cu locuitorii de pe lumile colonizate. Acţiunile tale de pe Nox au salvat multe vieţi. Şi dezamorsarea luptelor Wookiee pentru terenurile de pe Ska Gora, probabil că a împiedicat un război civil.

— A fost cu greu o dezamorsare, spuse Lanoree.

— Decesele au fost nefericite, spuse Lha-Mi, dar au prevenit nenumărate altele.

Lanoree se gândi cum ardeau vârfurile copacilor gigantici, la nenumăratele frunze plutind în vânturile vicioase care uneori agitau jungla de acolo, la sunetul trunchiurilor de copaci, vechi de milenii, care se despicau şi se rupeau în furtuna intensă de foc, şi ţipetele Wookieelor care mureau. Şi se gândi la degetul ei pe declanşatoarele tunurilor laser, ridicate şi totuşi mai mult decât pregătite să tragă din nou. *Era care pe care, eu sau ei*, se gândea ea ori de câte ori o bântuia visul, şi ştia că era adevărat. Încercase orice altceva – *totul* – dar, până la urmă, diplomaţia cedase locul sângelui. Cu toate astea, de fiecare dată când visa lupta aceea, Forţa se frământa în interiorul ei, întunericul şi lumina luptându-se pentru supremaţie. Lumina o chinuia cu acele amintiri. Întunericul ar fi făcut-o să nu-i pese.

— Ai salvat zeci de mii de vieţi, spuse Xiang. Poate chiar mai multe. Lordul războinic Wookiee, Gharcanna, trebuia oprit.

— Mi-aş dori doar ca el să nu fi luptat până la capăt.

Lanoree aruncă o privire spre Maestrul Wookiee şi el încuviinţă încet, fără să-şi ia ochii deloc dintr-ai ei. Era foarte

mândru şi îşi purta bine tristeţea.

— Aţi spus că sunt două motive, zise Lanoree.

— Da.

Xiang păru brusc incomodă, foindu-se pe scaunul ei.

— Poate că ar trebui să transmit eu restul informaţiilor, spuse Lha-Mi. Mai întâi misiunea. Ameninţarea care s-a ridicat împotriva Je'daiilor şi poate chiar a lui Tython. Şi când o vei şti, vei înţelege de ce te-am ales pe tine.

— Desigur, spuse Lanoree. Sunt onorată să fiu aici şi doresc să o aud. Orice ameninţare împotriva lui Tython este o ameninţare împotriva a tot ceea ce iubesc.

— Tot ceea ce iubim cu *toţii*, spuse Lha-Mi. De zece mii de ani studiem Forţa şi ne-am dezvoltat societatea în jurul şi în interiorul acesteia. Războaiele şi conflictele au venit şi au plecat. Ne străduim să păstrăm întunericul şi lumina, Bogan şi Ashla, într-un echilibru continuu. Dar acum... există ceva care ne-ar putea distruge pe toţi. Un bărbat. Şi visele lui. Vise de a părăsi sistemul Tython şi de a călători prin galaxie. Multă lume doreşte să facă acest lucru şi este ceva ce pot înţelege. Oricât de bine ne-am stabilit în acest sistem, orice fiinţă educată ştie că istoria noastră se află acolo, dincolo de tot ce ştim şi înţelegem acum. Dar acest om caută o altă cale.

— Ce altă cale? întrebă Lanoree.

Pielea ei se înfioră de frică.

— O hiperpoartă, spuse Lha-Mi.

— Dar nu există nicio hiperpoartă pe Tython, spuse Lanoree, sunt doar poveşti despre una din adâncuri, din Oraşul Vechi, dar sunt doar atât. Poveşti.

— Poveşti, spuse Lha-Mi, cu ochii grei şi cu bărbia căzută în timp ce cobora capul. Dar unii pot urma o poveste cât de departe şi de mult sunt în stare şi vor căuta să o facă să devină reală. Avem informaţii că acest om a făcut asta. El crede că există o hiperpoartă, adânc sub ruinele Oraşului Vechi de pe continentul Talss. Încearcă să o activeze.

— Cum? întrebă ea.

— Cu un dispozitiv, spuse Lha-Mi. Nu îi cunoaştem natura sau designul. Dar sursa noastră spune că va fi alimentat de materie întunecată, valorificată prin mijloace arhaice. Interzise. De temut. E cel mai periculos element cunoscut de noi şi pe care niciun Je'daii nu ar îndrăzni să încerce vreodată să-l adune

sau să-l creeze.

— Dar dacă nu există hiperpoarta...

— Poveşti, spuse din nou Lha-Mi. El urmăreşte o legendă. Dar este irelevant dacă există sau nu. Ameninţarea este materia întunecată pe care intenţionează să o folosească pentru a încerca să iniţieze presupusa poartă. Ar putea..., şovăi să continue şi se uită în lateral.

— Ar putea distruge Tython, spuse Dam-Powl. Expunerea materiei întunecate la materia normală ar fi cataclismică. Ar crea o gaură neagră, înghiţind Tython într-o clipită. Şi restul sistemului.

— Şi dacă *există* o hiperpoartă, şi *funcţionează*?

Se lăsă tăcerea pentru o vreme. Şi apoi unul dintre cei trei Maeştri pe care nu îi mai cunoscuse, vorbi prima şi ultima ei frază din întâlnire:

— Atunci pericolul pentru Je'daii ar fi foarte diferit, dar la fel de sever.

— Deci, vezi ameninţarea gravă cu care ne confruntăm, spuse Lha-Mi.

— Un om? Atunci, arestaţi-l.

— Nu ştim unde este. Nici nu ştim pe ce planetă este.

— Puţinele informaţii pe care le aveţi sunt sigure? întrebă Lanoree, dar ştia deja răspunsul.

O astfel de adunare a Maeştrilor Je'daii, cu acest scop, nu ar fi avut loc altfel.

— Nu avem motive să ne îndoim, spuse Lha-Mi, dar avem toate motivele să ne temem. Dacă se dovedeşte că ameninţarea nu este atât de severă pe cât apare, atunci este un lucru bun. Tot ce pierdem este timpul.

— Dar hiperpoarta, spuse Lanoree. Protejaţi-o. Păziţi-o.

Lha-Mi se apleca înainte peste masă. Cu o clipire din ochi, închise cabina – aerul condiţionat încetă, uşa se închise trântită şi se blocă.

— Hiperpoarta este o poveste, spuse el. Atâta tot.

Lanoree aprobă din cap. Dar ştia, de asemenea, că vorbitul despre o simplă poveste nu ar necesita, cu siguranţă, o astfel de grijă şi un astfel de aranjament.

O lăsăm pentru mai târziu, gândi ea, păzindu-şi gândurile.

— Şi acum, motivul pentru care te-am ales pentru această misiune, spuse Xiang. Omul este Dalien Brock, fratele tău.

Lanoree se clătină. Nu suferise niciodată de boala spaţiului – Forţa o stabiliza, aşa cum făcea cu toţi Je'daii – dar păru să se legene pe scaunul ei, deşi nu se mişcase; o luă ameţeala, deşi *Pacificatorul* era la fel de stabil ca pământul pe care stătea.

— Nu, spuse ea încruntându-se. Dalien a murit acum nouă ani.

— Nu ai găsit niciodată cadavrul, spuse Xiang.

— I-am găsit hainele. Mărunţite. Însângerate.

— Nu avem motive să ne îndoim de sursele noastre, spuse Lha-Mi.

— Iar eu nu am niciun motiv să le cred! spuse Lanoree.

Se lăsă linişte în cameră. O tăcere încărcată.

— Motivul este că noi îţi ordonăm asta, spuse Lha-Mi. Motivul sunt micile elemente de îndoială care există în legătură cu moartea fratelui tău. Motivul este că, dacă este adevărat, el ar putea fi o ameninţare pentru Tython. Fratele tău ar putea distruge tot ceea ce iubeşti.

A fugit, i-am găsit hainele, jos, adânc în... în Oraşul Vechi.

— Vezi? întrebă Lha-Mi de parcă i-ar fi citit gândurile.

Din câte ştia Lanoree, el chiar o făcuse şi ea nu punea la îndoială asta. El era un Maestru al Templului, la urma urmei, şi ea era doar un Ranger. Confuză cum era, nu-şi putea opri gândurile să o trădeze.

— S-a uitat mereu la stele, spuse Lanoree încet.

— Sunt şoapte despre o organizaţie, o comuniune de fiinţe, numită *Stargazer*[8].

— Da, spuse Lanoree, amintindu-şi că fratele ei mai mic se uita mereu în afară, la adâncurile spaţiului, în timp ce ea privea înăuntru.

— Găseşte-ţi fratele, spuse Lha-Mi. Adu-l înapoi la Tython. Opreşte încercările lui prosteşti.

— Nu se va întoarce, spuse Lanoree. Dacă într-adevăr este el, nu se va întoarce niciodată, nu după atâta timp. Era atât de tânăr când a murit, dar chiar şi atunci începuse să...

— Să-i urască pe Je'daii, spuse Xiang. Cu atât există mai multe motive pentru a-l aduce înapoi la noi.

— Şi dacă refuză?

— Eşti un Ranger Je'daii, spuse Lha-Mi.

Şi, într-un fel, Lanoree ştia că acesta era un răspuns

---

[8] Stargazer – Privitori la Stele.

suficient.

— Am nevoie de tot ceea ce ştiţi.

— Este deja încărcat în computerul navei tale.

Lanoree încuviinţă din cap, neimpresionată de promptitudinea lor. Ştiau că nu putea să-i refuze.

— Este o operaţiune sub acoperire, spuse Xiang. Zvonurile despre hiperpoartă persistă, dar cunoaşterea faptului că există cineva care încearcă să o pornească ar putea provoca panică. Am putea trimite o forţă mult mai mare împotriva lui Dalien, dar asta ne-ar da de gol.

— Şi există un adevăr mai profund, spuse Lha-Mi.

— Nu vreţi ca lumea să-i susţină cauza, spuse Lanoree. Dacă se răspândeşte vestea despre ceea ce planifică el, mulţi alţii ar putea încerca să iniţieze poarta. Cu şi mai multe dispozitive. Cu şi mai multă materie întunecată.

Lha-Mi zâmbi şi aprobă din cap.

— Eşti perspicace şi înţeleaptă, Lanoree. Ameninţarea este severă. Ne bazăm pe tine.

— Mă flataţi, Maestre? zise Lanoree, cu vocea amuzată.

O undă de râs trecu printre Maeştrii Je'daii adunaţi.

— Sunt onest, spuse Lha-Mi.

Deveni din nou serios, şi era păcat. Zâmbetul i se potrivea.

— Ca întotdeauna, voi da tot ce pot, spuse Lanoree.

— Fie ca Forţa să meargă cu tine, spuse Lha-Mi.

Lanoree se ridică, se înclină şi, în timp ce se apropia de uşa închisă, Lha-Mi o deschise cu o mişcare a mâinii. Se opri o dată înainte să plece, întorcându-se spre ei.

— Maestră Xiang. Vă rog să transmiteţi dragostea mea mamei şi tatălui meu. Spuneţi-le că... îi voi vedea în curând.

Xiang dădu din cap, zâmbind.

Când Lanoree părăsi camera, aproape că simţi mâna fratelui ei mai mic în propria ei mână.

* * *

Pe drumul de întoarcere la *Pacificatorul* ei, prin mintea lui Lanoree trecu o furtună de emoţii. Sub toate astea, fu o conştientizare care era o mică surpriză pentru ea – se bucura că Dal era încă în viaţă. Şi ştia că de aceea fusese aleasă pentru

misiune. Mai erau şi realizările ei din trecut, era adevărat, şi deşi avea doar douăzeci şi cinci de ani, îi servise bine pe Je'daii. Afinitatea ei cu Forţa, cu scopul şi perspectiva Je'daii, era pură. Dar implicarea ei personală putea fi cel mai mare atu al ei. Pentru că nu reuşise să salveze, odată, viaţa fratelui ei, nu l-ar lăsa să plece din nou. Va face tot ce va putea pentru a-l salva pe Dal – de pericol şi de condamnare – şi acea hotărâre îi va servi bine în misiune. Dar ştia că ar putea să-i şi compromită misiunea. Respiră adânc şi se linişti, ştiind că trebuia să-şi ţină emoţiile sub control.

Doi ucenici Je'daii tineri trecură pe lângă ea. Un băiat şi o fată, ar fi putut fi frate şi soră şi, pentru un moment trecător, îi amintiră de Dal şi de ea însăşi. Ei se înclinară respectuoşi, şi ea dădu din cap înapoi, văzând stima din ochii lor, şi poate şi un pic de uimire. Lanoree purta pantaloni largi şi cămaşă strânsă pe corp, jachetă din shimmersilk, cizme din piele şi centură cu echipamente. Eşarfele ei roşii erau de la unul dintre magazinele cu cele mai fine haine de pe Kalimahr. Brăţările de argint de pe încheietura mâinii stângi aveau pietre preţioase din minele adânci de pe Ska Gora, un cadou de la familia Wookiee de care se apropiase, în timpul petrecut acolo. Sabia era purtată într-o teacă modelată din pielea verde strălucitoare a unei şopârle de pe una dintre cele trei luni ale lui Obri. Adăugând aceste podoabe exotice la silueta ei de şase picioare, ochii cenuşii uimitori, şi părul castaniu lung, curgător, strâns într-o duzină de agrafe metalice, ştia că avea o ţinută impunătoare.

— Ranger, spuse tânăra fată.

Lanoree se opri, se întoarse şi văzu că şi cei doi copii se opriseră. Se uitau la ea, dar cu ceva mai mult decât fascinaţie. Aveau un scop.

— Da, copii, spuse Lanoree ridicând o sprânceană.

Fata se apropie, cu o mână în buzunarul pantalonilor ţesuţi. Lanoree simţi că Forţa curgea puternică în amândoi, şi mişcările lor aveau o siguranţă care o întrista. Cu ea şi Dal fusese atât de diferit. El nu înţelesese niciodată Forţa şi, pe măsură ce creşteau împreună, confuzia lui se transformase în respingere, într-o ură crescândă.

Şi apoi în ceva mult mai rău.

— Maestra Dam-Powl mi-a cerut să vă dau asta, spuse fata. Îi întinse un mesaj mic, de mărimea degetului mare. A zis

că e doar pentru ochii dumneavoastră.

Un mesaj privat de la Maestra Dam-Powl, dincolo de urechile şi ochii celorlalţi Maeştri Je'daii. Asta era interesant. Lanoree luă mesajul şi îl puse în buzunar.

— Mulţumesc, spuse ea. Care e numele tău?

Dar fata şi băiatul se grăbiră să se îndrepte spre *Pacificatorul* lui Lha-Mi, cu părul fluturându-le în adierea uşoară. Motoarele navei începuseră deja să accelereze. Ironholgs stătea la baza rampei navei ei. Clicăi şi zăngăni în timp ce ea se apropia.

— Toate bune? întrebă ea absentă.

Droidul confirmă că *da, totul era bine*. Lanoree se opri pe rampă şi se uită în jur. *Pacificatorul* Maeştrilor şi câteva nave de escortă mai mici, se ridicau deja, şi în depărtare erau doar dealurile şi pietre vechi, în picioare, plasate acolo cu nenumărate milenii în urmă pentru a cinsti nişte zei demult uitaţi. Sentimentul că era privită, veni din altă parte. De la ceilalţi Maeştrii Je'daii. Aşteptau ca ea să plece.

— Bine, atunci, spuse Lanoree şi urcă rampa către interiorul reconfortant şi familiar ale propriei nave.

Dar era distrasă. Acest scurt timp petrecut pe Tython şi auzind despre supravieţuirea misterioasă a lui Dal, îi treziseră din nou acele amintiri tulburi.

Capitolul 2
MAREA CĂLĂTORIE

***În primii ani, curgerea Forţei s-ar putea să pară înspăimântătoare, şocantă. Găsiţi un echilibru între faţetele sale luminoase şi întunecate şi curgerea va deveni o linişte puternică. Luptă împotriva Forţei şi trupul tău se va răzvrăti. Luptă împreună cu Forţa şi veţi avea universul de partea voastră*.**

— Maestrul Vor'Dana din Templul Stav Kesh, 10.441 TYA[9]

Doi ani, gândi Lanoree. *Vor trece cel puţin doi ani până să-i văd din nou pe mama şi pe tata*. Dar aşa este pregătirea unui tânăr *Călător*. După ce li se terminase timpul ca Padawan Kesh, ea şi fratele ei Dal, acum adolescenţi, se angajaseră în *Marea* lor *Călătorie*. Şi s-au întors acasă să-şi ia rămas bun. Aproape de mare, pe coasta de sud a Masarei, se afla Templul Bodhi şi aşezarea înconjurătoare, cu casa ei încă de la naştere. Părinţii ei erau Je'daii şi predau la templu, instruindu-i în artele Je'daii pe tinerii sensibili la Forţă. Mama ei era specializată în muzică, proză şi poezie. Tatăl ei era sculptor şi un artist talentat. Îşi făcuseră propriile Călătorii cu mulţi ani înainte de naşterea lui Dal şi Lanoree – într-adevăr, le plăcea să spună povestea despre cum s-au întâlnit în calitate de *Călători* – şi amândoi au fost atraşi de Bodhi, Forţa expunând şi sărbătorind talentele şi

[9] Anul 10.441 TYA – Anul 26.012 BBY

punctele lor forte deosebite.

Acum era timpul ca Dal şi Lanoree să *Călătorească* pe Tython, la alte temple Je'daii, pentru a învăţa căile Forţei. Ştiinţa şi lupta, meditaţia şi vindecarea, talentele brute pe care le are Lanoree acum, vor fi perfecţionate şi practicate în următorii doi ani. Este emoţionată şi nervoasă. Şi când mama ei o chemă aproape şi îi ceru să meargă pe pajişti până când rămaseră singure, ea aproape că ştia la ce să se aştepte.

Era o zi frumoasă şi însorită, iar cerul era senin. Tythos ardea sus pe cer, dându-le căldură şi lumină. Forţa o lega de împrejurimile ei şi purta la şold sabia de antrenament Je'daii. Deşi nervoasă, era liniştită. Până când începu să vorbească mama ei.

— Ai grijă de fratele tău, Lanoree.

— Sunt doar cu doi ani mai mare decât el, mamă.

— Adevărat. Dar Forţa este *puternică* în tine. Tu o întâmpini şi ea te hrăneşte. Tatăl tău şi cu mine îţi simţim amândoi puterea, dar mai simţim, de asemenea, şi slăbiciunea lui Dal. El şi Forţa... există foarte puţină dragoste.

— Va învăţa, mamă. Vă are pe tine şi pe tata ca exemplu. Tu eşti un Je'daii puternic şi la fel va fi şi el.

— Cred că eşti destinată să ne urmezi calea, spuse mama ei. Îi zâmbi lui Lanoree, dar era puţină bucurie. Dar grijile mele pentru Dal sunt autentice şi sincere. Interesul său pentru trecutul îndepărtat, pentru strămoşii noştri şi istoria din afara sistemului, locuri de pe Tython cum ar fi Oraşul Vechi... Mă tem că soarta îl duce departe de Forţă. Departe de Tython.

Vocea i se agită, iar Lanoree fu surprinsă să vadă lacrimi în ochii mamei ei, strălucind pe obrajii ei maronii şi moi.

— Mă voi asigura că *nu se va întâmpla asta*! Îl voi ghida şi îl voi ajuta, promit. Pentru asta *Călătorim*, la urma urmei.

— *Călătoriţi* pentru a învăţa să vă controlaţi şi să vă extindeţi puterile. Dacă Forţa nu este prezentă de la început...

— *Este* prezentă, spuse Lanoree, întrerupând-o pe mama ei. O văd în ochii lui. Cred că Dal are doar probleme să-i dea drumul.

— Vrea să fie propriul său stăpân.

— Şi va fi, spuse Lanoree. Ştii învăţăturile, mamă. Forţa nu este nici lumină, nici întuneric, nici stăpână şi nici sclavă, ci un echilibru între extreme. Dal îşi va găsi echilibrul.

— Sper că da, spuse mama ei.

Lanoree se încruntă, strângându-şi buzele. Era puţin nedrept, ştia asta, să folosească privirea aceea, căreia mama ei îi putea rezista atât de rar. Dar, putea fi ultima oară când o folosea. Pleca în *Călătorie* ca şi copil şi, când se va întoarce, va fi femeie.

— Bine, Lanoree, spuse mama ei zâmbind. Sunt *sigură* că-şi va găsi echilibrul de care are nevoie.

Lanoree zâmbi şi aprobă din cap, iar puţin mai târziu, ea şi Dal făceau primii paşi simbolici departe de părinţi. Se uitară în urmă de-a lungul râului, de mai multe ori, iar mama şi tatăl lor rămăseseră acolo, privindu-i cum pleacă şi le făceau cu mâna. Dal nu spuse nimic. Nici Lanoree. Erau pierduţi în gânduri, iar ale ei erau tulburătoare. *Sunt sigur că-şi va găsi echilibrul de care are nevoie*, spusese mama ei despre Dal.

Îngropat adânc sub entuziasmul ei copilăresc, adevărul era că Lanoree nu era deloc sigură. Şi, deşi era neliniştită în privinţa viitorului fratelui ei, îşi lăsa şi părinţii şi casa în urmă, cu inima arzând entuziasmată. Acesta era începutul unei adevărate aventuri, una prin care fiecare Je'daii de pe Tython trebuia să treacă la un moment dat, în timpul antrenamentului. Echilibrul în Forţă era esenţial pentru a deveni un mare Je'daii şi pentru a-l atinge, trebuia să câştigi şi un echilibru în propriile abilităţile şi talente. A fi priceput la abilităţile Forţei nu însemna nimic dacă nu ştiai cum să le foloseşti. Să ai un mare talent în canalizarea Forţei prin scris şi artă era bine, dar dacă nu te puteai proteja în luptă, atunci nu vei ajunge niciodată în rândul Maeştrilor Je'daii. Ashla şi Bogan îşi aruncau umbrele luminoase şi întunecate pe suprafaţa lui Tython şi adevăratul echilibru exista atât în interior, cât şi în exterior.

Lanoree putea simţi uneori Forţa vuind prin ea, potrivindu-se cu bătăile inimii ei sau, poate, era invers. Şi aştepta cu nerăbdare fiecare zi care urma. Ea şi Dal rătăceau adesea împreună şi erau foarte familiarizaţi cu Bodhi, cu oceanul din apropiere, şi cu pământurile din jur. Dar, în afară de timpul petrecut ca Padawani Kesh, nu mai plecaseră niciodată mai departe.

Începutul *Călătoriei* îi va duce spre nord-vest, peste marea insulă continent Masara, până la cealaltă coastă. Urma un zbor de opt sute de kilometri cu un *Cloud Chaser* peste Oceanul

Thyrian, iar după sosirea lor pe Thyr, vor călători peste câmpii stâncoase şi prin păduri întinse până când vor ajunge la Qigong Kesh, Templul Abilităţilor Forţei. Se afla dincolo de păduri şi la trei zile de mers pe jos prin Deşertul Tăcut, acel loc misterios unde sunetul era absorbit de o anumită calitate necunoscută a nisipurilor în continuă mişcare. Vânturile erau neobosite acolo şi se spunea că unele dintre sculpturile de nisip care persistau uneori doar pentru câteva secunde, erau simţitoare, parte a unei specii care trăise pe Tython timp de milioane de ani. Nu se stabilise niciodată contactul cu aceste sculpturi – într-adevăr, existau unii care credeau că erau pur şi simplu o altă calitate neobişnuită a Deşertului Tăcut. Dar Lanoree era întotdeauna gata să creadă. Sub deşert, în cavernele adânci, vor întreprinde primele lecţii din *Călătoria* lor de învăţare. Vor urca pe un vârf de deal mic, în jurul prânzului, şi se vor întoarce să privească înapoi, spre Templul Bodhi din depărtare. Marea strălucea dincolo de Templu, în continuă mişcare, dar liniştită. Nava Tho Yor[10] din centrul templului va reflecta lumina strălucitoare a soarelui, iar râul ce şerpuia pe continent era un curcubeu de lumină care dansa.

— Când ne vom întoarce vom fi Je'daii adevăraţi, spusese Lanoree. Nu eşti entuziasmat, Dal? Nu-i aşa că este palpitant?

— Da, spusese el.

O apucă de mână şi o strânse, dar fără să-i întâlnească vreodată privirea.

— Mama şi tata vor fi atât de mândri.

Dal ridică din umeri.

— Presupun că da.

Lanoree ştia despre speranţele părinţilor lor – că acea *Călătorie* îl va îmbiba pe Dal cu mai multă Forţă, pe care o va cunoaşte şi o va iubi şi că era, pur şi simplu, doar un start mai întârziat. *Se întâmplă*, spuseseră ei. *Uneori este nevoie doar de timp şi experienţă*. Dar Lanoree ştia, de asemenea, că un *Călător* trebuie să *vrea* să se întâmple asta.

— Haide, spuse ea. Ne întrecem până la copacul acela

[10] Tho Yor – numele dat celor opt nave piramidale mari care îi transportaseră pe Tython în 36.453 BBY pe strămoşii sensibili la Forţă ai Ordinului Je'daii, în ceea ce fusese numită Prima Migraţie. Călătorind prin galaxie şi colectând cât mai mulţi intelectuali, Tho Yor adunase indivizi din multe lumi diferite, incluzând oameni, Sith, Iktotchi, Cathari, Zabraki, Miraluka, Devaronieni, Noghri, Koorivar, Krevaaki, Sullustani şi mulţi alţii.

căzut!

Alergă pe pantă în jos şi, în curând, Bodhi nu mai putea fi văzut în spate lor. Niciunul dintre ei nu comentase acest fapt. Şi, pentru o vreme, aşa cum se alergau prin iarba înaltă şi ascultau zumzetul uşor şi sunetele făcute de briză în jurul lor, erau din nou tineri copii.

* * *

Lanoree lăsă computerul *Pacificatorului* să o ridice în atmosfera lui Tython şi asta îi dădu timp să privească în jos, spre planeta care fusese cândva casa ei. Pentru a atinge viteza de evadare în spaţiu, zbură peste cel mai mare continent al lui Tython, Talss, şi chiar de la acea distanţă putea vedea marea rană de pe suprafaţă, denumită *Fisura*. La şase sute de kilometri est de *Fisură* era Templul Anil Kesh şi acolo, în *Marea* ei *Călătorie*, îşi găsise cu adevărat liniştea în Forţă, pentru prima dată. Tot acolo, fusese pecetluit destinul fratelui ei.

Dar îşi dorea să poată privi în jos, spre Masara, casa lui Bodhi, Templul Artelor. Acolo trăiau părinţii ei şi încă predau. Îl jeliseră pe fiul pe care l-au crezut mort, dar care acum părea să fi devenit un duşman al Je'daiilor şi un pericol pentru toată lumea. Părinţii ei ştiau acum că el încă trăia, era sigură de asta – comentariile Maestrei Xiang despre înţelegerea circumstanţelor făceau să fie evident. Dar i-ar fi plăcut să le vorbească şi să le spună să continue să-şi plângă fiul. Oricare va fi rezultatul misiunii sale, Dalien Brock pe care îl cunoscuseră şi îl iubiseră nu mai era. Îşi evitase familia şi continuase timp de nouă ani să-i lase să creadă că a murit. *Nu toată lumea are norocul să-şi termine Marea Călătorie*, îi spusese mama ei la ritualul memorial pentru Dalien. Acum se părea că norocul nu prea avea nicio legătură cu asta.

— Micul tremurici, spuse Lanoree.

Râse amar. Mai folosise termenul, înainte, pentru a-l descrie pe Dal, dar numai pentru ea însăşi, când el făcea ce voia cu părinţii lor sau când o înfuria foarte tare.

Nava tremură în efortul de a se desprinde de atracţia lui Tython şi se întrebă de ce plecarea nu o tulbura la fel ca sosirea. Petrecuse patru ani crezând că se întâmpla asta doar pentru că era o rătăcitoare, o căutătoare a cunoaşterii şi iluminării şi cu

cât mergea mai departe, cu cât ştia mai multe. O mare parte din toate astea era adevărată; pasiunea ei pentru Forţa o făcuse aşa.

Dar, de asemenea, bănuia că, aventurându-se dincolo de Tython, lăsase în urmă vinovăţia persistentă că moartea lui Dal fusese din cauza ei. Unde ar putea fi acum aceste sentimente? Scoase din buzunar cipul pentru mesaje şi îl strecură în computerul navei. Ecranul se albi şi apoi apăru o imagine din neant. Chipul Maestrei Dam-Powl, deşi de data asta părea mai tensionat decât înainte.

— Lanoree, nu voi vorbi mult. Când vei vizualiza acest mesaj, vei fi stat în faţa mea şi a altor Maeştri Je'daii şi ţi se va fi dat o misiune. Ceea ce-ţi ofer acum – în mod privat, dintr-un motiv pe care sunt sigură că îl vei înţelege – este ajutorul. Calculatorul navei tale conţine acum tot ce ştim despre fratele tău rătăcit şi intenţiile lui, deşi, după cum vei vedea, este mult prea puţin. Un zvon, un avertisment, câteva cuvinte de îngrijorare de la un Ranger şi de la spionii din sistem. Pe Kalimahr va trebui să mergi în oraşul-stat Rhol Yan, unde vei întâlni, în Taverna lui Susco, un Twi'lek numit Tre Sana. Locuieşte prin apropiere, întreabă-l pe proprietarul tavernei. Tre îţi va spune mai multe. El nu este un Je'daii. Într-adevăr, multe dintre interesele sale rezidă pe Shikaakwa, şi cu orice altă ocazie ai fi putut încerca să-l arestezi mai degrabă decât să-i ceri sfatul. Dar m-a servit bine de mai multe ori înainte. Îl motivează lăcomia şi eu îl plătesc.

Oftă şi păru, pentru o clipă, incredibil de tristă.

— Urăsc să lucrez pe la spatele celorlalţi Maeştri Je'daii în problema asta, pentru că nimeni din Consiliu n-a vrut să fie implicaţi non-Je'daii. Dar justific acest lucru prin cunoaşterea faptului că te va ajuta. Tu ştii mai bine decât majoritatea celorlalţi că unele persoane din lumile colonizate nu au încredere în Je'daii, chiar dacă probabil ne venerează. Unii ne displac în mod activ. Câţiva ne poartă ură, încă alimentată şi proaspătă după Războaiele Despot de acum doisprezece ani, şi bănuiesc că aceste niveluri ale societăţii sunt cele în care te va duce ancheta. Tre Sana s-ar putea să te ajute să treci peste această neîncredere. El *cunoaşte* acele niveluri. Dar... ai grijă la el. Rămâi vigilentă. Pentru el primează propriile interese şi doar ele. E la fel de periculos ca... Ei bine – Dam-Powl zâmbi –

aproape la fel de periculos ca tine.

Îşi atinse colţul gurii cu un deget, un obicei pe care Lanoree îl ştia bine – Maestra din Anil Kesh gândea profund.

— Sper că studiile tale merg bine, spuse ea încet. Sper că încă mai înveţi. Nu am mai văzut la nimeni un potenţial ca al tău, niciodată. Du-te cu bine, Lanoree Brock. Şi Forţa să meargă cu tine.

Mesajul se încheie şi ecranul se estompă în negru. Calculatorul ejectă mesajul, dar Lanoree rămase o vreme în cabină, cu scaunul întors de la ferestre şi de la priveliştile uimitoare de dincolo.

— Atunci, Kalimahr să fie, spuse ea. În cei peste patru ani petrecuţi în cea mai mare parte singură, obiceiul de a vorbi cu ea însăşi – sau cu Ironholgs, ceea era însemna acelaşi lucru – devenise mai puternic. Dar nu-mi place ideea unui *partener*.

Îi plăcea propria companie. Uneori vorbea cu cel de-al doilea scaun, gol, din carlingă, de lângă ea, deşi nu fusese niciodată ocupat. Roti scaunul pilotului şi privi spre stele. Era deja mult de absorbit şi de meditat, iar ea avea tot timpul cât îi va trebui ca să ajungă la Kalimahr pentru a face acest lucru. Toate aceste secrete care îi fuseseră încredinţate, ar fi trebuit să o facă să se simtă onorată. Dar, în schimb, ea era neliniştită. Erau atât de multe lucruri pe care încă nu le ştia.

După ce trecu prin verificările standard pentru a se asigura că *Pacificatorul* nu era supravegheat sau urmărit de la distanţă – să fie singură era mai mult decât o obişnuinţă – se întoarse din nou spre ecran.

— Aşadar, să vedem ce au vrut *toţi* Maeştrii ăia să ştiu. Ridică o tastatură în poală, apăsă câteva comenzi şi începu să vizualizeze informaţiile care fuseseră încărcate în computerul navei.

* * *

Părinţii lui Lanoree şi Dal le spuseseră că ritualul vizitării fiecărui templul ar fi cel mai bine să fie făcut prin propriile eforturi, pe cât de mult posibil. Nu aveau nevoie de uşurinţa dată de un speeder sau de confortul unui shire[11], unul dintre

---

[11] Shire – caracterizat prin aripi cu nervuri, copite şi un singur corn. O specie mai mică de shire, mai subţire decât cele găsite în altă părţi de pe Tython, îşi

cele mai comune animale de povară de pe Tython. Mersul pe jos, spuneau părinţii lor, îi va apropia de Tython, care, în sine, era incredibil de bogat în Forţă. Îi va face să înţeleagă, să experimenteze, să guste şi să miroasă împrejurimile, în loc să le vizualizeze prin parbrizul unui speeder sau de pe spatele unui shire. Şi, uneori, asta însemna că vor avea pericole de înfruntat. Pericole groaznice.

După patruzeci de zile şi la două mii patru sute de kilometri de casă, pe ciudatul continent Thyr, ajunseseră la extinsele Păduri Stark care duceau, în cele din urmă, la Deşertul Tăcut. Copacii acestor păduri depozitau apa în pungi din piele, pendulante, utile călătorilor şi umplute în mod constant pe măsură ce ramurile scheletice aspirau umezeala din aer.

Abia acolo le fu ameninţată viaţa pentru prima dată.

Tythos strălucea deasupra lor, vremea nu era nici prea fierbinte, nici prea rece. Trecerea prin pădure fusese blândă şi urmau un pârâu cu adâncime mică, care şerpuia leneş spre deşertul aflat la kilometri în faţă.

— Voi culege merele căzute pentru cină, spune Dal.

— Eu voi prinde un rumbat[12] ca să-l gătesc, spune Lanoree.

Şi apoi, un stol de şoimi cu cârlig apăru din copacii înalţi şi încercă să-i hipnotizeze pe Dal şi pe Lanoree cu cântecul lor dulce. Fiind carnivore, aceste păsări vânau în haită, cântându-i prăzii până se oprea adormită şi apoi sfâşiindu-i globii oculari şi gâtul cu ciocurile lor încovoiate ciudat şi cu ghearele ascuţite. Pluteau într-un cerc aproximativ, în jurul fratelui şi surorii, cu aripile bătând blând ritmul, şi cu glandele vocale fluierând şi fredonând într-o armonie îndelung practicată. Ochii le erau întunecaţi şi inteligenţi. Ghearele le străluceau.

Lanoree auzise despre aceste creaturi, dar nu le mai văzuse niciodată înainte. Era îngrozită. Nu se confruntase niciodată cu o astfel de ameninţare şi cunoaşterea faptului că viaţa le era în pericol era o lovitură grea. Şi totuşi o trecu un fior de emoţie în timp ce gândea: *Despre asta este vorba în Marea Călătorie!*

— Iute, spuse ea, să mergem la pârâu!

---

stabilise casa în Deşertul Tăcut, unde cocoaşele de apă pe care le avea pe spate şi pe gât îi asigurau supravieţuirea.

[12] Rumbat – animal de dimensiuni mici de pe Tython, bun pentru gătit.

— La ce bun? întrebă Dal.

Ea îşi dădu seama că şi lui îi era frică şi simţi nevoia să-l protejeze.

— Stropirea cu apă poate uneori să le sufoce cântecul.

— Chiar aşa?

— Nu ascultai *niciuna* dintre lecţiile noastre? Îl apucă de mână şi îl trase, dar ochii lui căpătaseră deja o strălucire tulbure, iar colţurile gurii i se ridicau într-un zâmbet leneş. Dal!

— Sunt bine...

Un singur şoim cu cârlig plană în jos, lent şi dezinvolt, cântând mai departe în timp ce-şi îndrepta ghearele spre ochii lui Dal. Lanoree lovi sălbatic cu pumnii şi, în panica ei, simţi Forţa zvârcolindu-se în interior. Era împotriva a tot ceea ce învăţase, dar nu avea timp să se mustre pe sine – pumnul ei lovi penele şi simţi sărutul răcoros al ghearelor şoimului peste încheieturile degetelor. Strigă de furie când se dădu înapoi şi, în acel moment, reuşi să se calmeze, să se concentreze şi să se conecteze la Forţă. Când pasărea coborî încă o dată şi îşi întoarse ciocul spre ochii ei, Lanoree se întinse cu Forţa şi o trimise într-o parte. De data asta mâna ei abia atinse creatura, abia îi atinse penele cu vârfurile degetelor. Dar impactul fusese mult mai puternic. Oasele trosniră şi, cu un singur ţipăt slab, pasărea dispăru într-o tufă, lăsând în urmă doar câteva pene, dansând în aer.

— Haide! spune ea, trăgându-l pe Dal după ea.

Şoimii cu cârlig continuară să cânte, iar vocile lor făceau să tacă restul pădurii. O cascadă răcoroasă, o simfonie plăcută şi, deşi Lanoree încercă să se închidă la influenţa lor, putea simţi o distanţare crescând în jurul ei. Îl târî pe Dal şi când el se împiedică şi căzu, mâna i se smulse dintr-a ei. Se întoarse, iar fratele ei stătea întins pe spate, zâmbind spre coronamentul Pădurii Stark.

Nu vor ajunge niciodată la pârâu la timp. Şoimii cu cârlig se apropiau. Totul depindea de ea. Lui Lanoree îi veni să ţipe de furie şi frică dar, în schimb, găsi seninătate şi echilibru. Îşi retrase conştiinţa spre interior şi se ghemui, respirând adânc. Poate că şoimii cu cârlig văd asta ca pe o cedare la farmecele lor. Dar nici că se puteau înşela mai mult. Când prima dintre păsări se lansează, Lanoree se ridică în picioare şi trimite un val tăios de Forţă înspre ele. Două creaturi cad din cer cu aripile

rupte şi interiorul sfârtecat, iar o a treia este spulberată într-un trunchi de copac, într-o explozie de pene. Păsările supravieţuitoare schimbă cântecul într-unul de panică, zburând în sus prin coronamentul pădurii şi dispărând.

Lanoree îi zâmbi lui Dal, care încă tremura de frică. Ochii îi erau distanţi.

— Dar erau atât de..., spuse el.

— Frumoase? Era un truc. Ar fi găsit frumuseţe în sângele tău care curgea şi în carnea deschisă.

Bucuroasă că se protejase pe sine şi pe el, dar precautã să nu se mândrească, Lanoree îl ajută pe Dal să se ridice.

— Mâna ta, spuse el. Sângerează.

Avu grijă de rana surorii sale în tăcere, folosind medicamente din rucsacul său, care îi vor curăţa tăieturile de gheare. Apoi îi înfăşură mâna într-un bandaj. În tot acest timp, Lanoree ascultă ca nu cumva să se întoarcă şoimii cu cârlig, deşi o mică parte din ea chiar *dorea* ca ele să se întoarcă. Inima îi bătea repede şi se bucura de succesul ei. Dar păsările terminaseră cu vânătoarea pentru ziua aceea.

Dal deschide calea prin pădurea tot mai rară şi, când amurgul începu să cadă, văzură la linia orizontului peisajul sporadic al deşertului. Marginea pădurii coborî pe un deal blând, iar graniţa dintre pădure şi deşert fu marcată de o diminuare treptată a tufişurilor şi o răspândire tot mai accentuată a nisipului. Se opriră pentru o vreme, umplându-şi bidoanele cu apă. Şi, pe măsură ce se îndreptară spre deşert, se lăsă o tăcere profundă, atotcuprinzătoare.

Lanoree îşi spuse propriul nume şi îl simţi doar ca pe o vibraţie în pieptul şi maxilarul ei. Era ca şi cum deşertul nu dorea să-l audă. Se uită la Dal şi el avea ochii mari şi se temea, iar Lanoree gândi: *L-am salvat deja o dată*. Mândria se umflă încă o dată în ea. Încearcă să scape de ea, pentru că îi distrăgea atenţia.

În prima seară, au făcut tabără pe nisipurile care se răceau. Au mâncat şi apoi au stat aşezaţi aproape de focul de tabără, cu păturile strânse în jurul umerilor, cu rucsacurile odihnindu-se lângă ei, cu rulourile pentru dormit întinse deja. Cu toate astea, niciunul dintre ei nu dorea să doarmă. Acest loc era atât de ciudat încât se bucurau reciproc de compania celuilalt, ca niciodată până acum.

Lanoree se temu de visele pe care le-ar putea aduce o astfel de linişte totală. Gândindu-se la lupta cu şoimii cu cârlig, se uită peste foc şi văzu o mişcare în umbrele de dincolo. Încordată, îl înghionti pe Dal şi îşi dădu seama că şi el era atent la mişcarea aceea. Lanoree se ridică. Dal se ghemui. Lumina focului străluci din ceva şi un coşmar se repezi spre tabăra lor.

Şopârlă Silik! gândi ea. Rare, dar letale, creaturile acelea, care aveau ca element de bază siliciul, absorbeau energia chiar din nisip, dar se ştia că îşi suplimentau dieta cu fluidul spinal al mamiferelor. Fiind la fel de mari ca un om adult, erau nişte fiare cu ţepi, cu şase membre, şi capabile să se deplaseze pe picioarele din spate. Întâlnirile cu ele erau adesea fatale.

Pentru unii, şopârlele silik erau foarte apreciate ca trofee de vânătoare.

Pentru a doua oară în jumătate de zi, trebuiau să se confrunte cu un pericol teribil. Lanoree fu atât de şocată de aspect, încât încremeni. Săreau scântei din extremităţile care se frecară de sol în timp ce se năpustea spre ea; ghearele curbate scurmau nisipul şi ridicau scântei, iar gura i se deschise pentru a afişa nenumăraţii dinţi cristalini. Tăcerea deplină a atacului fu, poate, cel mai şocant aspect şi Lanoree deschise gura într-un ţipăt fără sunet. Şopârla sări prin foc, împrăştiind în jur crengile aprinse şi ridicând o confuzie de scântei.

Loveşte cu Forţa, împinge-o înapoi, împinge-o înapoi! gândi Lanoree, dar instinctele îi erau împietrite de neîncredere. Nu-i venea să creadă că va muri atât de curând după începerea *Călătoriei*, victimă a unei asemenea fiare...

O flamă lumină noaptea, iar focul de tabără împrăştiat păru să erupă cu o viaţă nouă. Creatura terifiantă se răsuci şi dispăru, despicând umbrele cu membrele sale şi alunecând spre siguranţă. Acum o bătaie de inimă era acolo, iar în următoarea dispăruse, iar Lanoree se întoarse într-un cerc rapid pentru a încerca să vadă de unde va veni următorul atac.

Dal încă îşi ţinea blasterul laser ridicat. Vârful ţevii încă era cald.

Nu, voi ea să spună, pentru că ea era cea menită să-l protejeze pe *el*. Membrele îi tremurară de spaimă şi, în timp ce începea să-şi revină în simţiri şi să se echilibreze în Forţă, întunericul de dincolo de Dal străluci cu o sută de stele dansatoare. Lanoree deschide larg ochii în timp ce încerca să

formeze un pumn de Forţă. Dar frica încă era o barieră, aparent amuţind Forţa la fel cum deşertul amuţea sunetele. Dal se ghemui şi se întoarse, alertat de reacţia lui Lanoree şi noaptea se lumină brusc de la cele trei focuri de blaster în succesiune rapidă. Şopârla silik se învârti într-un cerc complet în timp ce se avânta din întuneric. Căzu pe sol suficient de aproape pentru ca să o lovească pe Lanoree. Focurile de armă ale lui Dal şi căderea creaturii au fost tăcute. Fratele ei încă ţintea arma către şopârlă.

Tremura uşor, cu ochii mari, de parcă nu-i venea să creadă ceea ce făcuse. Aia era o armă veche, moştenită de la bunicul său şi Lanoree o respinsese întotdeauna ca fiind greu de folosit şi nesigură în comparaţie cu Forţa. Acum, însă, îi salvase pe amândoi. Capul şopârlei atârna într-o parte. Sângele ei era praf.

Îl îmbrăţişă pe Dal şi încearcă să-i vorbească la ureche: *Mulţumesc*. Chiar în timp ce o făcea, era tulburată şi ruşinată de ezitarea ei. Poate că după şoimii cu cârlig fusese prea încrezătoare în abilităţile ei. Mândria prostească nu îşi avea locul în inima unui Je'daii adevărat. Traseră şopârla silik departe de tabără şi o îngropară pentru a împiedica interesul creaturilor hoitare. Înmormântarea fu tăcută, chiar şi şuviţele de nisip care se frecau între degetele lor, fiind neauzite. Înainte ca nisipul să-i acopere faţa, fiara se holbă la cerul nopţii cu ochii ei violeţi.

Erau la patruzeci de zile depărtare de acasă, fără să fi ajuns nici măcar la primul templu şi deja viaţa lor fusese deja pusă în pericol de două ori. Lanoree se gândi la lunga *Călătorie* pe care o mai aveau de făcut, la pericolele cu care se vor confrunta, la distanţele pe care le vor parcurge pe apă, în aer şi, în mare parte, pe jos. Pentru prima dată de când îşi părăsise părinţii, îşi dori să fie acasă. În acea noapte, în vis, Lanoree văzu umbre mari ieşind din deşert, sculpturi în nisip care trăiau într-o manieră dincolo de înţelegerea ei, hrănindu-se cu sunete şi luând hrană din fiecare cuvânt şoptit, din fiecare expresie de dragoste sau de frică. Dimineaţa, deşertul din jurul lor îşi schimbase relieful, trei movile cocoşate de nisip apărând în apropiere, şi ea se întreabă ce anume îi urmărise în timp ce dormeau.

Mărşăluiră din greu în următoarele două zile. În după-amiaza celei de-a treia zi în deşert, putură să vadă turlele

curbate de stâncă ridicându-se din peisaj, departe, şi ştiură că marcau locul denumit Qigong Kesh. Lanoree simţi un val de emoţie, dar văzuse, de asemenea, hologramele care arătau acel loc. În timp ce deşertul fura sunetul, atmosfera uscată, arzătoare, ascundea, de asemenea, distanţa; templul tot mai putea să fie la patru zile distanţă. Merseră mai departe, călătorind ziua, campând noaptea, atenţi la pericole şi abia dormind. Când ajunseră, în sfârşit, erau obosiţi, flămânzi şi dezorientaţi. Tăcerea devenise o mare greutate, care îi zdrobea. Chiar şi comunicarea prin limbajul semnelor era un efort, iar în ultimele două zile, Lanoree se simţi foarte singură, chiar şi cu fratele ei lângă ea. Dar vederea uriaşelor turle de stâncă şi a misteriosului Tho Yor plutind între ele, îi aduse un sentiment de anticipare.

Am ajuns în sfârşit! gândi Lanoree. *Qigong Kesh!*

Templul era în subteran, într-o reţea de caverne şi tuneluri naturale. Sub deşert, vor putea vorbi, vor putea auzi din nou. Când ajunseră în umbra unuia dintre turnurile masive de stâncă, mai mulţi gardieni Je'daii apărură dintr-o peşteră scobită în baza sa vastă. Îi priviră pe Lanoree şi pe Dal de sus până jos, zâmbiră şi le întinseră două bidoane cu apă rece şi proaspătă. Apoi îi luară pe *Călătorii* epuizaţi jos, sub deşert. Acolo, într-o cavernă imensă, se afla măreţul Templu Qigong Kesh unde aveau să înceapă antrenamentul în vechile, misterioasele şi iluminatoarele abilităţi ale Forţei.

Acolo avea să înceapă căderea lui Dalien Brock.

Capitolul 3
CEL BUN ŞI CEL MARE

***Nu fiecare Călător îşi va finaliza Marea Călătorie. Unii vor cădea victimă numeroaselor peisaje sau creaturi periculoase ale lui Tython. Unii se vor pierde pe ei înşişi. Unii pot chiar să-şi piardă calea către Forţă şi să lase Tython mult în urmă, hoinărind prin sistem, pierduţi într-un mod mult mai important. Dar, ca Je'daii, trebuie să acceptăm acest lucru, pentru că aceasta nu este o existenţă a absolutului. Viaţa este o provocare, iar confruntarea cu această provocare este ceea ce ne face să fim atât de măreţi*.**

— Maestrul Deela jan Morolla, 3.533 TYA[13]

Chiar dacă plecase de acasă de patru ani, Lanoree încă păstra timpul de pe Tython. Se obişnuise cu el, se potrivea firesc cu orele ei de somn şi nu vedea de ce ar fi avut rost să-şi adapteze cronometrul navei la Timpul Standard. În momentele în care era cu garda jos, ar fi putut chiar admite şi că îi amintea de *casă*.

Computerul calculă ruta optimă între Tython şi Kalimahr pentru acea perioadă a anului şi cu aliniamentul actual al planetei. Şi, înainte să se angajeze pe ruta respectivă, Lanoree o calculă şi manual. Computerul nu greşise niciodată la astfel de calcule – elementele navigaţionale erau programate şi proiectate de către cei mai experimentaţi Je'daii călători în spaţiu – dar ea era întotdeauna mulţumită atunci când calculele ei ieşeau la fel. În loc să pună la îndoială computerul, se testa pe sine.

Împingând *Pacificatorul* până la limită, ar dura puţin peste şapte zile pentru a ajunge la Kalimahr. Va folosi acest timp

[13] Anul 3.533 TYA – Anul 32.920 BBY

pentru a medita, pentru a se pregăti pentru misiunea care urma, pentru a exersa şi a revizui fiecare aspect al informaţiilor descărcate în computerele *Pacificatorului*. Nu erau prea multe. Oricare ar fi fost contactele care i-au informat pe Je'daii despre inteniile lui Dal, nu dăduseră prea multe amănunte. Zvonuri, speculaţii şi câteva imagini neclare. Dar chiar şi în acele imagini pixelate ale întâlnirilor sub acoperire şi schimburilor misterioase, recunoscu chipul fratelui ei. Părea mai în vârstă, desigur. Dar fu surprinsă de cât de *mult mai în vârstă*, de parcă ar fi trăit trei vieţi de când îl văzuse ultima dată, nu doar nouă ani. Era mai înalt, mai slab, iar tristeţea copilului care fusese, se transformase în amărăciunea adultului. Pielea lui închisă la culoare devenise mai întunecată şi mai aspră. Şi era ceva ce bântuia faţa aceea neclară.

Lanoree îşi reproşă faptul că lăsase gândurile despre moartea lui să-i afecteze felul în care îl privea acum. Cu toate astea, ideea rămăsese. Văzând imaginile lui Dal, avu impresia că se uita la o fantomă.

— Ne vom întâlni din nou, spuse ea către ecran, şi te voi întreba de ce m-ai lăsat să cred că ai fost mort în toţi aceşti ani.

În primele câteva zile ale călătoriei, lăsase imaginea lui Dal pe ecranul din cockpit, ducând, de asemenea, imaginea şi pe ecranul din cabina ei, aflată direct în spatele cockpitului. Îi amintea de cel pe care îl căuta şi cel pe care îl pierduse. Dar, faptul că-l vedea acolo, nu făcea decât să o încurce tot mai mult, aşa că în a cincea zi, lăsă ecranul gol.

Lanoree vizitase Kalimahr de două ori în ultimii patru ani. Prima dată se dusese să acţioneze ca mediator într-o afacere problematică între trei dezvoltatori de masă terestră, toţi certându-se pentru o insulă numită Hang Layden din vastul Ocean de Sud al planetei. În mod normal Je'daii nu ar fi fost preocupaţi de astfel de probleme, dar Consiliul o trimisese pe Lanoree din cauza presupusei importanţe arheologice a insulei. Deşi insula părea goală, se credea că exista o structură veche – posibil de origine Gree – la un kilometru sub suprafaţă. Prezenţa ei la medieri fusese supărătoare, dar avusese un rol activ în negocieri, asigurându-se că fiecare dintre cele trei părţi interesate primea o porţiune de teren. Mai important, protejase pe ascuns reţeaua de peşteri care ar fi putut duce în adânc, la acea ruină din istoria antică. Iluziile pe care le lăsase în urmă cu

ajutorul Forţei, care înfăţişau căderi de stânci şi râpe de netrecut, vor dura o sută de ani. A doua trecere pe Kalimahr fusese mai puţin paşnică. De data aceea, sabia ei fusese udată de sânge.

Chiar şi aşa, nu pretinse nicio clipă că ar cunoaşte planeta. Un Je'daii bun era mereu în gardă şi se pregătea pentru orice surprize. Mai ales un Je'daii aflat într-o misiune atât de importantă cum era a ei.

Când intră în atmosferă şi computerul contactă controlul de trafic aerian, văzu două nave de apărare ale Kalimahrului care o urmăreau de la treizeci de kilometri distanţă. Nu erau ameninţătoare. Era mai probabil faptul că piloţii erau entuziasmaţi să repereze un *Pacificator* şi aveau să plece la casele lor în acea noapte pentru a le spune familiilor şi prietenilor că au văzut sosind un Je'daii! Au urmat-o timp de o oră şi chiar înainte să se îndepărteze, au contactat-o. Ea le răspunse cu o undă blândă de graţie şi umor, în aşa fel încât să nu le dezvăluie nimic. *Dacă ne-am fi întâlnit într-o tavernă, am fi putut fi chiar prieteni*, gândi ea zâmbind. Era un talent subtil de Je'daii, dar care deseori o servea bine. Ei dispărură de pe ecran când avea mai mult de o sută la kilometri până la destinaţia ei.

Se apropie de Rhol Yan pe deasupra unei mări uimitor de albastră.

Pacificatorul se cutremura în timp ce trecea peste valuri. Zbura atât de jos, încât picăturile de apă de mare aburiră ferestrele, dar ea se bucură să zboare aşa. În spaţiu, nu exista niciun context – putea zbura zile în şir şi peisajul stelar să nu se schimbe aproape deloc. Spaţiul era infinit, iar distanţele erau atât de mari încât mintea ei abia le putea înţelege. Dar aici, jos, era *aproape* de ceva. Uneori, apropierea asta conta.

Rhol Yan fusese construit pe un arhipelag care se întindea în Oceanul Sudic. Erau cinci insule mari şi nenumărate altele mai mici, toate dezvoltate, şi sute de poduri, atât mari, cât şi mici, se întindeau pe spaţiile dintre masele terestre. Turlele albe strălucitoare îşi întindeau degetele puternice către cer şi mai multe tipuri de dirijabile Cloud Chaser se mişcau între ele ca nişte păsări leneşe care se învârteau în jurul copacilor ak de pe Tython. Mai jos, clădirile şi străzile se ţineau lipite de insule, dar uneori ieşeau deasupra oceanului pe stâlpi subţiri şi podurile frumos forjate stăteau atârnate peste căile navigabile. Navele

punctau oceanul, iar căile navigabile interioare erau aglomerate de ambarcaţiuni mai mici. Turnurile de metal alb pulsau ici şi colo cu lumini colorate, iluminate chiar şi în timpul zilei pentru a face identificabilă o insulă, o clădire sau o stradă. Era un oraş atrăgător, iar majoritatea banilor săi proveneau din turism. Lumea călătorea de prin tot Kalimahrul în vacanţă pe Rhol Yan. Şi, odată cu turiştii, veneau şi vulturii şi paraziţii care îi prădau.

Fu direcţionată către o platformă de aterizare de pe un turn înalt de pe una dintre insulele exterioare. În jurul turnului existau zeci de piste de aterizare şi de hangare lucrate graţios şi ascensoarele exterioare urcau şi coborau pe laturile sale inegale. Chiar şi aeropoartele şi porturile spaţiale al oraşului erau frumoase.

În timp ce *Pacificatorul* se stabiliza, Lanoree se pregăti pentru ceea ce urma.

Misiunea ei începea de aici.

— Fii cu ochii pe navă, îi spuse ea droidului. Acesta mormăi şi clicăi. Da, voi avea comunicatorul cu mine.

Pipăi piesa de tehnologie de la rever doar pentru a fi sigură. Apoi se ridică în cabină şi îşi netezi îmbrăcămintea, verificând dacă sabia îi era prinsă corect de coapsă, şi îşi trecu degetele prin păr. Îşi folosi steaua metalică Je'daii pentru a-şi fixa pelerina în jurul gâtului. Deocamdată, nu era nevoie să se ascundă.

Fu surprinsă să-şi dea seama că era nervoasă.

Undeva spre sfârşitul acestei misiuni, o aştepta fratele ei.

* * *

Ca orice vizitator care ateriza pe una dintre platformele navelor spaţiale, Lanoree se îndreptă către o cameră mare cu rânduri de capsule de interviu. O latură întreagă era o fereastră care oferea privelişti uluitoare asupra Rhol Yan şi a mării strălucitoare de dincolo, iar peretele opus era plin cu opere de artă extravagante care etichetau *Sala de Întâmpinare*. Dar scopul ei real era evident. Serviciile de securitate de pe Kalimahr erau eficiente şi discrete, şi nici măcar un Je'daii nu putea să treacă aşa, pur şi simplu. Ea îi respectă pentru asta. Şi, până când fu liberă să plece de la capsula de interviu, cei trei ofiţeri din interior îi respectară, de asemenea, intimitatea. O

împingere subtilă, un cuvânt blând. Poate că în câteva zile vor începe să pună la îndoială decizia de a o lăsa să scape atât de uşor, deşi, la vremea aceea, ar fi demult plecată. Dar, în timp ce se deplasa cu cele trei ascensoare de la platforma turnului la nivelul solului, Lanoree începu să bănuiască că era urmărită.

Se opri în vastul hol al turnului portului spaţial, îşi cumpără o băutură de la un vânzător droid şi se topi în umbre sub un copac scund, cu trunchiul mare. Acolo erau mese şi scaune şi o femelă Zabrak grasă şi masivă aduna nişte insecte mari din partea inferioară a coroanei copacului, le prăjea şi le vindea clienţilor dornici.

Lanoree decise că nu îi era foame. În timp ce bea, urmărea grupul de ascensoare pe care tocmai le părăsise. Sentimentul că era urmărită era puternic, dar deşi aşteptă o vreme, niciunul dintre cei care ieşeau din lifturi nu părea să o caute. Ciudat. Era sigură că nu era unul dintre obiceiurile vamale.

— Doamnă, eşti foarte fină, spuse o voce.

O siluetă înaltă, îmbrăcată în robe, se apropiase şi Lanoree se enervă pe ea însăşi pentru că nu îl observase.

— Beau, spuse ea.

— Atunci, bea cu mine.

— Nu, mulţumesc.

— Haide, Ranger. Eşti tânără. Eu am aproape două sute de ani. Am experienţă. Am trei sticle de vin chay în camerele mele, aproape la fel de bătrân ca mine, aşteptând o ocazie specială.

Ea îşi sprijini mâna pe mânerul sabiei. Forţa era calmă şi stabilă, iar arma făcea parte din ea.

— A-ţi pierde viaţa constituie o ocazie specială?

El se uită la ea de sub glugă, amuzat şi nesigur. Apoi flutură o mână şi se întoarse să plece.

— Ah, Je'daii. Sunt atât de încordaţi.

Ea îşi termină băutura, apoi traversă sala. Erau sute de fiinţe acolo, un amestec variat de multe specii care se răspândiseră de pe Tython pentru a coloniza sistemul. Oamenii şi Wookieei se amestecau cu Twi'leki, cu cozi lor cefalice şi cu Sithi cu pielea roşie. Zabrakii aproape umani, cu coarnele lor vestigiale, mergeau alături de Iktotchi, ale căror coarne grele le dădeau o înfăţişare înfricoşătoare. Kalimahr fusese prima planetă colonizată după Tython şi lunile sale şi rămăsese cea

mai amestecată şi mai diversă din punct de vedere rasial. Erau atât de mândri de diversitatea lor şi era o mândrie bine-meritată. Chiar şi pe Tython era rar să vezi atât de multe specii într-un singur loc, la un moment dat, şi Lanoree se opri o clipă în centrul sălii pentru a simţi fluxul şi refluxul atâtor fiinţe în trecere.

Se oprise şi pentru a încerca să-l repereze pe urmăritor. Tot nimic. Nu văzuse pe nimeni care să se oprească în mod evident, atunci când se oprise ea. Şi, deşi unele fiinţe au privit-o atunci când au trecut pe lângă ea, ea simţise că era doar din interes, atunci când recunoşteau steaua Je'daii. Şi, ocazional, poate chiar dezgust. Ştia destul de bine încât unele fiinţe de pe Kalimahr se credeau deasupra Je'daiilor.

Sunt singură prea des şi de prea mult timp, gândi ea. Poate că un pic de paranoie subtilă era ceva firesc când te aflai din nou printre atât de multe fiinţe.

Părăsind sala turlei, trecu pe lângă un grup de călugări Dai Bendu strigând una dintre scandările lor ciudate, obsedante. Un grup mic de călători se opriseră în jurul lor, iar unii se legănau încet, odată cu cântecul. Chiar în faţa uşilor principale, pe o rampă largă şi lungă care ducea la nivelul străzii, era un cerc de Cathari felini care meditau la o imagine a zeului lor, pictată pe pământ. Imaginea era frumos realizată şi meditaţiile lor atrăseseră mai mulţi şerpi de fum din pământ pentru a dansa într-un ritm lent, hipnotic.

Lanoree auzise de şerpii de fum ai Catharilor dar nu îi văzuse niciodată.

Astfel de convingeri diverse erau sărbătorite atât de aproape una de alta.

Scufundarea ei în Forţă însemna că ea nu credea în nimic altceva, dar încă era plăcut să vadă o asemenea incluziune. Străzile de afară erau pline de lume, de tarabe comerciale, de artişti de spectacol, de grupuri religioase, de vorbitori, de ofiţeri de securitate şi de copii şi adulţi, deopotrivă, arătând şi vorbind încântaţi de ceea ce vedeau împrejur. Se simţea aproape nebăgată în seamă şi salută lucrul acesta. Dar ştia, de asemenea, că era un mediu ideal din care să fie urmărită şi sentimentul acela persista. Deşi îşi extinsese simţul Forţei în jur, erau atât de multe fiinţe încât gândurile îi erau confuze. Va trebui să rămână alertă.

Dirijabilele Cloud Chaser pluteau deasupra şi, ocazional, nave mai mici veneau jos pentru a lua pasageri. Dar Lanoree studiase hărţile pe navă şi ştia că taverna pe care o căuta era aproape. Alese să meargă pe jos.

* * *

— Pariez că nu ai mai văzut niciodată unul ca mine, nu? Ei?

Tre Sana rânji peste paharul de vin. Ochii lui galbeni şi pielea roşie aprinsă îi dădeau o aparenţă înfricoşătoare, dar ea percepu o inteligenţă blândă în spatele exteriorului uimitor.

— Culoarea ta este destul de rară, spuse Lanoree. Şi mai rar pentru un Twi'lek, este lekkuul suplimentar.

— Mai rar? Oh, da, într-adevăr mai rar. Mângâie cea de-a treia coadă de pe cap care crescuse în spatele celorlalte două obişnuite. Cel puţin foloseşti terminologia corectă. Nu ţi-ar veni să *crezi* cum le numesc unele fiinţe.

— Probabil că aş crede.

— Mă numesc *ciudat*. Mârâi brusc şi se aplecă înainte, dezvelindu-şi dinţii care păreau să fi fost ascuţiţi până la extrem. O ciudăţenie înfricoşătoare!

— Nu mă sperie, spuse ea.

— Hmm.

Lekkurile lui Tre – acele trei tentacule lungi, curioase, crescute în spatele craniului – zvâcniră puţin, unul dintre vârfuri mângâind umărul stâng, iar celelalte două care arătau ca nişte degetele care băteau ritmic în aer.

— Da, ei bine, căţeaua *asta* este un Je'daii, traduse Lanoree.

Ochii lui Tre se deschiseră largi.

— Ştii limba Twi'lekă!

— Desigur. Asta te surprinde?

— Hm! Nimic despre Je'daii nu mă mai poate surprinde.

— Oh, nu fi atât de sigur.

Lanoree luă băutura şi se uită prin Taverna lui Susco. Cu peste cincisprezece planete şi luni colonizate şi întinse pe şaisprezece miliarde de kilometri pătraţi, erau locuri ca acesta peste tot prin sistemul Tythos. Locuri unde lumea se aduna, bea, mânca şi vorbea, indiferent de culoare, specie, credinţă sau

rasă. Unde se asculta muzică în fundal – fie o melodie locală sau poate ceva mai exotic de pe alt continent sau dintr-o altă lume. Unde călătorii găseau un punct comun iar cei care alegeau să nu călătorească puteau auzi poveşti ciudate despre locuri îndepărtate. Şi, în astfel de taverne, lumea era slobodă la vorbă, se răspândeau ştiri şi se auzeau secrete.

Lanoree iubea locuri ca acesta, pentru că de multe ori, după o băutură sau două, ar fi putut pleca oriunde.

Băutura pe care o sorbea acum fusese recomandată de Tre – un vin local, făcut din struguri din adâncul mării şi îmbogăţit cu swing dust[14] de la una dintre minele aeriene de la polul nord al Kalimahrului. Era incredibil de puternică, dar ea folosi o undă blândă de Forţă pentru a se asigura că băutura puternică nu îi va ameţi simţurile. Poate că se bucura de asemenea taverne, dar tot în locuri ca acestea fusese atacată. Şi, de asemenea, trebuise să ucidă în ele.

— Maestra Dam-Powl garantează pentru tine, spuse Lanoree.

Ochii lui Tre Sana scânteiară de umor.

— Oh, mă îndoiesc de asta.

— Ei bine, ea spune să te supraveghez. Şi că ar trebui să te omor cu prima ocazie în care dai un indiciu cât de mic de trădare.

Lanoree se uită prin cârciumă, dar de fapt cerceta reacţia lui Tre. Ciudat. Nu simţea nimic. Se întoarse spre el şi îi spuse:

— Dar Dam-Powl mă asigură nu ai nicio urmă de trădător în corpul tău.

Tre ridică din sprâncene şi lekkuurile, care acum i se odihneau pe umeri, se atinseră blând între ele, aproape senzual, cu vârfurile.

— Bine, spuse Lanoree zâmbind. Atunci hai să mâncăm şi să împărtăşim în acelaşi timp ceva informaţii.

— Carnea de vită de mare este foarte bună aici, spuse Tre.

Ridică o mână şi atrase atenţia barmanului. O mişcare din mână şi un clic al degetelor, iar barmanul aprobă din cap, rânjind.

Lanoree se întinse spre exterior şi atinse mintea barmanului. Icni uimită – nu se putea pregăti niciodată cu adevărat pentru a experimenta gândurile altcuiva, deoarece

---

[14] Swing dust – tip de mirodenie.

primul val era întotdeauna copleşitor – dar filtră rapid gândurile aleatorii, pe cele violente, pe cele bolnave şi dezgustătoare şi ajunse la ceea ce căuta.

Tre cel atât de rece, atât de calm, atât de roşu, stând acolo cu ea, cu acea Je'daii şi dacă va fi norocos, ea îl va mânca de viu.

Se desprinse de mintea barmanului şi se uită fix la Tre până când acesta îşi mişcă într-o parte ochii galbeni. Dar ea nu spuse nimic. Ştia că era atrăgătoare şi dacă el chiar se gândea la ea în felul acela, nu era nimic rău.

— Voi fi foarte deschisă cu tine, spuse Lanoree, sinceră. Este o modalitate bună de a începe, pentru amândoi. E ceva la tine ce nu pot citi, dar nu am nevoie de Forţă pentru a înţelege lumea. Eşti trufaş şi superior. Poate că ăsta eşti tu, dar în momentul ăsta cred că este pentru că tu crezi că m-ai pus în dezavantaj. Poate pentru că Dam-Powl ţi-a spus mai multe, dacă nu totul, din ceea ce ştiu şi de ce sunt aici.

Tre clipi încet, lekkuul atingându-l cu blândeţe în semn de acceptare.

— Şi astfel, ştii pe cine caut. Ştii că este fratele meu. Am zvonuri şi poveşti spuse în taverne, informaţii de mâna a doua din surse pe care nu le pot verifica şi în care nu am încredere. Şi suma tuturor informaţiilor pe care le deţin nu-mi oferă practic nimic. Nici măcar nu ştiu pe ce planetă se află acum.

— Nu poţi – îşi flutură degetele, mişcându-şi braţele în sus şi în jos – să-i *Forţezi* locaţia?

Lanoree îi aruncă o privire furioasă. Comportarea lui copilărească nu justifica un răspuns.

— Maestra Dam-Powl m-a trimis la tine şi mi-a spus că s-ar putea să mă ajuţi. Aşa sper. Pentru că nu ştiu cât mai pot bea din poşirca asta.

Lanoree îşi goli paharul dintr-o înghiţitură.

— Şi acum voi fi şi eu foarte deschis cu tine, spuse Tre, brusc serios. Împreună cu discuţiile despre fratele tău, aud zvonuri despre o tehnologie Gree.

Lanoree înclină capul, ridicând o sprânceană.

— Nu mă refer la hiperpoartă. Oricine are un pic de minte ştie teoriile despre Oraşul Vechi cum că ar fi de origine Gree. Tre se aplecă mai aproape, aruncând o privire în jur. Mă refer la ceea ce *activează* hiperpoarta.

— Nu înţeleg, spuse ea, dar deja se gândea la ceea ce îi spuseseră Maeştrii pe Tython. *Materie întunecată*...

— Adică există şoapte despre planuri de proiectare. Detalii tehnice. Tre ridică din umeri. Scheme. Şi toate sunt Gree.

Lanoree se dădu înapoi şocată. Gree? Într-adevăr? Se ştia atât de puţin despre acel popor antic. Existau teorii despre faptul că Gree locuiseră cândva în Oraşul Vechi de pe Tython, dar teoreticienii erau împărţiţi cu privire la faptul că Gree îl construiseră ei înşişi. Deşi Gree dispăruseră demult din galaxie, unii sugerau că Vechiul Oraşul era chiar şi *mai* vechi. Lanoree întâlnise un bărbat pe Tython – nu un Je'daii, ci cineva aliat lor – care îşi petrecuse toată viaţa cercetând Gree şi moştenirea lor şi chiar şi ceea ce ştia el putea fi redat în puţin mai mult de o oră de discuţii. Şi acum apare Twi'lekul ăsta misterios care, dacă ceea ce îi spusese Dam-Powl era adevărat, întreprindea activităţi infracţionale, şi susţinea că Dal găsise ceva ce Gree lăsaseră în urmă.

— Planuri? întrebă ea.

— Îţi spun doar ce am auzit. Mai vrei vin?

Lanoree se zburli. Se juca cu ea. Se juca cu un Ranger Je'daii la fel cum ar fi încercat un infractor meschin şi slab să scoată mai mult dintr-o afacere abjectă. Se lăsă pe spate în scaun şi se prefăcu obosită, dar în spatele pleoapelor ei căzute simţi curgerea Forţei, agitându-i simţurile, sporindu-i-le, şi se mai întinse încă o dată pentru a atinge mintea lui Tre. Dar el se închisese pentru ea.

Ochii lui Tre se largiră şi, pentru o clipă, arătă inexplicabil de trist, cu umerii căzuţi şi lekkuurile atârnându-i epuizate. *Arată ca un animal de companie bătut*, gândi Lanoree. Nu era sigură de unde îi venise imaginea asta, dar ajunsese să se încreadă în primele ei impresii. Forţa sălăşluia şi în subconştientul ei şi uneori îi vorbea. El nu-i întâlni privirea, uitându-se în schimb la paharul pe jumătate gol.

Ea pipăi pe la marginea minţii lui, dar nu putea intra şi asta era ceva cu care nu era obişnuită. Unele specii erau foarte greu de citit – mintea Catharilor funcţiona într-un mod foarte diferit, gândind mai degrabă în simboluri şi în abstract, decât în cuvinte şi imagini – dar, de obicei, putea atinge cel puţin mintea cuiva, fie ea umană sau extraterestră. Mintea lui Tre avea un perete. Părea să-i înconjoare conştiinţa şi eforturile ei se loveau

de el, aproape sugerând că nu exista deloc minte. Şi, totuşi, ştia că nu era aşa. Tre era o persoană inteligentă şi alertă, adăpostind dorinţe şi scopuri, şi ea putea vedea că se cunoştea bine pe sine. Foarte bine.

— Tre, ce ţi s-a întâmplat? întrebă ea, pentru că-l simţi că voia să vorbească.

Sentimentul nu avea nicio legătură cu Forţa; era doar empatia unei fiinţe simţitoare faţă de alta.

— Sunt doar un alt sclav spion folosit de Je'daii.

— Eşti alterat, spuse ea, dându-şi seama de adevărul uimitor. Genetic?

— Adânc şi permanent.

— Niciun Je'daii nu ar face asta, spuse ea.

— Ha! scuipă Tre.

Câteva persoane din apropiere aruncară o privire în jur, la izbucnirea lui şi el se încruntă la ele, roşu şi feroce când voia să fie. Privitorii se întoarseră la băuturile lor.

— Dar este..., spuse Lanoree, dar nu îşi încheie fraza.

Interzis, voia să spună. Dar şi ea avea în desfăşurare un experiment de alchimie pe navă şi ştia că unii Je'daii s-ar fi încruntat dacă ar fi aflat. Ceea ce era considerat interzis pentru unii era explorare pentru alţii.

— Sunt jucăria lui Dam-Powl, spuse Tre Sana, mai liniştit acum. Mi s-au făcut promisiuni. Se ridică mai drept în scaun, mândru. Şi vor fi ţinute! Bani. O nouă identitate. O moşie pe o navă Ska Gora din oraş.

Dădu din cap cu fermitate, dar lekkuurile i se zvârcoliră, arătând incertitudine şi vulnerabilitate. Lanoree nu era sigură cum să-l înţeleagă şi o neliniştea faptul că era închis la sondajele ei blânde. Dar nici nu se putea abţine să nu admire opera lui Dam-Powl. Oricare ar fi fost adaptările genetice subtile pe care i le făcuse, indiferent ce alchimii stranii păstrau mintea lui Tre doar pentru el, făcându-l să fie în mod evident doar al ei, erau probabil imorale, dar uimitor de strălucitoare.

— Şi vei primi toate astea, spuse Lanoree. Maestra Dam-Powl este un Je'daii de cuvânt.

Le sosi mâncarea. Tre începu imediat să mănânce, mestecând şi înghiţind aproape fără pauză. Părea lacom.

— Gree, întrebă Lanoree. Planurile lor. Trebuie să aflu mai multe.

— Acum că eşti aici, *putem* afla mai multe, spuse Tre, scuipând peste masă carnea pe jumătate mestecată – unele bucăţi aterizară pe farfuria lui Lanoree.

— Când?

— Trebuie să găsesc pe cineva, spuse el. Cineva care nu este uşor de găsit. Dar... de unul singur. Un Ranger va atrage atenţia. Ştii zicala: Când apare un Ranger, îl urmează repede problemele. Ei bine, dacă aude că eşti cu mine, se va topi. Poate pentru o lungă perioadă de timp. Aşa că lasă-mi-o mie. Ne întâlnim aici la asfinţit. Până atunci, o să ştiu unde se află.

— Cine este persoana asta?

— Un Kalimahr bogat. Distribuitor de swing dust şi alte mirodenii de aer. Şi un *Stargazer*[15].

— Din nou cuvântul ăsta, spuse Lanoree.

Tre îşi şterse gura şi bău puţin.

— Nu este unul pe care să-l cunoască prea mulţi. Nu-l folosi prea des. Dădu din cap spre farfuria lui Lanoree. Mai mănânci aia?

— Nu. Serveşte-te.

Tre îşi trase farfuria spre el şi începu să mănânce. Parcă fiecare muşcătură era prima pe care o lua de mult timp.

— Deci, aici, la amurg, spuse Lanoree.

— Hmmm.

Dădu din cap fără să-şi ridice privirea de la mâncare. Emana indiferenţă, şi totuşi se autodenumise sclav. Un caracter conflictual, complex, tulburat. Exact cel pe care nu şi l-ar fi dorit să o ghideze în timpul investigaţiilor.

— Bine, spuse ea.

Când se ridică să plece, văzu feţele care se întorceau de la ea şi se îndreptă spre uşă într-o bulă de tăcere întreruptă doar de şoaptele uimite de *Ranger!* şi *Je'daii!* şi de mormăituri mai întunecate – *necazuri*. Spera doar că pe Kalimahr va putea scăpa de vechea zicală pe care i-o reamintise Tre.

Dar speranţa nu schimba nimic. Şi la scurt timp după ce părăsi Taverna lui Susco, Lanoree ştiu că era din nou urmărită.

* * *

— Prima zi este întotdeauna cea mai rea, spuse Maestrul

[15] Stargazer – Privitor la stele.

uman Ter'cay în timp ce îi conducea pe Lanoree şi pe Dal spre suprafaţă. Deşertul tăcut poate fi un loc neliniştitor.

Ştim, gândi Lanoree. *Ştim sigur asta*.

Urcară prin vasta peşteră.

Este mai mult ca un oraş decât un templu, gândi Lanoree şi Ter'cay se uită înapoi la ea.

Ascultă când vorbesc sau altfel nu vei învăţa nimic, vorbi el în mintea ei.

Nu era supărat. Mai degrabă amuzat. Surpriza ei când văzu cât de uşor comunica în tăcere, îi era evidentă pe chip. Telepatia forţată era bine cunoscută de ea, dar un astfel de control trebuie să fi luat mulţi ani de meditaţie şi studiu pentru a-l dobândi.

Ter'cay râse cu voce tare, iar Lanoree îi zâmbi într-o parte lui Dal. El era încruntat. Nu auzise nimic.

Ea încă este uimită de dimensiunea şi posibilităţile Qigong-ului. Auzise totul despre el, desigur, de la părinţii ei şi de la acei *Călători* care se aventuraseră prin Templul Bodhi după ce vizitaseră Qigong în călătoriile anterioare. Relatările lor erau întotdeauna despre templu mai întâi – dimensiunea sa incredibilă, complexitatea cavernelor şi a tunelurilor, puterea Forţei în acest nod natural – şi apoi, inevitabil, se terminau cu poveşti despre Deşertul Tăcut.

Un loc bântuit. Aproape nenatural.

Ea şi Dal petrecuseră deja mai multe zile traversând deşertul spre Qigong şi se întâlniseră cu unele dintre pericolele sale. Dar simţea că experienţa reală pe acele nisipuri ciudate abia începea.

— Aici e răcoare, spuse Ter'cay. Uneori nisipurile sunt suficient de fierbinţi pentru a vă topi pantofii şi o mică adiere de vând vă va băşica pielea. Dar asta se întâmplă, de obicei, mai târziu în cursul zilei. Aici suntem protejaţi de soare, iar clima este controlată de şase climatizoare. Unul este chiar acolo.

Traversară o peşteră largă, delimitată pe trei laturi de pereţi strălucitori, fiecare dintre ei având lespezi şi scări, cu lumea agitându-se pe ele. Ter'cay arăta spre un al patrulea perete, unde se afla o maşinărie uriaşă, înaltă cât treizeci de oameni, cu protuberanţele curbate de parcă era ceva biologic, nu mecanic. Scotea aburi, gemea, şi umezeala se aduna pe suprafaţa ei şi cădea în băltoace în jurul bazei sale.

— E o maşinărie? întrebă Dal.

Oarecum, emise Ter'cay. Se uită la Lanoree, ridică o sprânceană, apoi rosti cuvintele cu voce tare.

Se aşteaptă ca Dal să audă tot ce spune, gândi Lanoree. Fratele ei pare neştiutor, captivat de climatizorul uriaş.

— Oarecum? întrebă Lanoree.

— Multe dintre mecanismele sale interioare sunt... *crescute* la Anil Kesh.

— Deci este vie?

— Nicidecum.

Ter'cay se întoarse şi merse cu paşi mari prin grotă, iar ei trebuiră să se grăbească ca să-l ajungă din urmă.

Când ajungem la suprafaţă, totul va deveni tăcut, spuse Ter'cay în mintea lui Lanoree. *Dar tăcerea este subiectivă. Tu şi cu mine putem comunica aşa cum o facem acum şi aceasta este prima lecţie. Telepatia în Forţă este un talent care unii Călători îl au deja când ajung aici; dar cei care nu îl au, îl prind destul de repede*. Se uită înapoi peste umăr la ea, cu faţa sumbră. *Este un talent fundamental. Nu ca vederea la distanţă sau folosirea Forţei pentru a proiecta iluzie. Dacă eşti predispus la Forţă, atunci la fel vor fi şi cuvintele şi gânduri tale. Dar fratele tău...*

Ridică din umeri în timp ce continua să meargă.

— El este..., începu Lanoree, dar Dal se uită la ea.

Ea tuşi, prefăcându-se că înghiţise nişte praf. Apoi încearcă să vorbească fără cuvinte. Mama ei o învăţase elementele de bază. Uneori, tatăl ei îi atingea mintea când era târziu şi erau obosiţi, spunându-i o poveste la culcare. Acum era şansa ei de a folosi acele lecţii.

El este mai greoi cu Forţa, proiectă ea şi ştiu că Maestrul Ter'cay o aude. *Dar vrea să înveţe*.

Nu, spuse Ter'cay. *Nu simt nicio dorinţă în el. Numai rezistenţă. Nu încântare, ci doar suspiciune*.

Va face tot posibilul.

Ajunseră la marginea peşterii, unde se deschidea o gaură mare în perete care ducea spre tunelurile mai mici, mai aglomerate. Droizii cu şase braţe umblau de colo-colo, oferind băuturi. Droizii mai înalţi ofereau îngrijire fizică unui grup de fiinţe care erau îmbrăcate în haine murdare, având pielea înroşită de la soare, feţele obosite şi ochii bântuiţi. Nu încetau să vorbească, de parcă ar fi o noutate. Lanoree suspectă că erau

Călători învăţăcei care tocmai terminaseră o altă lecţie la suprafaţă.

Dacă va face tot posibilul, atunci la fel voi face şi eu, spuse Ter'cay, dar Lanoree îi auzea deja îndoiala. Părea să fie ecoul propriei ei îndoieli.

Maestrul Ter'cay vorbi, pentru amândoi.

— Urcarea principală la suprafaţă. Există lifturi şi tuburi ascendente, dar îmi place ca elevii mei să meargă. Exerciţiu fizic. Îşi bătu pieptul şi râse. Este bine pentru plămâni! Pentru inimă! Îşi mângâie fruntea. Sănătatea corpului alimentează sănătatea minţii.

Începură să urce scara naturală. Lanoree numără mai mult de o mie de paşi.

* * *

În prima lor seară, pe când soarele ardea roşu peste deşertul vestic iar nisipurile înviau cu scorpioni, şerpi şi altele lucruri întunecate, Lanoree Forţă o iluzie în faţa Maestrului Ter'cay. Un shire cu aripi graţioase, vânoase, şi cu un singur corn care îi ieşea din cap, scormonind nisipul, lovindu-şi copitele de umbrele care parcă nici nu observau, pufnind, şi ea auzea chiar şi orice lovitură şi respiraţie. Ter'cay zâmbi la solo-cornul care se agita în faţa lui şi dădu din cap spre Lanoree.

Bună treabă, vorbi el tăcut. *Dar vei afla că o iluzie despre ceva real este mult mai grea. Ştii că solo-cornul este o creatură mitologică, puternică în mintea ta, şi o astfel de iluzie este uşor de format. Încearcă ceva mai banal. O piatră, un fruct, un pantof. Nu e la fel de uşor*.

Lanoree lasă iluzia să se topească în amurg şi făcu aşa cum îi sugerase Ter'cay. Nu reuşi.

Lecţiile tale abia au început, spuse Ter'cay. Se întoarce de la ea şi se apropie de Dal, ţinând mâinile băiatului în ale sale, atingându-i obrajii şi tâmplele.

Apoi Maestrul închise ochii şi ochii lui Dal se măriră.

Îl aude! gândi Lanoree, încântată. *Simte Forţa şi aude cu ea!*

Dar entuziasmul ei fu de scurtă durată. Dal se ridică şi lovi cu piciorul în nisip, trimiţând grăunţele în faţa Maestrului Ter'cay. Reacţionase de parcă ar fi fost invadat sau atins de

ceva dezgustător. Apoi se întoarse şi plecă în amurg.

Lanoree îşi dori să-şi poată chema fratele înapoi.

* * *

Primii lor zori în tabăra din Deşertul Tăcut alături de Maestrul Ter'cay făceau parte dintre cele mai ciudate amintiri din viaţa lui Lanoree. Stând în tabără cu Dal, pe drumul lor până aici, nu semăna deloc cu ce se întâmpla acum; erau vremuri de frică şi griji, nu de minunare. Poate că fiind atât de aproape de templu, legătura naturală cu Forţa atrăgea viaţa în acel loc.

Pe măsură ce răsăritul soarelui aprindea orizontul estic în flăcări, deşertul prinse viaţă, iar tăcerea păru mai uluitoare ca niciodată. Creaturile nocturne se ascunseseră deja sub pământ cu o oră înainte de ivirea zorilor, ca şi cum ar fi ştiut că lumina soarelui îi va expune în curând. Umbrele se retraseră, răceala nopţii era încălzită şi o ceaţă de căldură sclipitoare dansa peste nisipuri. Păsările din deşert zburau spre locurile unde vor dormi. O mică specie de shire – mai subţire decât cei din alte zone de pe Tython, cu cocoaşe de apă pe spate şi gât – se mişcau în turme pe un deal îndepărtat. Şopârlele se zbăteau şi dansau în jurul zonelor stâncoase; pendlele[16] zburătoare îşi deschideau aripile puternice în timp ce străbăteau curenţii de aer ai zorilor; şi văzu un mankle[17] uriaş urmărindu-i din depărtare, cu spinii săi vicioşi ridicaţi ca pentru vânătoare. Cu toate astea, acea prezentare magnifică a vieţii şi diversităţii exista în liniştea nefirească a deşertului, urletele şi ţipetele, datul din aripi, mârâitul şi sunetul vânătorii, toate fiind neauzite.

Acolo, spre dealuri. Uite. Clipeşte şi s-ar putea să-l ratezi.

Ea nici măcar nu ştiuse că Ter'cay se trezise; cortul lui părea netulburat, neatins. Totuşi, în timp ce el îi vorbea în minte, îl vede ghemuit la sud de tabără, la fel de nemişcat ca bucata de stâncă lângă care stătea aşezat.

Se uită unde îi spusese el şi văzu. Nu părea să fie niciun vânt care să ridice nisipul, nicio perturbare în sol care să poată ridica aşa ceva. Sculptura părea să aibă dimensiunea unui om,

---

[16] Pendle – specie de şopârlă.

[17] Mankle – specie mare, prădătoare, care putea fi găsită în Deşertul Tăcut de pe continentul Thyr pe Tython. Avea spini pe care şi-i ridica atunci când era la vânătoare.

deşi distanţa putea fi înşelătoare. Părea fluidă, mişcându-se şi dansând în timp ce miliarde de particule de nisip din interior se schimbau şi curgeau constant. Forma era ambiguă.

Dal ar trebui să vadă asta, gândi Lanoree. Şi totuşi ştia că nu-l poate trezi cu gândul şi dacă s-ar fi mişcat, ar fi putut strica momentul.

Întinde-te spre el cu gândul, zise Ter'cay, iar Lanoree o făcu. Forţa era vie în ea şi sondă cu simţurile, simţind că sculptura îndepărtată era puţin mai caldă decât nisipul din jur, iar mirosul părea să fie de la ceva îngropat demult şi expus, în sfârşit. Şi, cel mai uimitor dintre toate, în interior, nisipul cânta cu un sunet puternic. Sunetul era confuz şi nu părea să aibă vreun sens. Nu erau nişte cuvinte pe care Lanoree să le ştie. Cu toate astea, putea simţi în zgomot un fel de libertate şi pasiune neînfrânate şi pentru câteva bătăi de inimă ea fu umplută de un optimism mai arzător decât soarele. Apoi forma se dezintegră şi, după încă o bătaie de inimă, se întoarse în deşert. Sunetul dispăru. Mişcarea încetă. Lanoree respiră greu de entuziasm şi aruncând o privire spre Ter'cay, îi surprinse zâmbetul.

Ce a fost asta?

Un mister. Ar trebui să-l trezeşti pe fratele tău. Antrenamentul începe chiar acum.

* * *

Îşi petrec restul zilei antrenându-se în Deşertul Tăcut. Lanoree este încântată de talentele pe care le posedă şi de cele pe care le învaţă, şi este încântată de cât de pricepută pare să fie deja. Ter'cay îi testează limitele. Şi ea reuşeşte, cerând în tăcere sarcini mai grele, probleme mai complexe. Relaţia ei cu Forţa se extinde rapid în acel loc tăcut şi simte pe deplin, pentru prima dată, că face parte din el.

Sugestie, telepatie, control – abilităţile ei cresc şi se extind cu fiecare clipă care trece. Se bucură de timpul petrecut acolo cu Maestrul Ter'cay. Şi totuşi, de multe ori, ea îşi dă seama de puterea mândriei ei, atunci când uită că pentru Dal toate astea nu sunt uşoare. El nu se poate integra în Forţă şi cu cât Ter'cay lucrează mai mult el, cu atât mai puţin vrea Dal să încerce. Lanoree devine frustrată şi enervată de desele sale manifestările de iritare. Seara, când mănâncă şi se relaxează,

încearcă să comunice cu el. Îi atinge mintea ca o soră, mânată de dragoste şi îngrijorare. Totuşi, este întâmpinată cu un potop de gânduri haotice – înfricoşătoare, furioase, şi totuşi speriate.

Când căzu amurgul în a treia zi şi se întorceau la Templu, Lanoree era însufleţită de succesele ei şi întristată de eşecurile lui Dal.

Îl ia de mână, fiind surprinsă când îi dă voie. Şi îi zâmbeşte.

Îi vine o idee. Încearcă o sondare subtilă şi...

Se plimbă de-a lungul râului de acasă, aproape de Templul Bodhi. Acesta este singurul loc în care Dal se simte cel mai liniştit cu el însuşi. Păsările trecuseră pe acolo recent şi adierea purta nenumărate fire de aur. Râul curge rapid şi puternic, umflat de ploile recente din dealurile Pădurii Edge. Aerul miroase a flori şi aduce promisiunea unei mese de familie în acea seară, când tatăl lor va găti tocană de rumbat, iar mama lor le va citi o parte din poeziile ei. Este frumos.

Este fals.

Dal îi strânge mâna atât de tare încât simte oasele măcinându-se şi rănile făcute de şoimul cu cârlig încep să sângereze din nou. Apoi el se prăbuşeşte în genunchi în nisip şi varsă.

Lanoree îngenunchează lângă el, întrebându-se dacă făcuse ceva rău. El *urăşte* faptul că ea îi atinge mintea, folosind Forţa pentru a-i invada gândurile. S-au certat pe tema asta de mai multe ori.

Dar, după atâta timp petrecut în acest loc ciudat, se gândise că poate ar fi fost binevenite acele gânduri de siguranţă şi calm, acele imagini de acasă.

Când se uită la ea, îi văzu veninul din privire.

Nu-i poate atinge din nou mintea pentru a-i spune că-i pare rău.

Capitolul 4
CA UN BĂRBAT

***Nu vă puneţi niciodată toată încrederea în Forţă. Este mereu acolo, dar asta nu înseamnă că poate fi apelată întotdeauna. Fiecare Je'daii este o persoană în sine, cu propriile sale talente. Învaţă să le foloseşti. Hrăneşte-le. Dacă visezi la Forţă, tu eşti visătorul şi uneori trebuie să te trezeşti. Uneori, tu eşti tot ceea ce ai la dispoziţie*.**

— Maestrul Shall Mar, *O viaţă în echilibru*, 7.523 TYA[18]

Tre Sana îi spusese deja mai mult decât Maeştrii Je'daii care o trimiseseră în această misiune. Ei menţionaseră despre reţeaua clandestină a Kalimahrului bogat implicat, aparent, în secta *Stargazer* a lui Dal şi Tre susţinuse acest lucru vorbind despre găsirea unei anumite persoane pentru a-i pune întrebări. Vorbiseră despre utilizarea materiei întunecate pentru încercarea de activare a presupusei hiperporţi. Dar nu menţionaseră nimic despre Gree. Ceea ce se ştia despre Gree era atât de îndepărtat în istorie, aşa departe în timp, încât devenise mit şi legendă. Lanoree voia să se întoarcă la computerul navei sale pentru a afla tot ce putea.

Dar, mai întâi, trebuia să descopere cine sau ce o urmărea. Îşi imagină că districtul acesta din Rhol Yan trebuia să fie undeva la capătul inferior al experienţei turistice – străzile erau murdare, unii vânzători se ocupau cel mai probabil de bunuri, servicii sau substanţe ilegale, şi clientela diferitelor stabilimente manifesta puţine dovezi că erau simpli vizitatori. Era o zonă dură, dar nu una în care Lanoree să simtă că nu are

[18] Anul 7.523 TYA – Anul 28.930 BBY

ce căuta. Fiecare oraş de pe fiecare planetă avea astfel de zone, iar ea le vizitase pe multe dintre ele. Uneori, chiar se potrivea în peisaj.

Dirijabilele Cloud Chaser se deplasau pe deasupra, speederele bâzâiau pe carosabilul uşor ridicat din centrul străzii şi mai multe tipuri de animale de povară indigene duceau diferite fiinţe pe spate sau pe membre. Dar Lanoree alese să meargă. Asta însemna că avea control complet asupra mişcărilor ei şi îi va fi mai uşor să fie atentă. Voia să-şi atragă urmăritorul, nu să scape de el sau de ea.

Folosi strălucirea lustrului speederelor, sticla panourilor de afişaj şi reflexiile din ochii celor care treceau pe lângă ea pentru a privi în spatele ei. Şi când nu vedea, clipea încet, aruncând simţurile spre înapoi pentru a încerca să descopere cine şi unde era urmăritorul. Era frustrant. Se simţea observată şi asta nu mai putea fi doar curiozitatea obişnuită la vederea unui Ranger Je'daii; îşi îndepărtase steaua de Ranger pentru a încerca să se topească în peisaj.

Capătul străzii se deschise într-o piaţă mare, cu tarabe construite de-a lungul incintei largi, pavată cu marmură şi suspendată pe trei structuri masive ce semănau cu nişte copaci, în jurul perimetrului pătratului. Câteva Cloud Chaser mici erau ancorate de unii dintre aceşti copaci, transportând fiinţe şi mărfuri către şi dinspre navele mai mari care bâzâiau şi pluteau deasupra.

Lanoree pătrunse pe treptele de piatră curbate care duceau spre piaţă. Apoi se opri, se întoarse şi fugi înapoi. Se opri pe treapta superioară şi se uită în jur. Strada pe care mersese era plină de viaţă. Se uită la lumea care mergea spre şi pe lângă ea, oameni şi alte fiinţe. Îi privi pe mulţi alţii care treceau mai departe. Sondând cu simţurile, atingând pulsul Forţei, căută orice imagine a ei în privirea celorlalţi... şi îl găsi.

Stătea acolo, privind-o, fără să uite că era un Ranger, periculoasă, misterioasă...

Atinse mânerul sabiei şi o scoase parţial din teacă, apoi se întoarse şi văzu o familie de Cathari oprită la douăzeci de paşi de ea în timp ce mama şi tatăl se agitau cu cei şase copii ai lor. Stând chiar în spatele lor, prefăcându-se că face parte din grup şi totuşi, evident, nu, era o siluetă care nu avea ce căuta acolo.

Bărbatul era mic, dar îndesat, îmbrăcat într-o robă gri

largă şi o mască mare. Lanoree fu sigură că era Noghri – luptători pricepuţi, asasini de clasă. În timp ce îl privea, el se uită în sus şi îi întâlni privirea.

Ea ridică o mână, gata să-l împingă cu Forţa la pământ în momentul în care ar fi trebuit să-l prindă. El scoase un blaster laser şi trase înspre grupul de familie.

Ţipete. Panică. Lume care aleargă, se îndepărta, cădea. Noghriul trase din nou, la întâmplare. Lanoree îşi scoase sabia şi fugi spre trăgător. El fugea deja, cu blasterul într-o mână şi altceva în cealaltă. Ea nu putu distinge ce era acel dispozitiv. Se întinse spre el, împinse, dar el se eschivă în lateral şi lovitura în Forţă nimeri într-un animal de povară, care-i răsturnă pe cei trei pasageri ai săi.

Când trecu pe lângă familia de Cathari, aruncă o privire în jos şi o văzu pe femelă la pământ, cu sângele pulsând dintr-o rană teribilă, de culoare neagră, de pe scalpul blănos. Tatăl încerca să-i îndepărteze pe copii în timp ce striga într-o durere nebună. Lanoree voia să rămână şi să ajute, dar erau alţii care să poată face asta.

Cel mai bine ar sluji-o pe femela moartă dacă l-ar prinde pe ucigaş.

Noghriul coborâse treptele şi alerga spre una dintre staţiile de ancorare. Când îl văzură venind, majoritatea fiinţelor se îndepărtară, intenţia sa violentă fiind evidentă. Dar când doi miliţieni se ghemuiră în faţa lui şi ţintiră spre el armele lor lungi, asemănătoare unor suliţe, îi împuşcă pe amândoi. Mişcarea fu aproape prea rapidă pentru a fi văzută şi, când miliţienii căzură pe spate, ucigaşul intra deja în umbra arborelui de ancorare. Era bine antrenat. Ar fi fost nevoie de cineva foarte priceput ca să-i doboare pe cei doi gardieni fără să facă vreo pauză.

Ea se apropie de el în timp ce intra printr-una din multele uşi din structura de ancorare pentru Cloud Chaser. El încă mai făcea ceva cu obiectul din cealaltă mână, iar ea se opri şi se întinse, concentrându-se, îndreptându-şi Forţa spre el, mâna ei ca o gheară închizându-se încet în timp ce se străduia să-l prindă. Dar era prea multă lume în jur şi panica era prea mare. Izbucniră mai multe explozii laser în holul interior al platformei de ancorare şi se auziră şi mai multe ţipete. Lanoree folosi Forţa pentru a-şi mări viteza, forţându-şi muşchii să se întindă şi să se contracte mai repede, pompând din braţe, împingând sângele

prin vene. Erau o sută de călători şi comercianţi în hol şi două persoane erau deja la pământ, cu sângele împrăştiat în jur, alte persoane grăbindu-se să-i ajute. Dar îl văzu imediat pe Noghri. Conecta dispozitivul la o consolă de comunicare. Aruncă o privire înapoi peste umăr, dar nu îşi ridică blasterul.

Este mai preocupat să trimită ceea ce trebuie să trimită, gândi ea.

Şi, în timp ce alerga spre el, se întinse spre consola de comunicare, sondând, încruntându-se de concentrare. Trebuia să-i oprească transmisia şi dacă...

Auzi tusea uscată a unui blaster şi îşi ridică sabia, iar acea simplă reacţie instinctivă fu cea care îi salvă viaţa. Proiectilul lovi sabia şi ea se împletici înapoi, apoi căzu, cu arma zăngănind pe pardoseala de marmură. Încă îi strângea mânerul – nu ar lăsa-o niciodată din mână – şi simţi căldura dispersându-se prin lamă.

Lanoree împinse şi, la patruzeci de paşi distanţă, Noghriul fu ridicat şi se izbi de un perete. Blasterul îi căzu din mână şi se rostogoli de-a lungul podelei. Mulţimea se risipise şi se ascunsese cât de bine putea, lăsând în urmă doar cele două persoane împuşcate. Lanoree simţi că erau moarte amândouă.

Furia se adună în ea, dar şi-o stăpâni. Îi va hrăni acţiunile, dar i-ar putea tulbura şi simţurile. Folosirea Forţei în timp ce era furioasă i-ar putea deranja echilibrul interior şi asta ar fi dus la greşeli.

Sări în picioare şi fu singura persoană care se ridicase.

— Stai jos! strigă ea.

Întinse mâna şi, prin Forţă, îşi lipi urmăritorul de pământ. Îl auzi icnind după aer. Apăsă puţin mai tare. Mergând înainte, cu sabia ţinută în faţă, Lanoree aruncă o privire spre consola de comunicare şi la dispozitivul pe care îl ataşase acolo. Percepu o umbră de mişcare şi ştiu ce urma, ridicând sabia pentru a respinge proiectilul cu o fracţiune de secundă înainte de a veni. Urmă un al doilea. Se deplasă spre stânga şi îşi deplasă lama spre dreapta. Lovitura fu înghiţită de metalul fierbinte. Asasinul avea un al doilea blaster, ascuns. Lanoree mormăi de frustrare, apoi se întinse şi ridică Noghriul deasupra solului, ţinându-l acolo, strâns, tot mai strâns.

— Las-o jos, spuse ea.

Deşi liniştită, vocea ei se auzi prin tot holul deschis. El

aruncă arma. Ea îl ridică şi mai sus... apoi îl lăsă să cadă. Se auzi un zgomot de oase rupte atunci când lovi pământul, urmat de icnetul colectiv al celor care priveau.

Lanoree alergă spre el. Se zvârcolea, cu piciorul cu pielea cenuşie răsucit, osul ieşind vizibil de sub roba slăbită. Cu ochii pe mâinile şi picioarele sale mari, cu gheare, şi fiind conştientă de reputaţia Noghrilor de luptători şi ucigaşi, îşi ţinu sabia scoasă, în caz că mai avea şi alte arme ascunse.

Şi, în timp ce îngenunchea lângă el, întinse mâna după mască.

— Ţine-l pe loc! strigă cineva.

Miliţia. Lanoree înjură în sinea ei, ştiind că asta va complica lucrurile. Voise să-l ducă undeva, într-un loc liniştit, să-l interogheze şi faptul că-l preda Miliţiei de pe Kalimahr nu i-ar folosi la nimic. Oftă şi ridică privirea spre cele două femei în uniformă care alergau spre ei, întrebându-se dacă le-ar putea convinge să nu-l ia.

— I-a împuşcat şi doar...

— Ea l-a urmărit aici şi l-a *aruncat*; trebuie că este un *Je'daii* şi...

— Mort, fratele meu este *mort* şi îşi împrăştie creierul peste tot...

Se auziră mai multe voci în timp ce lumea îngrozită începea să vorbească despre evenimente. Şi, în acea cacofonie, se auzi strigătul unui copil care îi salvă viaţa lui Lanoree.

— Atenţie!

În timp ce se uită înapoi spre Noghriul rănit, văzu cochilia măştii decojindu-se şi un fir de fum ieşind din interior. *Activare vocală!* avu ea timp să gândească şi apoi puse fiecare fărâmă de putere şi fiecare dram de energie pe care o avea în Forţă, pentru a se feri de ceea ce avea să vină.

Abia auzi explozia.

* * *

Pentru o clipă, când văzu faţa Wookieeului şi îi simţi mâinile puternice, cu blană, care o ridicau în picioare, crezu că se afla din nou pe Ska Gora, cu degetele pe declanşatoarele tunurilor laser. Apoi îşi aminti ce se întâmplase şi mirosi fumul acru din aer.

— Sunt bine, spuse ea.

Ameţeala o cuprinse şi se adună, respirând adânc. Femela Wookiee mormăi o întrebare, iar Lanoree dădu din cap.

— Într-adevăr. Chiar sunt bine.

Puţinele persoane din jurul ei – femela Wookiee, mai mulţi oameni, un Miraluka înalt, fără ochi, cu o mască cu lamele – priveau într-o tăcere uluită.

Când Lanoree se uită dincolo de ei, le înţelese uimirea faţă de supravieţuirea ei. Noghriul chiar avusese ceva explozivi cu el. Nu mai rămas nimic din el, iar locul exploziei era centrul unei zone largi de marmură înnegrită şi spartă. Resturile de marmură erau împrăştiate pe hol. Se sinucisese fără ezitare şi era incredibil că nimeni altcineva nu mai fusese prins de explozie.

Eu am fost acolo, gândi Lanoree, uitându-se la micul crater crăpat în podeaua de marmură. Fusese aruncată de-a lungul holului, protejată şi ferită de Forţa cu care era într-o atât de strânsă legătură, încât, pentru câteva momente, se simţi aproape de extaz. Inspiră profund şi simţi un fior de bine. Poate că era uşurare. Sau poate, pur şi simplu, îşi dădea seama că era bine să fie în viaţă.

— Tu! strigă o voce. Je'daii!

Era una dintre femeile miliţian care se apropiaseră atunci când Noghriul se sinucisese. Cealaltă era însângerată şi era ajutată să se ridice în picioare. În timp ce femeia venea mai aproape, Lanoree aruncă o privire rapidă la consola de comunicare. O partea din ea fusese prinsă în explozie, dar rămăsese întreagă, deşi era îndoită şi răsucită. Putea vedea punctul de comunicare în care Noghriul conectase dispozitivul. Fugi spre el.

— Stop! strigă din nou femeia miliţian, supărată.

Lanoree trebuia să fie atentă. Femeia era zguduită de explozie şi, din cauza confuziei, ar fi putut decide să tragă asupra ei.

Ridică o mână, zâmbi, apoi încetini alergarea.

— Doar până aici, spuse ea, arătând. Merg doar până aici.

— Opreşte-te sau...

— Mă vei aştepta, spuse Lanoree, împingând încet cu Forţa.

— O să... te aştept, spuse femeia, încruntându-se chiar în timp ce înceta să mai alerge.

Se uită în jur, confuză, iar Lanoree ajunse la consola de comunicare.

Examină dispozitivul, apoi îl scoase din priză. Era o cutie mică, neagră, cu mai mulţi conectori şi un ecran aprins o parte. Avea şi o cameră, printre altele. Lanoree atinse ecranul şi derulă lista imaginilor stocate. Toate erau despre ea.

* * *

— Când vine un Ranger, moartea urmează întotdeauna, spuse bărbatul.

— Am crezut că zicala este că *pericolul urmează întotdeauna*?

— Tot aia e.

O aduseseră la cel mai apropiat post de miliţie, iar Lanoree merse fără să se certe. Misiunea ei devenise deja mult mai complexă decât spera şi, dacă fugea, asta însemna că răspunsurile ar fi fost şi mai dificile de găsit. Muriseră fiinţe. Era de datoria ei să răspundă la întrebările autorităţilor de pe Kalimahr. În plus, avea să se întâlnească din nou cu Tre abia la amurg. Avea timp de pierdut.

Căpitanul era Lorus, un membru înalt al mândrei specii Sith, bine făcut şi, evident, obişnuit să fie lider şi ca ordinele să-i fie respectate şi cererile îndeplinite, fără îndoială. Părea să nu fie tulburat de faptul că ţinea un Je'daii în celulă. Probabil că ştia că dacă ar fi vrut ar fi putut scăpa în orice moment, dar asta ar fi provocat un incident diplomatic. Deci, deocamdată, exista un echilibru blând între ei, de care ar fi putea beneficia ambele părţi. Faptul că amândoi ştiau acest lucru, făcea lucrurile mai uşoare. În oricare alte ocazii, ar fi putut fi amuzant.

— E ceva amuzant, Je'daii?

— Nu, nu chiar. Şi ţi-am spus care este numele meu.

— Prefer să îţi spun Je'daii.

— Foarte bine, Lorus.

— Ar trebui să mi te adresezi cu *Căpitanul* Lorus.

— Ar trebui?

Căpitanul oftă şi se sprijini de perete. Cele două femei miliţieni care o aduseseră aici, stăteau în colţurile camerei, de ambele părţi ale uşii. Amândouă păreau înspăimântate şi o priveau, minunându-se. Probabil era pentru prima dată când

vedeau un Je'daii în acţiune. Camera era puţin mai mare decât camera principală de control de pe *Pacificatorul ei*, cu o singură uşă, mai multe scaune pe margini şi o singură celulă de izolare în centru. Celula era prea mică pentru a te întinde pe jos, şi consta dintr-un câmp arhaic de căldură care ţinea loc de bare. Lanoree simţea o atingere de căldură acolo unde stătea – generatorul era vechi şi avea scurgeri – şi ştia că, dacă s-ar fi apropiat prea mult de zidurile sclipitoare, ar fi fost arsă destul de tare. Ştia, de asemenea, că ar fi putut elimina generatorul cu un singur gând, şi cu ceva mai mult efort, s-ar fi putut proteja şi ar fi putut păşi direct prin câmpul de căldură. Dar nu avea nicio dorinţă să se lupte cu Căpitanul Lorus şi cu miliţienii lui.

— Cinci morţi, spuse Lorus.

— Şase, domnule, spuse una dintre femeile miliţian.

Lorus se încordă, dar nu se întoarce şi femeia deveni brusc nervoasă.

— Ăăă... inclusiv sinucigaşul.

— Nu-mi pasă de el, spuse Lorus. Sunt doar cinci persoane moarte de care îmi pasă, inclusiv două din miliţia mea.

— Da, domnule, spuse femeia, mai încet.

— Eu nu am ucis pe niemni, spuse Lanoree.

— Sunt morţi pentru că te urmărea sinucigaşul.

— Da.

— De ce?

— Sunt aici la ordinele Consiliului Je'daii, spuse Lanoree.

— De ce?

— Nu pot să dezvălui scopul misiunii mele.

— De ce? zâmbi Lorus.

Lanoree nu răspunse. Se uită în jos la picioare şi sondă încet, atât de blând încât spera că el nu va simţi. Nu o surprinse ceea ce descoperi. El se bucura de puterea pe care i-o dădea poziţia sa. Era tipul agresiv faţă de personalul său. Şi, deşi mai fusese înainte în prezenţa unor Je'daii, nu-i plăcea deloc.

— Nu am făcut nimic pentru care să mă urăşti, spuse Lanoree.

Lui Lorus îi căzu faţa.

— Îţi cunosc mintea. Şi mai pot face multe altele.

— Nu şi dacă apăs butonul de purjare al celulei tale şi te prăjesc bine.

Lanoree nu spuse nimic. Tăcerea era mai eficientă.

Proiecta încredere.

Lorus pufni.

— Je'daii. Rangeri! Am cunoscut un Ranger o dată, cu mai mulţi ani în urmă. Vulk. Îl cunoşti?

— Nu, spuse Lanoree. Dar îşi aminti de numele acesta şi de tristeţea oamenilor pe care îi iubea. Părinţii mei l-au cunoscut.

— Era arogant. Superior. M-a dat deoparte, o dată. Eram miliţian pe atunci, încă în pregătire, şi el venise, undeva aproape de aici, cu doi Je'daii mai tineri. Cei pe care voi îi numiţi *Călători*. Prea tineri şi incapabili să-şi controleze puterile pe care le aveau. Dificili. Fusese o dispută la acea vreme, două dintre familiile mai bogate de pe Kalimahr se certau asupra drepturilor miniere pentru unul dintre asteroizii mai îndepărtaţi. Vulk spunea că venise să soluţioneze disputa înainte ca aceasta să escaladeze. Nu ştiam de ce au fost implicaţi Je'daii, nu-mi păsa. Dar, când l-am întâlnit pe stradă – i-am spus că am întrebări şi că el, împreună cu tinerii săi dificili trebuiau să mă urmeze – mi-a spus nu era timp. Mi-a spus că are o întâlnire şi un cadou de făcut, altfel se ajungea la vărsare de sânge. Şi apoi a ridicat mâna şi... m-a dat deoparte. M-a ridicat, aproape că m-a strivit cu Forţa aceea nenorocită cu care vă faceţi voi de cap. M-a dat din calea lui, şi a mers mai departe, fără să-mi mai arunce vreo privire.

Lanoree zâmbi. Nu se putea abţine, chiar ştiind că asta îl va înfuria şi mai mult pe acest bărbat mândru. Dar îşi auzise părinţii vorbind despre Vulk, iar asta suna exact ca omul care fusese. Nu permisese niciodată, să-l împiedice ceva să facă ceea ce credea că era corect. Era o lecţie pe care părinţii ei i-o predaseră bine.

— Râzi de mine, Je'daii? spuse Lorus.

— Numai de amintirile despre Vulk.

— Atunci *l-ai cunoscut*?

— Nu. Aşa cum am spus, părinţii mei l-au cunoscut. Şi a fost în urmă cu mai mult de câţiva ani. Vulk a murit acum opt ani într-un accident de Cloud Chaser la o mie de kilometri de aici. Dar cred că eşti atât de limitat, încât nu ai auzit despre asta. Omorâse deja paisprezece terorişti Xang şi era rănit de moarte. Şi-a condus nava departe de zonele populate, salvând sute, poate mii de fiinţe. S-a prăbuşit în mare.

Lanoree nu mai spuse nimic. Dar privi cum expresia lui Lorus se schimbă, subtil, dar definitiv, şi se bucură. Se părea că bărbatul avea o oarecare onoare până la urmă.

— Deci, spune-mi despre Noghriul mort, spuse Lanoree.

Lorus mormăi.

— Eu nu te voi da din drum.

Zâmbi, încântată să vadă o zvâcnire de răspuns pe buzele lui Lorus. El o privi o clipă, apoi dădu din cap către una dintre femeile miliţian. Femeia apăsă câteva butoane de pe un panoul de control de pe perete. Câmpul de căldură care o închidea pe Lanoree sclipi şi apoi se estompă, dispărând.

Lorus se ridică şi făcu semn spre un scaun vizavi de el.

— Este cunoscut, spuse Lorus. Nu a rămas mai nimic din el.

Rânjind, arătă înapoi peste umăr către femeia miliţian.

— Ducianne a găsit una dintre ghearele de la degetele de la picioare înfipt în uniforma ei. L-am identificat din filmările de securitate luate din copacul de andocare. Ceea ce nu ştim, este de ce ar deveni ucigaş un predicator.

— Un predicator? întrebă Lanoree. Era Noghri, nu-i aşa? Ei nu sunt cunoscuţi pentru predicile lor.

— Este un cult, spuse Lorus. Există multe pe Kalimahr, prea multe pentru a le urmări. Spre deosebire de Tython, aici suntem permisivi. Primim orice specie, crez sau rasă.

— La fel ca noi. Dar Tython este un loc provocator pentru un non-Je'daii.

— Da. Bine. Noghriul era un *Stargazer*.

— Ce ştiţi despre ei? spuse Lanoree, aşezându-se confortabil.

Îşi încărcă întrebările cu cel mai subtil dintre impulsurile în Forţă, aproape ca o sugestie. Şi poate că acum va afla ceva.

— Nu prea multe, spuse Lorus ridicând din umeri. Pielea lui roşie de Sith arăta ciudat în lumina artificială, culoarea fiind mai profundă, mai însângerată. Sunt una dintre sectele mai mici, abia adunând câţiva membri, fără nicio influenţă reală. Una dintre multele care caută să privească dincolo de sistemul Tythan, înapoi în istorie. Nu am mai avut de-a face cu ei înainte. Nu au provocat niciodată probleme. Se încruntă. Până acum.

— Vor să plece acasă, spuse Lanoree, amintindu-şi-l pe Dal, spunând: *Într-o zi, îmi voi găsi drumul spre casă*.

— Sunt mulţi care îşi păstrează interesul pentru locurile de unde vin strămoşii noştri. Care detestă faptul că am fost aduşi aici, pe Tython.

— Eşti unul dintre ei?

— Deloc, spuse Lorus. Îmi este bine aici.

Lanoree puse mai multe întrebări despre *Stargazer*, informaţii despre ei şi despre oricare membru proeminent al lor. Abia atinsese mintea lui Lorus şi el nu păru să observe. Consultă fără ezitare un computer vechi din perete şi îi dădu un nume şi o adresă.

— Ah, da. Kara. Nu este în mod deschis afiliată la *Stargazer*. Dar este incredibil de bogată – şi-a făcut avere din exploatarea de swing dust – şi se şopteşte că îi finanţează, îi lasă să stea pe proprietăţile pe care le deţine în jurul lui Rhol Yan şi nu numai. Dar acestea sunt doar zvonuri. Nu am găsit nicio dovadă.

— Într-adevăr? ridică Lanoree o sprânceană.

— Nu am avut nevoie să caut. *Stargazer* nu au făcut nimic greşit.

— Cinci cazuri de crimă?

— Şi asta trebuie să investighez. Te rog, Je'daii, nu escalada situaţia asta. Este una dintre elitele din Rhol Yan şi asta ne-ar crea mult mai multe probleme.

— Voi face tot posibilul, spuse Lanoree. Sunt recunoscătoare pentru timpul acordat.

Şi cu un semn din cap către cele două femei miliţian, ieşi din cameră. Aruncă o privire înapoi, o dată, pentru a-l vedea pe Lorus privind la celula inactivă, încruntat şi probabil că deja se întreba cine pe cine interogase. Părăsind postul de miliţie, Lanoree se pierdu rapid în forfota după-amiezii târzii.

* * *

— Cineva a încercat să mă omoare, spuse Tre.

— Pare cava destul de comun pe aici.

— Şi pe tine?

— Cine a fost? întrebă Lanoree ridicând din umeri.

— Nu am văzut. Au tras o dată, apoi au dispărut.

— Nu pari prea tulburat.

— Nu este prima dată când mi se întâmplă. Tre Sana

încerca să arate calm, dar dădea semne că era deranjat – îmbrăcămintea era puţin aiurea, ochii îi zburau în stânga şi în dreapta, lekkuurile erau neliniştite.

Se întâlniseră în faţa Tavernei lui Susco şi mergeau pe străzi. Acum era seară şi peste tot era mai mult sau mai puţin ocupat. Mai devreme, pasarelele erau pline de rezidenţi şi vizitatorii care mergeau cu toţii undeva, cu un anumit scop. Acum, fluxul era mai puţin rapid, destinaţiile mai puţin sigure. Au băut şi au mâncat, iar muzica emana din multe stabilimente, concurând pentru cel mai mare volum şi cea mai subtilă chemare. Era o scenă mai relaxată decât mai devreme, dar şi ceva mai haotic.

Dirijabilele se ridicau deasupra oraşului, navele intercontinentale mai mari se vedeau mai sus, iluminate cu afişaje extravagante care dansau şi pulsau lumina pe cer. Navele mai mici coborau şi se ridicau din nou, transportând lumea de la copacii de andocare până la navele mai mari. Câteva se îndepărtau spre est şi Lanoree se întrebă ce se afla în direcţia aceea.

Ea luase deja legătura cu *Pacificatorul* ei pentru a se asigura că totul era cum trebuia. Ironholgs scuipase şi bâzâise, enervat parcă de faptul că era deranjat, dar totul era bine. Acum tânjea să fie înapoi pe navă, singură.

— Este uşor pentru oricine să ne urmărească aici, spuse Tre.

— Ştiu, răspunse ea.

Şi poate că ar fi ştiut. Era mult mai alertă acum şi îşi păstra mintea deschisă la gândurile ameninţătoare, la mişcările bruşte. Noghriul fusese mai mult decât dispus să omoare spectatorii inocenţi pentru a o ţine departe – până când îşi făcuse transmisiunea, cel puţin – şi ea nu putea lăsa mulţimea neprotejată. Dar nu putea să ştie chiar totul. Şi existau fiinţe ca Tre, care erau modificate special pentru a nu putea fi citite.

Maestră Dam-Powl, ar fi trebuit să-mi spui mai multe, gândi Lanoree.

— Fratele meu ştie că vin, spuse Lanoree.

— Şi încearcă să te omoare?

Ea nu răspunse. Camera Noghriului fusese conectată la console de comunicare pentru a trimite imaginile cu ea şi părea probabil că îi fuseseră trimise lui Dal. Din cele spuse de Maeştrii

Je'daii, el părea a fi şeful *Stargazer*, sau al acestei facţiuni, cel puţin. Dar de ce fusese Noghriul atât de dispus să se sinucidă mai degrabă decât să fie capturat? Lorus îi numise cult, dar ei nu se închinau la nimic. Ei doreau un singur lucru, dar asta îi făcea mai degrabă o bandă de criminali decât un grup de fundamentalişti nebuni. Erau o enigmă pe care trebuia să o rezolve.

— Atunci când o vedem pe Kara? întrebă ea.

Surpriza lui Tre fu evidentă. Lekkuul său suplimentar tresări de enervare pentru că ea aflase ceva ce el credea că era un secret. Poate că ascunderea acestui lucru faţă de un Je'daii îi dăduse o senzaţie de putere. Oricum ar fi fost, scurta sa manifestare de iritabilitate nu-l făcu deloc mai plăcut pentru Lanoree.

— Nu-ţi face griji – nu ţi-am smuls numele din minte.

— Ştiu, spuse Tre, încercând să zâmbească din nou. Deci, unde ai auzit despre ea?

— Am sursele mele.

Nu era rău să-l lase să creadă că nu era singurul ei contact pe Kalimahr.

— Am vorbit cu servitorii ei mai devreme, aşa cum am spus că voi face, zise Tre. Înainte ca ticălosul ăla să tragă în mine. Ne va vedea la miezul nopţii.

— Unde?

— Atunci nu ştii totul despre ea, spuse Tre cu încrederea puţin restaurată.

— Numai numele şi unde locuieşte.

— Şi nu pleacă niciodată de acolo. Se zvoneşte că nu şi-a părăsit apartamentul de treisprezece ani.

— De ce?

— Nu poate. Haide. E timpul să îţi fac cunoştinţă cu cultura Kalimahră. Suntem aproape de locul unde locuieşte – putem pierde câteva ore.

Lui Lanoree nu-i plăcu felul în care formulase fraza, dar îl urmă, mereu în gardă, ţinându-şi mintea deschisă, ascultând şi adulmecând după probleme. Simţea destule. Dar, deocamdată, nu era nimic care să li se adreseze lor.

* * *

Gropile era un nume foarte potrivit. O tavernă subterană, aflată adânc sub unul dintre cartierele mai salubre ale lui Rhol Yan, afişa mai mult decât orice văzuse vreodată Lanoree despre amestecul de culturi, fiinţe şi filosofii care existau pe Kalimahr. Auzise despre luptele de gladiatori de pe Nox, şi, o dată, pe una dintre lunile lui Mawr, vizitândându-i pe solitarii Je'daii Ni'lander, asistase la rezultatele unei lupte full contact cu cuţitul. Ni'lander îi spusese că luptele erau deseori aranjate pentru bani sau pentru ierarhie, iar cel care pierdea nu supravieţuia întotdeauna. Pe un astfel de avanpost precum Mawr şi lunile sale, acest lucru nu o surprinsese. Pe Nox, o astfel de brutalitate era banală. Dar ea crezuse că Kalimahr era mai bine văzut decât celelalte. Mai aşezat. Mult mai civilizat. Se părea că doar la suprafaţă.

Chiar în timp ce coborau pe scara în spirală, care ducea spre o cavernă mare, slab luminată, parfumul violenţei, al emoţiei şi al disperării ajunse până la ea. Sudoare umană, mirosuri de Krevaaki, dulceaţa sângelui de Sith – toate umpleau peştera, ridicându-se pe valurile de căldură nocivă dinspre tumultul de dedesubt.

Taverna era construită pe podeaua cavernei, la treizeci de metri sub străzi. Punctul său focal era un jgheab adânc din interior, o groapă naturală în care luptau doi combatanţi. Unul era un om mare cu un set suplimentar de braţe transplantate pe şolduri. Celălalt era un Wookiee, cu pielea neuniformă, blana sfâşiată, iar în jurul gâtului avea un guler masiv de control. Luminile străluceau pe măsură ce impulsurile electrice îl îndemnau să devină tot mai furios. Urletele lui erau atât de durere cât şi de furie. Avea un baston ghintuit cu metal, care deja sclipea de la resturile de carne umană.

— Asta e cultură? întrebă Lanoree în timp ce coborau ultima curbă a scării.

— Sfârşitul ei, spuse Tre. Te obişnuieşti cu ea. Îi folosesc mai ales pe criminali şi pe ucigaşi. Aşa spun ei, oricum. Eu încerc să nu o pun la îndoială. Se uită înapoi la ea şi la cele trei lekkuuri se atinseră şi zvâcniră, spunându-i: *Este un loc bun în care să rămâi anonim*.

Şi, pe cât ura să recunoască asta, probabil că era mai adevărat decât ştia chiar şi Tre. Pentru că nu doar că *Gropile* era plină cu fiinţe de toate felurile şi rasele, dar, de asemenea, era

un loc undeva toată lumea era egală. Fiecare client era aici pentru băutură şi lupte. O persoană care nu era isterică, beată şi dornică de sânge ieşea în evidenţă. Ar fi fost uşor pentru Lanoree să vadă pe oricine îi urmărea.

Ajunseră la nivelul podelei şi Tre îşi făcu loc cu umerii spre cel mai apropiat bar. Erau mai multe, plasate în jurul gropii, şi majoritatea făceau afaceri bune. Lanoree îl urmă, cu simţurile în alertă, cu mâna pe sabia prinsă la şold. Se auzi un bubuit, un ţipăt gâlgâit şi un strigăt. Mâinile fluturară şi mulţimea urlă. Jetoanele de pariuri erau iluminate şi, de cealaltă partea a gropii, mai multe gherete de jocuri de noroc erau aglomerate pe măsură ce lumea venea pentru a-şi pretinde câştigurile.

Lanoree nu avea nicio dorinţă să vadă, dar totuşi se ridică în vârful picioarelor pentru a privi în groapă. Wookieeul se sprijinea de un perete cu sângele mânjindu-i barba zdrenţuită. Pentru o clipă, ea crezu că fusese învins, dar apoi, un braţ mecanic se răsuci în jos şi se înfipse în cadavrul uman, ridicându-l, legănându-l peste capetele mulţimii şi ducându-l în umbrele din extremitatea cavernei.

Se auzi un sunet de corp căzând şi apoi o frenezie de mişcare, când creaturile nevăzute se ocupară rapid de cel învins. Închise ochii şi inspiră adânc. Fiecare dram de decenţă Je'daii o făcea să vrea să închidă acest loc. Şi latura ei umană voia doar să o facă să plece. Dar ăsta era un loc bun ca să sondeze cu simţurile şi fiecare minte pe care o atingea îi era deschisă. Emoţiile primare inundaseră *Gropile*. Emoţii neplăcute, e adevărat, pe care ea învăţase să le controleze cu mulţi ani în urmă, în timpul instruirii Je'daii. Dar simple de citit pentru a depista orice ameninţare sau orice sentiment că erau observaţi.

Tre îi împunse braţul şi îi întinse o băutură.

— Nu este chiar cel mai bun vin de pe Kalimahr.

— M-ai surprins. Luă paharul şi se uită în jur. Vii des aici?

— Nu, spuse Tre.

Poate că se simţea o urmă de dezgust în vocea lui.

— Aceste locuri sunt permise?

— Tolerate. Ele canalizează agresiunea şi Consiliul din Rhol Yan se bucură de asta. Aşa că închid ochii.

— Cât de civilizat, spuse Lanoree. Chiar sunteţi o societate care acceptă multe.

— Nu este societatea *mea*. Eu vin aici doar din când în

când. Luă o înghiţitură. Oricum, nu judeca Kalimahrul din cauza asta, Je'daii.

— E dificil să nu o fac.

Iniţie o comunicare către *Pacificator*, întrebând dacă existau comunicări de pe Tython sau din alte părţi. Nu era niciuna.

— Începe următorul meci, spuse Tre, iar de data asta dezgustul lui era evident.

Poate că îşi bea vinul aspru doar pentru a-şi ameţi simţurile. Devenea tot mai mult o enigmă.

În groapă, un Cathar cu aspect ponosit, gol, dar cu manşete cu ţepi în jurul încheieturilor, stătea tremurând. Iar când cele trei porţi cu bare se deschiseră şi nişte creaturi de dimensiunea unui om, cu piele gri, apărură urlând prin perdelele de foc, Lanoree îşi reaminti de a doua oară când îi salvase viaţa fratelui ei.

* * *

Mergând spre sud de-a lungul Câmpiilor Strafe, spre Stav Kesh, Lanoree speră că ea şi Dal vor găsi un punct comun. Departe de Thyr şi de Deşertul Tăcut, chiar şi ea răsufla uşurată, deşi în timpul petrecut la Qigong Kesh făcuse mari progrese în înţelegerea abilităţilor ei în Forţă. Simţea furnicături de Forţă. Mintea îi era inundată de Forţă. Totuşi, îşi aminti de promisiunea pe care le-o făcuse părinţilor ei.

Acea *Călătorie* era atât pentru Dal, cât şi pentru ea.

— Se face frig, spuse ea.

— Bun. Îmi place frigul.

Dal era liniştit, iar când vorbi, ea nu simţi nicio animozitate dinspre el. Poate că doar se gândea la ceea ce se întâmplase. Încercând să se liniştească, să găsească echilibrul.

Îmi doresc ca mama şi tata să fie aici, gândi Lanoree, pentru că ei ar fi putut să-l înţeleagă pe fiul lor.

De când părăsiseră Qigong Kesh, el părea mult mai liniştit, şi ea spera că acesta era un semn bun. Călătoria lor spre zona sudică a coastei continentului Thyr fusese una interesantă, întâlnindu-se cu diferite fiinţe pe drum, împărtăşind poveşti cu *Călătorii* care îşi efectuau *Marea Călătorie* în direcţia opusă şi având posibilitatea să vadă unele dintre atracţiile minunate ale

lui Tython. Şi, odată ajunşi pe coastă, marele aeroport pentru Cloud Chaser era o minune de privit. Sus, pe stâncile de deasupra oceanului care vuia, urmăriră împreună lansarea mai multor dirijabile mari, care pluteau în jos şi pe deasupra oceanului într-o măreţie tăcută.

Le venise rândul, iar zborul spre sud, către acel tumultuos continent Kato Zakar, fusese ultima lor şansă de odihnă. Kato Zakar era adesea menţionat ca fiind *Ţinutul de Foc* din cauza activităţii vulcanice extreme. Dar o mare parte din această activitate vulcanică era situată în inima continentului, la aproape trei mii două sute de kilometri sud de coasta unde aterizaseră. Destinaţia lor era mult mai aproape. În munţii înalţi, la aproape cinci sute kilometri în interior, se afla Stav Kesh, Templul Artelor Marţiale.

Câmpiile Strafe erau un mediu dur, rece – măturat de vânturi, predispus la furtuni frecvente de Forţă, localizate, şi împânzit de coloane înclinate de siliciu, ascuţite, şi de găuri periculoase, pline de magmă, care puteau apărea fără niciun avertisment. Modelate în mare parte de Forţa elementară în sine, Câmpiile Strafe erau o manifestare a ceea ce atrăgea toate fiinţele vii împreună.

Forţa era ceva tactil. Puternic. Ascuţit.

Pe măsură ce peisajul se transforma constant în munţi înalţi, Lanoree rămase alertă, urmărind viaţa sălbatică din Câmpiile Strafe. Se spunea că păsările spinner obişnuite puteau simţi iminenta apariţie a unei găuri de magmă şi că vor zbura în spirală în jurul oricărei zone pe cale să erupă.

Dar nu o gaură fusese cea care aproape că îi ucisese pe amândoi.

* * *

Pe alocuri, mormanele de grohotiş aruncate din găuri deveneau case pentru creaturile atrase de uşurinţa cu care puteau să facă tuneluri prin materialul moale. Dinspre una dintre aceste movile mari, inegale, veni atacul.

Lanoree nu văzuse niciodată un tygah în flăcări[19], dar

[19] Tygah în flacări – animal asemănător unei feline, cu şase labe şi piele uleioasă, cu solzi pestriţi. Corpul îi degaja atâta căldură, încât coada îi zvâcnea ca un foc alb, iar dinţii şi ochii îi străluceau cu intensitate. Era o

auzise despre ele. Când era mică, le credea un mit spus de părinţii ei ca să o sperie. Pe măsură ce crescuse, auzise poveşti şi văzuse câteva holoimagini ale acestor creaturi rare. Şi, cu câteva zile înainte să înceapă *Călătoria* lor, părinţii îi avertizaseră pe amândoi.

Animalul izbucni dintr-o scobitură ascunsă în vârful unei movile de copaci rupţi, şi pietrele sfărâmate erupseră în urma lui în timp ce se repezea în jos spre ei.

— Dal! ţipă Lanoree, dar el făcuse deja un pas înainte pentru a înfrunta fiara. Nu, Dal, pot să...

— Taci! strigă el, scoţând de la curea vechiul blaster.

Animalul era unul mare, lungimea sa fiind de peste două ori mai mare decât înălţimea lui Lanoree, capul ajungând la umărul ei, iar fiecare dintre cele şase labe grele, având mărimea capului ei. Focul picura din vârfurile ghearelor şi sclipea în amprentele pe care le lăsa în urmă. Pielea sa uleioasă şi cu solzi reflecta soarele în pete multicolore, coada biciuia un foc alb prin aer, ochii i se aprinseseră şi gura îi era plină de dinţi care sclipeau într-o ceaţă de caldură. Era la fel de frumos pe cât era de mortal.

Dal trase atunci când fiara ajunsese la treizeci de paşi distanţă. Aceasta nici măcar nu şovăi. Se ghemui şi trase din nou, iar Lanoree putu vedea reculul vechii arme. Tygah mârâi, un strop de sânge arzând aerul deasupra umărului şi îşi acceleră atacul.

Lanoree ar fi putut să o oprească, era sigură. Avea pregătită o lovitură de Forţă pentru a o ameţi şi, odată imobilizată, se putea duce să-i paralizeze muşchii de la picioare, să atragă Forţa şi să-i provoace atât de multă durere încât creatura să se întoarcă şi să fugă. Dacă ar fi fost nevoie, ar fi putut chiar să o omoare.

Dar ezită. În Qigong Kesh, îl făcuse de ruşine pe Dal, plasându-i acea imagine a casei în minte, atunci când nici măcar nu o invitase. Avea nevoie să-şi revină din acel şoc. Dacă învingea acum animalul în locul lui, va fi doar o altă demonstraţie despre cât de inadecvat era el şi cât de puternică devenise ea.

---

creatură agresivă, principala sa formă de luptă fiind să-şi folosească ghearele de foc pentru a lăsa urme fierbinţi şi a-şi aprinde prada. Un tygah în flacări mare, putea avea labe de mărimea capului unui om adolescent.

Aşa că rămase deoparte, dar era pregătită.

Dal se eschivă în lateral şi trase de aproape în coastele creaturii. Animalul urlă şi se scutură şi Dal sări pe spate, trăgând încă o dată chiar înainte să cadă. Era condus de condiţia fizică şi de puterea lui, nu de Forţă, dar efectul este acelaşi. Creatura era confuză şi avea dureri. În timp ce se întorcea pentru a lovi cu laba uriaşă, Dal era deja ghemuit şi gata să-i dea ultima lovitură între ochi.

Animalul se ridică, focul sclipind din ghearele sale fierbinţi.

Dal zâmbi. Apasă pe trăgaci, dar nu se întâmplă nimic.

În timp ce Lanoree văzu surpriza pe chipul lui Dal, tygah se repezi şi îl lovi cu o labă mare. Dal fu aruncat în lateral, lovindu-se şi rostogolindu-se pe solul dur. Şerpii de foc se învârteau în jurul braţelor şi umerilor lui.

Lanoree repezi o lovitură puternică de Forţă spre animal şi îl aruncă într-o parte. Cu un ochi pe Dal – care acum se zvârcolea pe pământ, rostogolindu-se pentru a stinge flăcările – mai repezi o lovitură în pieptul fiarei, împingând puternic, simţind puterea Forţei prin ea şi în animalul înfuriat. Fiara urlă de durere, cu un sunet surprinzător de uman. Focul erupse din gura sa şi tulbură aerul. Căzu cenuşă.

Ai o şansă, gândi Lanoree, oprindu-se şi retrăgându-se. Îşi menţinu mâinile ridicate, pregătindu-se să arunce o lovitură mai grea şi mai puternică decât orice făcuse vreodată. Pentru o clipă, întâlni privirea creaturii şi înţelese durerea pe care i-o putea pricinui.

— Pleacă, spune Lanoree, presând mintea creaturii chiar în timp ce vorbea.

Tygah se uită o dată la Dal şi apoi plecă, trecând pe lângă movila din care ieşise şi apoi dispărând în depărtare.

Lanoree lasă să-i scape un oftat de uşurare şi apoi se duse la Dal.

— Aş fi putut să-l omor, spune el.

— Blasterul tău a dat rateu. Aproape că sărise pe tine.

Lanoree era surprinsă de furia din vocea lui, de suferinţa lui.

— *Eu mă luptam* cu ea, nu tu.

— Te-am salvat, Dal, spune ea.

— Nu.

Se ridică nesigur, îmbrăcămintea încă fumegându-i acolo

unde îl lovise fiara. Părea furios şi trist în acelaşi timp.

— Nu, Forţa m-a salvat.

Acum tremura de la arsurile pe care le suferise.

Pot să le vindec, gândi Lanoree.

— Ai fi putut să mori.

Ea plânse cu lacrimi tăcute. Dar Dal părea doar amar.

— Cel puţin aş fi murit liber. Ca un bărbat.

Îi întoarse spatele şi răceala lui făcu mai mult decât să o întristeze.

Pentru prima dată în viaţă, fratele ei o speria.

Capitolul 5
MUCHII ASCUŢITE

***Va fi Marea Călătorie. Călătorii pot merge pe jos sau pot călări pe animale sau în vehicule mecanice, dar va fi prima lor aventură independentă pe suprafeţa lui Tython, vizitând fiecare templu pentru a învăţa şi a-şi rafina talentele în Forţă. Tython este un loc tumultuos şi noua noastră casă are încă nenumărate colţuri ascunse şi adâncimi neexplorate. Fiecare Călător va întâlni diferite pericole. Mulţi vor găsi călătoria perfidă şi tulburătoare. Şi vor exista, inevitabil, unii care nu îi vor supravieţui. Dar pentru a exista într-un echilibru în Forţă, trebuie mai întâi să te confrunţi cu muchiile sale ascuţite*.**

— Nordia Gral, primul Maestru al Templului Padawan Kesh, 434 TYA[20]

— Îmi place sentimentul de plutire. Pentru cineva ca mine este... o eliberare. Aproape ca şi cum nu ar mai exista nimic pentru mine. Uneori cred că sunt una dintre creaturile norilor care trăiesc adânc în atmosfera lui Obri. Imense, imateriale. Asta cred uneori.

— Sunt speculaţii, spuse Lanoree. Un mister. Nimeni n-a văzut vreodată una.

— Ştiu, spuse Kara. Şi îmi place şi ideea asta, de asemenea.

Lanoree nu era sigură dacă Kara era poetă sau nebună. Oricum ar fi fost, poate că avea să-i spună ceea ce venise să descopere.

După ce plecaseră din *Gropile*, Lanoree şi Tre merseră

---

[20] Anul 434 TYA – Anul 36.020 BBY

până la baza acestui turn. Tre le anunţase prezenţa sistemului de santinele. Un ascensor cu aer îi aduse până la etajul două sute. Priveliştea, pe măsură ce se ridicau, era uluitoare şi amândoi priviseră în tăcere din cabina transparentă a liftului. În timp ce Lanoree simţea cum lumina argintie a celor trei luni ale lui Kalimahr purifica duhoarea care îi intrase în piele la *Gropile*, meditase asupra Forţei. Curăţându-şi mintea. Nu va uita mirosurile, sunetele, şi moartea, la care fusese martoră, dar nici nu o mai apăsau.

— Ei bine, pe mine mă sperie de moarte, spuse Tre.

Stătea în picioare aproape de unul dintre pereţii interiori, sprijinit pe spate, cu mâinile strânse. Lekkuurile îi erau înfăşurate protector în jurul gâtului.

— Vă mulţumim că ne-aţi primit, spuse Lanoree. Înţeleg că preţuiţi intimitatea.

— Da, spuse Kara. Dar cum aş putea respinge o cerere din partea unui Ranger Je'daii?

— Mulţi o fac, spuse Lanoree.

— Sistemul este plin de proşti. Kara pluti pe podeaua de cristal transparent din imensa cameră principală a apartamentului şi se apropie de o masă joasă care era plină cu tot felul de mâncăruri şi băuturi.

— Băuturi răcoritoare?

— Apă, vă rog.

Un droid turnă în pahar, dar Kara îi aduse chiar ea băutura lui Lanoree. De aproape, Rangerul văzu cât de mare era femeia. Era umană, dar dimensiunea ei imensă o făcea să pară că era o specie diferită, unică. Folosea o unitate de suspensie care era ascunsă de roba ei până la podea. Era cheală, de parcă i-ar fi crescut capul mai mult decât părul şi prin despărţitura robei Lanoree văzu rulourile grele de grăsime şi piele palidă. Folosea un parfum care nu era neplăcut, dar pe sub el se simţea propria duhoare naturală. Braţele îi fuseseră prelungite artificial, aşa că puteau ajunge în jurul circumferinţei ei. Faţa îi era atât de umflată încât ochii păreau că se uitau unul la celălalt. Dar, oricât de ciudată ar fi părut, Lanoree ştia că nu o putea subestima pe Kara niciun moment.

Înmânându-i băutura lui Lanoree, Kara o ţinu o clipă prea mult, privind fix în ochii Rangerului.

— Ce este? întrebă Lanoree.

— Un Je'daii, atât de pur, şopti Kara. Iartă-mă. Au trecut ani...

După cuvintele acelea enigmatice care atârnau în aer în spatele ei, pluti înapoi la masă şi începu să mănânce. Lanoree luă o înghiţitură pentru a-şi relaxa nervii, privind în jos, la picioarele ei, în timp ce înghiţea. Camera aceea principală, mare, a apartamentului se afla în vârfului turnului înalt, iar podeaua era compusă dintr-un cristal subţire, incredibil de transparent. Îi dădea impresia că stătea în aer şi, la miezul nopţii, vederea oraşului de mai jos era uluitoare. Luminile se schimbau şi se deplasau pe solul de jos, trecând de-a lungul reţelei de străzi şi pieţe care înconjurau imensa structură. Şi mai aproape de sol, luminile balizelor de navigaţie ale dirijabilelor Cloud Cruiser de mici dimensiuni şi ale altor nave, se mişcau înainte şi înapoi în jurul turnului. Lanoree îi aruncă o privire lui Tre. Era încă la marginea camerei, încercând tot ce-i stătea în putinţă să nu privească în jos. Dar era şi aproape de uşă. Se gândi că poate nu doar frica îl ţinea acolo, ci şi precauţia, şi pentru prima dată fu recunoscătoare pentru prezenţa lui.

— Ştiţi, probabil, de ce sunt aici, spuse Lanoree.

— Da?

— Motivele mele par să fie deja mai cunoscute decât mi-aş dori.

— Ah, da. Am auzit de atentatul asupra vieţii tale.

— Asta a fost? întrebă Lanoree.

— Un asasin Noghri s-a aruncat în aer aproape de tine. Ce altceva ar putea fi?

Nu voia să fie prins, gândi Lanoree, dar nu răspunse.

— Cu toate acestea, sunt în dezavantaj, spuse Kara. Eu nu plec niciodată de aici. Exist doar pentru mine şi sunt singură.

— Sunt sigură că aveţi o influenţă puternică, spuse Lanoree.

Îl văzu pe Tre rupând un zâmbet în spatele lui Kara, dar îşi păstră propria expresie neutră.

— Fac donaţii pentru a afla ceea ce trebuie să ştiu, spuse Kara. Apoi râse încet. Sunt foarte, foarte bogată. Afacerile mele se conduc singure, dar tot îmi trebuiesc informaţii. Ele sunt obsesia mea. Şi singura monedă cu adevărat universală.

— *Stargazer*, spuse Lanoree.

Urmări orice reacţie, dar în afară de o uşoară pauză

înainte de a răspunde, Kara nu arătă nimic.

— Ştiu de ei. Nu au mai nimic de-a face cu mine.

— Îi finanţezi.

— Donez. Sunt o cauză caritabilă.

— O sectă de nebuni, spuse Tre.

— Doar pentru cei care nu îi înţeleg.

— Ai încerca să părăseşti sistemul? întrebă Lanoree.

— Tu n-ai vrea?

— Nu. Lanoree clătină din cap, confuză. Era o întrebare ciudată. Asta e casa mea.

Kara se uită fix la ea şi, pentru o clipă, Lanoree simţi ceva ciudat, de parcă o conştiinţă din exterior zgâria peretele minţii ei. Apoi sentimentul dispăru. Dar încercă să îl reţină, pentru a-l analiza. Nu semăna cu nimic din ce mai simţise vreodată înainte.

— Ai fost vreodată la *Porţile Furiei*?

— Nu, spuse Lanoree.

— Eu am fost, spuse Kara. Cu mulţi ani în urmă, înainte să devin aşa, am călătorit destul de mult. Durează minimum trei sute de zile ca să ajungi la planeta aceea mică şi nu sunt mulţi care să facă drumul acela. Nu am avut niciun motiv pentru a merge acolo. Dar am simţit... nevoia. Nevoia de a-mi extinde limitele. M-am simţit întotdeauna aşa şi am făcut-o atât fizic cât şi mental. Chiar şi înfăţişarea mea este un produs al acestei dorinţe. Am petrecut douăzeci de zile acolo, pe *Staţia Furiei*, şi în cea mai mare parte a timpului, pur şi simplu... am privit. Afară, în Nucleul Adânc. Afară, dincolo de ceea ce ştie oricine din sistemul Tythan. Am vrut să văd o urmă a navelor Sleeper care se întorceau, una dintre acele nave trimise de-a lungul mileniilor pentru a reveni în galaxia normală. Am vrut să călătoresc eu însămi mai departe, dar ştiam că moartea avea să fie cel mai probabil rezultat. Dar chiar de când am întors spatele *Staţiei Furiei* şi m-am întors aici, am continuat să privesc spre exterior.

— Privind la stele, spuse Lanoree şi îşi aminti atâtea despre tânărul ei frate – furia pentru că strămoşii fuseseră aduşi pe Tython, dorinţele şi interesele sale.

Nu fuseseră niciodată şi ale ei. Şi totuşi fusese întotdeauna un loc în interiorul ei, în care prezenţa îngrijorătoare a întunericului şi luminii duceau propria lor luptă.

— Nu mi-e ruşine de asta, spuse Kara. Mulţi din sistem arată spre exterior. Cel mai mult doar în visele lor, pentru că viaţa de zi cu zi nu le permite altfel. Dar eu... sunt bogată. Pot *investi*.

— Deci, le daţi celor din *Stargazer* bani pentru a căuta o cale de plecare.

Kara ridică din umeri, iar corpul ei imens se undui şi se cutremură în valuri de grăsime.

— Îl cunoşti pe fratele meu.

— Frate?

Confuzia ei părea autentică.

— Dalien Brock.

Acelaşi freamăt din umeri, din nou.

— Sincer, nici măcar nu i-am întâlnit vreodată. Finanţez mai multe dintre templele lor mici din jurul Kalimahrului, le dau locuri unde să se întâlnească şi să vorbească. Plătesc pentru contemplările lor. Se întoarse de la Lanoree, probabil pentru a minţi. Sunt doar unul dintre grupurile mele de interese.

Lanoree încercă să atingă mintea Karei, dar nu putu. Femeia era un tumult de sentimente, gânduri, senzaţii; şi dacă era vreun sens în tot acel zgomot de fond, Lanoree nu îl putu găsi.

— Ei sunt mai mult decât un proiect pentru tine, spuse Lanoree.

— Sunt o visătoare cu bani, spuse Kara.

— Aşadar, îi finanţezi din pură filantropie.

— Da.

Kara continuă să culeagă de pe masă, mâncând cantităţi atât de delicate pentru o femeie atât de mare.

— Am auzit de tehnologia Gree, spuse Lanoree.

Din nou, o urmări să-i vadă reacţia. Din nou, simţi acea ciudată zgârietură în mintea ei. Deranjată, se întinse cu simţurile, încercând să simtă cine sau ce ar putea încerca să o citească. Dar nu era nimic. Poate că sentimentul chiar venea din interior. Poate că astfel de întrebări atingeau dorinţele ascunse plantate acolo cu atât de mulţi ani în urmă de interesele fratelui ei mai mic. Oricât de mult încerca, nu îşi putut nega fascinaţia despre ceea ce fusese înainte de venirea pe Tython.

Kara îi aruncă o privire şi apoi începu să mănânce mai departe.

— Gree, insistă Lanoree.

Femeia îi întoarse din nou spatele lui Lanoree şi se aşeză mai aproape de masă, unitatea ei de suspensie atingând uşor podeaua de cristal. Oftă puternic, părând să-şi schimbe forma în interiorul hainelor. Umerii i se relaxară.

— Sunt obosită, spuse ea. Audienţa s-a încheiat. Vorbeşte cu cei din *Stargazer*, dacă trebuie. Cel mai apropiat templu al lor se află în cartierul estic al Peninsulei Khar. Este un vechi templu Dai Bendu abandonat pe care îl deţin. Acum, pleacă.

— Nu am terminat, spuse Lanoree. Tython, întregul sistem, ar putea fi într-un pericol teribil din cauza a ceea ce fac cei din Stargazer.

— Pleacă!

Kara continuă să mănânce. Şi, doar pentru o clipă, Lanoree recunoscu ceva despre ea. O manieră, o prezenţă, o purtare.

— Eşti Je'daii? icni Lanoree.

Părea uimitor şi totuşi asta ar explica acea zgârietură ciudată, insistentă, în mintea ei. *Umbra lui Bogan* trecu prin mintea Lanoreei şi asta o făcu şi mai confuză.

— Am fost odată, spuse Kara, râzând amarnic. Dar nu mai sunt. Forţa este învechită în mine. Acum pleacă, Ranger. Am propria securitate şi sunt cei mai buni pe care îi pot cumpăra banii.

Şi acum, brusc, mă ameninţă, gândi Lanoree.

Se auzi o tuse, o bufnitură şi Kara se lăsă pe o parte, căzând de pe sistemul de suspensie şi părând că se revarsă peste podea. Respiraţia şuieră în gâtul ei.

— Ce ai..?

— Am neutralizat-o, asta-i tot.

Tre ţinea o armă mică într-o mâna, abia de mărimea unui deget. Un tub de neutralizare. Purta o singură încărcătură, dar era eficient timp de câteva ore. Sau poate mai puţin pentru cineva de mărimea aia. Ridică o sprânceană.

— Acum că ai vorbit cu ea, vrei să afli tot ceea ce *nu* ne-a spus?

— Vei aduce toţi paznicii peste noi!

Lanoree se uită în jurul marii camere. Nu putea să nu fie parţial de acord cu acţiunile lui Tre. Şi, indiferent că îi plăcea sau nu, se terminase vremea discuţiilor.

— Acum că ai făcut-o, nu vom avea prea mult timp.

Începură să caute. Tre o făcea la întâmplare, deschizând dulapurile şi aruncând deoparte pernele de pe câteva fotolii imense, joase, care erau răspândite prin jur. Dar Lanoree încerca să-şi focuseze eforturile. Lăsă Forţa să curgă şi căută acolo unde ar fi putut să-şi ascundă secretele un Je'daii.

Chiar a fost vreodată cu adevărat Je'daii? se întrebă ea. *Sau a spus-o doar ca să mă încurce?* Kara era o jucătoare, asta era sigur, răspunzând la unele întrebări şi evitându-le pe altele. Părea foarte deschisă în privinţa dorinţelor şi ambiţiilor ei. Cu toate astea, încă era un mister şi ceva mult mai profund şi mai complex decât acea femeie grasă, limitată la propriul apartament. Se putea să fie bogată şi puternică şi, fără îndoială, avea o influenţă puternică. Dar faptul că Lanoree recunoscuse ceva despre ea – ceva Je'daii – era chiar şi mai confuz. Erau unii care se antrenau cu Je'daii, dar apoi părăseau Tython. De obicei, se întâmpla în faza Padawan, când copiii odată puternici în Forţă păreau să piardă acea putere pe măsură ce ajungeau la maturitate. Nu era nicio ruşine. Şi Je'daii înşişi recunoşteau că, uneori, puteau să greşească şi să ia în considerare instruirea celor care nu ar fi ajuns niciodată confortabili şi echilibraţi în Forţă.

Fratele meu, este unul dintre ei, gândi Lanoree.

Se uită fix la corpul prăbuşit al Karei, binefăcătoarea bogată a *Stargazer*, şi îşi dori să poată să o întrebe mai multe.

— Grăbeşte-te! spuse Tre. Gărzile ar putea veni chiar acum.

— De ce ar face-o?

— Aşa cum a spus şi ea, e cea mai bună securitate pe care o pot cumpăra banii. Sigur au senzori pentru ca citi descărcările de arme.

— Oh, grozav, spuse Lanoree.

Mai multe conflicte erau ultimul lucru pe care îl dorea acum. Timpul scurt petrecut pe Kalimahr fusese deja mult mai plin de evenimente decât sperase ea.

Se uită în jos, dincolo de picioare, la pământul de dedesubt. Un haos de lumini roiau în jurul bazei turnului, dar erau trei lumini albe care se ridicau rapid pe peretele exterior al turnului. Ascensoarele cu aer.

Îşi atinse gulerul şi activă comunicatorul.

— Ironholgs, am nevoie să aduci nava. Sunt la nivelul două sute al Turnului Gazz, la opt kilometri sud-est de turnul de andocare.

Nimic.

— M-ai auzit?

Ironholgs răspunse cu o pâlpâire de paraziţi şi gemete. Ca de obicei, părea un bătrân trezit dintr-un somn confortabil, dar ea auzi deja zgomotul de fundal al motoarelor *Pacificatorului* fiind pregătite.

— Ce e? întrebă Tre.

— Avem companie. Vom pleca în curând.

Ochii lui măriţi de frică nu ar fi putut fi simulaţi.

— Plecăm cum?

— Hai să ne facem griji pentru asta atunci când va fi cazul. Acum, caută.

Lanoree se întoarse şi privi ferestrele panoramice largi care dădeau spre arhipelagul Rhol Yan, încercând să se relaxeze, amintindu-şi de pregătirea abilităţilor şi savurând echilibrul pe care îl putea simţi în interior. Întuneric şi lumină, văzând şi căutând. Examină camera vastă, căutând unde ar fi putut să fie ascuns ceva. O femeie precum Kara avea multe de ascuns şi nu toate erau în monede. Era o femeie bogată, cu un apartament măreţ şi bogăţie materială. Ar avea şi *lucruri* de ascuns.

În colţul îndepărtat al camerei era o vitrină de perete cu obiecte marţiale – lame, suliţe, buzdugane, alte arme de lovire, toate alimentate doar de puterea celui care le purta. Pe Lanoree nu o surprinse faptul că Kara putea fi un colecţionar de astfel de antichităţi şi nu ele o interesau. Dar o interesa ceea ce se putea afla în spatele vitrinei. Nu exista nicio uşă evidentă, dar simţi o scobitură în perete.

Şi nu mai avea timp să găsească mecanismul de deschidere ascuns.

Lanoree îşi scoase sabia şi lovi. Săriră scântei şi un val intens de energie apăru pe vitrina cu arme vechi, iluminându-le pentru scurt timp cu Forţa. Lovi din nou şi unul dintre panourile de perete cedă. Câteva arbalete căzură pe podea. Lanoree îşi croi drum prin deschizătură spre spaţiul îngust de după zid.

— Lifturile alea sunt destul de aproape! strigă Tre.

— Încuie uşile. Baricadează-le. Dă-ne cât de mult timp

poţi.

Vocea ei suna mai încet în camera mică, neiluminată, parcă înghiţită de ceva moale. Lanoree scoase o mică baghetă luminoasă de la centură şi o porni. Lumina se răspândi în cameră şi, văzând ce era acolo, înţelese mirosul curios de mucegai.

Cărţi. Poate o duzină, fiecare aşezată pe un soclu, într-o vitrină separată. Trecuse mult timp de când nici măcar nu mai văzuse o carte. Părinţii ei aveau una – un vechi volum cu instrucţiuni scrise de marele Maestru Je'daii Shall Mar în urmă cu mai bine de trei milenii – şi i-o arătau ori de câte ori dorea. Îi plăcea tipăritura, grija şi atenţia care fuseseră depuse în procesele de producţie. Dar acestea...

Deschise prima vitrină, simţi un miros de mucegai şi vârstă, şi când deschise cartea, îşi dădu seama că era unică. Nu era tipărită. Nu era un produs în serie. Era scrisă de mână.

— Sunt în afara camerei! se auzi vocea lui Tre, înăbuşită de peretele dintre ei.

Lanoree ştia că nu mai aveau prea mult timp.

— Ironholgs, cât de departe eşti?

Droidul îi răspunse că *Pacificatorul* era la mică distanţă.

— Bun. Coboară, aşteaptă până mă vezi, apoi vino mai aproape. Se auzi un zumzet întrebător din comunicator. Nu-ţi face griji. Nu ne vei putea rata.

Deschizând restul vitrinelor, tresări la gândul daunelor pe care ar fi putut să le pricinuiască acelor cărţi. Dar timpul nu era de partea ei. Dând paginile, cu inima calmă, dar cu mintea mai rapidă ca niciodată, găsi în cele din urmă ceea ce căuta.

Strecură cartea subţire în jachetă şi ieşi din cameră.

— Repede! şopti Tre.

Era în centrul camerei mari, stând pe una dintre zonele joase de şezut, astfel încât să nu trebuiască să se uite în jos. Lanoree gândi că, de fapt, chiar tremura de frică, lekkuurile atingându-l nervoase sub bărbie.

Kara gemu, corpul ei masiv schimbându-şi poziţia cu o mişcare bolnavă şi fluidă. Comunicatorul de pe masa de lângă ea strălucea încet, sunând fără răspuns. Securitatea ştia deja că ceva era foarte în neregulă.

Lanoree se năpusti spre ferestrele mari şi înalte şi îi făcu semn lui Tre să vină.

— Acolo? întrebă el.
— Crezi că putem pleca în alt mod?
Ceva se izbi de uşile largi, cu trei lovituri grele. Masa joasă pe care Tre o ridicase, înclinată, pentru a bloca uşa, căzu pe podeaua de cristal.
Lanoree se uită prin fereastră la marea de lumini de dedesubtul şi din jurul lor, apoi văzu ceea ce dorea. Răsuflă uşurată.
— Droizi de luptă, spuse Tre, venind lângă ea. Toţi bogaţii îi angajează, ca securitate privată. Îi iau ieftin şi îi reprogramează, înarmându-i mult mai bine. Unii dintre ei au luptat în Războaiele Despot. Chiar am auzit că unii păstrează amintirile din bătăliile lor cu Je'daii. Nu-i plac, îi *urăsc*, şi unii chiar visează la...
— Te bâlbâi, spuse Lanoree. Şi droizii nu visează.
— Ţi-am spus că nu-mi plac înălţimile.
Se auziră mai multe impacturi dincolo de cameră. Şi apoi un zgomot mai tare, mai profund, vibră prin podea şi uşile se deschiseră într-o explozie de fum, flăcări şi metal rupt. Lanoree îşi trase din nou sabia şi se uită la uşă. Intrară trei droizi, scunzi, subţiri, concepuţi pentru viteză şi oferind ţinte mici pentru orice agresor. Capetele lor de mărimea pumnului se învârtiră în timp ce scanau camera.
Lanoree îşi lipi mâna de pieptul lui Tre pentru a-i opri mişcarea şi îi simţi inima bubuind sub palma ei. Şi apoi, fără avertisment, droizii deschiseră focul.
Lanoree îşi flutură sabia în stânga şi în dreapta, prinzând şi îndepărtând proiectilele trase de armele lor. Tre se micşorase în spatele ei. Ea se concentră, cu poziţia perfect echilibrată şi cu mâna liberă împinse cu Forţa un droid, izbindu-l de perete. Se lovi, căzu şi apoi se ridică repede, din nou. Avea cicatrice de la câteva leziuni din explozii vechi. Călit în lupte.
— Pregăteşte-te! strigă Lanoree.
— Pentru ce?
— Vei şti când se va întâmpla.
Înclină sabia şi respinse câteva proiectile în fereastră. Cristalul se spulberă, şi o placă mare de fereastră izbucni în afară cu un zgomot puternic.
Vântul fluieră prin cameră, măturând farfuriile încărcate cu alimente de pe masă, iar Lanoree văzu ochii Karei

deschizându-se. Cu sabia încă mişcându-se în faţa ei, Lanoree îşi strânse mâna stângă, ridicând un droid şi aruncându-l în altul. Îl lovi un proiectil şi explodă, cu un ţipăt scurt de metal torturat, urmat de o grindină de componente alb-fierbinţi care ricoşară prin cameră.

Lanoree ştiu că nu mai avea prea mult timp. Ar fi putut sări cu Forţa de-a lungul camerei şi să se ocupe de cei doi droizi de luptă rămaşi, dar în momentul acela prioritatea ei nu era distrugerea lor. Prioritatea era evadarea. Se întoarse, îl apucă pe Tre de talie şi sări prin fereastra spartă. Vântul îi opri respiraţia. Îi apucă şi îi învârti în timp ce coborau în spirală dinspre apartamentul suspendat al Karei, tragându-i mai aproape de turn, astfel încât ferestrele păreau să curgă într-o ceaţă. Vântul le urlă în urechi. Lanoree miji ochii, ignorând ţipătul de teroare al lui Tre în timp ce se prăbuşeau, luptându-se să-l ţină lângă ea.

Proiectilele laser trecură pe lângă ei şi nu putea face nimic, în niciun caz nu-şi putea aduna gândurile pentru a se proteja de focul susţinut care venea de la fereastra spartă de deasupra. Doar spera...

Pacificatorul ieşi din umbra turnului şi se lăsă sub ei, căzând, cu motoarele urlând, potrivindu-şi viteza astfel încât impactul, atunci când loviră suprafaţa sa superioară, să fie cât mai blând posibil. Lanoree gemu şi îl ţinu strâns pe Tre în timp ce atingeau suprafaţa navei, fluturând cealaltă mână în care încă mai ţinea sabia. Având în vedere că dacă avea să aleagă pe cine să salveze, ştia că arma va câştiga, speră că nu va trebui să facă acea alegere.

Proiectilele laser ricoşară din corpul curbat al navei, dar Ironholgs pilotă nava perfect. Făcu un cerc blând în jur turnul astfel încât droizii să nu îi mai poată lovi de deasupra, apoi nava plană pentru a le oferi şansa de a intra înăuntru. Trapa de sus a *Pacificatorului* se deschise.

— După tine, spuse Lanoree.

Tre se târî pe spatele neted al navei şi se aruncă înăuntru cu capul înainte. Lanoree se lăsă lângă Tre, aterizând încet pe picioare şi trapa se închise deasupra ei. Fiind din nou acasă, abia dacă se legănă în timp ce nava se îndepărta de Rhol Yan şi zbura peste marea întunecată.

— Eşti nebună? strigă Tre. N-ai minte? Dacă nava nu ar fi

fost acolo, dacă...

Ea ridică o mână, făcându-l să tacă şi să inspire adânc, cu calm.

— Un simplu *mulţumesc* este îndeajuns.

Cu computerul *Pacificatorului* conectat la sateliţii de navigaţie ai Kalimahrului şi cu nava traversând oceanul spre Peninsula Khar, Lanoree dorea să folosească timpul pentru a face un bilanţ. La început, Tre Sana încercase să vorbească, dar ea ridicase un deget în semn de avertizare şi dădu din cap spre pat.

— Stai acolo. Nemişcat. În linişte. Acum eşti pe nava mea. A fost uşor să te aduc la bord. Mi-ar fi şi mai uşor să te arunc peste.

— Asta numeşti tu *uşor*? scuipă el.

— Patul! Şi fă linişte.

Tre se aşeză, cu lekkuurile atât de palide încât erau aproape roz. Încerca să arate dur, dar Lanoree îi putea vedea uşurarea că avea în sfârşit şansa să se odihnească. Ea întoarse scaunul din cabină spre partea din faţă şi se lăsă pe spate un moment, privind fix marea cenuşie de dedesubt. Lumina lunii strălucea pe valuri. Luminile navelor sclipeau pe suprafaţa apei, iar ici şi colo, luminile de navigaţie ale navelor aeriene se mişcau prin noapte. Era senin şi pe cer se vedeau o mulţime de stele. Strămoşii ei veniseră de undeva de acolo, iar acum fratele ei se pregătea să rişte totul pentru a călători încă o dată acolo. Fratele ei şi alţii.

Lanoree era conştientă de pericolul îngrozitor în care eforturile lui Dal ar fi putut pune Tython şi sistemul în sine şi o cuprindea o răceală chiar şi dacă-şi imagina cum el se apropia de scopurile sale. Dar, în astfel de momente, uitându-se la stele, nu-şi putea reţine interesul. Fascinaţia. În multe privinţe, era la fel de curioasă ca oricine altcineva despre originile ei, dar îşi hrănise curiozitatea în alte moduri.

Kara păruse destul de deschisă despre legătura ei cu *Stargazer*. Trecutul ei Je'daii era un mister, mai ales că acum emana antipatie pentru ei şi credinţele lor. Dacă informaţiile împărtăşite de ea erau corecte, îi trimisese de bunăvoie la un templu *Stargazer* şi, poate, cu un pas mai aproape de Dal. Cu toate astea, îi ascunsese unele secrete. Lanoree adusese unul dintre ele cu ea. Scoase, în linişte, cartea din sacou şi o aşeză

pe panoul de control din faţa ei. Nu simţi nicio mişcare dinspre Tre. Dacă s-ar fi ridicat din patul din zona de zi din spatele ei, ar fi ştiut şi nu avea nevoie de simţuri Je'daii pentru asta. *Pacificatorul* era la fel de mult o casă pentru ea ca şi cea pe care o avesese cu părinţii ei şi ştia fiecare curent de aer, fiecare scârţâit de panouri slăbite şi fiecare umbră aruncată de luminile din plafon sau de indicatorii panoului de control. Era mai sigură aici decât oriunde altundeva.

Cartea era legată în piele, cu coperta roasă în jurul marginilor şi goală. Era subţire; abia avea cincizeci de pagini. Vârsta emana din ea, o combinaţie a aspectului de manual purtat, cu miros slab de praf, şi simplul fapt că era o carte de hârtie, carton şi cerneală. Mai erau unii care încă produceau cărţi, dar numai ca o noutate sau ca obiecte speciale. Dar asta era adevărată.

Câţi au atins-o, oare? se întrebă ea. *Câţi s-au uitat la ea aşa cum o fac eu acum, pregătindu-se să vadă ce e înăuntru?* Bântuită de istorie – parfumul vremurilor pierdute, senzaţia veacurilor – reprezenta ceva pe care niciun ecran sau holoimagine nu îl putea reprezenta vreodată. Deschise coperta şi privi prima pagină. Puţinele cuvinte care fuseseră tipărite acolo era într-o simbologie ciudată pe care nu o recunoscu decât cu greu. Trecu vârful degetelor peste pagină şi simţi urmele de sub ele, praful veacurilor. Mângâind un panou de pe braţul scaunului, îl ascultă pe Tre în timp ce un mic glob se ridica din panoul de control al *Pacificatorului*. Tăcea, şi totuşi... Lanoree ridică globul şi îl răsuci pentru a ţinti spre carte. Acesta zbură lângă obrazul ei drept şi când atinse din nou panoul, porni şi începu să fredoneze încet. O lumină albastră slabă pica pe carte şi sub ea, simbolurile începură să tremure. Dură mai mult decât se aşteptase. Tipăritura părea să se mişte şi să se schimbe, deşi numai în interiorul luminii albastre a globului, şi în cele din urmă se aşeză în cuvinte pe care le putea citi. *Gree şi tot ce am găsit despre ei în Oraşul Vechi*. Numele de mai jos era Osamael Or. Şi acest nume răsună în memoria lui Lanoree. Încruntându-se, se lăsă pe spate în scaun şi închise ochii, concentrându-se. Cine era? *De unde* ştia numele? Se uită din nou la stelele aflate atât de departe de tot ce ceea ştia şi iubea, iar conceptul de explorare îi veni în minte. Ce era ea, dacă nu o exploratoare? Un Ranger Je'daii, un călător al acestui sistem

care încă mai conţinea nenumărate necunoscute, chiar dacă era locuit de zece mii de ani. Mai erau multe de aflat – mistere, confuzii, ambiguităţi. Mai erau…

* * *

— Există adâncuri, şopti ea.

Acestea fuseseră cuvintele lui Osamael Or şi îşi aminti unde le mai auzise. Erau dintr-o poveste de culcare a tatălui ei, spusă cu mult timp în urmă şi niciodată amintită din nou, până acum. Chiar şi după tot ce se întâmplase cu ea şi cu Dal, Templele Je'daii, căutarea şi ceea ce găsise. Nici chiar atunci nu se gândise la acele vremuri, cu aproape douăzeci de ani în urmă, când tatăl ei stătuse pe un scaun de lângă patul ei, cu părul lung dezlegat pentru a-i cădea pe umeri, mâinile împreunate la piept, în timp ce le spunea povestea de avertizare despre Osamael Or şi ultima sa aventură, cea mai mare – în adâncurile Oraşul Vechi, unde insista că încă mai erau secrete de găsit.

Aşa că s-a angajat în următoarea sa expediţie, singur, pentru că pe atunci nu voia să mai meargă nimeni cu el. Au spus că era nebun. Au zis că erau lucruri mai importante de făcut pe Tython şi că împrejurimile erau prea periculoase.

Trebuie să îţi aminteşti că asta a fost acum nouă mii de ani, într-un moment în care îngrozitoarele Furtuni de Forţă devastau planeta şi Je'daii erau uneori măturaţi împreună cu ele, în loc să ia putere şi echilibru din ele.

Erau mulţi ca Osamael Or pe atunci. Se numeau Oameni de Frontieră, dar pentru Osamael Or, cea mai mare frontieră nu exista neapărat la cea mai mare distanţă. Aşa că a coborât în Oraşul Vechi de pe Talss. Şi nu a mai fost văzut niciodată. L-au căutat. Familia lui a simţit totuşi un sentiment de responsabilitate, deşi l-au considerat nebun, ca toţi ceilalţi. Aşa că l-au căutat, dar nu a fost găsit nimic, niciodată, şi nimeni nu a mai fost dispus să meargă în adâncuri.

— *Există adâncuri,* îi spusese Osamael surorii sale cu o seară înainte să plece şi ea repetase ultimele lui cuvinte ori de câte ori o întreba cineva despre fratele ei.

Pentru că ea a fost singurul membru al familiei care a insistat că încă era în viaţă.

— Încă explorează acolo, în adâncurile acelea, spunea ea. Merge tot mai adânc şi găseşte tot mai multe lucruri şi, într-o zi, o să vină cu veşti care ne vor uimi pe toţi.

Dar nu a mai venit niciodată înapoi. Şi de aceea Oraşul Vechi este un loc atât de periculos, dulcea mea Lanoree. Pentru că există adâncuri.

* * *

— Jurnalul lui Osamael Or, şopti Lanoree, uluită.

Pentru ca ea să îl ţină în mână acum, nouă mii de ani mai târziu... asta însemna că el trebuia să fi venit înapoi.

O străbătu un fior, de parcă cineva aflat la mare distanţă atinsese partea cea mai adâncă din ea şi o cunoscuse. Întoarse pagina şi începu să citească.

Capitolul 6
MITURI VECHI

***Nimeni nu poate lupta fără echilibru*.**
— Maestrul Rupe, Stav Kesh, 8.466 TYA[21]

Stav Kesh. Numele în sine inspira un fior de anticipare, o undă de entuziasm. Pentru Lanoree, Qigong Kesh fusese un loc de contemplare şi scufundare în abilităţile Forţei, de îngrijire şi creştere, şi de meditare la ce însemna Forţa pentru ea.

La Templul Artelor Marţiale din Stav Kesh, va învăţa să lupte.

Abia în zori, Lanoree şi Dal se apropiară de templu. Făcuseră tabără la câţiva kilometri spre nord şi o strânseseră atunci când soarele apăru deasupra orizontului estic. Fusese un moment incredibil. Aerul de aici era rarefiat, munţii erau înalţi şi amândoi erau ameţiţi din cauza lipsei de aer. Dar aerul rarefiat părea să purifice culorile uimitoare ale zorilor.

Dal păru entuziasmat. Fusese întotdeauna bun la lupte, aşa cum demonstrase în mai multe certuri cu copiii altor Je'daii de la Templul Bodhi. Lanoree spera că va găsi aici Forţa şi că o va întâmpina cu adevărat, în cele din urmă. Când va vedea ce poate face... când va simţi cum l-ar putea ajuta...

— Acum e rândul meu, spuse el în timp ce poposeau pe o potecă stâncoasă, cu o râpă superficială în dreapta lor. Zăpada căzuse noaptea trecută şi pătura uşoară înmuia împrejurimile aspre. Nu încerca să-mi fii profesor aici, Lanoree. Şi nu încerca să fii Mama şi Tata. Eşti sora mea, atât. Orice mi se întâmplă aici e responsabilitatea mea.

— Părinţii noştri au făcut să fie responsabilitatea *mea*.

— Nu mai suntem copii. Şi sunt bărbat.

E un lucru surprinzător pentru Dal să spună asta. Dar în

---
[21] Anul 8.466 TYA – Anul 27.987 BBY

timp ce merge în faţa ei spre templu şi vede forţa din poziţia lui şi în determinarea umeriilor săi, nu mai pare deloc ridicol.

Briza se înteţeşte. Zăpada dansează prin aer. Peisajul este dur, vremea la fel. Lanoree ştie că Stav Kesh nu este niciodată un loc uşor în care să te afli.

* * *

— Numele meu este Tave şi sunt unul dintre Maeştrii Templului. Vă aşteptam. Cum a fost călătoria la sud de mare?

— Fără probleme, spuse Dal.

Nu menţionează tygah în flăcări şi când Maestrul Tave aruncă o privire spre arsurile vindecate de pe antebraţe, Dal nu spuse nimic.

După o scurtă pauză, Maestrul Noghri zâmbeşte.

— Bun. Aşteptaţi aici şi voi trimite un droid să vă conducă la camerele voastre. Dimineaţa e pentru exerciţiile de respiraţie, ca să vă aclimatizaţi cu altitudinea. Antrenamentul începe după prânz. În după-amiaza asta, respiraţi în Forţă.

— Respiraţie? spuse Dal. Am crezut că ăsta este un templu de arte marţiale.

Maestrul Tave se uită fix la Dal, îi aruncă o privire lui Lanoree, apoi se întoarse cu spatele la amândoi.

— Dal! şopteşte Lanoree. Nu fi nepoliticos!

— Nepoliticos? întrebă el, dar cel puţin îşi menţinu vocea scăzută. Dar...

— Nu crezi că Maestrul Tave ştie ce face?

— Da. Bine. Dar să respirăm?

— Sunt sigură că totul va căpăta sens.

Trece pe lângă Dal şi pătrunde prin uşile largi ale templului, fiindu-i brusc frică că se vor închise şi o vor lăsa afară. *Poate că aşa se simte uneori Dal*, gândi ea. Fratele ei o urmează înăuntru şi privesc împreună la împrejurimi.

Ea văzuse o mulţime de holoimagini cu Stav Kesh şi auzise multe poveşti de la acei *Călători* care trecuseră pe acolo înainte să vină la Templul Bodhi, în propriile lor *Mari Călătorii* de învăţare. Dar nimic nu o putuse pregăti pentru realitate.

Puterea Forţei, pentru început.

Lanoree putea simţi Forţa aproape ca pe o prezenţă fizică, Ashla şi Bogan exercitau asupra ei o gravitaţie care pare să se

întindă, să tragă în toate direcţiile şi să-i dea corpului o uşurinţă incredibilă. Era uşor să se lase să cadă în curentul acela şi talentele la care şi le perfecţionase la Qigong Kesh se simţeau şi mai rafinate aici. Forţa este aproape şi este nevoie de atât de puţin efort pentru a deveni una cu ea. Se uită la Dal. El se uita în jur, minunându-se, şi ea speră că o parte din această minunare era recunoaşterea Forţei. Dar după ceea ce îi spuse afară, nu-l va întreba.

Stav Kesh nu se agăţa la fel de mult de versantul muntelui, cât îl forma.

Aflorimentele stâncoase erau vizibile ici şi colo, dar majoritatea lucrurilor pe care Lanoree le putea vedea deasupra ei, erau clădiri. Începeau la nivelul ei şi se ridicau pe versantul muntelui, proiectând în afară contraforturi solide şi formând, în alte părţi, stânci pure din piatră gri, netedă.

Ferestrele răsăreau pe faţadele largi şi balcoanele susţinute de suporturi zvelte, incredibil de puternice, se ridicau deasupra pantelor abrupte. Draperiile în culori de la ferestre fluturau deja în briza zorilor, împrumutând o duzină de pete de culori oraşului de gresie. O cascadă se prăbuşea din înălţimi, lăsând un polei strălucitor pe clădirile şi pe rocile peste care trecea. O serie de roţi erau acţionate de apa în cădere. Particulele de apă tulburau aerul, iar soarele abia răsărit arunca mai multe curcubee peste zonele iluminate ale oraşului. În timp ce Lanoree urmărea linia soarelui deplasându-se în jurul circumferinţei muntelui, curcubeele părură să aducă umbre în faţa lor. Scena era frumoasă şi îşi aminti, în cele din urmă, să inspire.

Pe versantul muntelui de sub ei se afla Tho Yor. Trecură pe lângă el în ascensiunea lor. Era misterios, enigmatic şi ninsoarea recentă îl acoperise cu un strat sclipitor.

— Pariez că încăperile noastre este chiar sus, spuse Dal.

Lanoree râse mai mult decât cerea comentariul, pentru că era atât de încântată să audă acel indiciu de umor de la fratele ei.

Sosi un droid plutitor care le spuse numele cu un bâzâit electronic. Îl urmară. Până când ajunseră în camerele lor, Dal râsese mult şi gâfâia, şi poate că se plângea, doar puţin.

— O mie trei sute, spuse el gâfâind. Am pierdut numărul de paşii după aceea.

— Un antrenament bun, gâfâi Lanoree.

Se uitară în camera lor – paturi, bănci, puţine altele. Hainele de antrenament le erau aşezate pe paturi, şi ea putea deja să-şi dea seama cât de aspre erau şi cât de rece le va fi când le vor purta. *Ne vor întări*, gândi ea.

Îl întrebară pe droid unde va avea loc sesiunea de după-amiază.

— Maestrul Tave îşi face întotdeauna cursurile la nivelurile inferioare de antrenament, toarse droidul.

— Bineînţeles că da, spuse Lanoree. Desigur.

* * *

— Atacaţi-mă, spuse Maestrul Tave, cu tot ce puteţi.

Elevii ezitară. Chiar şi Lanoree ezită, deşi ştie că Maestrul nu sugera nimic ce nu ar fi dorit să spună. Apoi se îndreptă spre raftul cu arme, ridică o praştie şi trase o piatră spre capul Maestrului. El păşeşte într-o parte şi piatra îl ratează. Ea împinse o lovitură de Forţă înspre el şi el o respinge cu o mişcare din degetele. Lanoree se duce spre stânga şi mişcarea ei bruscă pare a da viaţă camerei. Sunt şase *Călători* care se pregătesc în curte, inclusiv ea şi Dal, şi îi iau entuziasmul ca pe o permisiune de a ataca. Gemenii Cathari îl atacară pe Maestrul Tave cu lanţuri grele cu ţepi, pe care el le evită cu uşurinţă, lăsându-i încurcaţi şi inutili. Dal se aruncă în jos şi repede, balansând un buzdugan spre picioarele... care nu mai erau acolo. Tave îl împinge pe Dal pe spate şi îi smulge deoparte buzduganul. O femelă Wookiee răcni şi roti două bastoane scurte şi grele, dar Maestrul Tave se lăsă în jos şi se învârti în loc înainte de lovi cu cizma în dosul femelei Wookiee, aruncând-o pe podea. Ultimul student care îl atacă este un Twi'lek, care trage o lovitură de Forţă atât de puternică încât o lasă chiar şi pe Lanoree fără respiraţie. Maestrul Tave respinge lovitura înspre iniţiatorului ei şi Twi'lekul se clatină înapoi cu nasul însângerat.

Marea curte răsună cu respiraţii grele, trupurile lor încă nefiind obişnuite cu aerul rarefiat. Lupta le agitase inimile, pompând sângele, ascuţind simţurile. Dar este departe de a se fi terminat.

— Din nou, spuse Maestrul Tave.

El nici măcar nu respira greu.

De data asta Lanoree, Dal şi femela Wookiee atacară simultan din trei direcţii diferite, gâfâind, mormăind – Lanoree încercând să mături picioarele lui Tave de sub el cu o lovitură de Forţă vicleană, Dal ţintind o lovitură de picior în cap, iar femela Wookiee, fiind neîndemânatică dar puternică cu bastoanele ei mortale – şi, în câteva momente, sunt cu toţii pe jos, ţinându-se de vânătăi şi zvârcolindu-se cu mândria rănită. Lanoree şi Dal se priviră unul pe altul, iar fratele ei rânji. Atacară din nou.

Curtea deveni o confuzie de corpuri căzute şi nasuri însângerate şi zăpadă învolburată şi, când Lanoree fu aruncată deoparte, cu uşurinţă, pentru a treia oară, văzu că Twi'lekul îl atacă pe Maestrul Tave cu o combinaţie surprinzător de pricepută de mişcări Alchaka, viguroasele Arte Marţiale ale Forţei. Tave părea să nu fie niciodată acolo unde ateriza un pumn sau o lovitură de picior şi câteva clipe mai târziu, Twi'lekul se roti prin aer spre un zid îndepărtat. Maestrul ridică o mână şi încetini impactul zborului băiatului.

Lanoree transpira chiar şi în haina ei subţire, cu inima bubuind, respirând din greu. Dal arată la fel, dar părea mai viu decât fusese în ultima vreme. Era bine să-l vadă aşa, dar şi îngrijorător, de asemenea. Fiecare dintre atacurile sale fusese tradiţional – nu încercase nici măcar o singură dată să-şi canalizeze Forţa.

— Încercaţi prea mult, cu toţii, spuse Maestrul Tave. Merse printre ei cu mâinile la spate şi nu dădu niciun semn că şi-ar fi cheltuit energia când le oprise atacurile. Tu cedezi la efort şi laşi asta să-ţi dicteze mişcările. Arătă spre gemenii Cathari. Voi amândoi v-aţi ţinut respiraţia în timp ce atacaţi şi inimilor voastre nu le place asta. Spre Wookiee: Urletul nu va distrage atenţia unui inamic puternic în Forţă, dar îţi va lua respiraţia, îţi va goli plămânii, te va obosi mai repede. Şi spre Lanoree. Şi tu. Te împleticeşti, mai degrabă, decât să te mişti în curent. Cu fiecare mişcare cheltuiţi de trei ori mai multă energie decât ar trebui. Se opri în mijlocul studenţilor împrăştiaţi, gâfâind, sângerând şi suspinând. Deci... Respiraţi.

În restul acelei după-amieze, Maestrul Tave îi învăţă cum să respire. Pentru început, păru nenatural şi era împotriva a tot ceea ce Lanoree credea că ştie, pentru că respiraţia era ceva la care nu se gândise niciodată. Făcuse asta dintotdeauna. Pur şi

simplu se întâmpla, precum inima care îi bătea, sângele care îi curgea prin vene, mintea care lucra atât când era trează, cât şi când dormea. Dar până au luat pauză, după-amiază, pentru băuturi şi o mână de fructe şi nuci locale, ea realiză adevărul. Tave le arătase cum să respire atât Forţă, cât şi aer. Poate că mai târziu va trebui să-şi regândească funcţionarea inimii, a sângelui, a modului de gândire.

Studenţii se bucurară de sesiune, dar Lanoree nu îşi permise să se apropie prea mult de ceilalţi. De obicei sociabilă şi dispusă să-şi facă prieteni, acum simţea presiunea responsabilităţii faţă de Dal. Şi acum, că îşi manifestase independenţa faţă de ea şi de părinţii lor, presiunea se simţea şi mai mare.

Dal rămase, de asemenea, oarecum deoparte. Se bucurase de antrenament, putea vedea asta, dar era, de asemenea, selectiv cu privire la ceea ce învăţa din el.

Cu cât Maestrul Tave le spunea mai mult că Forţa era prietenul lor, protectorul lor, echilibrul pe care trebuiau să-l găsească, cu atât mai mult percepea că atenţia lui Dal rătăcea aiurea.

Poate că este pur şi simplu dezechilibrat, gândi ea. Şi, odată ce ajunse la această idee, Lanoree o lasă să crească. Este incomodă, dar era ceva ce înţelegea. Ceva care putea fi rezolvat. În mintea ei era mult mai bine decât alternativa. Aceea că Dal ura cu adevărat Forţa şi făcea tot ce putea ca să se rupă de ea.

* * *

— Prima voastră sesiune de antrenament în Stav Kesh este aproape de sfârşit, le spuse Maestrul Tave mai târziu, în după-amiaza aceea. În seara asta veţi pregăti mâncarea, veţi curăţa bucătăriile, apoi veţi reveni aici pentru a curăţa curtea de antrenament de zăpadă şi noroi. Puteţi să vizitaţi Tho Yor şi să meditaţi pentru un timp. Meditaţia este o parte a luptei. Centraţi-vă, găsiţi şi asiguraţi-vă echilibrul. Şi acum, atacaţi-mă încă o dată, cu tot ce puteţi.

De data asta existară puţine ezitări. Lanoree şi Dal fură primii care reacţionară. Lanoree folosi Forţa pentru a trimite un fluierat pătrunzător către urechile Maestrului Tave, deranjându-i

echilibrul fizic, dar atacul următor, cu combinaţia de lovituri Alchaka, fu parat şi contracarat, iar faţa ei întâlni pavajul de piatră. Simţi că îi ţâşnea sângele din nas – a doua oară în acea zi – şi se rostogoli pe o parte, la timp pentru a-l vedea pe Dal învârtindu-se prin aer, victima unei lovituri de Forţă a lui Tave.

Şi ceilalţi atacară, folosind combinaţii de Forţă şi fizic. De data asta nu mai existară gâfâieli şi urlete, gemete şi mormăituri, iar singurele sunete care răsunară în curte fură foşnetele de haine largi, sunetele de picioare goale pe pavajul acoperit de zăpadă, şi impactul loviturilor. Maestrul Tave rămase în picioare şi combătu fiecare atac. Expresia sa rămase impasibilă şi mişcările lui erau fluide şi încrezătoare.

Dal fu cel care înscrise prima şi singura lovitură a zilei. Cu Tave evitând un atac cu săbii al gemenilor Cathari, Dal simulează un atac Alchaka stângace, dar apoi alunecă spre Tave şi îi dădu un cot în faţă. Maestrul Tave face un pas înapoi şi capul său se întoarce în lateral, petele de sânge stropindu-i umărul.

Curtea deveni brusc nemişcată. Dal îşi coborî cotul, frecând uşor locul cu care lovise sprânceana deasă a lui Tave. Se lăsă o linişte uimită.

Maestrul Tave zâmbi.

— Bine, spuse el. Foarte bine, Dalien. Îşi aruncă un braţ peste umărul lui Dal şi îi apasă un deget cu gheare pe piept. Înveţi să respiri bine, profund şi încet, din stomac, nu din piept. Înveţi să-ţi controlezi corpul în loc să-ţi laşi corpul să te controleze. Acum, imaginează-ţi ce ai putea face dacă ai fi dispus să accepţi Forţa.

Tăcerea din curte trecu de la uimire la jenă. Dal nu spuse nimic. Dar Lanoree îi putea citi expresia şi gândurile, în timp ce privea la tâmpla zdrobită a Maestrului.

Cine are nevoie de Forţă?

* * *

— Te-a lăsat să-l loveşti.

— Ba nu!

— Bineînţeles că a făcut-o. El e Maestrul Tave! Crezi că ar fi putut fi păcălit de o mişcare care era mai potrivită la o bătaie într-o tavernă?

— Era obosit, şi a lăsat garda să-i alunece. L-am prins descoperit. L-am lovit!

Dal era supărat, putea vedea asta. Dar Lanoree nu-l putea lăsa să creadă ceva de genul ăsta. Nu va face decât să-i alimenteze impulsul de a fugi de Forţă.

— Am auzit poveşti despre el. Se poate ascunde în Forţă! Poate să dispară. Să se întoarcă. Ea zâmbi încet. A vrut să te lase să câştigi încredere. Ai fost cel mai neîndemânatic dintre noi, şi el nu vrea ca tu...

— Vorbesti serios? întrebă Dal. Nu mă trata ca pe un copil, Lanoree. S-ar putea să fiu mai tânăr decât tine, dar văd mai multe. Ştiu mai multe adevăruri. Şi adevărul este că puterea nu vine doar din Forţa ta prostească.

— Forţa *mea*?

Dal pufni. Erau amândoi sus, în vârful sălbatic, măturat de vânt, al templului. Era noapte, iar priveliştea câmpiilor era uimitoare. Dar Dal se uita spre cer.

— Nimic din toate astea nu este pentru mine, spuse el, şi păru aproape melancolic. Nimic din tot ce este aici, jos.

Chiar şi atunci când Lanoree se îndepărtă, Dal încă se uita la stele.

* * *

Multă vreme Lanoree se uită la cerul nopţii. Singură, zburând prin sistemul Tython, stătea uneori şi se uita la stele, lăsând *Pacificatorul* să zboare singur, şi se întreba ce era acolo. Era o parte din motivul pentru care i se potrivea să fie Ranger. Într-o zi, va deveni Maestru, şi atunci probabil că va petrece mai mult timp pe Tython, contemplând Forţa, instruindu-i şi îndrumându-i pe alţii şi, în cele din urmă, va deveni un Je'daii în vârstă. Dar curiozitatea tinerească încă o conducea şi, fiind singură în spaţiu, avea timp să viseze. În plus, îi plăcea aventura. În această privinţă, poate că ea şi fratele ei se asemănau.

Aruncă o privire înapoi în zona de zi şi văzu că Tre Sana dormea. O cuprinse puţin supărarea, pentru că el dormea atât de uşor în patul ei. Dar era cel mai bun loc pentru el în acel moment. Pe măsură ce zburau peste marea Kalimahr spre Peninsula Khar, Lanoree simţi nevoia să raporteze. Erau multe

de povestit.

Reduse volumul ecranului şi apoi introduse codul Maestrei Dam-Powl. Clipitul uşor continuă ceva timp, şi apoi ecranul se aprinse şi apăru faţa lui Dam-Powl.

— Ranger Brock, zise Dam-Powl. Arăta de parcă ar fi dormit. Nu mă aşteptam să te văd atât de curând.

— Maestră Dam-Powl, spuse Lanoree, plecându-şi capul. Am un moment de linişte. Şi am făcut progrese. Progrese tulburătoare.

După o scurtă întârziere, Maestra Je'daii îi auzi cuvintele şi păru brusc mai alertă.

— Fratele meu Dalien ştie că îl urmăresc, spuse Lanoree. Are spionii săi şi m-au urmărit din momentul în care am aterizat. Sunt în drum spre unul dintre templele *Stargazer* chiar acum. Cred s-ar putea să fie aici, chiar pe Kalimahr.

— Ai luat contact cu Tre Sana?

— Da.

— S-a dovedit util?

Lanoree se gândi la asta pentru o clipă, apoi aprobă din cap. Decise să nu menţioneze manipularea genetică a lui Tre. Părea irelevantă şi poate chiar intruzivă. Era o Maestră Je'daii, la urma urmelor.

— Ai cestionat pe vreunul dintre apropiaţii fratelui tău şi ai *Stargazer*?

— Da, o femeie pe nume Kara. Bogată, venerată în societatea Kalimahr. Oarecum pustnică, deşi pare foarte conştientă de orice evenimente care au interes pentru ea. Ea finanţează *Stargazer*. Nu părea îngrijorată că ne anunţa asta.

— Hmmm, spuse Dam-Powl. De la cineva ca ea am primit câteva dintre puţinele informaţii pe care le avem. Se pare că nu toţi cei care finanţează *Stargazer* sunt de acord cu ceea ce încearcă ei acum.

— Cred că Kara este de acord.

— A spus ea asta?

— Nu în atâtea cuvinte. Dar i-am cercetat apartamentul. Şi eu am găsit ceva.

Dam-Powl se foi pe măsură ce deveni mai interesată.

— Maestră, eşti familiarizată cu poveştile despre Osamael Or?

— Ar trebui să fiu?

Lanoree zâmbi.

— Poate că nu. E o poveste pe care mi-o spuneau părinţii mei când eram fetiţă. Este un mit, de acum cel puţin nouă mii de ani. Un explorator din primele zile ale strămoşilor pe Tython. Se spune că şi-a dezvoltat interesul pentru Oraşul Vechi şi a dispărut acolo jos, pentru a nu mai fi văzut niciodată.

— Şi care este relevanţa?

— Era real. Şi când am căutat în apartamentele Karei, am găsit o cameră secretă care conţinea câteva cărţi foarte vechi. Au fost necazuri – au venit droizii ei de securitate şi a trebuit să-mi croiesc o cale de ieşire creativă. Dar am luat cu mine una dintre cărţi.

— Şi?

— Şi este jurnalul lui Osamael Or din timpul explorării Oraşului Vechi. Unul dintre ele, cel puţin.

— Unul din ele?

— Este incomplet. Dar conţine ceva care...

Îşi strânse buzele.

— Ranger?

— Se pare că a găsit acolo jos ceva de la Gree, spuse Lanoree. Şi dacă traducerea mea a formulării obtuze a jurnalului este exactă, tehnologia despre care au auzit spionii tăi – dispozitivul cu materie întunecată – ar putea fi de origine Gree.

Dam-Powl tăcu o vreme şi nu îşi ascunse şocul.

— Conţine instrucţiuni? şopti ea.

— Nu, spuse Lanoree. O mare parte din ceea ce spune este obscur şi mă face să cred poveştile despre nebunia lui Osamael. Dar sunt trei menţionări care se traduc în genul *paşi către stele*. Şi spre sfârşitul jurnalului – este foarte scurt şi bănuiesc faptul că a fost mai mult, cândva – spunea că era în căutarea unor planuri.

— Le-a găsit?

— În acest moment nu există nicio modalitate de a şti.

— Proiecte pentru un dispozitiv care să iniţieze o hiperpoartă, spuse Dam-Powl.

— Deci există?

Dam-Powl nu răspunse. Parcă nici măcar nu auzise întrebarea.

— Se ştiu foarte puţine lucruri despre Gree, spuse ea în schimb. Dacă cei din *Stargazer* chiar au planuri tehnice pentru

ceva de origine Gree, se joacă cu o tehnologie mult dincolo de înţelegerea noastră.

— Chiar credeţi asta?

— Chiar dacă Gree au dispărut de milenii, spuse Dam-Powl, o tehnologie atât de veche ar putea fi la fel de bine cu zece mii de ani înaintea noastră în loc de zece mii în urmă. Este obscură. Arhaică. Nu ar trebui să fie atinsă.

— Voi face tot posibilul să-l găsesc.

— Acest lucru ar putea fi mai rău decât am crezut, spuse Dam-Powl. Trebuie să vorbesce cu Maestrul Lha-Mi şi el va dori să contacteze Consiliul.

— Mai este un lucru, spuse Lanoree. Kara. Cred că a fost cândva Je'daii.

— Cândva?

— Este confuz. Nu puteam să o citesc deloc. Dar nu în acelaşi mod în care nu îl pot citi pe Tre Sana.

Un colţ al gurii lui Dam-Powl se ridică într-o jumătate de zâmbet. Un semn nerostit de recunoaştere a tot ceea ce era între ea şi Tre.

— A susţinut că Forţa era învechită în interiorul ei.

— Spune-mi numele ei, din nou?

— Kara. Asta e tot ce am. Om, poate şaptezeci de ani. Şi mare.

— Mare?

— Imensă.

— A căzut rău?

— Maestră, nu am ucis-o.

— Atunci cum ai căutat în apartamentul ei?

— Trebuie să-i mulţumim prietenul dumneavoastră Tre pentru asta.

Dam-Powl dădu din cap, dar părea mai distantă acum, cu mintea lucrând.

— Lanoree, ai grijă, spuse ea. Am auzit de astfel de cazuri, dar sunt foarte, foarte rare. Majoritatea ajung pe Bogan o vreme şi apoi revin la noi. Unul dintre ei a rămas acolo.

— Daegen Lok.

— Da, el. Dar câţiva... noi, în Consiliu, îi numim *Evitaţi*. Persoane în care Forţa nu se poate linişti niciodată şi nici nu poate găsi echilibru între lumină şi întuneric, şi care dezvoltă un dezgust pentru Forţa însăşi. Cei mai mulţi dintre ei fug departe,

în sistem, rupţi mental şi fizic, apoi mor.

— N-am auzit niciodată de *Evitaţi*.

— Puţini au auzit. Nu sunt un grup... ci doar un nume. Dam-Powl o privi fix de pe ecran pentru o clipă, zâmbind nesigură. Studiile tale?

— Sunt în aşteptare, spuse Lanoree. Dar... Tre Sana este impresionant.

— Este folositor. Periculos, deteriorat, există multe lucruri bune în el. Dar este înecat de egoism, din păcate.

— Ei bine, este destul de enervant, spuse Lanoree.

— Spune-i că va primi ceea ce i-am promis.

— Şi va primi?

Dam-Powl păru surprinsă.

— Desigur, Ranger. Crezi că aş face o promisiune pe care să nu mi-o ţin?

Veni rândul lui Lanoree să zâmbească în loc să răspundă.

— Găseşte-ţi fratele, spuse Dam-Powl, aplecându-se mai aproape de ecran. Opreşte-l. În orice fel poţi, şi oricum trebuie.

— Veţi păzi Oraşul Vechi, pentru orice eventualitate?

— Pentru orice eventualitate, spuse Dam-Powl. Fie ca Forţa să meargă cu tine, Ranger Brock.

— Maestră Dam-Powl, spuse Lanoree, plecând capul.

Ecranul deveni întunecat. Calculatorul navigaţional al *Pacificatorului* bâzâi încet. Tre Sana se trezi.

— Unde suntem? întrebă el.

— Mai aproape de *Stargazer*, spuse Lanoree.

Auzi mormăitul plin de paraziţi la contactului de la turnul de andocare al Peninsulei Khar, dar îl opri şi preluă controlul manual asupra navei. Acum nu mai era timp pentru politeţuri.

— Conform computerului, există doar un singur templu vechi Dai Bendu în acea zonă, care nu mai este folosit de ei. Dacă ce a spus Kara este adevărat, acolo îi vom găsi pe cei din *Stargazer*.

— Aşadar, aterizăm şi luăm un transportor până acolo, spuse Tre.

— Nu. Ne aterizăm pe templu.

— *Pe* el?

— Pune-ţi centura. S-ar putea să fie o aterizare dură.

Capitolul 7
BINE ŞI SĂNĂTOS

***Tython este frumos şi puternic, enigmatic şi periculos, plin de mistere şi deschis celor care se simt confortabil cu Forţa. A fost aici mult timp, cu mult înaintea noastră şi aceste mistere au persistat fără să fie ochi care să le vadă, nici minte care să le contemple. Şi de aceea mă tem de Tython. Înseamnă totul pentru noi şi, totuşi, noi nu însemnăm nimic pentru el. Suntem doar în trecere pe aici*.**

— Je'daii solitar Ni'lander, 10.648 TYA[22]

Zorile tocmai începeau în timp ce ei zburau peste un ocean furtunos, spre Peninsula Khar. Şi dacă Rhol Yan fusese impresionant, Khar era uimitor.

Peninsula în sine avea aproximativ nouăsprezece kilometri în lungime şi un kilometru şi jumătate în lăţime, ieşind dintr-o insulă mult mai mare, care se pierdea la orizont. Şapte turnuri se ridicau din centrul ei, incredibil de înalte, graţioase şi frumoase. Nivelurile lor superioare prindeau lumina soarelui şi, pe măsură ce *Pacificatorul* se apropia, Lanoree şi Tre putură să vadă cum lumina soarelui aluneca pe exteriorul turnurilor. Sub ele erau nenumărate alte structuri înalte, pitice pe lângă turnurile de peste un kilometru, dar impresionante în sine.

Aproape fiecare clădire avea culoarea fildeşului, singurele excepţii fiind mai multe clădiri cu vârful plat care păreau să servească drept grădini şi parcuri. Acestea dădeau Peninsulei Khar un strop de verdeaţă exotică peste nuanţa altfel uniformă.

Peninsula arăta ca o bijuterie aruncată în mare. Dar Lanoree nu avea timp să fie impresionată.

— Ce-i aia? întrebă Tre.

---

[22] Anul 10.648 TYA – Anul 25.805 BBY

Stătea în spatele scaunului din carlingă, lăsându-se pe spate şi enervând-o de fiecare dată când se mişca. Ea era prea concentrată pentru a-l mai certa. Nu avusese încă îndrăzneala de a sta pe scaunul liber de lângă ea şi asta o mulţumea.

— Forţa de aplicare a legii din Khar, spuse ea.

Văzuse deja cele patru nave mici şi elegante, ridicându-se în faţa lor şi se pregătea să treacă de ele.

— Nu se vor lua de un *Pacificator*.

— Probabil că nu. Dar nu i-am răspuns turnului de control. Din punctul lor de vedere, sunt în cădere liberă. Ţine-te bine.

Lanoree se pregăti şi apoi lovi un buton. Acceleraţia o împinse înapoi în scaun, lăsând-o fără respiraţie, blocându-i braţele, comprimându-i stomacul şi pieptul, şi totuşi ea reuşi să chicotească când auzi ţipătul surprins al lui Tre şi sunetul pe care îl scoase când căzu din nou în cabina cea mare. El mormăi şi Ironholgs zăngăni, iar Lanoree ştiu că droidul îl prinsese pe Tre. Probabil pentru a-l împiedica să mai strice ceva prin navă. Râse din nou.

Cele patru nave Khar trecură pe lângă ei şi dispărură din vedere.

Lanoree le verifică poziţiile pe ecranul scanerului şi se asigură că nu se întorceau pentru a trage asupra *Pacificatorului*. Apoi se lăsă brusc în jos spre aglomeraţia de construcţii din Peninsula Khar. Zvâcni nava spre stânga şi spre dreapta, trecând pe lângă clădiri, evitând aeronavele şi navele mai mici care zburau aici şi acolo, aruncând în acelaşi timp o privire spre ecranul din dreapta pe care era afişată o hartă. Aceasta arăta topografia zonei, iar la marginea ecranului pulsa o lumină verde. Dacă se lua după computerul navei, aceea era locaţia templului neutilizat Dai Bendu despre care vorbise Kara, care devenise casă pentru *Stargazer*.

— M-ai fi putut avertiza, spuse Tre.

— Am făcut-o.

— Dar nu mi-ai dat timp să...

— Ţine-te bine.

Lanoree întoarse nava spre dreapta, făcând o curbă strânsă în jurul bazei largi a unuia dintre cele şapte turnuri masive. Îi umpluse câmpul vizual şi o serie de deschideri chiar deasupra nivelului solului ofereau spaţii de parcare pentru speedere de teren. Roiau înăuntru şi în afară precum insectele

într-un stup.

Tre se ridică din nou şi apoi sări în scaunul de rezervă de lângă ea. Ea se încruntă la el. El se încruntă înapoi.

— Ai făcut-o intenţionat, spuse el.

— Nu avem timp să ne mai obosim cu permisiunile de aterizare.

— Eşti Je'daii. Ai făcut-o vreodată?

— Când a fost nevoie. Nu-mi place că stai acolo.

— Aşadar, faci ce vrei şi la naiba cu băştinaşii?

— Băştinaşii? Lanoree ocoli un Cloud Chaser mare care cobora, având grijă să nu se apropie prea mult. Asta e umilitor. Aşa crezi că gândim despre toţi ceilalţi?

— Nu-i aşa?

— Nu, spuse ea.

Dar se încruntă. Mai avusese de-a face cu antagonismul coloniştilor din alte lumi decât Tython, şi de obicei îl atribuia opiniilor şi loialităţilor rămase din Războaiele Despot. Dar poate că se păcălea singură şi doar alegea un motiv simplu şi clar pentru care lumea nu-i plăcea pe Je'daii. Poate că era într-adevăr o problemă mai profundă şi mai complexă decât atât.

— Noi încercăm doar să facem tot posibilul pentru toată lumea.

— Vă amestecaţi. Vă slujiţi doar pe voi şi Forţa voastră. Mă dai de toţi pereţii prin nava ta, în loc să-mi spui ce vrei să faci. Arătă prin fereastră spre frumuseţea şi complexitatea Peninsulei Khar. Vei ateriza şi vei pleca din nou, fără permisiune şi fără să spui cuiva de ce, şi asta va adăuga un alt motiv la neîncrederea celorlalţi.

Asta o tulbură pe Lanoree. Dar numai puţin. Avea misiunea de a preveni o posibilă catastrofă la nivel de sistem şi faptul că restul lumii din sistem ştia sau nu despre ea, nu îi scădea importanţa.

— Tu faci afaceri cu noi, spuse ea. Cu Maestra Dam-Powl.

— Crezi că am de ales? întrebă Tre.

— Da, spuse Lanoree. O mulţime.

— Sunt om de afaceri, spuse el. Presupun că... sunt la fel de mercenar ca Je'daii în atingerea scopurilor mele.

— Eşti un criminal, spuse Lanoree. Şi nu te-am avertizat despre curba aceea pentru că aveam nevoie să râd.

— Complexitatea unui Je'daii, zise Tre, iar ea nu se putu

abţine să zâmbească la tonul său lejer.

O enerva. Dar, totuşi, era ceva eminamente plăcut la Tre.

— Tot nu te vreau în scaunul acela, spuse ea.

El se uită la ea, dar nu răspunse.

Se auzi un sunet dinspre panoul de control – alertă de proximitate.

— Te rog, ţine-te bine, Tre, spuse ea pe un ton ascuţit.

Apoi puse nava într-o coborâre rapidă. Plonjară sub una dintre clădirile largi, acoperită de grădini, zburând printre picioarele groase şi scurte care ţineau în poziţie verticală structura aceea uimitoare şi apoi o luă la dreaptă şi urcă repede înapoi.

— Templul este la un kilometru în faţă.

Verifică harta, unde templul Dai Bendu era marcat cu un verde tulbure.

— Chiar vei ateriza pe acoperiş?

— Nu. M-am razgândit. Este prea expus.

— Bun!

— O să intrăm pe uşa din faţă.

Tre nici măcar nu răspunse, dar tăcerea lui şocată fu suficientă. Apucă centurile de siguranţă şi le asigură peste piept şi solduri.

Lanoree ştia că era o manevră dificilă şi riscantă, dar avea nevoie să nu piardă timp. Ar fi fost mult prea vizibili pe acoperişul templului şi, indiferent că era corect sau greşit, luase deja decizia că nu avea timp să îi abordeze prin canale diplomatice. Dal şi *Stargazer* ştiau că era aici şi, oricare ar fi fost planurile lor, asta i-ar fi făcut să le accelereze. Trebuia să fie creativă.

Clădirea era joasă, mare, dreptunghiulară, cu turle în cele patru colţuri şi un acoperiş abrupt. În timp ce Lanoree cobora *Pacificatorul* în curtea largă din faţa templului, cercetă în interior după Dal. Nu avea habar dacă va fi sau nu în stare să-l simtă, dar trebuia să încerce. Era nervoasă. Se temea de ceea ce ar fi putut aduce o confruntare.

Un alt sunet de avertizare din navă îi atrase atenţia şi îşi dădu seama că uitase să se mai concentreze. Aproape că fusese gata să se izbească de pământ.

Lumea se feri de navă, scăpându-şi lucrurile, grăbindu-se să se adăpostească în timp ce motoarele sale puternice

declanşau furtuni violente de praf. Băncile erau suflate prin curte. Copacii erau aplecaţi şi dezbrăcaţi de frunze. Lanoree pluti cu *Pacificatorul* de-a lungul faţadei templului până când văzu uşile sale principale din lemn. Erau destul de largi. Totuşi erau închise. Dar nava era îndeajuns de solidă.

O împinse înainte şi sparse uşile cu nasul *Pacificatorului*, rupând o bucată semnificativă de zidărie odată cu ele. Apoi aşeză nava jos, cu nasul în interiorul templului şi cu corpul în curte. Nu era prea discret, dar nu plănuia să stea prea mult timp pe acolo.

— Ironholgs, menţine motoarele pornite. S-ar putea să plecăm în grabă. Tre? Vii?

El se uită la ea, lekkuurile formând o serie de cuvinte care ar fi putut să o facă pe mama lui să roşească. Lanoree rânji.

* * *

Dal nu era acolo. Nu era nimeni. Dar fusese, până de curând.

În interiorul templului era o cameră centrală mare, cu mai multe camere mici pe marginile sale. Camera principală în sine avea înălţimea maximă, pereţii şi plafoanele fiind decorate extravagant cu fresce care transmiteau poveştile şi istoria religioasă Dai Bendu. Ferestre înalte permiteau accesul luminii multicolore a zorilor prin vitraliile cu simboluri. Nasul *Pacificatorului* se răcise şi carena era punctată de culorile de pe vechile uşi de lemn ale templului care erau sparte pe podeaua din jur.

Găsiră dovezi de locuire recentă în unele dintre camerele mai mici. Saltelele de dormit erau împrăştiate pe podea. Mâncarea era pe jumătate consumată pe mai multe mese lungi, rece dar nu îngheţată. Lumânările încă ardeau în unele dintre încăperile interioare fără ferestre. Ici şi acolo se vedeau rămăşiţe de echipament spart în grabă. Şi, într-o cameră mică, Lanoree găsi ceva despre Dal.

— Verifică celelalte camere, spuse ea.

— Au plecat, spuse Tre. Kara trebuie să-i fi avertizat.

— De ce ne-ar fi spus unde sunt şi apoi să-i avertizeze? Verifică şi celelalte camere. Trebuie să ştiu încotro se îndreaptă.

Tre trebuie să fi simţit ceva în vocea lui Lanoree pentru că

nu argumentă şi nu răspunse cu o altă zeflemea. Se topi şi ea îi auzi paşii răsunând prin camerele templului.

Era un lucru minor. Dal iubise întotdeauna fructele şi mepplesul[23] era preferatul lui, pulpa sa picantă şi dulce fiind completată de izul condimentat al seminţelor mici şi multe. Le mesteca mereu până la miezul pietros lung şi apoi, când termina, aşeza pietrele cap la cap până formau un cerc. Uneori erau doar cinci sau şase care alcătuiau forma, ocazional cincisprezece sau mai multe.

Acum erau nouă pietre pe podea şi cercul era incomplet. Dacă l-ar fi lăsat ca semn pentru Lanoree, cu siguranţă ar fi terminat cercul. Dar ultima piatră lipsea, de parcă ar fi părăsit templul în grabă. Lanoree se uită fix la cercul incomplet şi îşi dori să fie terminat. Cel puţin atunci Dal i-ar fi dat semn că se bucura de urmărirea ei şi chiar o dorea, ca o amintire a rivalităţii între fraţi.

— Nu aşa, şopti ea. Nu disperat.

Atinse uşor una dintre pietre, apoi merse prin camera mică. Era dezordonată. Îmbrăcămintea zăcea împrăştiată pe podea, farfuriile erau pline cu resturi uscate de mâncare veche. Pe peretele de piatră, o reţea de ace de metal arătau locul unde fusese expus ceva. Planuri? Hărţi? Nu exista nicio modalitate de a şti.

Luă o jachetă, o lipi de faţă şi inspiră. Dar nu era nimic acolo pe care să-l recunoască. Trebuia să ştie încotro se îndrepta, cât de multe informaţii – dacă avea vreuna – avea despre acele planuri vechi, cât de departe putea fi dispozitivul. Poate chiar şi *cu* planurile, i-ar fi fost imposibil să reproducă tehnologia Gree în detaliile necesare. Dar erau prea puţine lucruri aici care să indice ceva, într-un fel sau altul, iar Lanoree simţi o undă de disperare. Se apropiase atât de mult şi, totuşi, Dal ar fi putut acum să se îndrepte în orice direcţie. Privind încă o dată prin camera mică, încercă să-şi amintească ultimele momente bune pe care le-au petrecut împreună cu fratele ei. Gândurile ei se îndreptau foarte des în direcţia aceea, de obicei atunci când Dal apărea în mintea ei pe neaşteptate. Ştia că acestea fuseseră cu mult timp înainte de *Călătoria* lor pe Tython. Poate chiar din perioada când erau copii, mai tineri şi

[23] Mepples – fruct cu pulpa picantă şi dulce, ale cărui seminţe îi ofereau o tentă condimentată.

mai inocenţi faţă de adevăruri. Dar, chiar şi atunci, el fusese diferit.

— Ar fi trebuit să te ascult, şopti Lanoree.

Păstrase mereu vinovăţia pentru moartea lui, deoarece crezuse că desfătarea ei în Forţă – şi determinarea cu care îl împinge spre ea – fusese cea care îl alungase, în cele din urmă. Acum, o încerca aceeşi vinovăţie, încă o dată, dar era despre ceva mai rău decât moartea. Se prea poate ca ea să-l fi transformat în ceea ce devenise.

— Ai găsit ceva? strigă ea. Părăsi repede camera, împrăştiind pietrele de mepples. Tre? Ai găsit ceva?

Ieşind în camera principală, aruncă o privire spre nasul *Pacificatorului* care bloca intrarea spartă din celălalt capăt. Motoarele navei pulsau de energie. Tre apăru pe o uşă din templu şi alergă spre ea. Ducea ceva cu el. Părea palid.

— Trebuie să plecăm.

— De ce?

— Au plecat repede, dar nu înainte de a seta un cronometru.

Simţurile lui Lanoree se ascuţiră, iar venele ei se inundară de energie.

— Cât timp avem?

— Secunde.

Fugiră spre navă, urcară pe rampă şi chiar în timp ce Lanoree sărea în scaunul cel mic, fereastra se lumină cu o lumină incredibil de puternică.

— Rampa! strigă ea, dar Ironholgs o închidea deja.

Un val de foc cuprinse templul şi înghiţi nava. Explozia se simţi incredibil de tare în interiorul navei, coca tremurând şi totul de afară estompându-se pe măsură ce pereţii tremurau şi o parte din acoperiş fu ridicată de pe imensa clădire.

Tre ţipă, cu vocea abia audibilă.

Orbită momentan de lumina focului, Lanoree decolă. Se auziră lovituri în carenă atunci când clădirea începu să se prăbuşească. Manşa tresări în mâna ei şi ea dădu înapoi, încercând să-şi amintească schema curţii. Dacă s-ar fi lovit de o altă clădire, ar fi avut multe necazuri. O altă explozie îi lovi şi Lanoree îşi strânse buzele, apucând manşa cu ambele mâini. Nu mai avea timp pentru precauţii. Dădu înapoi şi se întoarse, cu ochii cercetând panoul de instrumente. Alertele de proximitate

sunară şi un perete în flăcări se zdrobi peste fereastră, pietrele vechi dislocându-se în afară. Apoi plecară, imaginea clarificându-se şi nava aproape că păru să ofteze uşurată când o ridică din curte. Înclinându-se uşor pentru a îndepărta orice resturi rămase pe carenă, se uită în jos, la timp pentru a vedea templul implodând – acoperişul prăbuşindu-se, turnurile căzând spre interior şi sporind norii ondulaţi de praf şi flăcări care izbucniră în sus şi în afară.

— A fost cât pe ce! spuse Tre de pe celălalt scaun.

Strângea cotierele, lekkuurile fiindu-i palide şi agitate.

— Bătrânica asta de navă poate rezista la mai mult decât atât.

— Mă refeream la noi!

Verificând scanerul pentru a căuta forţele de aplicare a legii, ştiind că vor fi aici în curând, Lanoree mai aruncă o privire asupra ruinei arzătoare a vechiului Templul Dai Bendu.

— Kara va fi, probabil, foarte supărată.

— Cred că ştia exact ce avea să se întâmple.

Lanoree nu răspunse, dar nu putu să nu fie de acord cu evaluarea lui Tre. Până acum fusese condusă ici şi colo, îndrumată de cuvintele unor persoane pe care nu le ştia sau în care nu avea încredere. Kara merita încă o vizită. Dar nu acum.

— Ce ai găsit? întrebă ea.

— Ce a mai rămas dintr-o unitate de comunicare, spuse Tre. Au spart totul destul de rău, dar cred că una dintre celulele de memorie este întreagă.

— Dă-i-o droidului. Îi oferi lui Tre o jumătate de zâmbet. Nu-ţi face griji, asta nu a fost deloc *cât pe ce*.

— Poate în comparaţie cu lucrurile pe care le-ai făcut tu. Dar eu îmi preţuiesc pielea. Nu-mi place să fie *cât pe ce*. Nici măcar *pe aproape*. Îmi place *bine şi sănătos*.

— Atunci de ce ai fost de acord să ajuţi un Ranger?

— Nu am avut de ales.

— Există întotdeauna o alegere, spuse Lanoree.

Şi se gândi din nou la Dal, la alegerile pe care le făcuse şi cum, poate, îl forţase ea să facă unele dintre acele alegeri.

S-au ridicat, zburând peste Peninsula Khar şi înapoi deasupra oceanului, unde nu era atât de mult trafic. Tre o lăsă singură, iar Lanoree petrecu ceva timp evaluând starea navei şi căutând avarii. Nu era nimic semnificativ. Ridicându-se până

când ajunseră la marginea spaţiului, ea lăsă nava să zboare singură şi se întoarse să vadă ce găsise Ironholgs.

Tre era aşezat pe pat, iar droidul încă mai lucra. Unitatea de comunicare fusese mai distrusă decât crezuse Tre şi Ironholgs fluieră că ar putea dura ceva timp până să-i extragă informaţiile rămase în celulele de memorie.

Lanoree îşi dădu seama pentru prima dată de cât de înghesuit se simţea *Pacificatorul*. Fusese conceput pentru a transporta cu uşurinţă doi piloţi şi patru pasageri, dar fusese atât de mult timp casa ei, şi numai a ei. Nu era obişnuită să împartă acest spaţiu cu nimeni altcineva decât Ironholgs. Şi pe el îl putea opri.

— Deci, chiar e confortabil, spuse Tre, ca şi cum i-ar fi citit gândurile.

— Baia e acolo, spuse ea, arătând spre una dintre cele trei uşi care duceau în spatele compartimentului principal. Uşa din mijloc duce la camera motoarelor şi la unitatea de încărcare a tunului laser. Nu ai ce căuta acolo. Cea de-a treia uşă este a locuinţei de rezervă, dar acum este magazia mea. Alimente, apă, baterii de rezervă pentru laser. Presupun că ai *putea* să degajezi suficient spaţiu pentru a dormi acolo.

— Îmi e bine aici, spuse Tre.

Lekkuurile se răsuciră uşor, într-o mişcare întâmplătoare care nu trăda nimic.

— Deocamdată, spuse Lanoree. Trebuie să ştii că nu-mi place să am pasageri.

— Hei, eu nu am cerut să vin cu tine.

Nu putea să îl contrazică. Lanoree deschise un compartiment şi scoase două recipiente cu băutură. Aruncă unul spre Tre şi îi ricoşă de pe umăr. El îl prinse, îl examină scurt, apoi rupse un colţ şi bău. Îl ridică într-un toast tăcut şi dădu din cap în semn de mulţumire.

— Deci, care-i povestea ta? întrebă Lanoree. Dam-Powl mi-a spus că erai periculos.

— Şi nu o crezi? întrebă el.

— Poate că ai fost rău. Poate că eşti periculos pentru unii. Dar nu pentru mine.

Tre Sana îşi privi mâinile de parcă ar fi analizat ceea ce făcuseră în trecut. Zâmbetul lui era contemplativ.

— Am făcut lucruri despre care nu ţi-aş putea spune

niciodată, unor persoane pe care nu ţi-ai dori niciodată să le cunoşti.

— Nu mă şochez prea uşor, spuse Lanoree.

— Nu. Desigur că nu. Eşti Ranger.

Ceva din apărarea lui căzu atunci – ea bănui că, poate, se dezvăluise singur – şi îl văzu, dincolo de Twi'lekul uşor dificil, speriat de înălţimi, pe bărbatul de dedesubt. Ochii îi erau de gheaţă, inima îi era o bucată solidă şi, bursc, ea crezu fiecare cuvânt pe care i-l spusese Dam-Powl.

— Baia, spuse el încet. Mă scuzi...

— Să nu te pierzi, spuse Lanoree.

Îi întoarse spatele şi privi spre zona de zi şi, când auzi uşa băii deschizându-se şi închizându-se în spatele ei, răsuflă în tăcere. *Dam-Powl, pe cine m-ai pus în cârcă?*

— Droid. Fă-ţi treaba.

Ironholgs băzăi ceva despre abuzuri, topi mai multe fire, făcu mai multe conexiuni. Încăpere mirosea a echipament electric şi Lanoree porni climatizarea la maxim pentru a curăţa aerul. Se aşeză pe cel de-al doilea scaun şi urmări scanerele să vadă dacă erau probleme.

* * *

— O, grozav, spuse Tre. Asta-i bună.

Lanoree se smulse din somnolenţă, supărată pe ea însăşi pentru că adormise. *Asta nu este profesional*, gândi ea. *Nu e bine*. Se ridică din scaunul cabinei şi se întoarse spre locul în care Tre privea în jos, la Ironholgs.

Droidul conectase un mic ecran mobil la unitatea de comunicare spartă, iar acum, pe el, străluceau încet mai multe linii de informaţii.

— Eşti *bine şi în siguranţă*? rânji Lanoree.

Ecranul afişa şaptesprezece comunicări recente între *Stargazer* şi un destinatar anonim de pe Nox.

Nox. A treia planetă a sistemului, era şi cea mai poluată, cea mai bogată în zăcăminte minerale şi acum găzduia zeci de oraşe devotate în întregime producţiei. Cu cinci secole în urmă, atmosfera devenise atât de poluată încât oraşele au fost închise în domuri uriaşe, şi în mod ironic, cea mai bogată aglomeraţie era Keev Crater, unde se fabricau componentele de domuri şi se

încasau bani mulţi pentru supravegherea ridicării şi întreţinerii acestora. Aerul din afara domurilor era acid şi otrăvitor, şi puternic coroziv pentru orice navă expusă prea mult timp. Bătăliile nu erau ceva necunoscut pentru oraşele concurente. În timpul Războaielor Despot, unii i-au luat partea Reginei Despot Hadiya, alţii Je'daiilor, şi restul cu cine plătea mai bine. Multe dintre aceste discordii încă erau adânc întipărite în mintea unora. Lanoree mai fusese în unele locuri periculoase, dar Nox ar fi putut fi cea mai periculoasă planetă din sistem.

— Ei bine, lasă-mă aici înainte să pleci, spuse Tre.

— Sigur. Deschid imediat uşa.

Tre se încruntă la ea.

— Vorbesc serios.

— Şi eu la fel. Ei au deja avans faţă de noi şi nu ştim ce fel de navă au. Dacă îi finanţează Kara, poţi să fii sigur că mai primesc bani şi de altundeva. Nu se vor îndrepta spre Nox cu cine ştie ce navă spaţială veche. Dacă aterizez pentru...

— Vreau să cobor de pe navă.

— Iar eu vreau să plec de pe planetă. Lanoree îi întoarse spatele lui Tre şi se strecură pe scaunul pilotului. Vino aici şi pune-ţi centura, spuse ea.

— Nu e momentul să începi cu politeţuri.

Pacificatorul se cutremură şi vui în timp ce scăpau de gravitaţia lui Kalimahr şi îmbrăţişarea spaţiului rece şi mort nu fuseseră niciodată mai binevenită.

* * *

Timpul petrecut la Stav Kesh fusese cea mai intensă perioadă de învăţare pe care o experimentase Lanoree vreodată, atât din punct de vedere psihologic, cât şi fizic. Ea şi Dal se antrenau din greu toată ziua – meditaţie, luptă, mişcare în Forţă – şi seara pregăteau mâncarea, curăţau sălile de antrenament şi holurile, spălau hainele şi învăţau modului de îngrijire a armelor. De asemenea, coborau la peşterile de sub templu, locuri încălzite de lacurile adânci de magmă, şi îngrijeau fructele şi culturi de legume din vastele grădini hidroponice. Mâncarea, curăţenia, întreţinerea, apa, îmbrăcămintea... Nimănui nu i se dădea nimic pe gratis la Stav Kesh şi trebuiau să lucreze împreună pentru a asigura o funcţionare lină al

templului.

Dal păru să găsească o formă de acceptare în pregătirea lor. Lanoree putea simţi în continuare frământările Forţei din jurul său în timp ce lupta, dar zâmbetul său de copil reapăruse, în cea mai mare parte.

O vreme, ea începu să creadă că era aproape împăcat.

Până la sfera Darrow.

— Sfera Darrow este următorul vostru mare test, le spuse Maestra Kin'ade într-o dimineaţă.

Maestra Zabrak îi luase locul Maestrului Tave de mai multe ori, iar Lanoree o plăcea foarte mult. Mică de statură, zveltă, cu pielea tatuată la fel de întunecată precum cafeaua de Bodhi, ar fi putut să fie cea mai mortală persoană pe care o întâlnise Lanoree vreodată. Totuşi, laolaltă cu acel talent pentru luptă, veneau şi manierele bune şi un echilibru blând, evident în mişcările ei calme şi în expresia liniştită. Relaţia ei cu Forţa era la fel de naturală ca respiraţia.

Maestra Kin'ade îi dus deasupra Templului Stav Kesh, aproape de vârful muntelui. Aici era chiar mai frig decât în orice altă parte, fiind expuşi vânturilor puternice şi atmosferei şi mai rarefiate. Nu era prea mult de urcat, dar drumul era lung şi mersul energic şi, până când ajunseră pe micul platou din vârful muntelui, transpirau cu toţii. Fiind mai obişnuită acum cu aerul rafiat de la acele altitudini, Lanoree tot se simţea ameţită şi necoordonată.

Vântul începu să le îngheţe sudoarea. Robele lor subţiri de antrenament erau ineficiente. Niciunul dintre ei nu voia să fie acolo. Cu excepţia Maestrei Kin'ade. Ea lasă jos rucsacul în care îl cărase şi se întoarce pentru a-i privi.

— Nu avem timp pentru admirarea priveliştii, spuse ea. Veniţi aici. Priviţi.

Ridică rucsacul şi din el căzu ceva. Dar nu lovi pământul. Sfera lumina, fredona, strălucea. Se repezi dincolo de capul cu coarne al lui Kin'ade şi pluti sus, mutându-se la stânga şi la dreapta ca şi cum ar fi privit peisajul. Avea dimensiunea capului unui om... apoi mai mare... şi apoi din nou mai mică, asemenea unui pumn. Ţâşnea din loc în loc şi plutea. Era netedă şi strălucea ca un fluid, era dură şi avea nenumărate protuberanţe. Existau atât de multe contradicţii în privinţa sferei aceleia, era atât de ambiguă, încât atunci când atacă, lui

Lanoree îi trebuiră câteva momente pentru a se dumiri ce se întâmpla. Până să o facă, piciorul ei sângera şi o durea braţul, iar ceilalţi studenţi erau dezorientaţi.

Sfera Darrow ataca şi apoi se retrăgea, se ridica şi cădea, trăgea săgeţi de lumină şi se lovea de ei. Acum părea că vrea să îi ucidă pe toţi, apoi se îndepărta, strălucind într-o nuanţă aproape senină de albastru, în timp ce părea să contemple priveliştea. Se îndreptă către Maestra Kin'ade, care efectuă o mişcare Alchaka şi dădu deoparte sfera.

— Concentraţi-vă, spuse Kin'ade. Nu intraţi în panică. Nu vă tulburaţi. Lăsaţi Forţa să curgă prin voi, simţiţi mişcarea sferei. Aflaţi-i intenţiile.

Lanoree încercă. Îşi calmă mintea şi respiră lung şi adânc, amintindu-şi tot ce îi învăţase Maestrul Tave. Forţa în interiorul ei era perfect echilibrată. Se simţea una cu Forţa, nici stăpân şi servitor, dar...

Sfera Darrow alunecă în spatele ei şi îi livră o încărcătură paralizantă în picior. Ea gemu şi se lăsă la pământ, masându-şi muşchiul spasmodic şi fiind supărată pe ea însăşi. Rămase acolo o vreme în timp ce durerea se risipea, privindu-i pe ceilalţi studenţi căzând pradă sferei. Femela Wookiee reuşeşte să-i o lovească cu pumnul ei greu. Dar poate că sfera a lăsat-o, pentru că urlă atunci când firele de păr de pe braţ i se ridică iar pumnul ei fu străbătut de scântei şi sfârâi.

— Destul, spuse Maestra Kin'ade.

Făcu un gest graţios cu mâna şi sfera se lasă la pământ, pălind până când devine aproape transparentă. Lanoree avu impresia că avea o minte a sa proprie şi că Kin'ade abia dacă o controla.

— Ce *este* chestia aia? întrebă Dal.

Era ghemuit pe un mic platou, separat de restul, cu nasul sângerând şi articulaţiile înroşite pentru că încercase să lupte cu sfera.

— Asta este sfera Darrow, spuse Maestra Kin'ade. Eu însumi am creat-o pentru a ajuta la pregătirea studenţilor, aici, la Stav Kesh, şi este singura de acest fel. Un student de-al meu de acum câţiva ani a numit-o *Năpasta Je'daii*, şi aproape că i-am schimbat numele. Îmi place cum sună. Îşi ridică privirea spre cer, zâmbind. Şi la fel ca orice alt lucru care are două nume, sfera are ambiguităţile sale. Dădu din cap către locul în care se

afla sfera şi Lanoree nu fu surprinsă să vadă că dispăruse.

— Unde este? întrebă Dal.

— Acolo, spuse Kin'ade. Sau poate că nu. Eşti prea încrezător în simţurile tale, Dalien Brock?

— Sunt tot ce am.

O tăcere încărcată căzu peste platoul adânc, chiar şi vântul părând să moară la vorbele lui Dal.

— Nu, şopti Kin'ade. Sunt cel puţin din ceea ce ai. Şi astfel poţi ajunge pe ultimul loc.

— Să ajung ultimul unde?

Maestra Kin'ade îl ignoră pe Dal şi îi făcu semn lui Lanoree să înainteze.

Lanoree se îndreaptă spre ea şi, în timp ce se apropia, Maestra începu să vorbească încet.

— Amintiţi-vă, Forţa nu minte, deşi, dacă eşti dezechilibrat, te poate păcăli. Simţiţi curgerea ei. Savuraţi-i echilibrul.

Bagă mâna în rucsac şi scoase o cârpă pentru legat la ochi, o clemă pentru nas, dopuri pentru urechi şi o mască.

— Dacă o să port toate alea..., protestă Lanoree, dar Maestra Kin'ade o opri.

— Atunci va trebui să ai încredere în Forţă.

Respirând adânc, Lanoree aprobă din cap. Şi le puse şi era ca şi cum s-ar fi rupt de lume. Legătura pentru ochii crea un întuneric perfect. Dopurile pentru urechi se mulau bine şi opreau orice sunet, lăsându-i doar bătăile inimii. Clema de pe nas îi fură orice miros. Putea gusta zăpada din aer, dar sfera…

Simţi un impact asupra piciorului şi strigă, clătinându-se spre stânga. Nu putea auzi nicio instrucţiune de la Kin'ade şi îşi dădu seama că asta şi intenţionase. Lanoree încearcă să-şi găsească echilibrul, respirând lung şi adânc, simţind Forţa din interiorul ei şi făcând parte din ea. Îşi scoase sabia şi aşteptă. Simţi o înţepătură în umăr. Se scutură de durere. Ceva trecu pe lângă chipul ei, aproape şi rapid.

Întinse mâna şi îi simţi pe toţi ceilalţi din jurul ei, apoi…

Se învârti pe piciorul stâng, ghemuindu-se şi lovind cu sabia.

Simţi că a lovit ceva şi impactul i se deplasă prin braţ. Se rostogoli înainte, apoi sări din nou în picioare, ridicându-şi mâna stângă cu degetele răsfirate, aruncând o lovitură de Forţă,

simţind cum loveşte sfera. Inima îi bătu puternic, respiraţia i se acceleră şi simţi curgerea sângelui şi a Forţei prin vene. Era extaziată. Sfera o lovi în spate şi întinse pe podea.

Legătura i se luăde pe ochi, clipsul şi dopurile îi sunt luate de pe nas şi din urechi. Impulsurile îi inundă simţurile şi începe să simtă durerea.

— Nu e rău, spuse Maestra Kin'ade. Deşi, mândria te-a lăsat descoperită. Să nu presupuneţi niciodată că pericolul a dispărut, dacă nu ştiţi sigur.

Lanoree dădu din cap şi se aşeză. Ceilalţi studenţi se uitau cu toţii la Maestra Je'daii şi la sfera care îi plutea lângă umăr, pulsând, deplasându-se. Toţi, cu excepţia lui Dal. El se uită la Lanoree, iar ea nu purea citi expresia de pe faţa lui. Resemnare? Determinare?

— Foarte bine, spuse Maestra Kin'ade, măturând cu mâna zăpada acumulată pe coarnele ei vestigiale. Următorul.

Încercară cu toţii, apoi fu rândul lui Dal.

Lanoree îl urmări cum i se puse legătura la ochi, dopurile în urechi şi clema pe nas. Rămase nemişcat şi răbdător în timp ce Maestra Kin'ade i le punea şi nu putea simţi în el nicio tensiune sau nemulţumire.

Deşi văzuse fiecare *Călător* suferind într-o oarecare măsură din cauza sferei Darrow, el părea calm. Nu îl sondă... ar fi fost greşit să încerce să-i atingă mintea înaintea unui astfel de test... iar el emana încredere.

Kin'ade făcu un pas înapoi şi se uită la Lanoree şi apoi spuse:

— Începe.

Dal se eschivează în stânga şi în dreapta, se lasă spre pământ, înclină capul de parcă ar asculta. Dar totul este doar de spectacol. Sfera se apropie încet şi apoi îl loveşte în glezna stângă. El nu o vede sau simte că vine. Mişcările sale sunt aproape îngâmfate, iar Lanoree se întrebă de unde ştia că Dal se prefăcea.

El căzu la pământ, se rostogoli, şi apoi îl văzu scoţând blasterul din jachetă.

— Dal! icni ea.

Începe să tragă. Salvele sale erau sălbatice şi fără scop, iar Lanoree şi ceilalţi se aruncă la pământ, protejându-se cu Forţa în timp ce aşchiile de piatră erup, zăpada căzută sfârâie,

prefăcută în aburi, iar cineva ţipă. Simţi o căldură şi o durere pe mână şi braţ.

Dal ţipă şi scăpă blasterul. Lanoree îl văzu strălucind acolo unde fusese supraîncălzit, iar apoi Maestra Kin'ade răsuceşte o mână cu gheare în direcţia lui Dal. El se ridică şi fu imediat aruncat înapoi, învârtindu-se, dispărând din vedere în norii de zăpadă. Pentru un moment, ea crezu că Maestra îl aruncase pe Dal prea departe şi că avea să cadă peste parapet, aterizând la trei sute de metri mai jos pentru a-şi găsi sfârşitul pe unul dintre acoperişurile de dedesubt.

Apoi el lovi pământul cu o bubuitură puternică. Când se întinse spre Dal cu mintea, căderea lui în inconştienţă deveni, pentru un moment, şi a ei.

Capitolul 8
AMINTIREA DURERII

***Un Je'daii nu are nevoie decât de încredere şi confort în Forţă. Haine pentru a se încălzi, o navă în care să călătorească, hrană pentru energie, apă pentru a-şi potoli setea, o sabie ca să înjunghie, un blaster ca să tragă... toate acestea sunt un lux. Forţa înseamnă totul, şi fără ea, nu suntem nimic*.**

— Maestrul Shall Mar, *O viaţă în echilibru*, 7.538 TYA[24]

Lanoree se relaxă pe scaunul ei de pilot, înclinat. Calculase cel mai rapid curs care o putea duce de la Kalimahr la Nox, iar acum era dornică să vadă dacă Ironholgs putea descărca mai multe informaţii din celula de memorie nedeteriorată. Nox era o planetă mare şi din aproape nouăzeci de oraşe industriale cu cupole, aproape jumătate ar fi putut, în teorie, să fie capabile să preia o comandă pentru dispozitivul Gree. Lanoree nu avea nicio îndoială că expertiza specifică necesară ar fi redus acel număr la doar două sau trei, dar încă nu avea nicio idee reală ce ar fi putut implica tehnologia aceea antică. Habar nu avea dacă făcea bine ceea ce făcea, dar asta era singura direcţie pe care putea să o ia.

O contactase pe Maestra Dam-Powl şi îi relatase situaţia.

Maestra Je'daii promisese că îi va instrui pe acei puţini Je'daii care se aflau în prezent pe Nox să monitorizese navele care veneau din afara planetei, dar era o planetă notoriu de perfidă şi majoritatea zborurilor spre şi dinspre Nox nu erau înregistrate. Găsirea lui Dal şi a navei *Stargazer* ar fi fost ca şi cum ar fi încercat să găsească un anumit fir de nisip pe o plajă, mai ales având în vedere că Lanoree încă nu avea nicio idee

[24] Anul 7.538 TYA – Anul 27.915 BBY

despre tipul de navă cu care ar fi putut zbura.

Dam-Powl o întrebase dacă Tre încă mai era cu ea, iar Lanoree aprobase. Tăcerea care rezultase fusese încărcată de semnificaţii. Dar Twi'lekul nu coborâse din patul lui Lanoree pentru a vorbi cu Maestra Je'daii, iar Dam-Powl dădu din cap şi apoi întrerupsese semnalul. Lanoree se uită fix la stele şi mângâie porţiunea cicatrizată de pe partea din spate a mâinii stângi. Încă îşi amintea ziua în care Dal i-o dăduse. Începutul sfârşitului.

— Deci tu chiar *trăieşti* în chestia asta? întrebă Tre Sana.

— Este nava mea, da.

— E cam... sumbră. Nu prea seamănă a casă. Nu devii claustrofobă?

— Cu o asemenea perspectivă?

Lanoree nici măcar nu ridicase spatele scaunului de zbor. Dar poate că Tre se plictisea şi discuţia avea să facă să treacă timpul.

— Nu mi-au plăcut niciodată călătoriile spaţiale. Mă fac mereu să mă simt rău. Noi nu am fost făcuţi pentru a călători prin spaţiu. Oricât de bine ar fi protejată o navă, tot nu sunt convins că nu mă vor coace radiaţiile de fiecare dată când părăsesc atmosfera. De asemenea, unitatea gravitaţională e configurată greşit. Simt că am de două ori greutatea mea obişnuită şi asta mă face să mă simt şi mai rău.

Lanoree ridică scaunul şi îl întoarse, zâmbind.

— Asta e tot?

— Nu. Aici pute ceva. Ştiu că probabil tu eşti obişnuită, dar... electricitate şi uleiuri şi mirosul *tău*. Şi să recunoaştem, nava ta este *mică*. Atunci când mănânci stai unde dormi. Şi toaleta aia... Trebuie să-ţi spun, Je'daii, am fost în unele dintre cele mai ponosite taverne din cea mai rea dintre cele nouă case de pe Shikaakwa şi chiar şi ei au facilităţi mai bune decât tine. Cum te poţi spăla cu apă reciclată? Unde este duşul? Faţa îi căzu de parcă ar fi recunoscut un adevăr teribil. Şi ce mănânci?

— Ah, spuse Lanoree. Mâncare. Bună idee.

Se ridică şi intră în zona de zi, deschizând un mic dulap fixat într-un perete. În timp ce făcea asta, îl împunse pe droidul care lucra pe un banc vertical.

— Ai aflat ceva, Ironholgs?

Droidul nici măcar nu răspunse. Modifică şi ajustă un

aranjament delicat de fire şi piese pe capătul rupt al celulei de memorie şi apoi făcu o pauză scurtă ca şi cum ar fi fost deranjat, dar în cele din urmă continuă.

— Să înţeleg că nu, spuse Lanoree. Deci, Tre... Ia de aici. Alege.

Aruncă o mână de pachete pe pat, câteva dintre ele aterizând pe picioarele lui Tre.

— Ce-s astea?

— Mâncare uscată. Ce, crezi că ascund o capsulă hidroponică undeva în spatele navei?

Tre luă un pachet argintiu şi îl privi dezgustat. Faţa i se încreţi, lekkuurile dându-se înapoi ca şi cum ar fi fost ceva otrăvitor.

— Tu mănânci chestiile astea?

— Cu apă fierbinte şi puţină sare. Unele dintre ele pot fi destul de bune. Deşi tu ai acolo un amestec de dangbat. Trebuie să recunosc, nu este cel mai bun.

— Cât timp petreci în chestia asta? întrebă Tre, privind în jur, simulând neîncrederea.

Lanoree începu să se enerveze. Nu dorise cu adevărat să-l ia cu ea – nu avea încredere în el, mai ales de când îl văzuse pe adevăratul, durul, Tre în spatele faţadei false şi şmechere pe care o afişa. Dar se pricopsise cu el, şi el cu ea. Politeţea nu costa mult.

— O dată, am fost în spaţiu timp de peste două sute de zile, urmărind o celulă a Forţelor Speciale a mercenarilor fugari de pe Krev Coeur.

— Două sute..., clătină Tre din cap, disperat.

— Nu am aceleaşi nevoi ca tine, spuse Lanoree.

Strecură un pachet de mâncare într-un buzunar metalic din spatele uşii dulapului şi îl încărcă cu apă fierbinte. Mirosurile delicioase umplură cabina, dar fură imediat neutralizate de climatizor.

— Ştiu ce ţi-a promis Dam-Powl şi sunt sigur că vei primi. Dar pe mine nu mă interesează proprietăţile vaste. Nave rapide, bogăţie multă, faimă, un statut în comunitate. Conturi fabuloase pe o duzină de lumi. Luă pachetul şi începu să mănânce. Bărbaţi. Adorare. Chiar şi respect. Eu nu am nevoie de nimic din toate astea.

— Atunci eşti..., râse Tre.

— Pentru că ştiu că există ceva mai important în viaţă, zise ea, întrerupându-l.

Era obosită de stupidităţile lui şi era supărată că putea fi atât de superficial. Având în vedere tot ceea ce ştia ea şi tot ce trebuie să fi ştiut el, superficialitatea lui o jignea.

— Există Forţa. Ne leagă şi ne ţine laolaltă, şi face ca totul să fie preţios pentru mine. Este motivul nostru de a fi. Nu există ignoranţă, ci există cunoaştere. Şi e mult mai preţioasă decât mâncărurile fine sau să ai unde să faci un duş confortabil.

— Vorbeşti ca unul dintre clanurile de pe Kalimahr care se roagă la unul dintre zeii lor Sprash.

— Diferenţa fiind că eu ştiu că Forţa există.

Tre Sana zâmbi şi dădu din cap, fără să-şi ia deloc ochii dintr-ai ei. Era un moment ciudat. Dam-Powl îl făcuse de necitit şi Lanoree se întrebă de ce angajase Maestra Je'daii o astfel de persoană periculoasă. Sau, poate, ce anume îi făcuse ea pentru a-l face să fie în felul acesta.

— Dar nu există întotdeauna echilibru, nu-i aşa, Je'daii? întrebă el, de parcă ştia totul.

— Mănâncă, spuse ea. Nu este chiar atât de rău.

Îi întoarse spatele din nou, se aşeză pe scaunul din carlingă şi se gândi la acele experimente pe care le pusese în aşteptare. Era ceva întunecat acolo, dacă nu era folosit cu prudenţă. Dar ea se simţea confortabil. Era echilibrată. Nu exista niciun motiv de îngrijorare.

* * *

Lanoree rămase acolo o vreme şi Tre trebuie să-şi fi dat seama că voia să nu fie tulburată. Se bucură de asta. Nu-i plăcea să mai aibă pe cineva în nava ei şi în ciuda tuturor eforturilor, reamintirea constantă a prezenţei lui începea să o deranjeze.

Ashla şi Bogan nu puteau fi văzute, împreună cu Tython, fiind la o sută şaizeci de milioane de kilometri distanţă, de cealaltă parte a lui Tythos. Totuşi, le simţea atracţia şi prezenţa, la fel ca orice Je'daii, oriunde s-ar fi aflat în sistem. Ashla era luminoasă iar Bogan întunecată şi ambele trăgeau de ea cu o forţă gravitaţională reconfortantă, de parcă ar fi fost suspendată în cel mai perfect punct de echilibru dintre luni, influenţată de

amânduă şi, totuşi, nefiind atrasă în nicio direcţie.

Nu întotdeauna fusese aşa. După ce îl pierduse pe Dal, la jumătatea drumului prin *Marea* ei *Călătorie*, experimentase o perioadă de dezechilibru. Se întorsese acasă. Învăţase de la părinţi să aibă din nou încredere în Forţă şi să fie demnă de încrederea ei. Nu fusese nici pe departe un motiv suficient de serios pentru a justifica exilul, dar atunci o tulburase foarte mult şi încă o mai tulbura şi acum.

Şi Dam-Powl o avertizase că experimentele ei aveau potenţialul să-i mai strice încă o dată echilibrul. *Alchimia cărnii* – manipularea genetică a celulelor care, deşi fuseseră însămânţate din propriul ei trup, aveau o viaţă proprie – genera astfel de pericole. Dar Lanoree nu se putea abţine să nu se joace cu puterile ei. Să le ignore, ar fi fost ca şi cum ar fi încercat să nege Forţa însăşi şi ea văzuse deja rezultatele unei astfel de încercări.

Moartea, crezuse ea. Dar acum, în Dal, se părea că era ceva mai rău. Un fel nebunie teribilă. Poate că, la un moment dat, în timpul acestei misiuni, va putea găsi motive să se întoarcă la studiile ei.

* * *

— Staţia Greenwood, spuse Lanoree. Cei din *Stargazer* au comunicat cu cineva de acolo. Asta nu e bine.

— Nu este? întrebă Tre.

Lanoree se uită la comunicările parţiale pe care Ironholgs reuşise să le extragă din celula de memorie. Fuseseră codificate toate, şi chiar şi atunci când fuseseră descifrate de droid, folosiseră un limbaj banal, care era dincolo de înţelegerea oricărui spărgător de coduri. Cu excepţia faptului că originea şi destinaţia fiecărui semnal fuseseră codificate cu un cifru de nivel militar.

— Staţia Greenwood este unul dintre cele mai rele locuri al uneia dintre cele mai periculoase planete din sistem, spuse Lanoree. Dacă pe Nox există o antipatie generală pentru Je'daii, acolo ne *urăsc*. Este înconjurată de trei cupole distruse, bombardate de Je'daii în timpul Războaielor Despot. Eram tânără pe atunci, aveam doar treisprezece ani. Dar părinţii mei au plecat la război, iar tatăl meu a efectuat o parte din stagiu pe

Nox. Mi-a spus că era un loc teribil. Cu ploi acide, furtuni cu gaze corozive. Au avertizat domurile că aveau să fie bombardate – o aprovizionau pe Hadiya cu arme, indiferent cât de multă presiune non-militară am exercitat noi – dar tot au murit cu miile. Multe mii. Nimeni n-a ştiut vreodată cu adevărat câţi au murit.

— Sunt mai în vârstă decât tine, spuse Tre. Parcă îmi amintesc că Staţia Greenwood a fost, de asemenea, bombardată.

— Dar nu distrusă. Domul original a fost penetrat, dar a fost reparat rapid. Este un loc deteriorat şi tot ceea ce este în jurul lui este în ruină.

— Dar tot este locul unde se face cea mai avansată tehnologie militară în afară de Tython, spuse Tre.

Se părea că ştia totul despre Staţia Greenwood, dar se prefăcuse ignorant şi o lăsase pe ea să vorbească. Era un alt joc de-al său.

— Şi de unde ştii tu asta?

— Am avut motive să îi folosesc, din când în când.

— Ai fost acolo? întrebă Lanoree.

Nu o interesau deloc afacerile lui Tre sau motivele pentru care utilizase tehnologie de ultimă generaţie. Nu în acel moment.

— Desigur că nu! Ţi-am spus că urăsc călătoriile spaţiale.

— Dar vei fi recunoscut acolo?

Tre ridică o sprânceană, apoi ridică din umeri.

— Nu de cineva care să ne ajute.

— De ce nu?

— Pentru că eşti Je'daii.

— Super, spuse Lanoree.

Era un loc perfect în care să se refugieze Dal şi ceilalţi din *Stargazer*, acum că ştiau că era pe urmele lor. Şi totuşi…

Nu era vorba despre evadare. Unele dintre comunicările mai vechi pe care le scosese droidul din celula de memorie dovedeau asta. Mergeau la Staţia Greenwood dintr-un anumit motiv, şi acesta putea să fie doar construcţia dispozitivului Gree. Lanoree nu-şi putea da seama cât de complete erau planurile lor. Vechiul jurnal al lui Osamael Or era departe de a fi cuprinzător şi nu exista nicio modalitate de a şti dacă găsise vreodată acele planuri Gree. Dacă ar fi existat, poate că se aflau

într-un alt jurnal. Unul pe care Kara îl preţuia prea mult pentru a-l lăsa chiar şi în camera ei ascunsă. Şi chiar dacă cei din *Stargazer* aveau oarece planuri, nimeni nu putea şti dacă ar fi putut, efectiv, să construiască dispozitivul – şi să-l facă să *funcţioneze*.

Misiunea rămânea plină de necunoscute şi ambiguităţi.

De un lucru *era* sigură: ajunseseră deja mai departe decât ar fi putut ea spera. Pericolele erau prea mari, şansele ca Dal să aibă succes erau prea îngrozitoare pentru a fi acceptate. Urmărirea trebuia să se termine pe Nox şi acolo se va confrunta cu fratele ei.

— Voi stabili cursul, spuse Lanoree. Apoi îţi voi pregăti un loc unde să dormi.

Tre se prefăcu surprins şi îşi întinse mâinile, indicând patul îngust dar confortabil.

— Nici măcar nu te gândi la asta, spuse Lanoree.

Arătă spre uşa pe care i-o arătase mai înainte.

— Cu bateriile pentru laser? Şi magazia de alimentare? S-ar putea să fie şobolani spaţiali acolo.

— Eu îmi păstrez nava curată, spuse Lanoree. Şi sunt sigură că ai dormit în locuri mai rele.

— Ei bine…

Cele trei lekkuuri ale sale se întinseră arătând amuzament. Lanoree încercă să nu zâmbească; simţise că şi el voia să fie la fel de fără dureri, cum dorea şi ea.

— Haide, spuse ea. Hai să ne apucăm de treabă. Voi încerca să zbor până acolo cât de repede pot.

— Nu sunt sigur că *vreau* să ajungem atât de repede, spuse Tre, şi zâmbetul său obosit ar fi putut fi primul autentic pe care i-l văzuse.

— Vom fi în regulă. O să am eu grijă tine.

— Şi cine are grijă de tine?

Forţa va fi ghidul meu, gândi Lanoree. Se întoarse cu spatele pe Tre şi urcă din nou în cabină pentru a trasa cel mai rapid şi mai sigur curs spre Staţia Greenwood de pe Nox. În tot acest timp, se gândea la Dal şi că, în timpul *Călătoriei*, nu înţelesese niciodată cu adevărat cât putea fi de periculos.

Nu până aproape de final.

* * *

Chiar dacă Maestra Kin'ade era pricepută la vindecare, pe Lanoree încă o dureau mâna şi braţul. *Te vor durea ceva timp*, îi spusese Kin'ade. *Pot să repar rănile, dar cicatricile vor rămâne şi amintirea durerii este mai puternică decât crezi*.

Amintirea durerii însemnase că abia putea sta liniştită, chiar şi în camerele din Templu ale Maestrului Lha-Mi. Dal era şi el acolo. Rănile sale erau mai puţin grave decât ale ei. Vânătăi şi zgârieturi de la impactul cu solul – dar Maestra Kin'ade le acordase la fel de multă atenţie.

— Nu eşti aici pentru a fi pedepsit, îi spuse Maestrul Lha-Mi lui Dal.

Chiar dacă încăperile erau mari şi impresionante, Maestrul Lha-Mi stătea într-un scaun simplu din lemn, cu sabia sprijinită lângă el. Lanoree auzise multe poveşti despre el şi despre sabia lui.

— Eşti aici, ca să aud ce s-a întâmplat pe Stav Kesh. Am învăţat de-a lungul vieţii că poveştile sunt... fluide. Şi că adevărul se găseşte adesea în suma părţilor. Deci, vreau ca fiecare dintre voi să-mi spună propria versiune a evenimentelor.

— Este foarte simplu, spuse Dal. Stătea în faţa lui Lha-Mi, alături de Lanoree şi, de cealaltă parte, stătea instructorul lor. Maestra Kin'ade mi-a luat toate simţurile şi s-a aşteptat să trag cum trebuie.

— Nu v-am cerut încă să vorbiţi, spuse Lha-Mi. Vocea nu îi era severă, dar purta autoritatea vârstei şi a experienţei. Maestră Kin'ade. Dacă doreşti să începi?

Ea se ridică în picioare şi îşi pleacă capul.

— Maestre. Antrenam un grup de studenţi cu sfera Darrow...

Continuă să povestească evenimente exact aşa cum se întâmplaseră, fără a-şi exprima opiniile, ci doar relatând faptele. Lanoree nu percepu nicio elaborare în povestea ei – era exactă şi corectă în fiecare detaliu. Kin'ade termină şi se înclină din nou.

— Şi acum tu, Lanoree Brock, spuse Lha-Mi.

— Aşa cum a spus Maestra Kin'ade, am făcut tot posibilul să simt Forţa şi să lupt cu sfera, dar recunosc că am devenit prea încrezătoare. Alţii s-au descurcat mai bine, oarecum. Au fost unele vânătăi, arsuri, nasuri însângerate şi una sau două

lovituri în sferă, de asemenea. Şi apoi a venit rândul lui Dal. S-a deplasat bine, şi la început am crezut că încerca să caute Forţa şi m-am simţit... mândră. Încântată de el. Dar apoi sfera l-a doborât cu uşurinţă şi el şi-a scos blasterul. A tras mai multe focuri înainte ca Maestra Kin'ade să-l oprească.

— M-a aruncat la pământ şi aproape că mi-a rupt braţul, spuse Dal. Aproape că am zburat peste parapet.

Lha-Mi nici măcar nu se uită la Dal. Încă se uita la Lanoree, cu ochii lui bătrâni aproape închişi în timp ce asculta şi gândea.

— Şi care au fost gândurile tale când una dintre acele lovituri de blaster a trecut aproape de braţul tău?

— M-am speriat pentru Dal, spuse Lanoree.

— Din cauza a ceea ce i-ar fi putut face Maestra Kin'ade?

— Nu. Din cauza propriei sale pierderi a controlului.

— Şi acum, versiunea *ta* despre evenimente, Dalien Brock.

Dal oftă adânc, o respiraţie aproape nerăbdătoare. Dar Lanoree îi putea simţi frica.

— Haide, Dal, spuse ea.

El îi aruncă o privire dură, apoi privirea i se îndreaptă spre braţul şi mâna ei bandajate, şi păru nefericit.

— Am încercat, spuse el. Am încercat să găsesc Forţa.

Minte, gândi Lanoree. *Îl cunosc atât de bine, încât îi aud minciuna în voce*.

— M-am străduit din răsputeri – şi când sfera m-a lovit, am scos blasterul şi am încercat să... urmez Forţa, să trag acolo unde îmi spunea. Ridică din umeri. Nu a funcţionat. Îmi pare rău, Lanoree.

— Fiecare cicatrice spune o poveste, spuse ea, repetând ceva ce le spusese odată tatăl lor.

Maestrul Lha-Mi aprobă din cap.

— Este un noroc că nu a fost ucis nimeni. Maestra Kin'ade este pricepută la vindecări şi mă consider norocos că a ales Stav Kesh în locul lui Mahara Kesh. Poate repara răni şi lipi oase, dacă are timp. Dar niciun Je'daii nu poate învinge moartea. Acţiunile tale au fost prosteşti, Dalien. Conduse de impetuozitate, nu ghidate de Forţă. Pun asta pe seama entuziasmului tău tineresc. Poate că ar putea fi necesară o instruire cu arme mai tradiţionale pentru următoarele câteva zile, Maestră Kin'ade.

— Este exact ceea ce aveam în minte, spuse Kin'ade.

Se ridică ca la un semnal tăcut şi le făcu semn lui Lanoree şi Dal să se ridice şi ei.

— Rămâi cu mine, Lanoree, spuse Lha-Mi.

Ceilalţi doi pleacară şi Lanoree rămase singură cu Maestrul Templului. Era bătrân şi puternic, dar nu intimidant. Exista o bunăvoinţă în el care o făcea să se simtă confortabil şi ea îi putea simţi îngrijorarea.

— Fratele tău, spuse el, şi apoi nu mai zise nimic.

Era o întrebare?

— Încearcă, spuse Lanoree. Ştie ce înseamnă *Marea* noastră *Călătorie* şi face tot posibilul.

— Nu, spuse Lha-Mi. Mă tem că a renunţat deja. Pentru unii, Forţa nu este niciodată confortabilă sau nu este uşor de găsit echilibrul în interior.

— Nu! spuse ea, stând în faţa Maestrului Templului. El rămase aşezat şi calm. Părinţii noştri sunt Je'daii şi la fel vom fi şi noi.

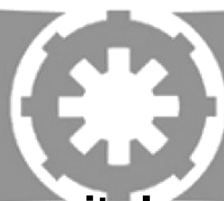
— Tu *eşti* deja, Lanoree. Simt un viitor minunat pentru tine. Eşti puternică, sensibilă, matură şi ai echilibru... Întinse mâna şi o înclină la stânga şi la dreapta. Mai mult sau mai puţin. Dar fratele tău este diferit. Poartă în el un întuneric şi fuga lui de Forţă îl face prea întunecat pentru a fi citit, prea adânc pentru a-l putea sonda. S-*ar putea* să mai existe o cale de întoarcere pentru el. Dar trebuie să înţelegi cât ar putea fi de periculos. Trebuie să fii atentă.

— Am făcut o promisiune părinţilor mei. Este fratele meu, îl iubesc şi îl voi salva.

— Uneori dragostea nu e de ajuns.

Lha-Mi se ridică şi o luă de mână. Nu mai vorbi. Dar simţi o atingere în minte, scurtă dar puternică, care îi arătă o sclipire din ceea ce gândise Dal în camera Maestrului Templului.

Gânduri adânci şi întunecate...

Capitolul 9
CICATRICE

***Je'daii spun: Nu există ignoranţă, există cunoaştere. Dar ei sunt ignoranţi în ceea ce priveşte viaţa ta, luptele tale şi superioritatea lor îi orbeşte. Ei spun: Nu există frică, există putere. Cu toate astea, sunt îngâmfaţi cu puterea lor. Şi îi voi face să se teamă de mine*.**

— Regina Despot Hadiya, 10.658 TYA[25]

Chiar şi de la distanţă, Nox arăta ca un iad. Lanoree trasă un curs care să-i aducă în atmosfera planetei, în emisfera cea mai opusă faţă de Staţia Greenwood, zburând într-un arc în jurul planetei şi apropiindu-se dinspre partea în care era noapte. Mările erau de un cenuşiu puternic şi întunecat, zonele de teren fiind acoperite în cea mai mare parte de nori gălbui care parcă erau bolnavi şi care străluceau şi pulsau de furtuni interioare. Micile petice de pământ pe care le putea vedea printre nori aveau o culoare uniformă de bronz. Nu se vedea nimic verde. Se întrebă cum fusese Staţia Greenwood atunci când fusese numită astfel sau dacă numele era doar o ironie amară.

Tre stătea din nou pe scaunul copilotului. Nu spusese mai nimic de foarte mult timp, iar Lanoree începuse să se teamă că va ceda în faţa bolii spaţiului. Dacă s-ar întâmpla asta, nu i-ar mai fi de niciun folos şi va trebuit să-l lase în *Pacificator*. Şi *nu* îl va lăsa niciodată singur şi treaz în nava ei. Ştia exact unde să-l lovească.

— Frumos, spuse el în timp ce începeau să atingă atmosfera.

— Nu prea. O să devină o intrare dură.

Intră într-o coborâre mai abruptă decât era normal, dornică să ajungă în atmosferă cât mai repede posibil. Cu cât

---

[25] Anul 10.658 TYA – Anul 25.795 BBY.

erau mai lungi abordările, cu atât era mai probabil să fie observaţi. Putea vedea cel puţin alte şapte nave pe scanere, toate efectuând diferite coborâri spre părţi diferite ale planetei şi nu auzise niciun fel de semnal în comunicator. Dar asta nu însemna că nu erau urmăriţi cu toţii. Şi poate că ceilalţi şapte erau aşteptaţi.

Căldura se adună în jurul nasului *Pacificatorului*, iluminându-le fereastra şi apoi înceţoşând-o complet. Scuturile ferestrei se închiseră automat, iar Lanoree îşi ţinu ochii pe scanere, menţinând controlul manual.

— Într-adevăr, spuse ea. Va fi dură.

— Încerci să scapi de mine? întrebă Tre. Nu-ţi face griji. Cred că voi rămâne aici. Prins în centuri.

Chiar şi după şase zile, *încă* nu-i plăcea că el stătea în cabină lângă ea, pentru că nu mai putea vorbi cu ea însăşi.

Pacificatorul începu să vibreze pe măsură ce îşi croia drum în jos, prin atmosfera toxică a planetei. Lanoree întoarse nava spre stânga şi apoi o luă în jos, crescând viteza şi unghiul de coborâre, şi, din când în când, arunca o privire în lateral, spre Tre, pentru a vedea cum se simte. Zborul în spaţiu era simplu în comparaţie cu traumele intrarii în atmosferă. Şi, în ciuda a tot ceea ce spusese, el părea calm şi încrezător în ceea ce se întâmpla.

— Aproape am ajuns, spuse ea.

— Bun. Expiră adânc, de parcă ar fi fost brusc conştient că era privit. Nu-mi place deloc chestia asta.

Coborâră îndeajuns şi, în curând, Lanoree îndreptă nava, zburând peste planetă şi simţind răspunsurile navei la revenirea într-o atmosferă din nou sub controlul ei. *Pacificatorul* era zdruncinat, dar fără probleme. Zbura.

Lanoree pilotă de-a lungul coastei unuia dintre cele mai mari continente, suficient de jos pentru a evita scanerele bazate pe radar, dar nu prea jos pentru a fi periculos şi, ceva mai târziu, o coti spre interior, spre destinaţia lor.

Nu spunea şti dacă Dal şi *Stargazer* erau deja aici. La fel ca atunci când intraseră în atmosfera lui Nox, Lanoree ştia că erau orbi.

* * *

Distrugerile erau mai rele decât şi-ar fi putut imagina. Lanoree îşi aminti câte ceva despre Războaiele Despot. Avusese doar treisprezece ani pe atunci, dar nu va uita niciodată cum îi privise pe părinţii ei plecând de acasă, cu zâmbete false care le ascundeau teama că şi-ar putea lăsa copiii orfani. Privise holoimagini şi auzise rapoartele, dar cunoştinţele ei reale despre război proveneau din ceea ce citise şi văzuse despre asta, în anii care trecuseră. În momentul în care se întâmpla, războiul era întotdeauna confuz. Adevărul apărea abia după aceea.

Aflase despre Regina Despot Hadiya, care îi unise pe Baronii crimei Shikaakwa sub conducerea ei carismatică şi apoi încercase să-şi exercite influenţa asupra restului lumilor colonizate. Reuşise să adune surprinzător de mulţi entuziaşti la cauza ei, promiţându-le siguranţă, şi bogăţie, şi eliberare de interferenţa Je'daii.

Negând Forţa, demonizând-o în faţa tuturor celor care o urmau şi o ascultau, agresiunea ei fusese brutală, dar de scurtă durată. Je'daii juraseră să înfrunte orice agresiune împotriva lor şi, de asemenea, să-i protejeze pe toţi cei care nu doreau să fie subjugaţi sub stăpânirea lui Hadiya. După o perioadă de război fals, în care au avut loc mai multe ciocniri mici în spaţiu şi pe unele dintre lunile lui Kalimahr, Hadiya aduse războiul pe Tython. Lucrând în secret, adunase o armată formidabilă, bine echipată şi puternic înarmată şi îi luase pe Je'daii oarecum prin surprindere. Invazia fu masivă, brutală, iar luptele acerbe. Dar Je'daii aveau Forţa de partea lor, şi tot ce ura Hadiya lucrase împotriva ei. Momentul definitoru al războiului fusese catastrofal. În urma morţii Hadiyei la Kaleth şi a înfrângerii armatelor ei, durӑ mult timp ca să se calculeze adevăratul cost al conflictului. Muriseră o sută de mii de persoane pe Tython. Din forţele Hadiyei, muriseră de zece ori mai mult şi chiar mai mulţi fuseseră grav răniţi. Rănile fuseseră adânci şi rămăseseră aşa chiar şi acum, după mai bine de un deceniu.

În faţa lui Lanoree, se desfăşura acum o astfel de rană.

Ştia despre oraşele industriale cu domuri de pe Nox care fuseseră bombardate de Je'daii – atacate pentru că furnizau arme şi muniţii pentru armatele Hadiyei – şi văzuse holoimaginile actului în sine. Dar fuseseră luate de la distanţă, iar imaginaţia fusese limitată. Nimic nu ar fi putut să o pregătească să vadă adevărul cu ochii ei. Era surprinzător să

vadă cât de eficient putuse fi atacul militar Je'daii, şi, deşi văzuse o mulţime de lupte, nu fusese niciodată implicată într-un război pe scară largă. Nici măcar nu ştia numele primei ruine pe lângă care trecură.

Pacificatorul trecu repede pe lângă ea, dar amploarea devastării încă era ameţitoare. Oraşul trebuie să fi avut o lăţime de opt kilometri, şi acum mai rămăsese foarte puţin din cupola sa originală de protecţie. Ruinele din interior erau un amestec carbonizat, topit, plin de lacuri cu apă râncedă şi îndreptând ţăndări de clădiri distruse spre cer. Fu o uşurare să treacă de distrugeri şi să zboare pe deasupra pământului netulburat, chiar dacă peisajul era atât de poluat şi otrăvitor. Creşteau foarte puţine plante aici. Şi dacă vreo creatură ar fi putut trăi şi respira aerul acela, nu se arătă vederii. Trecură de o altă cupolă, aflată pe partea stângă, la mai mulţi kilometri distanţă, dar încă vizibilă ca o cicatrice în peisaj.

Fiecare cicatrice spune o poveste, gândi Lanoree, iar această poveste trebuie să fi fost groaznică. O porţiune a domului rămăsese în picioare, spulberată şi punctată de multiplele impacturi de proiectile, iar resturile din oraş erau împrăştiate pe câmpiile din jur. Exploziile care distruseseră acea cupolă trebuie să fi fost imense.

Simţea greaţa acumulându-se în ea şi un sentiment de lipsă de speranţă care o învăluia. Forţa oferea atât de multe, totuşi încă exista nevoia de conflict, durere şi moarte. O mie de persoane ar fi putut fi iubitoare de pace şi hotărâte să-şi trăiască viaţa cum trebuie, dar era îndeajuns numai unul care să planteze o sămânţă otrăvită ca să se răspândească prin populaţie. Câţi dintre milioanele de morţi ai Armatei Despot ar fi fost încă în viaţă astăzi, dacă nu ar fi fost Hadiya? Probabil că majoritatea. Unii încă ar fi putut avea dezgust faţă de Je'daii sau anumite nelinişti vagi, sau sentimente de neîncredere. Sau chiar ură. Dar fără cineva care să aibă carisma şi hotărârea Hadiyei, astfel de sentimente rămâneau interiorizate, nefocalizate. Ea îi făcuse să se manifeste şi pe mâinile ei era sângele milionului de victime din ambele tabere.

— Văzând asta, chiar te face să înţelegi, spuse Tre.

Părea atât de necăjit, atât de sincer, încât nu semăna deloc cu Tre Sana. Lanoree aproape că ar fi putut să-l placă.

Întoarse *Pacificatorul* şi căută Staţia Greenwood pe scaner.

Era un haos de mişcare – nave care decolau şi aterizau şi transportoare terestre mari care se deplasau în jurul cupolei masive. Dar era mai preocupată de navele apropiate de ea. Dacă Staţia Greenwood avea ceva de genul unei forţe militare organizate sau a unei forţe de apărare finanţate de marile conglomerate producătoare, va detecta foarte repede *Pacificatorul*. Iar sosirea ei trebuia să rămână ascunsă. Era esenţial, pentru că dacă Dal şi *Stargazer* ar fi ştiut unde şi când sosea ea, reacţia lor ar fi fost instantanee. Acesta era un loc mult mai sălbatic decât Kalimahr şi acolo nu prea fuseseră atenţi.

La douăzeci şi şase de kilometri de Staţia Greenwood, doi nave santinelă mici se ridicară din peisaj la un kilometru în faţă şi accelerară spre cupolă. Lanoree reacţionă instantaneu, apăsând un buton pentru a le bloca sistemele de comunicaţii. Auzi câteva cuvinte panicate...

— Greenwood 4? Greenwood 4, ne auzi? Vine o navă Je'daii, clasa *Pacificator*, trebuie să fie cea pe care o aşteptam! O vom conduce, dar nu o vom ataca, în niciun caz. O vom lăsa în grija tunurilor cu impulsuri ale lui Greenwood...

... înainte să oprească comunicatorul.

— Par prietenoşi, spuse Tre.

Lanoree îl ignoră. Atinse un buton de pe manşă şi sistemul de arme se declanşă, aruncând o grilă albastră strălucitoare peste fereastra cabinei. Cele două nave santinelă erau conturate în roşu, iar o serie de informaţii din partea stângă arăta stadiul pregătirii *Pacificatorului*. Trei linii se schimbară rapid din alb în verde: ţintirea, rachetele cu plasmă, tunul laser, toate fiind gata.

— Serios? întrebă Tre.

— Nu sunt aici pentru a începe un război, spuse Lanoree. Şi i-ai auzit. Mă aşteaptă. Dal trebuie să-i fi avertizat, poate că a minţit despre motivul pentru care sunt aici. Dacă Staţia Greenwood află că sunt aici, s-ar putea ajunge la o luptă.

Se relaxă în scaun şi simţi Forţa curgând prin ea, terminaţiile nervoase furnicând-o, simţurile ascuţindu-i-se. Deplasă manşa spre stânga şi mângâie trăgaciul, iar una dintre nave explodă într-o ceaţă de foc şi fum. A doua navă santinelă luă măsuri de evitare, deplasându-se în sus şi către dreapta, în încercarea de a ajunge în spatele *Pacificatorului*. Dar, deşi erau

rapide, navele acelea atmosferice mici nu fuseseră proiectate pentru o manevrabilitate atât de complexă. Lanoree o urmă, şi când nava atinse apexul ridicării şi încetini odată cu creşterea efortului motoarelor, trase cu tunurile laser. Aripa dreaptă a santinelei explodă, iar nava începu o întoarcere lungă spre pământ. Lanoree se răsuci şi o distruse. Nu era nevoie să lase pilotul să sufere mai mult decât era necesar.

Respiră adânc şi se gândi puţin la cei pe care îi ucisese – la persoanele care îi iubeau şi la prietenii, familiile şi poveştile lor. Je'daii erau învăţaţi să empatizeze cu toţi cei pe care erau obligaţi să-i rănească sau să-i ucidă, dar Lanoree nu atribuise niciodată aceste gânduri Forţei. Toate aste gânduri vorbeau despre caracterul ei.

— Bine tras! spuse Tre.

Bătu din palme o dată, lekkuurile întâlnindu-se deasupra capului său într-o îmbrăţişare ca de sărbătorire.

— Tocmai am ucis două fiinţe, spuse Lanoree.

— Dar a fost nevoie!

— Asta nu o face să fie mai bine. Vom ateriza în curând. O parte din sectorul nordic al Staţiei a fost bombardată în timpul războiului. Vom intra pe acolo.

— Vrei să spui că aterizăm *în afara* domului?

— Crezi că vor întâmpina *Pacificatorul* cu bucurie la aterizarea în hangarul lor?

Tre tăcu în timp ce Lanoree zbura spre cupola îndepărtată.

Nava ateriză, ticăind şi scârţâind în timp ce motoarele sale se opreau iar carcasa începea să se răcească. Lui Lanoree îi plăcea de obicei această parte a unui zbor lung, imaginându-şi că *Pacificatorul* ofta de satisfacţie şi se odihnea după o treabă bine făcută, gata să-şi reîncarce puterile. Dar acesta nu era nici pe departe sfârşitul călătoriei. Îşi schimbă hainele, îmbrăcând o robă lungă, curgătoare, care îi ascundea sabia, dar o făcea să semene cu un călugăr Dai Bendu.

— Gata? întrebă ea.

— Sincer? întrebă Tre Sana. După tot ceea ce am spus, încă mai am cred că prefer să rămân la bord decât să merg acolo.

— Haide, Tre. Oricum ai spus că nava mea pute.

Ea rânji şi tastă codul pentru trapa navei. Cu un şuierat şi un geamăt, trapa se desfăşură într-o rampă, briza învolburându-

se în jurul lor pe măsură ce atmosferele se egalizau. Chiar şi în spatele măştii respiratorii pe care o purta, Lanoree jură că putea simţi mirosul rânced al atmosferei acestui loc. Şi chiar dacă nu ar fi fost în stare să o miroasă cât era de toxică, era destul de uşor de văzut.

Ieşiră din navă într-o ceaţă galbenă. Tre o urmă în jos pe rampă, masca de rezervă pe care o găsise pentru el stând aiurea pe faţa lui. Fusese creată pentru un om, nu pentru un Twi'lek, dar ar fi trebuit să fie îndeajuns. Nu plănuiau să stea afară mai mult decât era necesar.

Aterizaseră într-o adâncitură în pământ, iar Lanoree strecurase cu pricepere nava pe sub pintenul de piatră de deasupra. Stătea oarecum ascunsă, dar oricine ar fi căutat, chiar şi ocazional, ar fi putut să o găsească uşor. Şi-ar fi dorit să aibă timp să o camufleze cumva – cu praf sau chiar cu unele dintre plantele târâtoare zdrenţuite pe care le văzu crescând aici şi acolo. Dar nu aveau timp. Era foarte conştientă de curgerea timpului şi că fiecare secundă îl apropia pe Dal de îndeplinirea planul său nebunesc.

Îi dădu semnal navei să se închidă în spatele lor şi se opri pentru a privi rampa cum se îndoaie şi se închide. Îl zări pe Ironholgs exact când trapa se închise. Droidul ar fi protejat nava din toate puterile, dar încă era îngrijorată. Acesta ar fi putut fi cel mai ostil mediu în care aterizase vreodată.

Staţia Greenwood era o curbă lină în depărtare, abia vizibilă prin ceaţă. Ea îi confirmase lui Tre că, într-adevăr, acesta era răsăritul soarelui pe Nox, Tythos abia fiind o ceaţă chiar deasupra orizontului, dincolo de dom. Atmosfera era atât de plină de poluanţi toxici, adunaţi în milenii de minerit şi producţie, încât Nox îşi nega vederea stelei în sine.

Lanoree cercetă exteriorul, simţind probleme. Erau forme de viaţă prin apropiere, dar nu multe, şi nu erau gânditoare. Nu simţi nimic periculos, dar nu şi-ar fi coborât niciodată garda. Simţurile ei şi precauţia erau acum sporite şi vor rămâne aşa tot timpul cât aveau să rămână aici.

— Este frumos, spuse Tre, cu vocea înăbuşită de mască.

— Taci, spuse Lanoree. Măştile astea nu au prea mult aer şi îl consumi aiurea.

Au mers pe jos, prin peisajul pustiu, spre cupolă. După toate aparenţele Nox fusese cândva o lume plină de verdeaţă şi,

deşi era mult mai cald decât pe Tython, susţinuse vaste păduri de copaci uriaşi, cu frunze foarte mari, care să emane căldura spre cer, şi sub care se dezvoltaseră ecosisteme complexe. Se zvonea că o insulă mare de pe Nox găzduise mai multe specii de păsări şi mamifere decât întregul Tython. Dar coloniştii folosiseră rapid depozite sale bogate de metale şi rezerva interminabilă de lemn pentru a construi instalaţii de topire gigantice, extrăgând 90 la sută din metalele utilizate în tot sistemul. De-a lungul a o mie de ani, majoritatea pădurilor se prefăcuseră în cenuşă, odată cu creaturile pe care le adăpostiseră.

Avusese loc o jefuire nemiloasă a planetei, dar în acel moment, sistemul era o cucerire nouă, misterioasă, şi cei care fuseseră aduşi acolo de Tho Yor, erau disperaţi să-şi facă o casă. Je'daii îşi croiseră propria cale pe Tython, iar coloniştii de pe Nox lăsaseră nevoia şi lăcomia să le călăuzească minţile. Era foarte trist, dar Nox nu mai putea fi salvată. Ceea ce mai rămăsese, abia se agăţa de viaţă. Mutaţiile genetice se înmulţiseră şi rămăsese puţină viaţă vegetală sau animală pe Nox care ar fi putut fi recunoscută de cineva de acum şapte mii de ani.

Copacii dispăruseră şi singura viaţă vegetală rămasă era reprezentată de nişte tufişuri scunde, târâtoare, cu frunze subţiri, care abia găseau puţin dioxid de carbon în aer, rădăcinile crescând adânc în căutarea nutrienţilor. Şopârlele mici se vedeau ici-colo. Lanoree văzu urme de şerpi pe solul prăfuit, deşi nu zări niciodată vreunul. Bănui că stăteau ascunşi, trăind probabil cea mai mare parte a vieţii sub pământ, acolo unde aerul nu i-ar fi putut ucide şi ploile nu i-ar fi putut topi.

Când ajunseră la jumătatea drumului spre Staţia Greenwood, pielea începu deja să o mănânce şi să ardă acolo unde era expusă la atmosferă.

Pe măsură ce se apropiau şi aşezarea ieşea din ceaţă, deteriorarea structurii cupolei deveni evidentă. Arăta de parcă un picior uriaş călcase pe cupola netedă, îndoindu-i curba obişnuită, reducându-i suprafaţa cu o zecime şi cauterizând urmele cu o întunecime neuniformă. Ajungând mai aproape, Lanoree putu să vadă că întunecimea aceea era un strat de metal răsucit şi de panouri topite, structura deteriorată fiind sprijinită de suporturi gigantice din piatră cenuşie şi stâlpi groşi, alcătuiţi grosolan. Lucrările de reparaţii păreau neglijente şi

întâmplătoare, dar afacerile Staţiei Greenwood erau reprezentate de tehnologie, nu de construcţii. Şi specializarea lor era războiul.

Ridică o mână şi se opri lângă un lac cu apă galbenă bolnăvicioasă.

Staţia Greenwood ocupa jumătate din privelişte, şi fiind atât de aproape, Lanoree dorea să se ferească de gardieni sau de droizi de securitate.

— Vreau să mă întorc acasă, spuse Tre, cu vocea înăbuşită.

— Vom intra în curând, spuse Lanoree. E uriaş.

Ştia, desigur, cum erau cupolele mari. Văzuse rămăşiţele celor bombardate de Je'daii şi văzuse multe holoimagini în timpul petrecut la Padawan Kesh. Dar, fiind atât de aproape, Staţia Greenwood îşi dezvăluia adevărata sa dimensiune. Scurta cercetare pe care o făcuse asupra ei, pe drumul încoace, nu însemna nimic faţă de vederea construcţiei în sine. Cunoaşterea faptului că era un spaţiu închis într-o cupolă imensă, ar fi putut să creeze nişte limitări în mintea ei, dar adevărul era că acesta chiar era un oraş. Având peste opt kilometri, structura domului se ridica brusc de la sol şi apoi se curba uşor spre vârf, un loc invizibil care era susţinut de un turn uriaş. Acest turn interior găzduia consiliul de conducere al oraşului, proprietarii de afaceri, şi alte personaje din elită. Răspândite de la baza sa, pentru mai mult de trei kilometri în toate direcţiile, erau fabricile, drumurile de transport şi canalele, blocurile de locuinţe şi parcurile de agrement ale acestui masiv oraş industrial.

Nenumărate coşuri de fum străpungeau cupola şi se ridicau mai sus, toate emanând fum şi aburi care se scurgeau spre sud.

— Gândul de a sta în astfel de structuri nu este confortabil, spuse Tre. Deci, ce facem? Batem la una dintre porţi?

— Nu. Ne strecurăm înăuntru.

— Prin Cicatrice, spuse Tre.

— De unde ştii că se numeşte aşa?

Tre ridică din umeri.

— Am crezut că este ceva bine cunoscut.

Din ce în ce mai suspicioasă în privinţa lui Tre Sana, Lanoree o luă înainte spre zona distrusă a domului.

* * *

Deşi bombardamentul se petrecuse cu aproape doisprezece ani înainte, molozul şi rămăşiţe erau încă împrăştiate pe o zonă largă. Supravieţuitorii reparaseră breşa şi sigilaseră zona avariată, dar nimeni nu văzuse necesar să îndepărteze ruinele. Se părea că orice se afla în afara graniţei Staţiei Greenwood era irelevant. Pe suprafaţa curbată a domului se vedeau câteva poziţii defensive. Lanoree putea vedea tunurile cu impulsuri şi mortierele cu plasmă cuibărite în compartimentele din structură, dar nu credea că poziţiile mai erau ocupate. Auzise de luptele dintre domurile industriale – uneori din cauza resurselor sau afacerilor, alteori din cauze necunoscute – dar Staţia Greenwood era acum atât de izolată de ruinele din jurul ei, încât de obicei lucra în pace.

— Vom urca până acolo, sus, spuse ea, indicând o cărare care se ridica printre resturi. Să sperăm că vor exista ecluze în structură.

— Bine, spuse Tre. Să mergem. Îmi arde pielea şi mă mănâncă lekkuurile.

Urcară pe muntele neuniform de resturi – stânci spulberate, resturi răsucite de material de structură şi câteva secţiuni opace ale cochiliei cupolei care fuseseră bombardate şi pe jumătate topite. Materialul transparent era aproape la fel de gros pe cât era Lanoree de înaltă şi fragmentele sfărâmate aveau uneori 30 de metri în lăţime. În curând se aflau în interiorul perimetrului secţiunii distruse a domului. Trecerea deveni mai puternică pe măsură ce ruinele deveneau mai confuze, cu clădiri distruse amestecate cu piatra topită şi sculpturile zimţate de material distorsionat. Ici şi colo se formaseră băltoci, unele dintre ele fiind acoperite cu straturi atât de groase de cenuşă şi praf încât păreau a fi pământ solid. Lanoree trebui să-l scoată pe Tre dintr-o astfel de băltoacă şi el începuse să tremure, udat până la brâu de apa râncedă.

— Acolo e, spuse în cele din urmă Lanoree, arătând spre o ridicătură de cupolă topită şi metal.

— Ce?

— O ecluză. O cercetă cu Forţa, dar nu simţi pe nimeni. Nu cred că este păzită. Haide.

Ecluza deveni evidentă doar când ajunseră la zece paşi distanţă. Lanoree ridică mâna şi încercă să tragă uşa deoparte. Se strâmbă şi se concentră mai tare, iar uşa se supune în cele din urmă cu un scâncet torturat. Nu fusese folosită de foarte mult timp. Era conştientă că Tre o urmărea cu un amestec de fascinaţie şi frică faţă de talentele ei, dar se refăcu că nu îi observase privirea.

Aerul vui pe lângă ei şi intrară, iar Lanoree închise uşa în spatele lor. Presiunile se egalizară. Se aprinseră câteva lumini mici şi aerul se curăţă, iar apoi îi stropi o ceaţă fină. După terminarea decontaminării, Lanoree deschise uşa interioară. Se pregăti pentru confruntare. Dacă *erau* gardieni dincolo de uşă, ar fi urmat întrebări multe şi rapide, dar avea să intre în mintea gărzilor, dezorientându-i suficient de mult timp pentru a-i putea neutraliza. Nu dorea să mai ucidă pe nimeni decât dacă era necesar. Dar nu va ezita dacă asta ar fi însemnat că se apropia de Dal. Şi că-l putea opri, desigur. Asta era misiunea ei. Uneori, trebuia să-şi reamintească că nu era doar o căutare a fratelui ei pierdut. Dar nu erau gardieni dincolo de uşă şi nu se vedea niciun indiciu că intrarea ar fi fost chiar monitorizată. Un coridor dărăpănat, cu lumini tremurânde, pornea din ecluză şi îl urmară până când ajunseră la o altă uşă. Îşi scoaseră măştile, iar Lanoree le ascunse cât putu de bine după un panou slăbit de tavan.

— Toate astea trebuie să fi fost construite după bombardament, spuse Tre. Am auzit că cei din consiliul Staţiei Greenwood au aprobat uciderea câte unui Je'daii pentru fiecare sută de locuitori ai oraşului ucişi în atac.

Lanoree era conştientă de seria de asasinate care avuseseră loc la doi-trei ani după Războaiele Despot. Rangerii erau ademeniţi în capcane şi ucişi, misiunile diplomatice fuseseră atacate; şi existaseră decese chiar şi pe Tython.

— Au pierdut cam vreo două mii de persoane, continuă Tre.

— Ştii din ce în ce mai multe despre groapa asta, spuse Lanoree. Mă face să mă întreb dacă nu cumva ai aici interese de afaceri despre care ar fi trebuit să ştiu.

— Nu am.

— Dar ai *făcut* afaceri aici.

— Doar din necesitate.

Ea se întoarse spre el.

— Atunci fă-mi o favoare, Twi'lekule. Permite-mi să-mi văd de treburi fără să mai vorbim despre trecut.

Tre zâmbi, scuzându-se şi îşi înclină capul.

— Haide, spuse ea. Pierdem timpul.

Îşi croiră drum printr-o serie de coridoare şi săli construite grosolan, toate pustii şi nefolosite. Lanoree rămase alertă şi era mai conştientă ca niciodată de greutatea reconfortantă a sabiei de sub roba ei.

Aerul deveni mai greu. Senzaţia de arsură şi izul de metal fierbinte crescu, iar un miros mai dulce parfuma aerul, parcă pentru a le distrage atenţia de la celelalte mirosuri. În timp ce traversau o cameră mare, Lanoree începu să audă sunetele oraşului. Dincolo de cameră, urmă un drum scurt până la o uşă. Şi apoi ajunseră în afara zonei reparate şi ieşiră pe panta unui deal, la marginea interioară a domului, privind vasta, murdara, dar încă minunată imagine a Staţiei Greenwood.

— Uau, icni Tre lângă ea şi, după acest cuvânt, Lanoree fu sigură că el nu mai fusese niciodată aici.

Şi ea fusese aproape să exclame la fel ca el.

La câţiva kilometri distanţă se afla masivul turn central pe care se sprijineau nervurile structurale graţioase şi curbate ale cupolei. Faţada sa întunecată strălucea cu nenumărate lumini pe care Lanoree le presupuse a fi ferestre şi deschideri mai mari care ar fi putut fi locaţii de lansare pentru micile dirijabile care zburau încoace şi încolo prin spaţiul închis. Dincolo de turn, abia vizibil în depărtarea tulbure, putu să distingă cealaltă parte a zidului, aflată la aproape opt kilometri distanţă.

Clădirile aglomerau terenul prin toată cupola. Drumurile se vedeau ici şi colo, şi câteva zone larg deschise care ar fi putut fi cândva parcuri, păreau să fie acum folosite ca zone de depozitare a gunoiului, cu utilaje stricate şi piese de schimb inutile îngrămădite într-un abandon neglijent. Incendiile ardeau prin aceste zone şi fumul era aspirat de purificatoarele de aer mobile – maşinării plutitoare care îl ventilau spre exterior prin nişte conducte lungi, flexibile. În altă parte, coşurile de fum mai solide se ridicau şi străpungeau cupola. Erau sute de coşuri de fum şi toate erau iluminate cu benzi strălucitoare de neon. Se părea că nu exista nicio relevanţă asupra culorii folosite – verde, albastru, roşu, galben, alb murdar – întreaga parte aeriană a

cupolei era luminată strident şi, poate, frumos.

Priveliştea o şocă pe Lanoree şi, pentru o clipă, ea simţi o tresărire a inimii.

Dar adevăratul scop al acestui loc deveni evident când examină mai atent clădirile, drumurile şi structurile de depozitare. Scoase un mic telescop puternic din discreta centură utilitară pe care o purta pe sub robă şi îl ridică la ochiul drept.

La poalele pantei pe care stăteau era o zonă deschisă folosită pentru parcarea vehiculelor militare. Păreau a fi noi. Unele erau mari şi greoaie, purtând arme puternice şi roţi masive, cu ţepi. Altele erau elegante şi mici, concepute mai degrabă pentru infiltrare decât pentru atac. Câteva aveau cochilii pe spate, în care se aflau baloane gata de umflare rapidă, pentru a ridica vehicului în caz de primejdie. Multe aveau roţi, altele aveau şenile segmentate, iar unele erau echipate cu unităţi repulsoare care le-ar fi permis să alunece şi să plutească chiar pe deasupra solului.

Mai în depărtare, începea zona fabricilor.

— Sunt tare ocupaţi, spuse Tre. Vocea îi era înaltă şi plină de şoc. Unde este cererea? Adică, pentru cine sunt toate astea? Parcă se pregătesc pentru război.

— Există întotdeauna cerere, spuse Lanoree. Unii dintre Baronii crimei Shikaakwa nu vor avea niciodată suficient armament. Kalimahr are nevoile sale. Şi există locuri pe Ska Gora despre care nici măcar Je'daii nu ştiu prea multe lucruri. Cineva se pregăteşte întotdeauna pentru război.

Fabricile vuiau şi urlau, bubuiau şi duduiau. O ceaţă cenuşie atârna prin aer, chiar dacă nenumărate coşuri de fum eliminau aburul şi gazele otrăvitoare cauzate de această industrie nesfârşită şi grea, în atmosfera toxică din exterior. Trenurile circulau pe piste aflate în centrul drumurilor largi, vagoanele înalte fiind umplute cu materii prime sau produse finite. La trei kilometri de unde se aflau ei, un tren intră într-un tunel care trebuia să ducă afară. Se părea că, deşi fusese izolată de rezultatul războiului, Staţia Greenwood încă era foarte implicată în activităţile de import şi export. Dronele de întreţinere bâzâiau prin aer şi Lanoree observă că se desfăşura o cantitate imensă de lucrări de construcţie. Unele clădirile erau extinse sau reparate, în timp ce altele erau demolate, materiale recuperate şi puse deoparte pentru clădirile noi. Zgomotul

acestor lucrări era zumzăit constant de fundal şi chiar de unde se afla, putea vedea cel puţin cinci locaţii unde lucrările majore de construcţii erau în plină desfăşurare. Dar, pe cât de impresionantă era imaginea, mintea ei lucra deja la problema ivită. Staţia Greenwood avea aproape patruzeci de kilometri pătraţi de clădiri industriale, locuinţe, depozite, porturi spaţiale şi alte zone de construcţii. Indiferent dacă Dal şi *Stargazer* erau deja aici, munca de a-i localiza părea imensă.

— Petale Ringwood, spuse Tre, inspirând adânc.

— Ce?

— Nu simţi mirosul din aer? Pe sub toate celelalte mirosuri, se simte parfumul de petale de Ringwood. Probabil că îl pompează în aer pentru a contracara duhoarea. Este un arbust de pe Kalimahr. Florile sunt frumoase.

— Îţi plac florile, spuse Lanoree cu voce tare.

— Nu este la fel pentru toată lumea?

Tre devenea tot mai mult o enigmă pentru ea. Simţi nevoia bruscă să-l întrebe despre istoria sa – familia şi legăturile sale – pentru a-i afla povestea adevărată.

— Cunoşti lumea de aici, spuse ea. Ai făcut afaceri, deci îi cunoşti.

— Aşa cum ţi-am mai spus, nu am fost niciodată aici eu însumi.

— Asta nu este o negare.

Tre părea incomodat. Lekkuurile îi fluturară şi se atinseră, până când îşi aminti că ea putea citi limbajul acela şi preluă din nou controlul asupra lor. Dar faţa lui roşie păru să strălucească mai roşie ca niciodată, iar ea văzu mai degrabă ruşine decât furie.

— Ce e? întrebă ea.

— Cei cu care am avut de-a face aici... nu sunt drăguţi.

— Nici nu m-aş aştepta să fie.

Tre privi în altă parte şi încuviinţă din cap absent, de parcă ar fi conversat cu el însuşi. Se încruntă. Apoi se uită înapoi la Lanoree şi păru să fi luat o decizie.

— Să nu mă judeci, spuse el.

Ea ridică o sprânceană surprinsă. El nu părea a fi cineva căruia să-i pese ce credea lumea despre el.

— Vorbesc serios, spuse el. Te voi duce la cineva, dacă îl pot găsi. Dar este... o persoană neplăcută.

— În comparaţie cu tine? întrebă Lanoree, dorindu-şi imediat să nu o fi făcut.

Tre nu făcuse nimic care să merite întrebarea aia.

— În comparaţie cu el, eu sunt un înger spaţial. E un ticălos. Şi dacă ne va ajuta sau nu, te rog să nu mă judeci după el.

— Nu o voi face, spuse Lanoree. Dar de ce crezi că am nevoie de ajutorul tău?

— Pentru ce altceva m-ai fi adus? Zâmbetul încrezător al lui Tre se întoarse şi Lanoree fu surprinsă de cât de încântată era să i-l vadă.

Capitolul 10
SPAŢII LIBERE

***Mândria este o îngăduinţă periculoasă*.**

— Maestrul Lha-Mi al Templului Stav Kesh, 10.670 TYA[26]

Mai petrecură paisprezece zile în Stav Kesh, iar uneori Dal era dus şi învăţat pe cont propriu. Asta o îngrijora pe Lanoree. Voia să rămână aproape de el pentru a-l urmări şi, când erau despărţiţi, părea să nu mai poată ajunge la el. Încerca, dar el o bloca. Numai cei slabi la minte erau întotdeauna deschişi la simţurile unui Je'daii, iar Dal era departe de a avea mintea slabă. Avusese la dispoziţie ani de zile să înveţe cum să respingă sondajele blânde ale surorii sale.

Maestra Kin'ade continua să-i înveţe pe Lanoree şi pe ceilalţi, dar în acele ocazii în care Dal era luat de lângă ea, Maestrul Tave era cel care îl antrena. În serile în care Dal alegea să se întoarcă în camera lor, Lanoree îl întreba unde se dusese şi ce făcea.

— Antrenamente cu arme, spunea Dal. Mi-au văzut talentele de războinic, iar Tave îmi acordă atenţie individuală.

Dar ea vedea că nici chiar Dal nu credea asta. Când grupul era instruit în folosirea armelor cu Forţa, îl antrenau separat. Poate că se temeau că va scoate iar blasterul şi va răni din nou pe cineva. Şi mai rău, ar fi putut crede că făcuse asta intenţionat.

În ultima lor zi acolo, Maeştri Kin'ade şi Tave îi întâmpinară în Sala Mare. Era o structură construită adânc în munte şi, de-a lungul secolelor, devenise un loc legendar printre *Călători*. Se spunea că Maestrul Vor'Dana al Templului luptase şi ucisese treisprezece Asasini de Nisip în sala aceea, cu două sute de ani

[26] Anul 10.670 TYA – Anul 25.783 BBY

în urmă, şi uneori, când vântul bătea cum trebuie, grăunţele solitare de nisip încă mai şuierau şi se loveau de pietrele antice. Acum, holul era răcoros şi liniştit, iluminat de o serie de torţe şi aşteptându-i în tăcere. *Călătorii* stăteau de-a lungul unui perete, după cum fuseseră instruiţi, iar Tave şi Kin'ade erau împreună, şoptind şi aşteptând ceva.

Ce este asta? se întrebă Lanoree. Se uită într-o parte la gemenii Cathari, iar ei se uitară înapoi şi zâmbiră. Există o legătură specială între cei doi, care era mai puternică decât Forţa şi asta o nedumerea. Se uită în cealaltă direcţie la Dal. Era relaxat şi calm, aruncând o privire la tapiseriile din sală şi la seria de arme vechi atârnate de cârlige şi dispuse în vitrine de-a lungul perimetrului. Îi văzu privirea şi rânji.

— Maestră Kin'ade..., spuse ea, dar femela Zabrak ridică o mână, cu degetele desfăcute.

Venea cineva. Lanoree putea simţi asta şi simţea apropierea în curgerea Forţei. Câteva clipe mai târziu apăru o umbră în uşa din partea cealaltă a sălii. Maestrul Lha-Mi intră, mergând încrezător spre studenţi. Cei doi Maeştri se înclinară uşor şi apoi Lha-Mi făcu o pauză şi îi examină pe *Călători*. Petrecu ceva timp privindu-i din cap până-n picioare, iar când ajunse la Lanoree, ea îi putu simţi forţa privirii.

Uneori dragostea nu este suficientă, îi spusese Lha-Mi, dar astăzi nu avea niciun mesaj special. Privirea lui trecu la Dal, apoi, după o privire aruncată Maeştrilor Tave şi Kin'ade, rosti un singur cuvânt.

— Luptaţi.

Cei doi Maeştri menţinură un control total. Când o lovitură de Forţă era aruncată cu prea multă vigoare, Maestrul Tave întindea mâna şi absorbea o parte din impact. Când o serie de împingeri în Forţă mult prea entuziaste erau repezite de către Wookiee, Maestra Kin'ade le prindea din aer şi le diminua cu un simplu mormăit. Lanoree evită să lupte cu fratele ei cât de mult putu. Dar, în curând, se trezi stând lângă Dal şi, schimbând o privire, văzu cât de mult îi plăcea.

— Aici nu luăm partea nimănui, spuse Dal.

Sări spre Lanoree într-o mişcare Alchaka neîndemânatică, dar puternică, şi ceea ce se întâmplă în continuare îi rămase în minte mult timp după aceea. Îl lasă să o lovească. Ea se prăbuşi, alunecând pe podeaua de piatră şi zdrelindu-şi spatele, şoldurile

şi coatele. Folosi Forţa pentru a se opri să se lovească într-un perete. Apoi se ridică, iar Dal o atacă din nou. Se strecură pe sub lovitura lui Dal, alunecă pe lângă el în timp ce se întorcea şi o lovea cu pumnul, apoi îi puse piedică, îl lovi în gleznă şi sări călare pe el, cu pumnul ridicat, gata să-l lovească în faţă.

— Nu am nevoie de Forţă ca să te dobor, frate, spuse ea zâmbind.

Încearcă să-i ridice starea de spirit, apelând la strânsa lor legătură. Dar ochii lui erau plini de furie. O lovi pe Lanoree cu pumnul în tâmplă şi ea căzu în lateral, mai mult şocată decât având dureri. Urmă o lovitură în coaste, apoi o altă lovitură în stomac. Se îndepărtă de el, dar el venea mereu peste ea şi apoi ea gândi: *De ce nu ar trebui să folosesc Forţa? Mă abţin pur şi simplu din cauza sensibilităţilor sale?*

Îl lovi cu putere şi o bubuitură grozavă reverberă prin sală. Dal fu împins înapoi, cu braţele şi picioarele în lături, zburând prin aer. Cineva îl prinse şi-l lasă jos, înainte să se lovească de perete. Lanoree nu văzu cine, dar presupuse că fuseseră Tave sau Kin'ade. Ea se ridică în picioare, ţinându-se de cap şi alungând durerea puternică, palpitantă, din interior. Dar, uneori, nici chiar Forţa nu putea domoli o astfel de agonie, iar în studiile ei, ajunsese să aibă încredere în durere. Era acolo dintr-un anumit motiv şi dacă o masca, asta putea duce mai tarziu la mai multe daune şi la dureri mai grave.

— Ţi-ai coborât apărarea, spuse Kin'ade şi la început Lanoree crezu că vorbea cu Dal. Dar, de fapt, i se adresa ei. Ar trebui să poţi anticipa astfel de atacuri stângace şi să le contracarezi. Mişcările Alchaka ale fratelui tău sunt rudimentare în cel mai bun caz şi el nu apelează la Forţă pentru a le folosi.

— Ştiu, spuse ea încet, cu faţa spre Maestra Kin'ade, dar aruncând o privire spre Dal.

El stătea în partea cealaltă a holului şi părea abătut, învins.

— Încetaţi, spune Lha-Mi, şi luptele se încheiară.

Gemenii Cathari se îmbrăţişară, însângeraţi şi zâmbitori. Femela Wookiee şi Twi'lekul se apropiară unul de altul şi se bătură reciproc pe umeri.

Lanoree se uită la Dal, dar el îi întorsese deja spatele.

* * *

Kin'ade mergea înaintea lui Lanoree, fără să spună nimic. Lanoreei i se spusese să o urmeze şi bănuia că era dusă la Lha-Mi, o ultimă dată înainte de plecarea din dimineaţa următoare. Mâine, ea şi Dal vor începe călătoria lor lungă şi periculoasă către Anil Kesh. Templul Ştiinţei se afla la mai mult de o mie de kilometri înspre est, pe Talss. Vor trebui să traverseze Insulele Lunii pentru a ajunge la Tals şi, odată ajunşi acolo, vor fi confruntaţi cu o căţărare lungă printr-un teren sălbatic. Lava erupea spre înălţimi din tunelurile vulcanice antice; pantele muntelui erau sufocate de frasini, şi creaturi ciudate, uneori mortale, împânzeau văile şi râpele.

Chiar mai sălbatic este Anil Kesh însuşi, aflându-se în mijlocul misterioasei şi mortalei prăpăstii aflată în vârful munţilor. Niciun Je'daii care a coborât vreodată pe fundul ei n-a supravieţuit şi mulţi dintre cei care au încercat, au înnebunit.

Daegen Lok, prizonierul de pe Bogan, era unul dintre ei – fascinaţia sa pentru prăpastie dusese la căderea lui. Tuturor tinerilor Padawani li se spune povestea lui.

Lanoree aşteptase cu nerăbdare timpul petrecut împreună cu Dal. Dar acum, era şi ea înspăimântată. De Dal, de ceea ce devenise şi de ceea ce ar fi putut să facă. Era disperată să nu-şi dezamăgească părinţii. Şi, deşi încă încerca să mai creadă că fratele ei putea fi salvat şi adus de partea Forţei, în adâncul ei ştia adevărul.

Zilele sale pe Tython erau numărate.

— Aşteaptă aici, spuse Maestra Kin'ade. Puse o mână pe umărul lui Lanoree. E ultima dată când ne vom mai vedea, cel puţin deocamdată. Sper că drumul tău va fi sigur, *Călătorule*. Fie ca Forţa să meargă cu tine.

— Vă mulţumesc pentru toată pregătirea oferită, spuse Lanoree.

Maestra Kin'ade păru că vrea să spună mai multe şi Lanoree fu surprinsă când simţi îndoielile care emanau dinspre ea. Dar apoi, camera de dincolo de locul în care aşteptau nu mai fu goală, iar Kin'ade îi zâmbi doar.

— Intră, spuse o voce, iar Lanoree îl recunoscu încă o dată pe Lha-Mi.

Camera mică, hexagonală, este căptuşită cu imagini ale unor persoane pe care Lanoree nu le cunoştea. Era un amestec

din toate speciile şi culorile, iar în anumite puncte din jurul pereţilor existau şi spaţii goale. Lha-Mi stătea în cadrul unei uşi din partea opusă a camerei.

— Toţi cei pe care i-am dezamăgit, spuse Maestrul Templului. Toţi aceia – Je'daii sau nu – pe care i-am dezamăgit de-a lungul vieţii mele. Ţin camera deschisă pentru oricine vrea să o vadă, pentru că este important să ştim că nu suntem cu toţii perfecţi. Mândria este o îngăduinţă periculoasă. Acum sunt un Maestru al Templului, dar nici măcar asta nu mă fereşte de eşecuri. În multe privinţe, eşecurile mele sunt mai mari, deoarece, ca Maestru al Templului, există mult mai multe aşteptări din partea mea şi responsabilitatea aduce cu sine mai multe riscuri.

Lanoree nu spuse nimic. I se vorbea şi Lha-Mi nu o invitase să răspundă.

— Depinde de mine, desigur, ale cui imagini le pun aici, continuă bătrânul. Unii ar susţine că sunt unii care s-au dezamăgit ei înşişi, mai degrabă, decât să-i fi dezamăgit eu. Şi sunt alţii care ar putea numi unele imagini care lipsesc. Merse încet în jurul camerei. Există spaţii. Lacune care mai trebuie completate. Sper să văd în continuare zone de zid gol atunci când voi fi mai bătrân şi mai aproape de moarte, dar…

El ridică din umeri şi atinse piatra rece, goală.

— Tu nu vrei să vezi imaginea lui Dal aici, spuse Lha-Mi. Ai învăţat bine şi experienţa ta se vede uşor. Dar faţa *ta* este cea pe care nu am nicio dorinţă să o văd pe pereţii acestei camere, Lanoree. Deci, fii atentă la acest avertisment. Ignorându-l, vei suferi consecinţele şi te vei dezamăgi tu însuţi. Fratele tău devine tot mai instabil şi periculos cu fiecare zi care trece. Fii atentă cu el.

— Voi fi, Maestre Lha-Mi.

Bătrânul oftă.

— A fost o vreme când oamenii ca Dalien…

Vocea i se stinse.

— Ce? întrebă Lanoree.

— Vremuri mai grele, spuse Lha-Mi. Nu contează. Du-te în siguranţă, Lanoree Brock, şi Forţa să meargă cu tine.

Lanoree îl urmări pe Maestrul Templului întorcându-se şi ieşind din camera ruşinii lui, iar când el dispăru, ea petrecu ceva timp privind în jur la feţele care o priveau înapoi. Se întrebă ce

se întâmplase cu ei.

Muriseră, fuseseră alungaţi, fugiseră din sistem? Spera să nu afle niciodată.

Şi jură că nici faţa ei, nici cea a fratelui ei nu vor umple vreunul dintre acele spaţii goale.

* * *

În Staţia Greenwood, Tre Sana deveni altcineva.

Lanoree îl simţi când ieşiră pe prima stradă plină de magazine, taverne şi alte locuri pentru plăceri. Nu prin Forţă, pentru că ceea ce îi făcuse Dam-Powl Twi'lekului îl făcea aproape imun la sondajele lui Lanoree. Dar se purta singur în felul acesta. Manierele, purtarea sa, interacţiunea cu lumea se schimbaseră subtil. Tre Sana pe care îl întâlnise pe Kalimahr şi cu care petrecuse zile întregi în *Pacificatorul* ei se transformase în bărbatul despre care o avertizase Dam-Powl. Devenise periculos.

Mergeau de-a lungul străzii unul lângă celălalt, iar Lanoree păstra gluga robei ridicată. Câteva persoane le aruncară o privire, dar numai întâmplător. Majoritatea erau prea implicaţi în propria lor viaţă pentru a fi îngrijoraţi pentru oricine altcineva. Vânzătorii îşi expuneau marfa în vagonete de piaţă, din metal – mâncare, băutură şi o serie de droguri care promiteau o evadare temporară din realitatea acestui loc nenorocit. Unii stăteau în afara localurilor cu băuturi, încercând să ademenească trecătorii înăuntru, promiţându-le celei mai bune băuturi. Şi tot timpul, mai departe spre centrul cupolei, hornurile duduiau şi pompau, maşinile loveau, pământul tremura şi trenuri uriaşe intrau sau ieşeau din tunel, cu materii prime sau produse finite. Lumea era uleiul care menţinea cupola funcţională, iar Lanoree simţi că siguranţa şi sănătatea de aici se bazau pe o pânză cât mai subţire de fum.

În timp ce mergeau, îşi păstră simţurile deschise după orice semn al lui Dal.

Dar nici măcar nu era sigură că îl va mai recunoaşte.

— Acolo, spuse Tre, arătând de-a lungul străzii.

— Ce?

— Un punct de înregistrare.

Merse înainte, împinse deoparte un bărbat înalt şi apăsă

mai multe butoane de pe o cutie montată pe un stâlp scurt şi butucos.

— Îl foloseam! spuse bărbatul.

S-ar putea să fi fost cândva om, dar ceva îngrozitor îi mâncase faţa şi ochii artificiali strălucitori îi erau aşezaţi în rămăşiţele orificiilor.

— Ce-ai zice să foloseşti ăsta? spuse Tre.

Îşi dădu jacheta deoparte şi îi arătă micul blaster de la brâu.

Nici nu ştiam că îl are! gândi Lanoree.

— Poţi armă! spuse bărbatul. Nimeni nu are voie să poarte arme în Sta...

Tre îl împinse cu putere. Cu braţele rotindu-se, omul se împiedică înapoi într-un grup de femei care purtau costume de lucru roşii mate şi una dintre ele îi puse piedică. Râseră toate.

Tre îi întoarse spatele omului căzut şi începu să butoneze la punctul de înregistrare. Ecranul mic afişă o hartă a Staţiei Greenwood, iar pe măsură ce Tre atingea tastele, harta se focusă pe un sector, apoi pe o mică reţea de străzi. Pulsă o strălucire verde. Tre şterse căutarea şi dădu din cap spre Lanoree.

— Ticălosul tău este înregistrat? întrebă Lanoree.

— Nu, dar este cineva care cunoaşte pe cineva care îl cunoaşte.

— Corect. Foarte uşor.

Tre începu să meargă.

— Ai fi putut aştepta ca să-l foloseşti, spuse ea, mergând alături de Twi'lek.

— Menţin, pur şi simplu, aparenţele.

— Am crezut că nu ai mai fost aici?

— Nu am mai fost. Dar ştiu cum să mă descurc pe aici. Ai încredere în mine.

Lanoree încercă să zâmbească şi să-şi dea ochii peste cap, dar Tre nici măcar nu o privi.

* * *

Cineva fusese lovit de un tren. Lanoree văzu agitaţia în timp ce se apropiau de un drum larg care ducea la o gură de tunel de sub marginea inferioară a cupolei. O femeie ţipa de

durere şi o mulţime mică se adunase în jurul unei pete roşii de pe suprafaţa accidentată a drumului. Majoritatea mergeau rapid mai departe. Trenurile trebuie să fi fost uriaşe şi grele, pentru că nu mai rămăsese nimic întreg.

— Nu au securitate? Nu au ajutoare? întrebă Lanoree.

— Există, dacă îţi permiţi, spuse Tre. Dar Staţia Greenwood este ca orice alt oraş de pe Nox – condusă de corporaţii. Ei sunt legea, iar lumea lucrează pentru ei. Securitatea care există este preocupată de menţinerea producţiei, de asigurarea siguranţei membrilor corporaţiei – majoritatea dintre ei locuind probabil în turnul central – şi de protejarea oraşului de atacurile altor oraşe.

— Încă se mai întâmplă asta?

— Mai des decât crezi. Haide. Nu e nimic de văzut aici.

Merseră mai departe şi Lanoree aruncă o ultimă privire spre femeia îndurerată.

— Seamănă mai mult cu Shikaakwa, spuse ea.

— Oh, nu este nici pe departe la fel de bine organizat, spuse Tre.

Au traversat linia largă de cale ferată şi au intrat într-un cartier aflat mai aproape de zonele industriale centrale. Pământul tremura cu o vibraţie constantă, iar clădirile de cazare ale muncitorilor erau mult mai organizate. Lumea se mişca pe străzi, muncitorii îmbrăcaţi în roşu mergeau spre sau de la serviciu, iar aici şi acolo erau grupuri de paznici înarmaţi, care urmăreau să nu fie probleme, dar, aparent, neaşteptându-se să fie vreuna. Armele le erau la vedere şi păreau răi cu toţii.

Lanoree îşi atinse sabia şi îşi ţinu faţa în jos. Era îndoielnic că o va identifica cineva drept Je'daii, privind-o pur şi simplu, dar nu se putea deconecta aşa uşor de ceea ce era. Se temea că ochii – sau expresia ei – o vor trăda.

— Aici, spuse Tre, dând din cap către un turn de cazare gri. Nu ticălosul, ci un asociat. La fel de neplăcut.

— Abia aştept, spuse Lanoree.

* * *

În interiorul turnului, urcară paisprezece etaje de scări, deoarece liftul era spart şi, când Tre bătu la o uşă, nu primi niciun răspuns. Lanoree lovi cu piciorul. Persoana căutată, care

asculta de cealaltă parte a uşii, se dădu înapoi şi se împiedică de o piesă de mobilier, vărsându-şi drogurile şi sticla cu băutură cu miros rânced. Lanoree închise uşa prin Forţă şi o apăsă în tocul spart.

— Ei bine, spuse Tre. Lanoree, fă cunoştinţă cu Domm, un contact de afaceri de-al meu.

— Încă mai ai companie bună, Tre Sana, după cum văd, spuse Domm de pe podea.

— Acum e practic adormită, spuse Tre, pe acelaşi ton.

Lanoree fu impresionată.

— Nu ţi-ar plăcea să o vezi trează şi supărată.

— Recunosc un Je'daii atunci când îl întâlnesc.

Lanoree se repezi într-o clipă la cel căzut, cu sabia trasă şi apăsată pe gât înainte să mai poată inspira din nou.

— Recunoşti şi una dintr-astea? întrebă ea.

— Nu, spuse Domm. Era Zabrak, dar nişte răni teribile îi desfiguraseră faţa, lăsând în urmă cicatrice. Respiraţia îi duhnea de la mirosul chimicalelor. Dar tatăl meu a făcut-o. Unul de-al tău i-a zburat capul de pe umeri în urmă cu doisprezece ani.

— Unde?

— În Kaleth.

— Atunci nu ar fi trebuit să fie acolo, spuse Lanoree. Îi protejam pe ai noştri. Asta fac şi acum. Şi ştii cum sunt Je'daii... când îi protejază pe ai lor. Suntem mai mult decât fericiţi să zburăm capete.

Apăsă sabia, ştiind exact câtă presiunea să exercite înainte să apară sângele.

— Îl caut pe Maxhagan, spuse Tre.

— Şi?

— Haide, Domm.

— Găseşte-l singur.

— Dacă ne spui tu, vom economisi timp, spuse Lanoree. Nu fi ca tatăl tău.

Frica fu înlocuită de sfidare în ochii lui Domm. El chiar reuşi să zâmbească în ciuda presiunii sabiei.

— Nu mă vei măcelări, aşa, pur şi simplu, spuse el.

Ba da, o va face. Lanoree împinse gândul spre el. *E rea şi disperată, şi îmi va zbura capul de pe umerii mei fără să se deranjeze prea mult*.

Zâmbetul lui Domm dispăru şi se uită nervos de la Tre la

Lanoree. Zâmbi, învins. Furia îi dispăru, iar Lanoree se întrebă dacă îi păsase cu adevărat de tatăl său mort. Poate că fusese doar un motiv convenabil ca să urască.

— Lasă-mă să mă ridic, spuse Domm.

— Nu.

— Trebuie să mă ridic şi...

— Nu, spuse din nou Lanoree. Te vei ridica, te vei preface slăbit, te vei sprijini de dulapul de acolo. Apoi vei încerca să ne distragi atenţia şi să iei blasterul prins sub tăblia de sus. S-ar putea chiar să reuşeşti să tragi un foc. Dar apoi te voi ucide şi ăsta va fi un inconvenient pentru mine. Deci, nu, nu te ridici. Şi acum, presiunea acestei săbii va continua să crească până când ne vei spune unde poate fi găsit Maxhagan.

Ochii lui Domm se măriră când auzi cum îi erau smulse gândurile din minte.

Lanoree zâmbi.

— Şi dacă ai putea citi gândurile mele, ai şti că spun adevărul.

Se aplecă pe sabie şi pe muchia ei ascuţită apăsă pe ţesutul cicatricizat de pe gât. Pielea cedă. Sângele începu să curgă.

— Districtul Şase, spuse Domm. În piaţă. Are o tarabă... vinde apă importată.

Lanoree se încruntă, dar nu simţi nicio minciună în cuvintele lui Domm.

— Se ascunde la vedere, spuse Tre. Cred că spune adevărul.

— Îl spune, zise Lanoree.

Începu să-şi relaxeze sabia.

— Ar trebui să-l omori, spuse Tre.

Cuvintele îi erau calme, lipsite de sentimente.

— Să-l omor?

— Ştie că eşti Je'daii. Ştie că suntem aici. Şi deja suntem în dezavantaj. Dacă apelează pe oricine din Staţia Greenwood, suntem compromişi.

Lanoree încă nu îşi întorsese privirea de la bărbatul de sub sabia ei.

Erau mulţi cei a căror piele fusesese despărţită de lama ei, dar cu toţii luptaseră la momentul respectiv. Doborârea piloţilor fusese inevitabilă, deşi moartea lor o duruse. Dar nu avea

obiceiul să ucidă doar de dragul uciderii.

— Există o altă cale, spuse ea.

Îşi puse sabia în teacă şi se aşeză pe pieptul lui Domm. El nu se mişcă; părea să simtă că încă nu terminase cu el.

— Nu avem timp! spuse Tre.

— Nu va dura mult.

Lanoree se linişti şi adună Forţa, iar chipul şi vocea Maestrei Dam-Powl îi apărură în minte. *Sunt unii care sunt tulburaţi de lucrul la care excelăm tu şi cu mine, dar ei nu îi înţeleg potenţialul. Păstrează controlul, menţine echilibrul şi te va servi bine*.

Lanoree simţi puterea Forţei învârtindu-se şi curgând prin ea şi în jurul ei, personificată de Ashla şi Bogan, atracţia şi repulsia lor fiind perfect echilibrată, iar Lanoree era suspendată fără greutate, desăvârşită, între ele. Ridică praful de piele de pe podea şi alese patru particule care deveniră slujitorii ei. Concentrându-se asupra lor, extinzându-le în minte şi dându-le atingerea Forţei, le lăsă să cadă în ochii lui Domm. El clipi şi ţipă, dar nu se putu mişca. Ochii îi lăcrimară şi apoi îi închise strâns. Dar era deja prea târziu.

— Aştept afară, îl auzi Lanoree pe Tre spunând şi semăna cu un copilul care se temea de întuneric.

Dar ochii ei erau închişi şi nu-l văzu plecând.

— Stai liniştit şi taci din gură, şopti ea cu o uşoară împingere a Forţei, iar Domm deveni nemişcat sub ea.

Se scufundă în el, viziunea se întunecă, senzaţia de atingere fiind intensă şi şocantă în timp ce particulele de praf trecură prin ochi şi ajunseră în creier. Simţi umezeala caldă din interior. Căută şi, când găsi locul dorit, se opri, adunând putere şi modelând Forţa după voinţa ei. Asta era partea periculoasă. O simţea pe Bogan prefigurându-se şi întunericul apropiindu-se, iar echilibrul ei începu să slăbească. Puterea crescu în jurul ei şi respiră adânc, încercând să îndepărteze senzaţiile extazice care curgeau prin ea. Plăcerea controlului. Extazul întunericului.

Praful se transformă în elemente ale voinţei ei, iar Domm începu să se sufoce atunci când voinţa ei se îndeplini.

Păstrează-ţi calmul, gândi Lanoree, iar de data asta vorbea cu ea însăşi.

Bogan deveni mai mare şi grea şi simţi ademenirea irezistibilă a umbrei – eliberarea de constrângeri, desfătarea

puterii. Şi se luptă să-şi recapete echilibrul, negarea lui Bogan fiind dificilă, dar în cele din urmă triumfă. Sentimentul pierderii fu uluitor pentru o vreme, dar se estompă rapid.

Acesta era talentul ei, spusese Dam-Powl. Alchimia cărnii, indiferent cât de mic putea fi acel element de carne. Transformarea şi tranziţia. Lanoree încercă să-şi reţină sentimentul de mândrie faţă de ceea ce realizase. Nu se mai atinsese de experimentul de pe navă de când începuse misiunea, dar nu uitase nimic din ceea ce învăţase. Se ridică de pe Domm şi se duse la uşa pe care Tre o lăsase deschisă în spatele lui.

— S-a terminat, spuse ea..

— Ai avut faţa lui Dam-Powl. Întunericul ei, răspunse vocea lui Tre de pe coridor.

— Şi controlul ei, spuse Lanoree.

Desigur. Dam-Powl trebuie să-i fi făcut ceva similar lui Tre. Dar pe Lanoree nu o deranja că îl înspăimântase. Un Tre temător s-ar putea să o servească mai bine.

— Este…?

— I-am sfâşiat memoria. O vreme nu-şi va aminti nimic, nici măcar numele lui.

Domm se zvârcolea pe podea şi se străduia să se ridice în picioare.

— Pentru o vreme? întrebă Tre.

— Nu sunt sigură cât timp.

Şi chiar nu era. Ar fi putut fi câteva zile, sau poate mult mai mult, până când Domm va redeveni persoana nenorocită care fusese, cu o umbră întunecată în mintea sa, acolo unde memoria a ceea ce se întâmplase era un gol carbonizat.

— Mult mai bine decât crima.

— Dacă spui tu...

Tre stătea pe coridor, cu spatele sprijinit de perete.

— Acum spune-mi că ştii unde este piaţa Districtului Şase, spuse ea.

Tre aprobă din cap. De data asta nu mai există niciun zâmbet uşuratic.

Capitolul 11
SCLAVI

***Există adâncuri*.**
— Osamael Or, circa 1.000 TYA[27]

Parte din pelerinajul unui *Călător* însemna să înveţe cum să supravieţuiască în sălbaticie, iar acum ei vânau.

Lanoree pătrunse în pădurea de ciuperci uriaşe, respirând pe gură, astfel încât mirosul de carne al ciupercilor uriaşe să nu îi deranjeze simţurile. Paşii îi erau complet silenţioşi; putea simţi zonele cu ciuperci uscate care ar fi putut crăpa sub piciorul ei sau acele locuri unde scobiturile în pământ erau acoperite cu muşchi.

Respiraţia îi era uşoară şi lentă. Şi mintea ei era conectată cu prada lor: un mamifer mic. Îi putea simţi bătăile rapide ale inimii şi respiraţia şi, dacă se concentra cu adevărat, putea vedea prin ochii lui. Percepţia animalului era atât de diferită de a ei. Tot ce vedea el era umbrit de Forţă.

Pe vremuri o deranja că atât de multă viaţă sălbatică de pe Tython era atât de bine acordată la fluxul de Forţă. Dar ajunsese să înveţe că era o relaţie pasivă. Doar Je'daii puteau exploata Forţa şi să o folosească pentru a face lucruri măreţe.

Mişcările ei îndemnară mamiferul să meargă în jos, prin râpa adâncă, dincolo de puzderia de ciuperci roz care acoperea un perete, şi apoi văzu o ceaţă de mişcare în faţă. Auzi un fluierat în depărtare şi apoi Lanoree alergă printre tulpinile albe lăptoase. Se delectă cu mişcarea tăcută, cu briza care-i flutură părul desprins, cu faptul că transpiraţia i se usca pe frunte. Când ajunse la marginea râpei şi privi în jos, Dal ridică animalul pe care în străpunsese pe o suliţă pe care şi-o făcuse el însuşi. Ea îi zâmbi. *Facem echipă bună*, gândi ea.

---

[27] Anul 1.000 TYA – Anul 35.453 BBY

Dar apoi o înjunghie încă o dată durerea aceea familiară a vinovăţiei.

Plecaseră de şase zile din Stav Kesh şi în fiecare moment care trecea, Lanoree ştia că se minţea singură. Dal nu va accepta niciodată Forţa şi nici nu se va adapta la fluxul şi curgerea ei. El jupui tăcut creatura, apoi o curăţă şi o tranşă, făcu un foc şi începu să gătească carnea. Era metodic şi priceput în tot ceea ce făcea. Învăţase atât de multe lucruri. Lanoree îşi aminti cum îl auzise pe tatăl lor vorbind, odată, cu mama lor. *E ca un burete*, spusese tatăl. *Fiecare întrebare la care îi răspund îi inspiră alte două. Setea lui de cunoaştere este nepotolită. Va fi un mare Je'daii într-o zi*.

O întrista cât de mult putuseră greşi părinţii ei. Abilităţile lui Dal ascundeau un gol mai profund. Un gol întunecat, unde totul în jur aştepta ca Forţa să-l umple.

În cele din urmă, când el începu să împartă carnea, împreună cu o rădăcină leguminoasă moale şi dulce pe care o găsiseră mai devreme, ea puse întrebarea care o sâcâia.

— Eşti trist?

El îi întinse o farfurie. Mâncarea mirosea minunat. Expresia lui Dal nu se schimbă; ştia exact la ce se referea ea.

— Mănâncă-ţi cina, spuse el. Încă avem un drum lung de parcurs.

— Eşti trist? întrebă ea din nou. Cum ai fost la Stav Kesh... ca un copil, gelos pe cei din jur că aveau jucării mai bune.

Dal ridică o sprânceană şi apoi râse în hohote.

— Asta e ceea ce crezi? întrebă el.

— Ei bine ...

— Chiar crezi că sunt gelos pe tine? Pe mama şi tata, şi toţi ceilalţi cu care ne-am antrenat acolo? Gelos că niciunul dintre voi nu sunteţi proprii voştri stăpâni?

— Bineînţeles că suntem.

— Ba nu! Îşi aşeză farfuria jos şi se ridică în picioare, nu supărat, ci frustrat. Nu sunteţi deloc. Sunteţi *sclavi* ai Forţei. Ai putea crede că te serveşte, dar de fapt *tu* o serveşti pe ea. Nu ai niciodată gânduri proprii, pentru că Forţa este întotdeauna în mintea ta. Nu lupţi niciodată propriile tale lupte, pentru că luptă Forţa pentru tine.

— Nu este aşa, Dal, este...

— Ei bine, eu aşa văd problema, spuse Dal. Te văd când o

foloseşti şi când o faci, nu mai eşti tu însuţi. Nu mai eşti sora mea.

— Am crezut că ştiu ce este mai bine pentru tine, spuse ea.

— Dar nu ştii! Numai *eu* pot spune asta! Părinţii noştri, tu, Maeştrii care ne-au instruit, toată lumea vrea să-mi spună ce să fiu, să mă forţeze cumva. Dar sunt bărbat. Propriul meu *stăpân*!

Ochii lui se lărgiră, la fel ca şi zâmbetul lui. Şi Lanoree nu văzu acolo nici nebunie şi nici furie. Văzu bucurie.

— Ce ai de gând să faci? întrebă ea.

Dal se uită la cerul întunecat, unde stelele apăruseră deja, iar Ashla şi Bogan priveau din spatele unei ceţi de nori. O sută de lumini se mişcau pe sus, sateliţi şi nave spaţiale care se ridicau deasupra atmosferei lui Tython.

— Voi învăţa tot ce pot, spuse el, din fiecare templu pe care îl vizităm amândoi. Şi după aceea mă duc spre stele.

— Spre stele?

— O să-mi găsesc drumul spre casă.

Nu mai spuse nimic, nu dădu detalii, iar sentimentul cel mai persistent al lui Lanoree fu unul de tristeţe, deoarece casa pe care o aveau împreună cu părinţii lor nu mai era suficientă pentru Dal.

* * *

Cinci zile mai târziu, după ce călătoriră prin extremitatea estică a lui Kato Zakar – unde pădurile de ciuperci cedară locul mlaştinilor, iar mlaştinile, la rândul lor, se transformaseră în curând în dune de nisip care se rostogoleau cale de mulţi kilometri înspre mare – se apropiară de coasta de unde era vizibilă la orizont prima dintre Insulele Lunii. La o sută de kilometri şi după şapte insule, începea continentul Talss.

Deşi vorbeau şi călătoreau împreună, distanţa dintre ei se mărea în fiecare zi. Lanoree putu simţi asta şi Dal păru să o simtă şi el. Diferenţa era că lui îi plăcea.

* * *

Dal inspiră adânc. Era revigorat de energia oceanului şi de violenţa valurilor.

— E frumos! spuse el. Ai văzut vreodată ceva atât de frumos, Lanoree?

Ploua. Marea se spărgea de ţărmul nisipos, dunele masive pe care stăteau ei fiind efemere în comparaţie cu Tython. Valurile erau acoperite cu o luminescenţă care se rostogolea în lumina zorilor, nenumăratele creaturi minuscule aruncându-şi strălucirea peste ape. Ea le putea simţi puterea. Era umilitoare şi, da, frumoasă.

— Este uimitor, spuse ea.

— Îţi face ruşine Forţa, nu?

El rânji, iar briza mării suflă rafalele de ploaie, îmbibându-i părul.

Lanoree nu răspunse, deşi ar fi putut să o facă. I-ar fi putut spune că puterea pe care o simţea el era chiar Forţa, pentru că ea curgea atât prin mare cât şi prin aer, prin stânci, plante şi prin sol, prin vieţuitoarele care zburau, fugeau sau se târâiau, şi chiar prin lucrurile moarte care putrezeau sub sol şi sub valuri.

Ar fi putut să i-o spună, dar el nu ar fi ascultat. Mai rău, nu ar fi înţeles.

Aşa că închise ochii, iar ploaia şi stropii mării o îmbibară şi pe ea.

Mai târziu, în portul de coastă Ban Landing, li se oferi o traversare escortată către Talss.

— Roiurile de meduze sunt în acest an mai la sud decât oricând înainte, spuse femeia. Nu le spusese numele ei, dar avea o stea de Ranger la centură. Am fost până la Insulele Lunii şi înapoi de şapte ori şi nava pe care mă aflam a fost atacată de fiecare dată. V-aş sfătui să faceţi o traversare programată, *Călătorilor*. Navele mai mari au apărători speciale pentru a face faţă la tot ce poate dezlănţui Canalul Lunii împotriva lor şi, dacă mergeţi singuri, nu veţi avea la dispoziţie decât o barcă mică, cu vele.

— Mergem singuri, zise Dal. Nu, Lanoree? *Călătorim* pentru a învăţa şi explora, până la urmă.

Rangerul obiectă şi totuşi Lanoree văzu o urmă de respect în ochii ei. Poate că şi ea făcuse acelaşi lucru în *Marea* ei *Călătorie*, dar nu le-o spune.

Înnoptează în Ban Landing, rămânând într-o simplă casă supraetajată, aproape de marginea apei. În grinzile de lemn care susţineau acoperişul erau sculptate mii de nume, *Călători*

din anii anteriori care stătuseră aici înainte de propriile traversări periculoase până la Insulele Lunii şi apoi până la Talss. Lanoree îşi petrecu ceva timp căutând numele părinţilor lor, dar nu le găsi.

Mai târziu, Dal se aşeză pe platforma care înconjura casa. Valurile mari se spărgeau de plaje la jumătate de kilometru distanţă şi erau vizibile numai vârfurile lor învârtejite şi luminoase, amplificate de lumina stelelor, ca nişte şerpi uriaşi care se zvârcoleau în întuneric. Dar ea se uita la fratele ei. Stătea întins pe spate cu mâinile sub cap, privind în sus.

— Vrei mâncare? întrebă Lanoree.

Dal luă farfuria pe care i-o adusese şi dădu din cap în semn de mulţumire.

— Va fi periculos.

— Nu-ţi face griji, micuţa mea soră, spuse Dal, deşi ea era mai mare decât el. O să am eu grijă de tine.

* * *

Călătoria lor peste Canalul Lunii durase doar trei zile, dar Lanoree şi-o va aminti în totdeauna. Marea fusese mai liniştită la plecare, în zorii zilei următoare.

Rangerul îi întâlni în port şi le spuse cum folosise ea Forţa pentru a deruta şi combate ameninţarea creaturilor marine – mai ales a meduzelor ucigaşe – în traversările ei anterioare. Apoi le ură drum bun.

Ei navigară de la o insulă la alta, oprindu-se doar pentru a umple bidoanele cu apă înainte să meargă mai departe. Dormiră puţin pe uscat, dar petrecură tot restul timpului navigând. Pe la jumătatea călătoriei izbucni o furtună. Un roi de meduze lovi barca şi începură să urce pe carenă, târându-se, tentaculele lor toxice biciuind aerul şi căutând carnea. Lanoree folosi Forţa pentru a le lovi înapoi în mare. Dal îşi folosi blasterul pentru a le spulbera în grupuri, înainte să ajungă în barcă. Roiul trecu de ei. Dar nu scăpaseră de pericol. Un şarpe de mare apăru de nicăieri şi aproape că răsturnă barca, capul lui fiind la fel de mare ca trunchiul unei persoane, cu dinţii picurând venin. Lanoree dezorientă fiara atingându-i mintea, iar Dal îl străpunse de mai multe ori cu un cârlig din barcă. Bestia alunecă din barcă şi plecă mai departe, iar Lanoree o simţi scufundându-se adânc, în

căutarea unei găuri întunecate în care să se ascundă şi să-şi vindece rănile.

Luptară împreună. Înfruntând pericolele lui Tython, trecând prin furtuni. Dar când ajunseră în cele din urmă la Talss, ancorând într-un mic port maritim, Dal plecă de pe barcă fără să mai vorbească. Pentru el nu era timp de pierdut, nu avea rost să se oprească să se odihnească. De parcă Anil Kesh avea ceva pentru el şi era nerăbdător să ajungă acolo.

Furtunile se dezlănţuiră deasupra lui Talss. Ploaia abundentă îi lovea ca o grindină de pietre mici, fulgerele luminau totul, iar Lanoree simţi vârtejurile în Forţă. Furtuna de Forţă o făcea să se simtă bolnavă şi instabilă, iar Dal o apucă de braţ şi o duse mai departe. Acum exista un scop nou pentru el şi Lanoree îşi dori să afle ce anume îl îmboldea. Templul Ştiinţei încă era la două zile de călătorie spre interior.

* * *

— El o numeşte Reţeaua, spuse Tre. Este o colecţie de contacte anonime, informatori şi spioni, nu numai în Staţia Greenwood, ci în aproape fiecare oraş cu cupolă de pe Nox. Uneori chiar şi dincolo de Nox. Atât de anonimă încât orice cedare în reţea îi protejează pe toţi ceilalţi. Orice perturbare a legăturilor îi eliberează pe toţi ceilalţi. Este genială, într-adevăr. Părea aproape respectuos. Maxhagan a avut nevoie de ani pentru a o înfiinţa, şi nu va risca decât dacă facem să merite.

— Şi l-ai cunoscut pe Maxhagan? I-ai folosit Reţeaua?

— Nici una, nici alta. Dar el şi cu mine am făcut afaceri.

— Dar ce ai...?

— Acum trebuie să ştii doar despre el, zise Tre sever. Vorbesc serios, Lanoree. Îmi placi. Am umbre în trecutul meu şi sunt sigur că Dam-Powl ţi-a spus asta. Dar Maxhagan nu e cineva cu care să te joci. Este cu adevărat dur. Un maniac. Un monstru.

Trecură un canal împuţit şi poluat pe un pod şubred şi acum erau în Districtul Şase. La capătul său îndepărtat se ridica turnul din piatră şi metal care acţiona ca suport central al Staţiei Greenwood, fiecare coloană vertebrală gigantică a imensei cupole curbându-se în jos din vârful turnului. La nivelul solului era atât de larg încât ţi-ar fi trebuit o jumătate de dimineaţă să

te plimbi în jurul lui, iar vârful îi era ascuns în ceaţa de fum şi aburi. Navele zumzăiau către şi dinspre turn, indiferent că erau dirijabile sau cu motor. Se vedea chiar şi ceva verde, acolo sus, observă Lanoree. Balcoane pline cu grădini şi peste tot Districtul şase, petalele şi frunzele erau zdrobite pe trotuare de nenumăratele picioare. De parcă cei din turn îi tachinau pe ceilalţi din dom cu ceea ce aveau.

Districtul Şase în sine era un amestec de clădiri mari de fabrici, depozite şi parcuri în aer liber pentru produsele mai mari – Lanoree văzuse o zonă întinsă pe jumătate plină cu rânduri de vehicule de asalt de diferite forme şi dimensiuni – şi o reţea de pieţe în jurul cărora se aflau locuinţele şi turnurile administraţiei. Pieţele erau pline de persoane care mergeau la şi de la serviciu, iar cea mai mare găzduia un magazin uriaş în care îşi cheltuiau muncitorii banii. Se apropiară pe piaţa aceea, cu o imensă fabrică eructând şi duduind în stânga lor, şi o clădire cu cinci etaje, înnegrită de funingine, în dreapta lor. Lanoree se întrebă cum reuşea lumea să trăiască şi să lucreze într-un astfel de loc. Dar ştia că mulţi nu aveau de ales. Lumea se năştea şi murea pe Nox, viaţa lor fiind planificată de la început până la sfârşit. Cei mai mulţi câştigau doar cât să supravieţuiască într-unul dintre domuri, permiţându-şi câteva excese, din când în când. Dar părăsirea planetei costa mai mult decât putea economisi majoritatea într-o viaţă întreagă. Fără îndoială, corporaţiilor le plăcea asta.

Lanoree ridică ochii spre cupola înaltă, abia vizibilă deasupra lor, şi la fabrica zgomotoasă şi împuţită din stânga lor. Dal ar fi putut fi oriunde. Simţi o undă de urgenţă, nu numai pentru a-l găsi, ci şi pentru a-l vedea din nou.

— Am mai avut de-a face cu monştri, spuse Lanoree.

— Da, şi pariez că ai luptat cu ei. Dar Maxhagan e un monstru cu creier. Acum patru ani a fost înşelat de o familie din Casa Volke de pe Shikaakwa. Cumpăraseră nişte informaţii care i-au ajutat să stabilească o bază de producţie în Oraşul de Cristal, o cupolă aflată la opt sute de kilometri sud de aici. Apoi au refuzat să plătească. I-au ucis pe trei dintre mesagerii lui şi s-au retras cu toţii pe Shikaakwa cu afacerea intactă.

Se opriră pentru că se apropia un tren, dându-se într-o parte şi lăsând transportorul masiv să huruie de-a lungul şinelor sale din mijlocul drumului.

— Deci, asta e o poveste despre răzbunare şi ce pedeapsă teribilă a adus asupra lor, spuse Lanoree.

Ştia la ce să se aştepte. Vizita ei anterioară pe Nox fusese scurtă, dar mai cunoscuse fiinţe de genul lui Maxhagan. Le întâlnise prin tot sistemul.

— Într-un fel, spuse Tre. I-a luat ceva timp. Dar a conspirat pentru a iniţia o discordie în Oraşul de Cristal, iar asta a dus la o luptă care a lăsat în urmă trei mii de morţi. A distrus întreaga reţea a familiei Volke de pe Nox şi nu a existat niciun element de legătură cu Maxhagan. El nu era interesat de ego-ul său sau să afle lumea că el era cel care provocase totul. Nu voia faimă. Voia doar să se răzbune.

— Cu toate astea, a devenit faimă.

Tre ridică din umeri.

— Lucrurile astea devin cunoscute.

— Are o minte ascuţită, atunci.

— Ascuţită şi brutală. Cei trei mii de morţi au inclus mulţi copii. Mă îndoiesc de faptul că a avut probleme cu somnul în noaptea aceea.

— Deci îşi câştigă toţi banii din informaţii?

— E cea mai bună modalitate de a câştiga bani. Tre făcu un gest în jurul lor, spre clădiri, spre aerul înceţoşat în ciuda unităţilor plutitoare de tratare a aerului care se mişcau prin spaţiului aerian masiv al domului. Toate astea sunt efemere, condiţionate de atmosferă. Sau pot fi distruse, aşa cum am văzut la intrare. Informaţiile sunt eterne şi acolo îşi plasează credinţa Maxhagan.

— La fel este şi Forţa, spuse Lanoree. Îmi voi pune credinţa în ea.

— Credinţa mea este aici, spuse Tre, atingând blasterul de la centură.

— Apa importată, spuse Lanoree. Pare ironic că se ocupă cu ceva care reprezintă puritatea.

— E o acoperire bună, spuse Tre. Şi nu ştiu cum e cu tine, dar mie mi-ar prinde bine o băutură.

Au mers mai departe şi în curând apăru imensa piaţă centrală a Districtului Şase, într-o vale puţin adâncă. Era o mare de mişcare şi pentru un moment, când se uită în jos, Lanoree se simţi îngrozitor. Mulţimea roia şi se învârtea, tarabele de piaţă şi structurile mai impresionante străduindu-se să le ia banii,

mirosurile de mâncare gătită amestecându-se cu duhoarea domului industrial şi făcând să i se întoarcă stomacul. Undeva, acolo jos, se afla şeful reţelei şi, poate, calea ei spre Dal.

Lanoree porni pe o pantă uşoară şi intră în înghesuială.

* * *

Până la urmă, Maxhagan fu uşor de găsit. Poate că el crezuse că dacă se camufla, asta l-ar fi făcut să pară mai dubios. Sau poate că era pur şi simplu prea încrezător ca să se mai ascundă. Era cu siguranţă unul dintre cei mai discreţi bărbaţi pe care îi văzuse Lanoree vreodată.

— Ei bine, sunt destul de sigur că el este, spuse Tre, încruntându-se.

Stăteau într-un stand alimentar, cu movile de rădăcini leguminoase şi rafturi de carnea de jur împrejur. De partea cealaltă a pasajului larg era o tarabă de apă. Doar atât vindea – apă, în containere de dimensiuni diferite. Semnul de deasupra standului indica CEA MAI BUNĂ APĂ, IMPORTATĂ DIN KALIMAHR, CERTIFICATUL DE AUTENTICITATE ESTE DISPONIBIL PENTRU CEI CARE DORESC. Bărbatul în picioare din spatele tarabei, care vorbea cu o familie de muncitori umani, era scund şi gras, pielea lui întunecată având riduri de expresie şi cele câteva rămăşiţe de păr alb de pe scalp îi dădeau un aspect comic. Ochii îi erau plini de umor şi cu doar câteva cuvinte, făcu familia să râdă alături de el.

— El este, spuse Lanoree. Are patru gărzi în jur. Noghriul de la groapa cu şopârle de luptă de pe drum, la trei tarabe distanţă, femeia aceea tatuată care citeşte soarta, pe lângă care am trecut, la o sută de paşi în spate şi sus, în clădirile din jurul pieţei are un lunetist cu o puşcă blaster şi un altul cu rachete. Toţi stau de gardă.

— Je'daii, spuse Tre, dar nu-şi putu ascunde admiraţia.

— E mai bine nu folosim cuvântul ăsta aici. Deci, hai să cumpărăm nişte apă.

Au aşteptat în spatele familiei şi, după ce aceasta a plecat, Lanoree îi zâmbi lui Maxhagan şi se apropie de tarabă. Se menţinu atentă, întinzându-şi simţurile Forţei spre paznicii ascunşi pe care îi recunoscuse deja. Ultimul lucru pe care voia să-l facă era să-l lase pe Maxhagan să o înşele cu aspectul său.

— Ahh, spuse Maxhagan când îl văzu pe Tre. Ce te aduce aici, Tre Sana?

Tre nu îşi putu ascunde surpriza că fusese recunoscut. Poate că nu făcuseră afaceri faţă în faţă, dar se părea că Maxhagan ştia întotdeauna cu cine făcea afaceri.

— Este ghidul meu, spuse Lanoree. Şi am vrea să cumpărăm ceva ce vindeţi.

Maxhagan se uită de la unul la altul şi zâmbetul nu-i dispăru niciodată, nici măcar din ochi. Se frecă la colţul gurii, iar Lanoree se încordă, mâna apropiindu-se puţin mai mult de sabia ascunsă sub robă. Îl sondă cu blândeţe, dar înainte să-i atingă măcar mintea, se trase înapoi. Gândurile lui erau groapă atât de plină de mizerie, încât aproape că îi putu gusta putreziciunea.

— Je'daii, şopti Maxhagan.

— Şi? întrebă Lanoree.

Tre stătea îngheţat lângă ea. Maxhagan o privi, zâmbind încă. Turnă trei căni de apă dintr-un recipient de plastoid, fără ca măcar să se uite, apoi ridică una spre buze şi sorbi.

— Nu vezi prea mulţi Je'daii pe aici.

O simţise instantaneu. Fiind pregătită de data asta, Lanoree se întinse pentru a-l citi, dar el se închisese pentru ea. Zidul pe care îl ridicase era solid şi dur şi dădea senzaţia că fusese îmbunătăţit. Avea tehnologie implantată undeva în craniul său – sub unul dintre smocurile acelea de păr, fără îndoială – şi era marfă de primă clasă, de calitate militară. Avea mult mai multă protecţie decât bodyguarzii aceia simpli.

— Fac tot posibilul să nu fiu văzută, spuse ea.

— Nu am nimic împotriva Je'daiilor, spuse el.

Îşi puse cana jos şi întinse câte una spre ei. Lanoree o luă pe a ei şi îi făcu semn lui Tre să facă la fel.

— Dar să nu..., îşi flutură mâinile deasupra capului. Ştii tu, să te joci cu mintea mea sau mai ştiu eu ce altă porcărie din asta.

— Ar putea fi greu, spuse Lanoree.

Maxhagan râse în hohote şi fu atât de molipsitor încât se trezi că zâmbea şi ea.

— Ei bine, protecţia este întotdeauna recomandată, mai ales într-o groapă ca asta. Nu, Tre? Acesta mârâi şi oftă. Aşa deci. E timpul pentru pauza mea de prânz. Veniţi cu mine şi vom vorbi.

I-a dus sub piaţă, coborând una dintre multele scări. Acolo jos erau utilajele care alimentau iluminarea şi procesul de filtrare a aerului şi, de asemenea, erau locuri în care se făceau afacerile mai puţin acceptabile. Bordeluri, baruri cu droguri, ringuri pentru lupte, Lanoree le simţi şi le văzu pe toate, construite în ruinele care erau mărturia trecutului Staţiei Greenwood. Uneori, era mai uşor să construieşti ceva nou peste ceva vechi, dar Maxhagan nu avea niciun interes în astfel de demersuri subterane. Trecând prin trei uşi, de-a lungul mai multor coridoare, şi apoi pe nişte scări secrete, ascunse în spatele unui panou de perete încuiat, ajunseră în cele din urmă într-o cameră care i-ar fi putut impresiona pe oficialii Corporaţiei, care erau găzduiţi în turnul lor înalt.

— Frumos, spuse Lanoree în timp ce el îi poftea înăuntru.

Erau singuri, dar nu avea nicio îndoială că Maxhagan era bine protejat şi aici. Simţea greutatea droizilor de luptă încastraţi în ziduri şi bănui că tehnologia implantată în el putea, probabil, să controleze tot ce se afla în acea cameră.

Dacă făceau o mişcare greşită, izbucnea haosul.

— Mă bucur de un anume confort, zise el. Oh, şi nu te gândi că e un exemplu de încredere faptul că v-am adus aici. Am zeci de astfel de camere prin toată cupola. Nu am mai venit în asta de mult timp, după cum se poate observa din – luă câteva sticle de pe o masă şi le aruncă într-un colţ – selecţia proastă de băuturi. Scuze.

— Nu suntem aici ca să bem, spuse Tre.

— Ai venit pentru a cumpăra mai mulţi mercenari, Tre?

Ochii lui Maxhagan sclipiră în timp ce Tre se răsucea inconfortabil. Dar Lanoree nu se lăsă momită.

— Caut pe cineva şi Tre spune că ne puteţi ajuta, spuse ea. S-ar putea să fi sosit deja sau s-ar putea ca nava să fie pe drum. S-ar putea să mai aibă pe cineva cu el. Se numesc *Stargazer*.

— Îi cauţi în calitatea ta de Je'daii?

— Este fratele meu, spuse Lanoree.

Nu era un răspuns, dar păru să-l satisfacă pe Maxhagan.

— Te va costa. Dar sunt un afacerist corect, aşa că te las să-mi faci o ofertă.

— O jumătate de milion de credite, spuse Tre.

Lanoree îşi reţinu surpriza şi fu încântată să vadă ochii lui

Maxhagan mărindu-se.

— E o ofertă generoasă, spuse el.

Tre zâmbi.

— Sunt un afacerist corect.

Maxhagan se plimbă prin camera sa opulentă, alergând cu degetele de-a lungul suprafeţelor şi prin praful acumulat.

— Se numeşte Dalien Brock, spuse Lanoree. Trebuie să ştiu unde este. Şi nu trebuie să ştie că sunt aici.

— O să-l omori? întrebă Maxhagan.

— Nu este treaba ta.

— E adevărat. Dar de fiecare dată când îmi folosesc reţeaua, o pun în pericol. Şi cum sunt în afaceri pentru plăcere, există întotdeauna un preţ suplimentar, în afară de bani. Chiar dacă oferta ta este generoasă, Tre.

Lanoree nu răspunse.

— În plus, continuă Maxhagan, ai idee cât multe afaceri ar avea de suferit dacă ar şti cineva că ajut un Je'daii?

— Nu vom spune nimănui, spuse Lanoree.

— Oh, ştiu asta.

Vorbi cu o asemenea siguranţă, atât de încrezător, încât Lanoree simţi un fior pe şira spinării. Doar o singură altă persoană o făcuse vreodată să se simtă aşa – Daegen Lok, pe care îl văzuse în timpul scurtului ei sejur pe Bogan. Niciunul dintre ceilalţi cu care era nu îl văzuse şi Maestrul care îi supraveghea le spuse că era imposibil, deoarece prizonierii erau separaţi prin câmpuri de forţă. Dar, deşi fusese doar puţin mai mult decât o umbră pe un deal îndepărtat, îi simţise ochii asupra ei şi greutatea privirii sale. Era dură. Întunecată.

— Deci, continuă Maxhagan, răspunsul la întrebarea mea face parte, de asemenea, din pret. Îţi vei ucide fratele?

Lanoree analiză întrebarea. Era una cu care se confruntase şi se zbătuse deja şi îi provocase mai multă suferinţă decât găsirea îmbrăcăminţii sfâşiate a lui Dal, cu nouă ani în urmă. Dar răspunsul era deja ferm în mintea ei.

— Doar dacă este absolut necesar.

Maxhagan dădu din cap. Ochii îi ardeau.

— Standul meu, la amurg, spuse el. Până atunci voi şti dacă este aici. Scoase un dispozitiv electronic de la brâu şi îl întinse spre Tre. Aş dori obligaţiuni care să nu poată fi urmărite, dacă vrei. Şi transferul ar trebui să fie suma întreagă.

— Jumătate acum, jumătate..., începu Tre.

— Suma întreagă e în regulă, zise Lanoree. Văd că eşti o persoană onorabilă.

Maxhagan se încruntă o clipă, încercând să-şi dea seama ce joc făcea Lanoree. Apoi râse din nou cu voce tare, cu capul dat spre înapoi, şi cu mâinile pe şale.

De data asta, ea nu simţi nicio dorinţă să râdă cu el.

* * *

— Am nevoie de un duş, spuse ea. Vreau să-mi schimb pielea. Cumpără haine noi. Individul ăla este ca o boală.

— Te-am avertizat.

— Şi de unde faci tu rost de atâţia bani?

— Nu vrei să ştii.

Ba da, gândi Lanoree în timp ce ieşeau cât de repede puteau din Districtul Şase. *Vreau să ştiu*. Se asigură că nu erau urmăriţi. Maxhagan îi va supraveghea cumva. Ştia că odată cu ajutorul lui, cumpăraseră şi atenţia sa. Iar dacă îi urmărea de cineva, asta ar fi fost o ameninţare prea mare pentru a o ignora. Şi chiar voia să ştie despre Tre şi de unde lua banii, iar amurgul era destul de departe.

— Ştiu un loc unde putem merge, începu Tre.

— Nu. Ne vom plimba. Nu-mi place că el ştie că sunt aici. Ne va urmări cumva, dar mă voi simţi mai confortabil în mişcare. În plus... trebuie să cunosc mai multe despre locul ăsta.

— De ce? întrebă Tre.

— Va fi util în caz de luptă. Îi împunse pe Tre în umăr. Haide. Să cumpărăm câteva rezerve de băut şi să bem în timp ce mergem. Ne vom contopi în peisaj. Şi îmi poţi spune câte ceva despre tine.

Au cumpărat băuturile şi au mers pe jos, şi tot timpul cât Tre vorbi, Lanoree fu atentă la împrejurimi. Învăţa dispunerea terenului. Se localiza pe sine în raport cu restul cupolei şi cu sectorul deteriorat, şi căuta posibilele căi de ieşire în exterior, dacă ar fi fost nevoie. Încerca din greu să se creadă că nu fusese păcălită, ca o copilă, de Maxhagan.

— Mi-am făcut un nume prin violenţă şi banii, în secret.

Tăcerea lui Lanoree îl încurajă pe Tre să vorbească, iar ea

nu era pe cale să-l întrerupă cu întrebări.

— Al treilea lekku m-a făcut să fiu deosebit, chiar şi în rândul comunităţii de Twi'leki de pe Kalimahr. A făcut să fiu ridiculizat. Nu ai crede asta, nu? Că într-o societate plină de atâtea forme, specii şi crezuri, ceva în *plus* m-ar putea face deosebit? Pufni. Am suferit în copilărie şi asta m-a determinat să merg pe calea pe care am ales-o, prin toţi anii mei de tânăr adult.

Tăcu şi trecură împreună printr-o piaţă unde nişte creaturi mici, cu aspect bolnăvicios, erau ţinute în standuri cu garduri metalice. Animalele erau complet tăcute şi oamenii şi celelalte specii erau cei care făceau zgomot, când animalele erau ridicate pe un aparat, atârnate de picioarele din spate şi apoi măcelărite. Carnea şi banii treceau din mână în mână. Turma privea, cu ochii plini de înţelegere.

— Ce cale? întrebă ea.

— Calea violenţei. Am ucis pentru prima dată când aveam şaptesprezece ani. Într-o luptă de stradă din faţa unei taverne, pe una dintre cele mai puţin salubre insule ale lui Kalimahr. Nimănui nu i-a păsat că era mort şi, după o zi, nu mi-a mai păsat nici mie. M-a ajutat. Batjocura lui, violenţa împotriva mea, au fost spalate. Se uită în jos la palmele sale în timp ce mergea. De sângele de pe mâinile mele.

— Uciderea nu ar trebui să fie niciodată ceva uşor.

— Dar a fost. Şi am devenit foarte bun la asta. Îmi apăram onoarea. Am descoperit că sunt un luptător. Şi alţii au observat curând. Am trecut la crime. A existat întotdeauna o parte din mine care rezista, dar recompensele m-au ajutat cu uşurinţă să lupt cu acea parte. Am alungat îndoiala şi am îmbrăţişat lumea nouă care mi se deschidea înainte. Bogăţie, putere, statut. Am devenit temut şi venerat în egală măsură. Aveam un nume. I-am adunat pe alţii în jurul meu şi mi-am format propria organizaţie criminală, de sus până jos. Nu am intenţionat cu adevărat să creez o bandă. Dar s-a întâmplat şi am savurat fiecare moment.

Părăsiră piaţa cu turma condamnată şi merseră printr-o reţea de alei înguste, printre clădiri joase. Sunetele vieţii se auzeau prin ferestrele deschise – sugari care ţipau, părinţi care se certau, canale de divertisment, muzică. Lanoree se simţea separată de toate astea şi greutatea misiunii o apăsă şi mai mult. Inima îi bătea mai tare când se gândea la urgenţa ei. Ar fi

trebuit să-l găsească pe Dal până acum.

— Nu arăţi ca un lord al crimei, spuse Lanoree. Nu acum.

— Acum nu sunt. Aşa cum am spus, mi-am făcut un nume prin violenţă. Odată ce mi l-am făcut şi mi-am mutat operaţiunile în Shikaakwa, am devenit... unul dintre cei mulţi. Eram pierdut. Pe Kalimahr avusesem un imperiu, pe Shikaakwa eram doar un parvenit. Adevăraţii lorzi ai crimei de acolo ne priveau de sus, îi alegeau pe cei despre care credeau că îi pot ajuta, uneori îi măcelăreau pe cei care priveau dincolo de staţia lor. Şi asta era ceva ce nu puteam să nu fac. Mă extinsesem prea repede, ajunsesem prea departe şi prea repede. Am fost remarcat.

— Şi? întrebă Lanoree.

Lekkuurile îi trădară nervozitatea şi cât de inconfortabile erau amintirile sale.

— Şi mi-au dat o şansă. I-au ucis pe mulţi dintre locotenenţii mei, dar au văzut ceva în mine despre care credeau că ar putea să le fie de folos. Erau...

Clătină din cap de parcă ar fi fost dificil de explicat.

— La fel ca Maxhagan, spuse Lanoree.

— Doar cei mai mici dintre ei erau ca el, spuse Tre. Cei mai răi erau... monştri. Dincolo de orice aş fi putut dori vreodată să fiu. Îmi provocau repulsie. Dar mi-au dat şansa de a trăi şi am acceptat.

— Ce şansă?

— Să câştig bani păstrând secrete. Am fost din nou pe cont propriu şi singur. Două dintre cele Nouă Case m-au angajat să le fiu mesager. Mi-au dat secrete care nu puteau fi încredinţate prin cuvinte scrise sau prin tehnologie, nici nu puteau fi transmise sau purtate de către droizi de încredere. Am purtat astfel de secrete pentru ei şi, dacă aş fi scăpat vreodată unul, aş fi murit. Încă aş mai putea muri. Ţi-aş putea spune nişte lucruri, Lanoree...

— Dar nu o vei face.

— Nu. Şi nici măcar cei mai puternici Je'daii nu le-ar mai putea scoate din mintea mea după ceea ce mi-a făcut Dam-Powl.

— Te-a protejat, spuse Lanoree, înţelegând în cele din urmă.

Făcându-l pe Tre Sana impenetrabil chiar şi pentru

sondările mentale Je'daii îi dăduse mintea perfectă în care să păstreze toate acele secrete ale trecutului care ar fi putut duce la moartea lui.

— Este doar o mică parte din ceea ce mi-a promis, spuse Tre cu vocea înceată. Pentru că îmi doresc viaţa înapoi. Gangsterii nu m-au mai căutat de aproape un an întreg, dar o vor face în curând. Nu mai vreau. Vreau tot ce mi-a promis Dam-Powl – o identitate nouă, o faţă nouă, o casă nouă. Şi să uit tot ceea ce am făcut. Râse încet, atingându-şi cel de-al treilea lekku. Intervenţie chirurgicală. Vreau să mă pierd în mulţime, în loc să ies în evidenţă. Vreau să fiu... normal.

Nu vei fi niciodată normal, gândi ea. *Nu după tot ce ai văzut şi făcut*.

Şi Lanoree trebuia să ştie asta. Dar nu spuse nimic pentru a-i sfărâma visele. Cât timp încă visa, putea să o ajute. Îi era milă de el, dar recunoştea şi că dorinţa de a părăsi o astfel de viaţă nu-l absolvea de vina adunată. El îi spusese doar o mică parte din ceea ce făcuse. Pielea lui roşie era pătată de sânge, deşi nu va şti niciodată despre câte victime era vorba.

— După misiunea asta, Dam-Powl mă va elibera, spuse el.

Părea atât de încrezător. Atât de sigur.

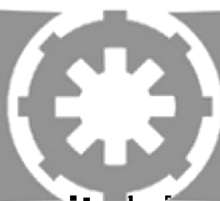
— Este o Maestră de cuvânt, spuse Lanoree. Şi tot ea mi-a dat o mare parte din ceea ce sunt eu acum.

Tre ridică o sprânceană şi lekkuurile sale se atinseră întrebătoare.

Dar Lanoree nu mai spuse nimic. Poate că el îşi deschisese inima, dar povestea ei nu era una pe care să o împărtăşească cu cineva ca Tre Sana.

Lanoree dădu din cap spre partea vestică a domului, unde o lumină galbenă, filtrată, cădea slab peste oraş.

— Amurgul este aproape. E timpul să-l vedem pe Maxhagan.

Capitolul 12
PRĂPASTIA

***Ashla. Bogan. Sunt doar nişte luni. Destinul meu se află în altă parte... şi are o atracţie de necrezut*.**

— Dalien Brock, *Jurnale*, 10.661 TYA[28]

Lanoree se trezi dintr-un vis despre casă, în care privea la stele, iar Dal stătea lângă ea. Era scăldat în lumina focului, dar cea mai mare parte a feţei îi era umbrită. Totuşi, îl putea citi din poziţia şi liniştea lui – se uita la ea cu o răceală terifiantă.

— Ce? Este ceva…?

Dar ştie că nu există nicio ameninţare din afară. Erau la o zi distanţă de Anil Kesh şi făcuseră tabără dedesubtul unui boschet cu fructe de pădure. Mâncaseră mai multe fructe fiecare, iar stomacul lui Lanoree era cald şi confortabil de plin, gustul fructelor plăcându-i foarte mult. Erau animale sălbatice pe dealurile acelea care i-ar fi putut ameninţa – păianjeni acizi şi erau zvonuri despre o familie de tygah în flăcări care traversau Insulele Lunii – dar ar fi simţit dacă vreunul dintre ei s-ar fi apropiat. Ar fi ştiut.

— Sunt în prăpastie, spuse Dal.

Vocea îi era mai joasă decât înainte, mai profundă, de parcă răsuna de undeva din adâncuri.

— Ce vrei să spui?

Ea pare o fetiţă speriată. Chiar *este* speriată.

Dal se mişcă, întorcându-se spre foc, astfel încât lumina să-i dezvăluie faţa. El încă este fratele ei, dar arată mai bătrân decât înainte. Mai înţelept. De parcă ar vedea un Dal care îşi încheiase deja *Marea Călătorie*.

— Am *adâncuri* care aşteaptă să fie umplute. Locuri pe care nu le poţi vedea niciodată şi te poţi apropia de ele, pentru

---

[28] Anul 10.661 TYA – Anul 25.792 BBY

că eşti Je'daii, iar adâncurile mele sunt doar ale mele. Eu nu sunt dirijat de altceva.

— Forţa nu mă conduce, Dal.

El pufni. Ea deveni şi mai speriată. Se culcase ştiind încă cine era fratele ei, dar acum...?

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— Eu sunt *Prăpastia*. Am adâncuri de explorat şi de umplut.

— Adâncurile implică mister şi plinătate. Dar în tine simt doar vid.

— Forţa ta îţi spune asta, zise el, aproape scuipând cuvintele, şi tu o crezi.

— Nu. Ştiu asta din cauza dragostei mele pentru tine, ca frate.

Pentru cea mai scurtă fracţiune de secundă, o privire de regret păru să-i traverseze faţa. Dar poate că fusese doar o umbră aruncată de foc.

— *Marea* mea *Călătorie* se va încheia în curând, spuse el. După ce voi lua tot ce pot de pe Tython, tot ce-mi poate fi de folos, voi pleca. Nu-mi sta în cale.

La amurg, a doua zi, se apropiaseră de Anil Kesh. Lanoree auzise multe poveşti despre acest loc, dar nimic nu o putu pregăti pentru realitate. Templul în sine era o structură incredibilă, graţioasă şi clocotitoare, uriaşă şi totuşi insectilă în forma şi proporţiile sale, o minune inginerească care depăşea orice alta de pe Tython.

Nava Tho Yor plutea deasupra, uneori aproape, alteori mai departe.

Se credea că deplasa odată cu Forţa.

* * *

Sub templu, se afla *Prăpastia*. Fiind unul dintre cele mai uimitoare locuri de pe Tython, şi, de asemenea, unul dintre cele mai enigmatice şi periculoase, *Prăpastia* era o groapă aparent fără fund în interiorul căreia bântuiau Furtunile Forţei şi rezida misterul. Niciun Je'daii nu ajunsese suficient de adânc pentru a-i găsi fundul... sau dacă o făcuseră, nu s-au mai întors niciodată. Cu cât erai mai puternic în Forţă, cu atât mai dăunătoare era

influenţa prăpastiei – dezorientare, durere şi, în cele din urmă, moarte. Mulţi încercaseră. Unii au murit, iar alţii au mers atât de adânc încât s-au întors nebuni, amăgiţi. Sinuciderea era frecventă în rândul celor care ignorau toate avertismentele şi propria lor judecată, încercând.

Unul dintre obiectivele principale ale lui Anil Kesh era de a explora adâncurile *Prăpastiei*, pentru că era vorba despre cele mai mari mistere ale lui Tython – şi ale Forţei. Lanoree văzuse holoimagini ale Maestrului Quan-Jang al Templului, discutând despre *Prăpastie* şi chiar îi putuse simţi uimirea şi fascinaţia.

Je'daii, spusese el, vor găsi fundul într-o zi. Ceea ce ar putea exista acolo este lucrul care îi posedă şi îi face să continue să încerce.

Eu sunt Prăpastia, spusese Dal. Stând acum aproape de Anil Kesh, Lanoree se aşteptă ca el să se uite la rana aceea ciudată din pământ, dar el părea neatins de ea şi nepăsător. Spre deosebire de el, ea putea simţi atracţia *Prăpastiei* şi a puterii sale incredibile, primitive. Forţa era ca o furtună în interiorul ei. I se făcu rău.

Ştia că gestionarea acestei *boli* va fi una dintre primele ei lecţii învăţate la Anil Kesh. Nu aceasta era destinaţia finală a *Marii* lor *Călătorii*. Dar Lanoree nu se poate abţine să nu simtă un sentiment de finalitate care atârna peste ei doi.

* * *

Staţia Greenwood era un oraş care nu dormea niciodată. Soarele apusese şi cupola era acum iluminată de sute de lumini uriaşe suspendate sub nervurile masive de sprijin. Erau un înlocuitor slab al soarelui, dar Lanoree presupuse că, pentru ei, asta însemna noapte. Turele se schimbau, aerul era plin de mirosuri industriale şi de gătit şi de canalizare, iar ea şi Tre se apropiau din nou de taraba cu apă importată a lui Maxhagan. Ea îl văzu de la distanţă, închizând obloanele sparte peste mese şi instruind mai multe ajutoare cu privire la locul de depozitare al acelor recipiente pe care încă nu le vânduse. El le făcu semn cu mâna câtorva clienţi întârziaţi cu un zâmbet de scuză, apoi o văzu pe Lanoree. Zâmbetul îi rămăsese pe chip, dar nu mai era moale.

Lanoree nu îşi întrerupse pasul, dar simţi alinare în

curgerea Forţei prin ea. Muşchii i se încordară, sabia îi cânta de putere şi simţurile ei – întotdeauna alerte – se armonizară cu pericolul. Maxhagan era în centrul atenţiei ei, dar dacă ar fi vrut să-i facă rău, atunci el chiar ar dori acea atenţie. Orice atac va veni de la cei din jur.

— Tre Sana! spuse Maxhagan. Lanoree! E atât de bine să vă văd pe amândoi din nou!

Tre aruncă o privire nervoasă în jur, pentru a vedea dacă îi mai auzise cineva numele, iar Lanoree nu se putu abţine să nu zâmbească. Se întrebă câţi duşmani îşi făcuse Twi'lekul de-a lungul anilor.

— Sunt surprins că închizi magazinul, spuse Lanoree.

— Doar pentru puţin timp. Lumea merge acum la serviciu, hotărâtă în drumul ei. Sau alţii se duc acasă sau la taverne, acolo unde nu apa este principala lor preocupare. De asemenea... consider că nici informaţiile nu mai sunt la cel mai bun nivel în acest moment al zilei.

— Probabil că trebuie să umpli şi să resigilezi sticlele, nu? întrebă Tre.

Maxhagan păru cu adevărat rănit.

— Te îndoieşti de produsul meu?

Tre nu răspunse.

— Alţi negustori de apă vin şi pleacă. Ei umplu sticlele la izvoarele otrăvite din peşterile de sub Staţia Greenwood, aruncă înăuntru câteva tablete purificatoare, le sigilează, apoi le vând ca apă pură. Niciunii dintre ei nu rezistă mult. De aceea încă sunt aici, vânzând puritate chiar şi după patru ani. De aceea se întorc mereu la mine.

— Toată lumea îşi cumpără apa de la tine? întrebă Lanoree.

— Toată lumea care contează, spuse Maxhagan. Faţa îi căzu brusc. Dar am vorbit suficient despre apă. Urmaţi-mă.

Se întoarse şi îşi croi drum printre perdelele din spatele standului său, iar Lanoree şi Tre fură nevoiţi să sară peste mese pentru a-l urma. Îi conduse prin piaţa aglomerată spre o uşă într-un colţ. La început, ea crezu că îi duce din nou într-una dintre camere lui opulente, dar apoi auzi sunete de veselie şi simţi miros de băutură vărsată şi de mâncare condimentată. Când Maxhagan intră în tavernă, doar câţiva ochi curioşi se întoarseră spre el. Majoritatea zăboviră mai mult pe Lanoree

decât pe vânzătorul de apă şi ea îşi păstră ridicată gluga robei. Nu putea niciodată să scape de sentimentul că moştenirea ei Je'daii era uşor de văzut.

— În colţ, la masa rotundă, spuse Maxhagan. Voi aduce băuturi.

— Nu ne este sete, spuse Lanoree.

— Dar mie îmi este.

Se îndreptă spre bar şi Lanoree scană taverna. Era plină de muncitori, care dezvăluiau sau nu locul în care munceau. Tot felul de fiinţe, specii, crezuri. Niciuna nu părea înarmată. Îi aruncă o privire lui Tre, mulţumită că el îşi ascunsese bine blasterul. Până când ea examinase cabina din colţ pentru a se asigura că era în siguranţă, Maxhagan veni din nou lângă ei. Trebuie să fi avut gărzile de corp cu el, iar Lanoree era uşor deranjată de faptul că nu le putea distinge în mulţime.

— L-ai găsit? întrebă ea.

— Pe fratele tău? Da.

Luă o sorbitură uriaşă dintr-un pahar opac.

— Unde este? Încă pe Nox?

— Nu, spuse Maxhagan.

Sufletul lui Lanoree se prăbuşi, dar îşi ţinu ochii asupra lui Maxhagan. El râdea în sinea lui. Se juca cu ea.

— Nu e *pe* Nox. El undeva... deoparte. Într-un loc care, în termeni diplomatici, nu există deloc.

— Explică-te, spuse ea.

— Eşti tânără pentru un Ranger, nu-i aşa?

Se dădu în spate pe bancă şi se relaxă, sprijinindu-şi mâinile pe burta mare. Tocmai faptul că îşi lăsase zâmbetul să-i atingă ochii, o tulbură pe Lanoree cel mai mult.

— Nu în mod special. Şi ce legătură are vârsta mea cu toate astea?

— Tinerii Je'daii nu ştiu adesea la fel de multe ca Je'daii mai în vârstă. Nu li se spun la fel de multe lucruri. Secretele au un mod anume de a fi... transmise. Ar trebui să ştiu asta. Doar mă ocup de secrete.

Lanoree bău, profitând de ocazie pentru a privi prin taverna zgomotoasă şi plină de fum. Nu-i plăcea că Maxhagan folosea cuvântul *Je'daii* atât de mult, dar nu părea să asculte nimeni. Forţa ei era alertată, ironia că ambii bărbaţi cu care stătea la masă se ascundeau de ea, era evidentă.

— Fratele tău vizitează un loc care uneori îndeplineşte comisioane pentru cei ca tine. Se numeşte Pan Deep. Este la baza turnului central, în adâncurile sale, în cele mai vechi fundaţii ale sale. Îndeajuns de aproape de suprafaţă pentru a beneficia de sistemele de întreţinere a vieţii şi de infrastructura de pe Staţia Greenwood, dar şi suficient de adânc pentru a supravieţui atunci când Je'daii ne-au bombardat în timpul războiului. Destul de închis pentru fi... altundeva.

— N-am auzit niciodată de..., începu Lanoree.

— Desigur că nu. E un secret. Dar nu te întrebi de ce Staţia Greenwood a suferit doar o simplă rană? Domurile din jur au fost distruse complet. Lumea a fost prăjită, zdrobită sau distrusă. Dar aici...

El ridică o mână de parcă i-ar fi arătat cupola ruptă, reparată acum, unde atacul Je'daii abia atinsese o mică porţiune a oraşului.

— Aşadar, cum ajung acolo? Ce se întâmplă în acel loc? întrebă ea, dar ştia deja că Dal îşi construia dispozitivul acolo.

O cuprinse un sentiment de urgenţă şi îşi calmă emoţiile.

— Chestii de înaltă tehnologie, spuse Maxhagan. Foarte înaltă. De nivel militar. Uneori chiar dincolo de domeniul militar. Ştiinţă cu adevărat avansată, pe care nici măcar nu m-am deranjat să încerc să o înţeleg. Îşi netezi cu mâna capul chel şi trecu de ureche, zâmbind încet. Am folosit şi eu locul, ocazional. Am un interes anume în el şi chiar mai mult interes pentru cei care îl folosesc.

— E acolo, acum? întrebă Lanoree. Cu cei din *Stargazer*?

— A aterizat acum două zile, iar nava sa încă se află în portul spaţial din afara oraşului. Dar nu ştiu cu câţi dintre ei a aterizat.

— Spune-ne cum să intrăm în Pan Deep, spuse Lanoree.

— Eşti atât de disperată să vorbeşti cu fratele tău, Lanoree? Şi tu, Tre... Eşti atât de dornic să o ajuţi?

— Da, şi da, spuse Tre, răspunzând pentru amândoi.

Maxhagan aruncă o privire într-o parte şi, pentru prima dată, Lanoree văzu în tavernă o mişcare care îi stârni simţurile. Văzu doi bărbaţi umani, scunzi, dar puternici, şi niciunul dintre ei nu părea să acorde vreo atenţie băuturilor. Se uitau la masa unde stătea ea, concentrându-se. Ascultând. Văzu sclipirea de metal din urechile lor. Lanoree se aplecă peste masă, fiind

încântată să-l vadă pe Maxhagan trăgându-se înapoi.

— Ştii cine şi ce sunt, spuse ea. S-ar putea să fi râs de tinereţea mea, dar tu eşti un bărbat în vârstă care a supravieţuit în toţi aceşti ani făcând ceea ce faci. Asta, pentru că eşti înţelept. Te menţii în siguranţă. Aşa că ştii că nu trebuie să te pui cu un Je'daii, Maxhagan. Te-am plătit pentru informaţii, care au fost primite cu multă recunoştinţă. Deci, acum vom pleca pe drumul nostru.

Zâmbetul lui Maxhagan rămase pe buze, dar îi dispăru din ochi.

— Mă ameninţi?

— Da.

Cu ei trei îngheţaţi în scaune, Lanoree îşi extinse simţurile prin cârciumă. Îi simţi pe cei doi bărbaţi, privind fix spre masă. Un Wookiee la bar. O femelă Zabrak chiar în faţa uşii, cu un blaster cu trei ţevi ascuns în rucsac, dar la îndemână. Trei Noghri râdeau zgomotos într-un alt colţ, cu lamele încă legate de picioare, ghearele fiindu-le echipate cu glande artificiale otrăvitoare. Toţi erau ciracii lui Maxhagan, urmărind-o. Dacă lucrurile mergeau prost, avea să fie o baie de sânge. Şi Lanoree nu avea timp să ucidă.

— Mă bucur să fac afaceri cu tine, spuse Maxhagan rânjind.

Împinse o capsulă de memorie, mică, pe masă, întinzând mâna cu palma în sus. Lanoree luă capsula. Şi, împotriva tuturor instinctelor ei, îi strânse mâna.

— Noroc.

— Eu nu mă bazez pe noroc, spuse Lanoree.

Părăsi taverna fără să privească în spate, simţindu-l pe Tre venind în spatele ei. Ochii o urmăriră până afară. Trecură de femela Zabrak care aştepta afară şi Lanoree dădu din cap spre ea.

— Ar fi putut să ne spună mai multe, zise Tre în timp ce treceau înapoi prin piaţă. Nu te aştepţi să fie prea multe informaţii în capsula aia, nu?

— Sunt multe lucruri pe care nu ni le-a spus, zise Lanoree. Dar locul va fi uşor de găsit. Ai încredere în mine.

În timp ce mergea, asigurându-se nu au fost urmăriţi, strecură capsula în computerul de la încheietura mâinii şi accesă computerul principal al *Pacificatorului*. Îi ordonă să

citească informaţiile – cu atenţie şi folosind protocolul complet de protecţie, în caz că Maxhagan încerca să-i transmită vreun virus – şi să caute planurile de construcţie ale Staţiei Greenwood.

— Haide. Nu avem timp de pierdut.

Îşi imagină feţele părinţilor ei, chiar dacă le va spune că Dal încă mai era în viaţă. Îşi aminti expresiile lor, singura dată când mersese acasă de când devenise Ranger – de parcă ar fi pierdut-o şi pe ea.

Lanoree nu putea să-i spună niciun cuvânt mamei şi tatălui ei până când nu se termina misiunea. Şi, chiar şi atunci, le va spune doar dacă totul se va termina cu bine. Dacă va trebui să-l omoare pe Dal, va duce acel secret cu ea în mormânt.

* * *

Nava localiză cele mai noi planuri de construcţie pe care le putuse găsi ale nucleul central al Staţiei Greenwood şi le transmise calculatorului de mână al lui Lanoree. Când sirena de la miezul nopţii răsună prin cupolă, Lanoree şi Tre intrară într-un depozit abandonat din Districtul Patru. Erau foarte aproape de turnul central şi, privind în sus, Lanoree putu vedea nenumăratele lumini ale celor care trăiau acolo. Mulţi dintre ei profitau de cei care se aflau mai jos în ierarhie, dar întotdeauna fusese aşa. Clasele conducătoare se ridicau întotdeauna deasupra.

Din planuri, Lanoree putu vedea că subteranul Staţiei Greenwood nu era un loc tocmai liniştit. Fundaţia oraşului cel nou era făcută din clădirile vechi, prăbuşite în trecut. Existau structuri artificiale adânc în subteran, utilizările lor nefiind mereu evidente. Existau rute de transport, tuneluri masive săpate în substructura oraşului, de-a lungul cărora erau transportate către portul spaţial cele mai mari dintre produse, gata pentru export. Laolaltă cu sistemele de susţinere a vieţii, rezervoarele de apă, centrele de gestionare a deşeurilor, centralele electrice şi facilităţile de depozitare, oraşul era aproape la fel de întins în subteran precum era şi deasupra.

Dar locul pe care îl căuta, Pan Deep, nu era de fapt atât de departe sub restul Staţiei Greenwood. Ceea ce îl deosebea, era

că fusese construit în adâncul fundaţiilor turnului central. Dură ceva timp pentru a-şi găsi drumul spre turn prin primul nivel subteran. Lanoree căută să se păstreze ascunşi; era deja incomodată de faptul că Maxhagan le ştia destinaţia şi era sigură că el nu le dezvăluise anumite informaţii. Dar era obosită de jocurile lui. Era sigură că era un mincinos desăvârşit, dar trebuia să presupună că îi spusese adevărul despre Dal şi Pan Deep. Cu siguranţă se potrivea cu ceea ce ştia că încearcă fratele ei. Şi asta era ceva ce, spera ea, Maxhagan nu putea să ştie.

Coborâră din depozit pe o scară în spirală, veche, rar folosită, cu picioarele lovind treptele de metal, cu baghetele luminoase făcând să le danseze umbrele pe pereţi. Lanoree îşi aminti de toate antrenamentele de la Qigong Kesh, dorind să aibă liniştea acelui Deşert Tăcut în timp ce îşi arunca simţurile în afară şi în jurul lor. Încerca să simtă pericolul, asculta după respiraţii reţinute, căuta în umbrele adânci cu vederea ei îmbunătăţită de Forţă şi, dacă mintea ei ar fi atins o altă minte care intenţiona să treacă la violenţe, va şti.

După un timp, ajunseră la un tunel lung şi sinuos care ducea spre turn. Îşi aprinse propria baghetă luminoasă. Chiar când calculă că erau sub nucleul central al turnului, tunelul se deschise într-o peşteră excavată, un loc masiv, cu suprafaţa înclinată din toate părţile către groapa din mijloc.

— Oh, spuse Tre. Oh!

Îşi apăsă o mână peste nas, dezgustat, iar Lanoree nu putu decât să fie de acord cu el. Mirosiseră de ceva vreme izul rânced de canalizare, dar, vederea efectivă a acelui loc părea să facă totul cu mult mai rău. Dejecţiile întregului turn curgeau aici. Zece mii fiinţe dintr-o duzină de specii, toate aruncându-şi deşeurile în toalete şi în unităţile de eliminare din locuinţe şi birouri, taverne şi restaurante. Apa de ploaie deja împuţită de poluanţi era folosită pentru a spăla totul, şi acum puteau vedea ploaia rezultată care cădea din tavanul înalt. Nenumăratele ţevi şi rigole duceau toate aici, conţinutul lor puturos căzând în întunericul acesta binecuvântat pentru a se lovi de podea. Iar podeaua se mişca, fiind un amestec gros de resturi care curgeau încet pe pantă spre gaura mare din centrul cavernei. De acolo, Lanoree bănui că se ducea într-un lac subteran sau într-o fisură profundă din scoarţa planetei.

Miile de ani de resturi adunate din acest oraş putrezeau în întuneric.

— Mă aduci prin cele mai frumoase locuri, spuse Tre.

Lanoree nu răspunse, pentru că asta ar fi însemnat să-şi deschidă gura. Îşi consultă computerul de pe încheietura mâinii, apoi îl opri. Planurile nu le mai erau de niciun folos acum. Pan Deep nu era reprezentat nicăieri în schemă şi ea crezu că ştia unde să îl găsească. Bătându-l pe umăr pe Tre, îi arătă de-a lungul perimetrului masivei caverne cu bagheta luminoasă.

— Vrei să mergem pe *acolo*? întrebă el.

Lanoree aprobă din cap şi merse mai departe. Văzuse deja structura din stânga, spaţiul fiind protejat de orice cădere de deasupra. Ducea la intrarea într-un coridor ascuns în spatele unui perete de protecţie şi, odată ajunşi în interior, podeaua se înclină imediat în sus. Ea se opri. Tre aproape că intră în ea.

— Ce e? întrebă el.

— Ăsta este un loc ascuns, nu era în planuri. S-ar putea să nu fie ce ne trebuie nouă. Dar voi şti în curând. Lasă-mi un moment.

Încercă să se relaxeze, închizând ochii şi respirând adânc, lăsând Forţa să curgă. În câteva momente, duhoarea dispăruse, simţurile ei se curăţară şi se purificară prin Forţă, gata să găsească ceea ce căuta.

— Ce cauţi? întrebă Tre.

— Sursa de energie.

Îşi aruncă simţurile spre exterior. Era un loc întunecat, în care se simţea greutatea turnului central al Staţiei Greenwood de deasupra şi multele fiinţe care locuiau acolo. Aerul în sine părea să fie aiurea. Poate că era din cauza producţiei militare a oraşului, dar ea bănui că era mai degrabă o urmă a minţilor celor care munciseră şi trăiseră acolo. Văzuse multe fiinţe şi toate păreau într-o mişcare constantă, vorbind, sau mâncând şi bând. Puţini stăteau nemişcaţi măcar o clipă, pentru a medita, pur şi simplu, asupra vieţii lor. Poate că dacă ar fi făcut asta ar fi trebuit să recunoască adevărul îngrozitor al existenţei lor. Lanoree se cutremură.

Se ştia de mult timp că Nox era o planetă dezechilibrată, şi aici se simţea asta mai mult decât oriunde. Pătrunse dincolo de acea urmă întunecată şi căută energia. În turnul de deasupra erau nenumărate surse, dar aici, jos, erau doar câteva

generatoare slabe, vechi, care se stingeau. Şi apoi întâlni un gol întunecat de scuturi grele. Sondă mai adânc, împingând puternic, şi simţurile ei în Forţă pătrunseră.

Lumină puternică. Mult potenţial. O energie ameţitoare.

— Pe aici, spuse ea. Urcăm din nou. Dar nu prea mult.

Erau mai multe coridoare şi fiecare pas îi îndepărta tot mai mult de duhoare.

Mergeau de ceva vreme, iar lui Lanoree îi era foame şi sete. Dar era şi entuziasmată. Ultima dată când mai fusese atât de aproape de Dal, fusese în acea dimineaţă îngrozitoare şi dureroasă, când se aflau la Anil Kesh.

— Aici, spuse ea.

Tunelul prin care se deplasau avea ziduri aspre şi o podea neuniformă, dar în faţa ei putea vedea o strălucire constantă. Şi, în apropiere, gândurile dure ale unui bărbat violent. Îşi opri bagheta luminoasă. Întunericul căzu, dar nu era o beznă totală. Îl apucă de braţ pe Tre şi îl trase aproape, şoptindu-i la ureche.

— Paznici.

Trăgându-şi sabia, merse înainte. Tre venea în spatele ei, cu blasterul în mână. Inima îi bătea repede. Atinse din nou mintea paznicului, înfiorându-se din cauza gândurilor sale violente şi... Abia în ultima clipă îşi dădu seama de greşeala ei. Gândurile lui fuseseră un paravan, un truc. Şi, în timp ce focul de blaster izbucnea, ea atinse mintea sa reală şi imaginile de triumf care ardeau în ea.

Lanoree era fluidă, iar Forţa curgea prin ea. Mişcarea şi realitatea încetiniră, totuşi ea se mişca odată cu Forţa, percepţiile şi reacţiile fiindu-i îmbunătăţite. Îşi flutură sabia şi respinse două ploiectile laser, apoi avansă rapid.

Bărbatul se ghemuise în spatele unei coloane ataşate în peretele tunelului.

Purta o robă largă, asemănătoare cu cea a călugărilor Dai Bendu, dar orice aparenţă de sfinţenie era distrusă de arma din mâna lui şi de furia pe care o simţea în el. O lovitură veni din spatele ei şi lovi peretele, departe de-a lungul tunelului, transformând stânca în praf şi aruncând o urmă de foc de-a lungul ei. În lumina aceea, Lanoree văzu mai multe siluete care se grăbeau pe drum. Timpul era scurt.

Nu-l voi pierde din nou! gândi ea şi din trei salturi – cu sabia măturând într-o parte salvele laser ţintite spre pieptul ei –

ajunse lângă trăgător. Văzu un moment de teamă în ochii lui şi apoi îi zbură capul de pe umeri, ghemuindu-se şi îndreptându-se spre restul atacatorilor *Stargazer* care se apropiau, chiar în timp ce simţea sângele stropindu-i gâtul. Tre se repezi de-a lungul tunelului şi se lipi de perete vizavi de ea, ţintind şi trăgând cu blasterul. Se auzi un mormăit, sunetul unui impact, iar apoi o femeie începu să ţipe.

— Aşteaptă aici! spuse Lanoree.

— Dar...

Ea nu se opri să răspundă la refuzul lui, ci fugi înainte cu sabia însângerată ridicată în faţa ei. Împinse cu Forţa în faţă şi auzi trei voci strigând în timp ce proprietarii lor erau aruncaţi înapoi. Un proiectil îi fluieră pe lângă ureche şi simţi mirosul de păr ars, de îmbrăcăminte mocnită. Asta era bine. *Forţa îţi dă putere şi puterea sporeşte încrederea*, îi spusese Maestra Kin'ade la Stav Kesh, *dar încrederea poate fi şi duşmanul tău*. Lanoree nu uitase niciodată că era muritoare.

Tre trase pe lângă ea, ţinând atacatorii cu capul în jos în timp ce ea se apropia de ei. *Nu-l scăpa din vedere pe cel căzut la pământ, rănit*, gândi ea, şi apoi ajunse printre ei, tăind spre stânga şi despicând o femelă Noghri de la gât până la stern, lăsându-se în jos, rostogolindu-se şi ridicându-se, lovind spre dreapta ei şi tăind un bărbat imediat sub mână. El strigă şi se împletici în lateral, cu sabia blocată între coaste, apoi căzu. Când fu trasă înainte, el se întoarse – lama sfâşiind şi mai multă carne, oasele crăpând – pentru a-şi ţinti blasterul spre faţa ei. Lanoree îşi încleştă mâna stângă şi ţinti o lovitură de Forţă, trimiţând blasterul într-o parte. Două dintre degetele bărbatului erau strâns nemişcate în jurul mânerului. El se întoarse dinspre ea, murind, iar ea îi puse piciorul pe şold pentru a-şi scoate sabia.

Veni un proiectil din spatele ei şi se auzi un strigăt scurt şi gâlgâit. Se întoarse. Femeia rănită era căzută lângă peretele de piatră, cu gâtul şi partea inferioară a maxilarului devenite o rană deschisă, cu marginile încă sfârâind de la explozia laser care o ucisese. La zece paşi de ea, pe coridor, Tre îşi coborî arma.

— Aproape că reuşise.

Lanoree dădu din cap mulţumindu-i. Chiar a fost aproape. *Am fost stângace!* gândi ea. Dar acum nu era momentul să-şi analizeze greşeala.

— Aşa că acum ştiu că suntem aici, spuse Tre.

— Cred că ştiu de ceva vreme. Haide.

Sprintară de-a lungul tunelului, Lanoree aruncându-şi simţurile înainte şi în jurul lor. Valul de violenţă teribilă îi făcuse inima să bubuie şi sângele să-i vuiască, iar pulsul îi umplea urechile. Ştia să se controleze şi avea puterea de a se calma, dar ştia şi că sporirea conştientizării în timpul luptei ar fi putut să-i fie de ajutor.

Forţa o completa; era cea mai mare armă a ei.

Se strecură printr-o uşă, urcă o scară, iar peretele de piatră dispăru brusc şi începu un coridor metalic. Cercetă înainte, dar imaginea i se înnorase acum, simţind Forţa neclară. Pan Deep ar fi putut uneori să-i servească pe Je'daii, dacă ar fi fost să-l creadă pe Maxhagan, dar se străduia, de asemenea, şi să se protejeze de ei.

Fugi mai departe. Dacă încetinea acum, pentru a face un bilanţ, asta ar fi însemnat să piardă fragilul avantaj pe care încă îl avea. Luptele ar fi trebuit să fie auzite şi poate că Dal şi ceilalţi din *Stargazer* ar fi putut să nu se aştepte ca ea să câştige atât de repede. Confuzia luptei va funcţiona în favoarea ei.

Trecură printr-o altă uşă şi apoi văzură o cameră. În spatele ei, Tre icni.

Camera era mare. Pereţii erau netezi, cu linii bine definite. Tavanul şi podeaua erau albe, ca nicăieri din ceea ce văzuseră anterior pe Nox. Semăna mai mult cu interiorul unei nave spaţiale de lux decât cu o bază industrială subterană. În centrul ei era o masă mare, pe care se afla un obiect înfăşurat într-o folie albă.

Pe masă mai erau împrăştiate instrumente şi componente şi în jurul camerei erau mai multe dulapuri cu roţi, care adăposteau mai multe instrumente, piese şi tehnologie obscură. Era mai degrabă un teatru de operaţiuni decât un laborator.

Îngrămădiţi într-un colţ erau şase Selkath, îmbrăcaţi în halate albe, simple, de laborator, îngroziţi cu toţii. Şi, stând lângă masă, era Dal.

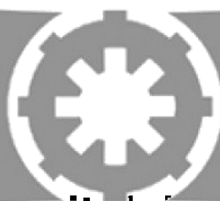
— Lanoree! spuse el.

Surpriza îi era evidentă în ochi şi în felul în care îşi ridicase mâinile şi, în timp ce rânjea, ea deveni din nou o adolescentă care îşi vedea fratele şi se desfăta în prezenţa lui. O străbătu o undă de emoţie – plăcere şi tristeţe, pierdere şi dragoste.

El înaintă, parcă încântat de faptul că ea era acolo şi pentru o clipă Lanoree fu năpădită de amintiri.

Şi acela fu singurul moment de care avusese nevoie fratele ei pierdut.

Tre ţipă şi ceva o lovi pe Lanoree în cap. În timp ce vedea podeaua ridicându-se în întâmpinarea ei, întunericul o înghiţi.

Capitolul 13
ALTE CĂI

***Alchimia nu ar trebui să facă parte din experienţa unui Je'daii. Este o forţă întunecată, arhaică şi periculoasă. Are puterea de a deranja echilibrul. Există şi alte căi*.**

— Maestrul Vor'Dana, 10.456 TYA[29]

La Anil Kesh, Lanoree se regăsi, chiar şi fără să-şi dea seama că se pierduse.

Primele lor zile acolo au fost ciudate. Exista o procedură de orientare care trebuia parcursă, din cauza influenţei perturbatoare a *Prăpastiei* de sub templu, iar Lanoree deveni absorbită de discuţii, meditaţii şi instrucţiuni. Ea şi alţi câţiva *Călători* îşi petrecură timpul în camere întunecate, fără ferestre, departe de orice imagine a *Prăpastiei* şi un Maestru Sith îi îndrumă prin diferitele stadii de boală şi incertitudine. Sithul este un bătrân înţelept şi mai făcuse asta de multe ori înainte. Le vedea disconfortul vag, care nu scădea, pentru că *Prăpastia* afecta întotdeauna pe oricine era puternic în Forţă, dar numai încetul cu încetul. Şi, în înţelepciunea sa, el percepu faptul că Dal se bucura de toate astea. Fratele lui Lanoree vorbise foarte puţin în primele zile la templu, dar emanase un sentiment de pace pe care ea nu îl mai văzuse în el. Îi plăcea să asiste la suferinţele surorii sale şi ale celorlalţi *Călători*.

Li se oferiră mai multe tururi ale Templului Anil Kesh, care era chiar mai mare şi mai incredibil decât crezuse Lanoree. Fiecare dintre cele trei picioare uriaşe de sprijin găzduiau câte un fagure complex de locuinţe, structurile fiind concepute pentru a avea cât mai multă forţă posibilă în suporturi. Tot în picioare se aflau amortizoarele de dimensiunea unui Cloud

[29] Anul 10.456 TYA – Anul 25.997 BBY

Chaser, concepute pentru a absorbi presiunile incredibile la care era supus templul de furtunile frecvente şi violente care-şi aveau originea în *Prăpastie*. Rezervoarele imense de fluid pneumatic erau dispuse la intervale regulate, şi existau, de asemenea mai multe porturi de acces în fiecare picior, pentru navele de evacuare. Niciuna nu fusese folosită vreodată, iar ghidul lor turistic îi asigură că nu erau necesare. Tot ce se afla aici era mare şi uimitor, iar talentul arhitectural şi ingineresc expus era uimitor. Ghidul lor păru să fie oarecum satisfăcut de asta. Corpul central masiv al templului era susţinut de aceste picioare, atârnând direct deasupra prăpastiei. Şi, plutind chiar în jurul templului în sine, era Tho Yor. Fiind suspendat prin mijloace necunoscute, se bănuia se deplasa în jurul Templului Anil Kesh în concordanţă cu Forţa.

Acea zonă centrală era inima oraşului Anil Kesh. Existau aici mai multe laboratoare mari, împreună cu săli de predare, camere de studiu private pentru Maeştrii Templului, biblioteci, seturi de holoimagini şi camere de meditaţie. Exista, de asemenea, o cale de lansare din care dronele şi alte echipamente erau uneori trimise în *Prăpastie*. Lanoree fu surprinsă să afle cât de rar se întâmpla asta acum. Fiecare experiment care ar fi putut fi efectuat în siguranţă asupra *Prăpastiei*, fusese efectuat de nenumărate ori şi încă se ştiau atât de puţin despre gaura fără fund. Descoperirile viitoare, li se spuse, trebuiau să se facă prin mijloace mai ezoterice.

Cu toate astea, încă erau trase fascicule de energie pulsatoare în *Prăpastie*, din chiar inima Templului Anil Kesh, căutându-se informaţii şi date noi.

În a patra zi, Maestrul Sith îi eliberă de sub instruirea sa şi le spuse că noii lor Maeştri li se vor prezenta în acea seară. Restul zilei era al lor, să facă ce doreau.

— Mă voi uita în ea, îi spuse Lanoree lui Dal. Mă duc afară să o văd.

Se referise la *Prăpastie*. Chiar şi rostirea acelor cuvinte îi provoca un fior de frică şi emoţie în stomac. Era pe cale să se confrunte cu ceva ce încă era un mister, chiar şi pentru cei mai mari Je'daii şi vrea să o facă împreună cu fratele ei.

Dar era prea târziu.

— Nu este nimic, serios, spuse el direct. Este adâncă. Plină de furtuni. Am fost acolo de patru ori pe zi de când suntem aici.

Sunt mult mai interesat de templu decât de *Prăpastie*, totuşi. Ai *văzut* cât de lungi sunt picioarele templului? Ai *simţit* cât de mult se îndoaie în vânt?

El se juca cu ea şi ştia că ea ştie acest lucru. Dar nu-i păsa. Imaginaţia sa era acum în altă parte, pentru totdeauna, şi curând se va întâmpla ceva. Poate că într-o zi, se va trezi, Dal va fi dispărut, şi nu-l va mai vedea niciodată. Sau poate că va fi ceva mai rău de atât.

— Mă voi uita în ea, spuse ea din nou şi în timp ce trecea pe lângă Dal, mai degrabă îi simţi decât să-i vadă chicotitul tăcut.

Existau nişte trepte care duceau spre o pasarelă şi spre exterior. Uşile metalice grele erau întotdeauna blocate din interior, ca şi cum ceva de *dincolo* ar fi putut dori să intre. Dar pericolele erau mult mai puţin fizice. Învârti mânerul de blocare al unei uşi şi aceasta se deschide spre interior. Suflul de aer fu şocant. Încărcat cu picături calde de ploaie, ţâşnind spre ea, ca respiraţia unui monstru de neimaginat, aerul purta mirosul a ceva misterios şi profund. Ploaia se împrăştie peste tot şi se răspândi înăuntru, iar Lanoree simţi un moment de panică... Ce anume lăsase să intre?

Luă o decizie rapidă şi ieşi afară, trăgând uşa după ea. Deasupra ei se arcuia unul dintre cele trei braţe mari, curbate, ale templului. Acestea acţionau atât ca o contragreutate pentru picioare, cât şi ca transmiţătoare şi receptoare, adunând încărcături atmosferice pentru a alimenta experimente din Anil Kesh şi pentru a trimite mesaje de la Maeştrii Templului către alţi Je'daii de pe Tython şi nu numai. Mărimea lui o adăpostea oarecum de furtuni. Dar putea, totuşi, să privească în jos.

Merse până la marginea platformei de vizionare şi strânse balustrada. Simţi greutatea Templului Anil Kesh în spatele ei şi barele de protecţie păreau să o ţină în strânsoarea lor ferită. Templul simţea respiraţia *Prăpastiei* şi picioarele sale robuste absorbeau fiecare impact subtil al vântului.

— Te mişti mereu, căutând să-mi atragi privirea, spuse ea.

Era o replică dintr-un poem de dragoste pe care îl citise odată într-o carte veche de hârtie a mamei ei şi se întrebă dacă poetul vizitase vreodată acest loc.

Privind în jos, se întrebă dacă toţi Je'daii erau îndrăgostiţi de Prăpastie. Era un mister. Era adâncimea şi infinitul suprafeţei

acestei lumi pe care ei se hotărâseră să o cheme *casă*. Respiraţia ei era caldă şi încărcată, şi în adâncuri, prin ceaţa ploii torenţiale, putu vedea sclipirea frecventă a fulgerelor Forţei, care erupeau din întuneric şi iluminau... nimic. Era ameţitor şi palpitant, terifiant şi minunat. Strânse balustrada atât de tare încât o durură degetele şi articulaţiile îi deveniră albe, nefiind sigură că-i va mai putea da drumul vreodată. Pentru un scurt moment, extatic, fu tentată să se ridice peste balustradă şi să sară. Se va sfârşi cu moartea ei, dar va putea, de asemenea, să vadă adâncurile *Prăpastiei*, să-i cunoască secretele.

Nu poate fi fără fund. Spun asta doar pentru că nu există niciun Je'daii care să fi ajuns pe fundul ei şi să fi trăit.

— Sau nimeni nu a coborât până acolo şi s-a întors, şopti ea cuvintele furate imediat de vânt.

Era udă de ploaie. Furtuna biciuia perdele de apă înainte şi înapoi prin *Prăpastia* de sub ea. Simţi o mână pe umăr şi se temu instantaneu că Dal venise să-i facă rău. *Eu sunt prăpastia*, spusese el, probabil referindu-se la faptul că acum era un mister pentru ea, cu o minte pe care niciun Je'daii nu va putea vreodată să o înţeleagă pe deplin. Lanoree îngheţă. Nu putea lupta pentru că era prea şocată şi prea copleşită de sentimentul de infinit. Dar apoi, o voce caldă îi spuse:

— Vino înăuntru, Lanoree, unde ne putem începe discuţia.

Prima întâlnire cu Maestra Dam-Powl se întinsese mult în noapte.

* * *

— Ţi-am spus să nu-mi stai niciodată în cale.

Întuneric. Durere. Îşi auzi propria respiraţie întreruptă, simţi bătăile tulburate ale inimii. Capul îi bubuia şi pulsa, precum miezul unui soare furios în mijlocul creierului ei. Şi recunoştea vocea aceea.

— Nu am crezut niciodată că te vor trimite după mine.

Ea deschise ochii, dar lumina strălucitoare o duru. Îi închise la loc. Durerea era ca o greutate care zdrobea fiecare bucăţică din ea. Scalpul îi era ud şi cald şi totul era roşu. Fiind în mod normal o mare calmă, Forţa din interiorul ei era acum un râu dezlănţuit de curenţi confuzi.

— Am crezut că vor avea mai multă minte.

Dal, gândi ea şi încercă să se ridice. Cineva o ajută. Asta o surprinse, dar deja îşi revenea în simţiri. *Rămâi aşa. Fii slabă. Fii rănită*.

— Ştiam că erai pe urmele mele pe Kalimahr...

— Cum?

Vocea ei răsună şi îi vui în cap, lovindu-i craniul, dar nu se putu abţine să pună întrebarea. Dal nu răspunse.

— Nu credeam că vei putea să mă urmăreşti. Chiar dacă te-am scuturat bine de tot. Dar eşti *persistentă*.

Era ceva conflictual în vocea lui când vorbea despre ea? Lanoree nu-şi putea da seama. El se schimbase atât de mult, iar ea ştia asta chiar şi fără să-l vadă.

În depărtare, se auzi o bubuitură profundă. *Ce a fost asta? Unde este Tre?* Îşi amintit ţipătul, bănui că era mort şi simţi o tristeţe surprinzătoare. Tre nu era un Twi'lek bun, dar încerca să devină mai bun. Încerca să-şi răscumpere trecutul.

Lanoree deschise din nou ochii şi se uită la fratele ei. La început îl văzu neclar, legănându-se în faţa ei ca un şarpe aşteptând să lovească. Închise un ochi şi vederea i se limpezi. Dal era într-un genunchi în faţa ei, ca şi când s-ar fi rugat la unul dintre zeii cei vechi.

— Ai crescut, şopti Lanoree.

Dal râse. Ea recunoscu sunetul, dar era în el ceva strident, nebunesc. Şi chiar crescuse. Îi dispăruse aspectul de băiat, fiind înlocuit de o înfăţişare degradată care avea încrustată pe ea fiecare zi a fiecărui an care trecuse. Îşi pierduse o parte din păr şi ceea ce mai rămăsese era de un gri pătat. Pe obrazul stâng avea o cicatrice. Ar fi putut face ceva în privinţa părului şi a cicatricii, dar ea nu văzu deloc vanitate în el, nici vreo dovadă de conştiinţă de sine cu privire la aspectul său. Roba îi era simplă şi aspră. Tot ceea ce devenise Dal acum, se vedea în ochii lui nebuni, sclipitori.

Se auzi încă o bubuitură! Mai degrabă o simţi prin spate, decât să o audă.

Dal aruncă o privire spre tavan.

— Am crescut din toate punctele de vedere, spuse el. Poţi să vezi. Să simţi.

— Nu vreau să...

— Dar îţi spun eu să o faci! ţipă el.

Lanoree tresări când vocea lui îi vui în cap, trimiţându-i impulsuri de durere în globii oculari. Poate că îşi fracturase craniul. Încercă să simtă, aşa cum o învăţaseră în Mahara Kesh, când îşi terminase *Mare Călătorie* fără fratele ei. Dar era confuză. Forţa curgea prin ea, dar părea să se bâlbâie. Nu se putea examina pe ea însăşi, aşa că se îndreptă spre mintea lui Dal. Dar şi-o retrase la fel de repede.

El rânji, dând din cap încet.

— Vezi? întrebă el. Simţi?

Lanoree aprobă din cap, valuri de durere curgând prin ea. Nu simţi deloc Forţa din el. Nu avea lumină, nici întuneric; nici Ashla, nici Bogan. Dar avea o energie incredibilă pe care abia începuse să recunoască în el, în urmă cu nouă ani. Se transformase în ceva solid. Nu putea decât să o numească nebunie şi totuşi...

Şi totuşi obiectivele şi ambiţiile lui Dal erau bine definite, iar drumul către realizarea lor era ferm stabilit. Nebunia lui era metodică.

— Nu sunt prea mulţi care să nu aibă deloc Forţă, nu, Lanoree? Nu prea mulţi. În niciun caz el.

Dădu din cap spre un colţ şi Lanoree se uită, uşurată când îl văzu pe Tre sprijinit acolo. Sângera dintr-o rană care îi străbătea fruntea şi ochiul stâng şi zvâcnea inconştient.

— Nici măcar majoritatea dintre cei din *Stargazer*.

Mai erau alte trei persoane în cameră, acum, altele decât tehnicienii Selkath. Erau din specii diferite, dar toţi erau îmbrăcaţi la fel ca Dal. Aspectul lor semăna cu cel al unui ordin religios, dar erau mult mai mult decât atât. Şi puţine religii erau atât de puternic înarmate.

— Nu sunt prea mulţi care să dorească să fie aşa, spuse Lanoree.

— Vezi, de aia nu m-ai găsit, spuse Dal. Acolo jos, în locul acela vechi şi întunecat. Pentru că mă căutai într-un mod greşit. Căutai de parcă aş fi pierdut ceva şi aş fi fugit, nu de parcă aş fi găsit ceva şi aş fi pornit pe propria mea cale. Căutai un animal rănit, pe moarte. Nu omul care devenisem.

— Îl căutam pe fratele meu.

— Şi îţi spusesem deja că îţi părăsiseşi fratele pe care ţi l-ai dorit dintotdeauna în Bodhi, cu părinţii noştri. Acum este mort. Mort de mult timp.

Se auzi un alt impact îndepărtat şi Lanoree îl absorbi, îl examină. Acum era mai puţin ameţită şi mai conştientă. Se gândi că ar fi putut fi o explozie.

— Ce se întâmplă? întrebă ea.

Dal se ridică şi se apropie de obiectul acoperit de pe masă. Era de mărimea capului unui Noghri şi sub folie apărea complet sferic.

— Este aproape terminat, spuse el. Aproape gata. Ştii ce este ăsta?

— Da, spuse Lanoree.

Îi ştia scopurile şi cum planificase să le folosească pentru a le face reale. Dar, de fapt, habar nu avea ce era dispozitivul.

Dal îşi sprijini mâna pe obiect aproape reverenţial.

— Reprezintă tot ce mi-am dorit vreodată, şopti aproape ca pentru sine.

— Dal...

— Taci. Nici măcar nu se uită la ea în timp ce vorbea, şi apoi se schimbă brusc. Sunteţi siguri? întrebă grupul înghesuit în colţ. Este *precis*?

— Da, spuse unul dintre tehnicieni. Făcu un pas înainte. Cererea ta a fost... iartă-mă, vagă. Am muncit din greu. A fost o sarcină pe care am savurat-o. Iar dispozitivul este gata să facă tot ce doreşti. Este perfect. Una dintre cele mai bune creaţii ale noastre şi împinge graniţele întregii ştiinţei acumulate. Odată alimentat...

— Suficient! spuse Dal, ridicând o mână.

Se uită la Lanoree.

— Habar n-ai ce faci, spuse ea.

— Iar tu habar nu ai ce am văzut eu.

Dădu din cap spre cei din *Stargazer*. Violenţa fu bruscă şi şocantă. Cei trei *Stargazer* – un om, o femelă Twi'lek, şi un Cathar – scoaseră blasterele şi aruncătoare de săgeţi şi deschiseră focul asupra savanţilor. Lanoree se înfioră dar privi, neputând să-şi închidă ochii. Selkathii dansară şi se zguduiră când îi ciuruiră salvele laser şi săgeţile. Sângele sărea, focul sfârâia pe piele, haine izbucniră în flăcări. În intervalul a cinci bătăi de inimă, savanţii erau morţi, ultimul alunecând pe perete pentru a se prăbuşi peste tovarăşii săi ucişi.

Fii calmă, îşi spuse Lanoree, *fii calmă*, şi căută Forţa, pregătindu-se să o folosească pentru a se salva. Avea să vină

momentul, în curând. Trebuia să-l oprească, aici şi acum, şi nimic din ceea ce s-ar fi putut întâmpla în continuare nu s-ar fi sfârşit cu bine.

Dal se uită la Lanoree. Ea nu-i putu citi ochii. Cercetă dacă are sabia, dar teaca era goală. *Şi acum urmez eu?* gândi ea. Panica veni şi ea o alungă, căutând Forţa familiară pentru a se pregăti de acţiune. Dar durerea încă era dură, iar şocul alimenta furtuna şi incertitudinea din interiorul ei.

— Vei pierde, spuse Dal. Poate că îi vei omorî pe câţiva dintre noi. Dar amicii mei din *Stargazer* sunt pregătiţi pentru tine. La prima atingere a minţii lor, un blaster îţi va deschide craniul sau o săgeată energetică îţi va prăji inima.

Lanoree respiră lung şi încet, iar momentul se prelungi.

— Aş dori..., spuse Dal.

Căută slăbiciune în el, dar nu văzu niciuna. Era frustrare, dar nu şi regret.

— Ce îţi doreşti?

— Aş dori ca tu să fi înţeles. Mi-aş dori să-ţi pot deschide mintea asupra trecutului nostru. Forţa ta este atât de *constrângătoare*! Crezi că îţi dă putere, eşti învăţată că este minunată, dar te leagă. Eşti *ameţită* de ea, dar ochii mei sunt larg deschişi. Noi vedem stelele! Avem un loc în universul care ne-a fost luat de către Tho Yor. Ne-au furat, ne-au adus aici şi ne-au negat viitorul pe care îl meritam. Iar eu o să îl iau înapoi.

— O să omori pe toată lumea.

— Ba nu, spuse Dal zâmbind. Ştiu ce fac.

— Materie întunecată? Tehnologie Gree, Dal? Te joci cu ceva dincolo de orice putem spera măcar să înţelegem. Lanoree dădu din cap către corpurile care încă mai scoteau aburi şi zvâcneau în colţ. I-ai auzit. Chiar şi ei au spus că acel lucru este la graniţa ştiinţei cunoscute şi graniţele se pot rupe.

— Adunaţi tot, le zise Dal celor din *Stargazer*, întorcându-i spatele lui Lanoree.

Se auzi o altă explozie, undeva departe.

— Dal, ce ai făcut? întrebă ea.

Se ridică încet, ţinându-se de un cărucior cu scule pe roţi, pentru sprijin. Catharul o privea, cu arma pregătită.

— Am început o mică luptă.

Dal se întoarse din nou cu faţa spre ea. Pentru o clipă, simţi un val de amintiri – dar toate erau bune – din timpul

petrecut cu fratele ei. Nu aveau ce căuta aici.

— Cu cine?

— Am aranjat ca domul Knool Tandor să afle despre faptul că Pan Deep continuă să facă afaceri cu Je'daii şi ei chiar vă *urăsc*. Mulţi supravieţuitori din domurile bombardate locuiesc acum acolo. Am pus una dintre navele *Stargazer* să aterizeze acolo şi până acum au ucis deja, cu o sabie Je'daii, pe câţiva dintre preşedinţii corporaţiilor.

— De unde ai...? întrebă Lanoree, dar apoi înţelese totul. De la Kara.

— Staţia Greenwood va fi învinovăţită pentru crime şi pentru această alianţă cu Je'daii, spuse Dal, cu expresia neschimbată. Luptele sunt frecvente pe Nox. Şi nu va fi primul conflict între Knool Tandor şi un alt dom.

— Îţi acoperi urmele, spuse Lanoree.

Dal ridică din umeri. În spatele lui, cei din *Stargazer* înfăşuraseră dispozitivul în mai multe folii. Nu părea deloc greu şi femela Twi'lek îl ţinea la piept. Îl aşteptau pe Dal, ca să plece.

— La fel cum ai făcut pe Tython, continuă Lanoree.

O mână i se afundă în centura utilitară de sub robă, rostogolind obiectul pe îl căutase între degetul mare şi arătător. Un dispozitiv de urmărire, mic şi ascuţit.

— Lăsând în urmă hainele însângerate ca să le găsesc. Lăsându-ţi familia să te creadă mort.

— Mi-a plăcut să fiu mort, spuse Dal. M-a eliberat de eforturile tale constante de a împinge Forţa spre mine, căci eu nu am dorit-o *niciodată*. Se auzi un alt zgomot scăzut şi o vibraţie de deasupra. În curând voi fi crezut din nou mort şi dispărut. Voi fi liber să-mi urmez soarta.

— Dal, nu ştii ce...

— Ar trebui să te omor.

Dal scoase un blaster de sub robă şi rămase cu el îndreptat în jos spre podea. Era incredibil de nemişcat, ca o statuie. Chiar şi ochii păreau să-i fi murit.

Este în interior, gândi Lanoree, şi se întrebă ce găsea el acolo, ce gândea şi ce decizii lua, şi ştiu că acum era momentul să împingă cu Forţa. Va împinge puternic şi violent, spulberând apărările mentale pe care credea că le construise împotriva ei.

— Dar nu pot, spuse Dal.

Se întoarse şi îşi băgă blasterul în toc.

Lanoree întinse mâna şi aruncă dispozitivul de urmărire, închizând ochii, concentrându-se şi ghidându-l repede prin cameră până se ataşă de cizma dreaptă a lui Dal. Apoi deschise ochii şi se uită în jur, dar nu fusese văzută de nimeni. Poate că fusese norocoasă. *Poate*.

Dal nici măcar nu îi aruncă o ultimă privire. Cu un singur semn din cap către Cathar, părăsi camera pe aceeaşi uşă pe care intraseră Lanoree şi Tre. Îl urmă femela Twi'lek care transporta dispozitivul, alături de omul din *Stargazer*. Catharul rămase pe loc, cu arma îndreptată spre Lanoree. Era un blaster greu, iar ţeava încă îi strălucea de căldură. Lanoree strânse degetele, pregătind o lovitură de Forţă.

— Încearcă, spuse Catharul.

— Ştii că nu pot să stau aici şi să-l las să plece.

— Nu vei mai sta acolo mult timp.

Lanoree zvâcni din deget şi un instrument sări de pe masa largă, izbindu-se de perete. Catharul nici măcar nu clipi.

— Nu vrea să te audă murind, spuse el.

— E drept că e fratele meu.

— El *este* drept. Singurul om drept pe care l-am întâlnit vreodată.

Lanoree aruncă o privire spre corpurile însângerate, îngrămădite în colţ.

— Ei nu au fost drepţi, spuse Catharul. În schimb, s-au ascuns aici în loc să privească spre stele.

Simţi o mişcare în cealaltă parte a camerei. Nu se uită, dar ştiu că Tre îşi revenise.

— O să-i omoare pe toţi, spuse ea. Odată ce iniţiază acel dispozitiv, materia întunecată va forma o gaură neagră şi toată lumea din sistem...

— Ştie că asta nu se va întâmpla. Stelele îl cheamă. Ele îi spun asta.

— O, deci îi vorbesc stelele, zise Lanoree, râzând încet. Şi nu este nebun?

Catharul clipi încet, dar nu reuşise nici măcar să-i slăbească puţin credinţele.

Haide, Tre, gândi ea.

Tre gemu. Catharul îi aruncă o privire. Lanoree lovi cu toată Forţa pe care o avea. Uneltele şi componentele libere zăngăniră pe masă şi zburară spre Cathar, un dulap ţopăi şi sări

pe podea, o grindină de piese metalice şi fire rupte deveni o ploaie de înţepături care îi pătrunseră în piept şi pe faţă, rupând pielea şi orbindu-l.

Se aruncă la podea şi lovi cu Forţa, împingându-l pe Catar în peretele de lângă uşă. Blasterul său se descărcă, proiectilul făcând o gaură în tavan. Materialul topit şi fragmentele de rocă căzură ca un duş. Apoi Catharul se prinse de centură, plângând sânge din ochii sfâşiaţi şi o urmă de extaz îi apăru pe faţă.

— O, nu, mormăi Lanoree.

Se uită la Tre, văzu că abia era conştient, şi cu fiecare fărâmă de putere şi efort pe care le mai avea în Forţă, se întinse spre el şi îl trase până la jumătatea camerei, spre ea. Ochii lui se deschiseră larg, într-un mod comic, în timp ce aluneca fără să fie atins şi, când ajunse lângă ea şi îl strânse de îmbrăcăminte, Lanoree îi strigă:

— Bombă!

Explozia fu asurzitoare, zdrobitoare, atacându-i corpul, şi mintea, şi simţurile, şi se simţi aruncată prin cameră ca un fulg de zăpadă într-o furtună.

* * *

Pentru părinţii ei era o artă. Mama ei scria cele mai frumoase poezii, iar tatăl ei era sculptor, opera lui fiind venerată peste tot prin Masara. Dar chemarea lui Lanoree era către ştiinţă şi alchimie, şi modurile în care Forţa putea fi folosită pentru ambele. Asta descoperi ea la Anil Kesh. Şi se bucură de ceea ce descoperise.

Maestra Dam-Powl îi arătă calea. Maestra Cathar preda la Anil Kesh de şaisprezece ani şi la sfârşitul primei lor nopţi lungi de discuţii, îi spusese lui Lanoree că are potenţialul pentru a fi cel mai bun elev al ei.

— Le spuneţi asta tuturor? întreabă Lanoree, mândră dar şi suspicioasă.

— Nu i-am mai spus nimănui înainte, răspunse Dam-Powl.

În următoarele câteva zile începură studiile, iar Lanoree fu uimită. Se afundă în instrucţie cu Dam-Powl şi, făcând asta, necazurile ei cu Dal se estompară. Nu dispărură complet – există întotdeauna o umbră şi un sentiment de schimbare iminentă în viaţa ei – dar dormea cel mai bine de când plecase

de acasă, se simţea mai fericită şi îşi dădu seama că mintea ei fusese întotdeauna prea concentrată pe fratele ei. Dam-Powl o facuse să înţeleagă că era şi *Marea* ei *Călătorie*, de asemenea. Şi, deşi Lanoree nu putea renunţa la Dal, pentru prima dată se plasă înaintea lui. Cu *Prăpastia* dedesubt, Anil Kesh se simţea diferit de toate celelalte temple. Fiecare moment era bogat, plin de potenţial şi de un sentiment de pericol. Lanoree nu se mai simţise niciodată atât de vie. Era ca şi cum celulele din corpul ei se încărcau, mintea ei aprinzându-se. Când îi menţionă acest lucru, Dam-Powl zâmbi şi dădu din cap.

— Ne echilibrăm pe prăpastia cunoaşterii, spuse ea. Necunoscutul se întinde dincolo de noi, ameninţându-ne mereu că ne atrage în jos sau ne ridică şi ne înghite. Forţa este încărcată şi puternică aici. Oricine este familiar cu ea poate simţi asta, dar dacă eşti *puternic* în Forţă... Se strâmbă şi îşi apasă un pumn de frunte. Uneori doare. Dar este o durere care merită să fie purtată.

Dam-Powl o introduse în ştiinţele despre care Lanoree abia auzise sau citise vreodată. Ştia despre Je'daii care erau deranjaţi de o parte din ceea ce se întâmpla la Anil Kesh, dar o ascultă pe Maestră cu ochii mari şi cu mintea deschisă. Găsi o mulţime de lucruri care să o îngrijoreze dar cu atât mai mult o fascinară. Ştia că Dam-Powl o privea cu atenţie, analizând-o. Era dornică să o mulţumească.

În spaţiile de depozitare ale unuia dintre braţele de sprijin ale templului se aflau animalele modificate. Luate din Prăpastia Ruh, un loc periculos aflat adânc în *Fisură*, la şase sute de kilometri spre est, aceste creaturi ciudate şi înfricoşătoare fuseseră manipulate genetic folosind Forţa, pentru a-i sluji pe Je'daii. Lanoree fu uimită de schimbările din ele – niciuna nu era rănită sau deteriorată şi arătau de parcă modificările fuseseră adevărata dorinţă a procesului de evoluţie.

Dam-Powl o conduse printr-o reţea de laboratoare. Într-unul, armele erau modificate şi adaptate folosindu-se metalurgia Forţei. În altul, erau testate armele specifice Forţei. Elementele chimice erau schimbate şi transmutate; solidele aveau structurile reformate. Iar puterea sălbatică a *Prăpastiei* de dedesubt era adunată în recipiente cu pereţi groşi, dansând şi sclipind, lovind şi izbind ca un organism viu. Abia când Dam-Powl îi arată ultima cameră, Lanoree înţelese unde era viitorul

ei.

— Talentele necesare pentru asta sunt profunde, spuse Maestra Je'daii, iar riscurile sunt mari. Dar recompensele sunt uriaşe. O să te învăţ.

Lanoree se uită fix la cei doi Je'daii din centrul camerei. Înaintea fiecăruia dintre ei se afla o formă. Ceva care nu ar trebui să trăiască, şi totuşi se îndoia şi respira. Un lucru care nu ar fi trebuit să existe şi, totuşi, iată-l.

— Sunt forjate din propria lor carne şi din sângele lor, spuse Dam-Powl, şi sunt hrănite folosind Forţa.

Lanoree era îngrozită şi încântată. Auzise despre aşa ceva, dar nu crezuse niciodată că era adevărat. Nu bănuise niciodată că va vedea singură aşa ceva.

— Alchimia cărnii, şopti ea.

În ciuda fricii, era dornică să înceapă.

* * *

— Spune-mi că ne poţi scoate de aici.

Era vocea lui Tre. Urgenţa din ea o aduse repede în simţiri. Asta, şi duhoarea morţii şi a apelor uzate. O ustura totul şi în câteva locuri o durea îngrozitor. Capul încă îi pulsa de parcă cineva ar fi sărit pe el. Simţi mirosul de sânge şi ştiu că era al ei. Iar Tre fu departe de a fi blând când o apucă sub subţiori şi încercă să o ridice. Lanoree îl respinse şi îl trimise împiedicându-se de masa spulberată.

Se uită în jur şi încercă să facă bilanţul. Arăta rău. Catharul din *Stargazer* îşi explodase vesta de sinucigaş, demolând peretele şi dărâmând cea mai mare parte a tavanului. Uşa era blocată de metale rupte, pietre sfărâmate şi alte bucăţi de stâncă ruptă căzuseră în după ea. Restul tavanului era mânjit de sângele sinucigaşului, o mare parte din el fiind prefăcut în cenuşă de flacăra exploziei. Restul marii încăperi era în dezordine – corpurile savanţilor erau împrăştiate în colţul unde fuseseră masacraţi, sculele şi componentele zburaseră pretutindeni, masa centrală se rupsese şi se despicase. Dacă nu l-ar fi tras pe Tre în spatele ei, lângă ea, ar fi murit amândoi. Într-un perete era o crăpătură largă, iar prin ea se scurgea un flux constant de dejecţii. O ţeavă sau o riolă fusese ruptă pe undeva, iar scurgerea se mărea în loc să încetinească.

— Uite, spuse Tre, arătând. E o altă uşă acolo.

Aproape că striga, iar sângele îi curgea din urechi. Lanoree auzi, de asemenea, scâncetul scăzut al timpanelor ei torturate, dar asta era cea mai mică dintre griji.

— Bomba Catharului nu ar fi putut face asta, spuse ea, arătând spre ea gaura din zid.

Se afla pe partea opusă a camerei faţă de uşa blocată de explozie.

— A mai fost o explozie când încercam să te trezesc, spuse Tre. Departe, acolo sus. Dacă am simţit-o aici, trebuie să fi fost mare. Ce se întâmplă? Ce am pornit aici?

— Un război. Şi l-a început Dal. Haide. Trebuie să-l oprim să părăsească Staţia Greenwood.

— Mă simt rău, spuse Tre. Miroase urât. Mă doare capul. Cred că şi craniul meu ar putea fi...

— O să ţi-l rup eu dacă nu vii, spuse Lanoree. Haide! Ajută-mă cu uşa asta.

Privi prin cameră după sabie, ştiind că n-o va găsi, plângându-i pierderea. Tem Madog însuşi forjase sabia special pentru ea. Mai degrabă şi-ar fi pierdut un braţ.

Poate că fusese aruncată undeva dincolo de intrarea aceea blocată. Sau poate că o luase Dal cu el. Încercară uşa, dar era blocată electronic.

— Acoperă-ţi urechile, spuse Lanoree.

Se concentră pe încuietoare şi lovi cu Forţa, scurtcircuitând şi zdrobind mecanismul. Uşa se deschise alunecând şi un potop de lichide de canalizare năvăli printre picioarele lor. Ea şi Tre se strânseră de mâini pentru a-şi menţine echilibrul. Gândul de a cădea în mizeria aceea...

Când nivelurile de murdărie se egalară, părăsiră camera şi o luară prin unul dintre coridoarele complexului Pan Deep. Era lung şi gol, şi pe el se vedeau alte câteva uşi. Toate erau închise, fiind marcate cu numere de laborator, iar Lanoree nu dori să le deschidă. O lumină moale, reactivă, strălucea în spatele panourilor din tavan şi pe pereţii erau panouri tactile, ecrane holografice tridimensionale şi mai multe compartimente care ar fi putut găzdui imprimante pentru echipamente. Era o tehnologie avansată pentru un loc atât de ascuns. Fondurile pompate în Pan Deep trebuie să fi fost uriaşe. Nu mai văzură pe nimeni. Poate că cei şase savanţi ucişi erau singurii care lucrau

aici. Sau poate că Dal îi plătise pe ceilalţi să stea deoparte.

Nu are un avans prea mare, gândi ea, *dar va şti drumul, va avea planificată o cale de evadare de aici şi din oraş*. Abia putea să creadă enormitatea evenimentelor pe care le pusese în mişcare Dal. Iniţierea unei bătălii între două domuri – oraşe ale căror specialitate era proiectarea şi fabricarea armelor de război – era ca şi cum ar fi ucis el singur victimele bătăliei. Totul pentru a-şi acoperi urmele. Era foarte brutal. Inuman. Dorise eliberarea de Forţă, dar îndepărtându-se de bunăvoie de influenţa ei, se transformase într-un monstru.

Pan Deep nu era atât de mare pe cât îşi imaginase. La sfârşitul coridorului ieşiră într-o cavernă, la celălalt capăt al ei fiind un şir de lumini ce duceau într-un tunel care se înclina încet în sus. Podeaua peşterii se umplea cu lichide de canalizare şi duhoarea era aproape insuportabilă, dar Lanoree ştia că în circumstanţe extreme o persoană se putea obişnui cu multe lucruri. Chiar şi Tre o surprindea. Încetase repede să se plângă şi îşi ştersese sângele de pe faţă şi urechi, iar acum o împunse cu umărul şi îi arătă.

— Crezi că a pus capcane?

— El crede că suntem morţi, spuse ea.

O altă explozie se auzi de sus, făcând să curgă pietriş şi praf din tavanul cavernei. De undeva din apropiere se auzi o crăpătură zdrobitoare, scuturând podeaua şi făcând aerul în sine să vibreze.

— Şi nu mai avem timp de precauţii, spuse Lanoree. Cred că folosesc bombe cu plasmă acolo sus. Trebuie să părăsim Staţia Greenwood şi să ajungem la *Pacificator*, sau aici ne va fi mormântul.

— Să ajung să-mi găsesc sfârşitul într-o baltă de dejecţii, spuse Tre. Ei bine, cred că o merit.

Lanoree râse în hohote. Ochii lui Tre se lărgiră de surprindere. Şi apoi fugiră.

Fu un drum de coşmar – cu scurgeri de dejecţii, cu pereţi care se dărâmau, trei grilaje de securitate pe care Lanoree trebui să le deschidă cu Forţa înainte să poată continua – şi ceea ce îl făcu şi mai rău fu incertitudinea cu privire la destinaţia lor. Cu cât mergeau mai departe, cu atât mai puternice erau zgomotele bătăliei. Dar nu aveau de ales. Frustrarea şi frica o dădură peste cap. Nu frica pentru ea însăşi, ci pentru

nenumăratele fiinţe pe care schema lui Dal le punea în pericol şi nu numai cei care mureau în conflictul iniţiat aici. Văzând forma dispozitivului de sub folie i se păru ciudat că ceva atât de mic putea conţine astfel de energii. Urmărirea lui Dal îi marginalizase gândurile despre hiperpoartă şi existenţa sau inexistenţa ei. Dar văzându-l din nou pe Dal – şi nebunia lui – şi fiind atât de aproape de dispozitivul care ar fi putut fi tehnologie Gree, totul se combinase pentru a-i focusa gândurile.

Era posibil ca dispozitivul să funcţioneze, ceea ce ar fi fost uimitor, iar consecinţele acestui fapt nici măcar nu îşi permitea să le ia în considerare. Dar era mult mai probabil să-i condamne pe toţi la moarte.

Cu cât se îndepărtau de fundaţia turnului masiv, cu atât impactul exploziilor era mai mare. Când va ajunge la *Pacificator*, va contacta Consiliul Je'daii şi le va spune despre evenimentele de aici şi poate că ei vor putea interveni la timp pentru a preveni o tragedie şi mai mare. Dar făcând asta, ar trebui să admită interesul lor continuu pentru Staţia Greenwood şi laboratoarele şi expertiza complexului Pan Deep. Poate că ar fi fost mai fericiţi să lase oraşul dom să-şi găsească soarta şi să dispară în neant.

Traseul îi duse în sus, iar Tre comentă de mai multe ori că ar fi trebuit să ajungă deja la nivelul străzii. Dar nu aveau timp să facă o pauză şi când Lanoree îşi consultă calculatorul de pe încheietură, planurile erau confuze. Nu putu să identifice locaţia lor în planurile oraşului.

* * *

Lumea trecea pe lângă ei în ambele direcţii şi nimeni nu se deranja să-i privească. Aveau cu toţii ochii mari şi speriaţi.

În cele din urmă, ajunseră la un set de uşi grele. Lanoree folosi Forţa ca să le prăjească comenzile, iar Tre găsi o bară grea din fier cu care să le deschidă.

Căldura şi zgomotul năvăliră înăuntru, laolaltă cu duhoarea şi sunetele de haos, iar Lanoree se trezi pe un balcon larg, aflat la câteva etaje deasupra solului. Ieşiseră chiar deasupra bazei turnul central, cu vedere spre partea vestică a Staţiei Greenwood. Sunetele, priveliştea şi haosul războiului erau aproape copleşitoare.

Se confruntară cu o scenă care le luă respiraţia.

Capitolul 14
O POVESTE TRISTĂ

***Poate că e o nebunie să rămâi pe Tython dacă nu eşti puternic în Forţă. Nimeni nu s-ar scufunda prea mult timp sub suprafaţa mării dacă nu ar avea branhii. Ar ieşi la suprafaţă. Ar scăpa. Aşa că, dacă rămâi aici, ei bine... asta chiar înseamnă nebunie*.**

— Locuitor necunoscut de pe Tython, circa 9.000 TYA[30]

Când Maestra Dam-Powl bătu la uşa ei şi o trezi din somn, Lanoree ştiu că ceva nu era în regulă. Se aşteptase la asta. La fel ca sentimentul de pericol iminent care era întotdeauna prezent la Anil Kesh din cauza *Prăpastiei*, propria ei percepţie despre Dal fusese că era ca un arc încordat. Acum, sosise timpul. Dal plesnise.

— Este un prost! spuse Dam-Powl în timp ce mergeau de-a lungul coridorului. Am văzut probleme în el din momentul în care aţi sosit. La fel ca Maestra Kin'ade.

— De la Stav Kesh? întrebă Lanoree.

— Desigur. Crezi că Maeştrii Je'daii nu vorbesc între ei despre *Călători*?

— Ce-a făcut? întrebă Lanoree.

— A fugit în Abisul din Ruh. A pus vieţile altora în pericol.

— A dispărut? icni Lanoree.

— Oh, nu. Nu a dispărut. L-au scos afară şi îl aduc înapoi. Tocmai aterizează.

Dam-Powl urcă o scară şi o uşă grea se deschise în faţa ei. Vântul urlă, stropii de ploaie căzură pe podea şi fulgerul Forţei lumină pătratul dezvăluit al cerului nopţii.

Oh, Dal, ce ai făcut? gândi Lanoree. Plecase de patru zile,

---

[30] Anul 9.000 TYA – Anul 27.453 BBY

luat împreună cu alţii de Maestrul Quan-Jang într-o vizită la *Fisură*, pentru a colecta exemplare pentru laboratoarele alchimice de la Anil Kesh. La început, ea salutase absenţa lui; îi dădea ocazia să studieze în pace, fără să-şi facă griji cu privire la ceea ce ar putea face Dal.

Dar visele ei din ultimele trei nopţi fuseseră tulburate. Era aproape de parcă ar fi ştiut că se va întâmpla ceva teribil. O urmă afară pe Maestra Je'daii. Mai era cineva acolo, stând la marginea platformei şi privind spre est. Se vedea un Cloud Chaser, care se îndrepta spre una dintre zonele de aterizare ale Templului Anil Kesh.

— Maestră, spuse tânărul, întorcându-se pentru a le întâmpina. Abia îi aruncă o privire lui Lanoree. Maestrul Quan-Jang raportează despre *Călător* că nu a spus nimic. Dar pare în formă şi sănătos.

— Bine, spuse Dam-Powl. Şi ceilalţi?

— Le e rău de la timpul petrecut în Abis. Se uită intenţionat la Lanoree. Este un loc plin de energii întunecate, periculoase.

Lanoree aruncă o privire peste balustradă, în *Prăpastie*. Se simţi groaznic şi mâna lui Dam-Powl fu cea care o sprijini.

— Respiră mult şi adânc, şopti Maestra. Forţa ta este foarte puternică, şi astfel, *Prăpastia* se joacă cu tine.

— Asta credeţi că face? întrebă Lanoree. Se joacă?

Dam-Powl zâmbi enigmatic.

— E un joc de cuvinte.

— Deci, ce se va întâmpla?

— Să se întâmple?

— Cu Dal?

Îi răspunse celălalt Je'daii.

— Ne vom asigura că este în regulă şi sănătos, nevătămat după escapadele sale. Şi apoi îl vom aresta şi îl vom escorta din Anil Kesh dimineaţa, la prima oră.

— Îl escortaţi unde?

Faţa tânărului Je'daii deveni sumbră.

— Odată ajuns dincolo de templu, poate merge oriunde doreşte.

— Este alungat, spuse Lanoree.

— Cred că, de fapt, îi salvăm viaţa.

Deci, aşa se termină povestea tristă a fratelui meu? se

întreabă Lanoree. Dar nu credea asta. Dal avea o greutate care îl apăsa, crescând pe măsură ce se îndepărta de Forţă. În visele ei cele mai rele, sfârşitul lui venea cu o măreţie teribilă.

— Aş vrea să-l aştept aici, spuse ea. Dirijabilul Cloud Chaser tocmai aterizase, vizibil printre frânturile mici de nori. Să vorbesc cu el când ajunge aici.

— Aştept cu tine. Tânărul Je'daii făcu o plecăciune. Sunt *Călătorul* Skott Yun.

Lanoree începu să obiecteze, dar îşi dădu seama că nu fusese o cerere.

— Lanoree Brock, spuse ea.

— Ştiu, zâmbi Skott Yun.

— După aceea, adu-l la mine, zise Dam-Powl. Mă duc să mă asigur că sala medicală este gata să-i primească pe ceilalţi bolnavi.

Yun înclină capul în timp ce Maestra se întoarse şi plecă. Lanoree o urmări cum pleacă, surprinsă de încrederea lui Dam-Powl în sănătatea lui Dal.

— Îţi aduc o jacheta, spuse Yun. Se poate răci aici.

* * *

Quan-Jang şi ceilalţi avură nevoie de un timp surprinzător de lung pentru a ajunge din zona de aterizare a templului. Yun încercă să-i vorbească, dar Lanoree era prea distrasă şi tulburată pentru a mai lega vreo conversaţie. În majoritatea timpului stătuse cu ochii închişi, cu propriile ei gânduri.

Yun fu cel care le anunţă, în cele din urmă, sosirea. Veneau spre templu pe jos, cu Maestrul Quan-Jang în frunte. Mai erau zece persoane în spatele lui, trei fiind transportate pe tărgi. Chiar dacă îl văzu pe Dal cu ei, el părea să meargă singur.

— Mă duc să-i întâlnesc, spuse Yun. Aşteaptă aici şi îl aduc eu pe fratele tău.

Lanoree aşteptă şi îi urmări. Urcară pe piciorul templului, iar Yun îi întâlni la capătul îndepărtat al platformei. Dal părea chiar mai detaşat de toate astea decât crezuse prima oară. Nu era nicio expresie pe faţa lui şi nu părea să-şi dea seama unde se afla. *E mai rănit decât dăduse de înţeles Maestra Dam-Powl*, gândi Lanoree. Dar îl voia totuşi aproape, ca să-i poată evalua ea însăşi starea. Şi îşi dădu seama că, deşi trecuseră doar patru

zile, îi fusese dor de fratele ei.

Quan-Jang şi ceilalţi se îndreptară spre templu, iar Yun atinse umărul lui Dal. Apoi, cei doi merseră spre Lanoree, pe platforma de vizionare bătută de vânturi de jos şi de picături grele şi calde de ploaie de sus.

— Dal, zise ea când ajunseră la ea, dar expresia lui o opri.

Era atât de gravă. O expresie de adult. Era ceva ce se extinsese în el, de parcă, de când îl văzuse ultima oară, se adaptase pentru a încăpea în lumea în care va trăi. Părea sigur şi încrezător, chiar dacă pielea lui părea arsă, iar ochii umflaţi şi roşii.

— Am venit să-mi iau rămas-bun, Lanoree, spuse el.

Cuvintele fură ciudate şi neaşteptate. Se întoarse să plece, dar Skott Yun se puse în faţa lui.

— Trebuie să fii arestat şi..., începu *Călătorul*.

— Există atâtea profunzimi acolo, spuse Dal.

Vorbea direct cu Lanoree. Ea se întreabă dacă acestea erau ultimele cuvinte pe care i le va mai împărtăşi vreodată.

— Ce ai văzut? întrebă ea.

— Lucruri pe care tu nu le vei putea vedea niciodată. Ochii îi erau atât de luminoşi încât păreau să strălucească. Sunt atâtea promisiuni şi oportunităţi în Abis! Asemenea profunzimi, istorie şi potenţial. Şi acum trebuie să merg în altă parte, să găsesc ceva mai mult. Aşadar...

— Dalien Brock, spuse Yun, trebuie să mă însoţeşti la...

Dal lovi. Lanoree văzu lovitura că vine şi fu surprinsă că Yun nu. Dar, deşi *Călătorul* se simţea confortabil la Anil Kesh, încă nu vizitase Stav Kesh pentru a învăţa artele marţiale. Pumnul lui Dal îi întâlni bărbia şi, când Yun se dădu în spate, Dal se întoarse şi îl lovi cu piciorul în faţă. Un alt pumn îl lovi în timp ce cădea, iar Lanoree auzi oasele rupându-se chiar înainte ca Yun să cadă pe platforma metalică.

— Dal! ţipă Lanoree, dar văzu determinarea fratelui ei. *Nu-l pot pierde tocmai acum!*

Se duse spre el, întinzându-se cu Forţa, dorind să-l reţină şi să încerce să refacă tot ceea ce se întâmplase de când plecaseră de acasă. Era o dorinţă naivă şi care se potrivea mai mult unui copil decât femeii Je'daii care devenise Lanoree. Dar dragostea de familie era o forţă puternică în sine. Din colţul ochiului, îl văzu pe Skott Yun ridicându-se într-un cot şi apoi

ridicând cealaltă mână înspre Dal.

— Nu! strigă ea. Nu încerca să...

Se va întreba întotdeauna dacă vocea ei îl avertizase pe Dal şi dacă, de fapt, chiar asta dorise ea însăşi. În momentul în care vorbise, Dal se ghemui şi se întoarse pe un călcâi, roba lui învolburându-se atunci când scoase o mână de sub falduri. Blasterul lui tuşi. Skott Yun strigă şi fu împins de impact de-a lungul platformei. Sângele îi izbucni din spate, iar hainele îi fumegară.

— Dal, icni Lanoree, simţindu-se slabă şi brusc lipsită de speranţă.

Acela fusese punctul în care totul mersese prea departe.

— La revedere, Lanoree, spuse el din nou.

Şi apoi plecă, repezindu-se dincolo de platformă şi urcând o scară înclinată, fixată în zidul curbat al templului.

Trebuia să rămână să-l ajute pe Yun. Îngenunche repede lângă el şi îi examină rana şi, deşi încă respira, ştiu că nu va supravieţui. Lanoree ar fi trebuit să rămână să-i spună Maestrei Dam-Powl tot ce se întâmplase. Dar, în schimb, îşi urmă fratele. Sus pe zidul înalt al templului, peste acoperişul curbat, unde şanţurile adânci care canalizau apa şi muşchiul crescut, făceau ca suprafaţa să fie perfidă, urmărindu-i umbra îndepărtată în ploaia crescândă până când el se scurse pe unul dintre picioarele masive până la solul solid.

Se terminase cu prima ei *Mare Călătorie* şi începuse urmărirea fratelui ei.

* * *

— Fratele tău a făcut toate astea? icni Tre.

— Aşa mi-a spus.

— Dar *cum*?

— Cu un cuvânt în urechea care trebuie. Cu un zvon, o ameninţare, o provocare. O crimă.

— Este... monstruos. Este *terifiant*.

Lanoree nu putea să-l contrazică.

Aerul era plin de violenţă. Fum, ţipete, bubuitul şi vuietul armelor, şi gemetele şi ropotul uriaşului dom aflat sub stres. Ieşiseră pe un balcon chiar deasupra bazei turnului central. Spre apus se afla zona de dom deteriorată anterior, cu contraforturi

masive şi cu reparaţiile cu aspect haotic care opreau aerul toxic din exterior. Şi spre sud, era atacul în curs de desfăşurare.

Câteva părţi mari ale cupolei Staţiei Greenwood fuseseră distruse, găurile zdrenţuite fumegând şi scăpând resturi topite către clădirile şi străzile de dedesubt. Atmosfera domul vuia în timp ce era suflată în exterior, de parcă ar fi suferit de pe urma amestecului cu norii toxici de dincolo. La cea mai apropiată dintre acele răni în domul protector, Lanoree putu vedea mai multe forme voluminoase – droizi de luptă – aplecaţi peste gaură şi trăgând cu tunurile laser în oraş. Barajul laser părea să fie nediscriminatoriu, căci începuseră deja să apară mai multe incendii. Droizii de luptă înaintară şi primul dintre ei căzu, retromotoarele de sub numeroasele sale arme pornind pentru a-i încetini coborârea. O rachetă ţâşni din turnul de deasupra lor şi lovi droidul. Acesta luă foc, apoi căzu într-un district industrial, şi explodă. Mai multe rachete ţâşniră din turn, urcând în arcuri graţioase şi lovind cupola în jurul zonei spulberate. Unii droizi izbucniră în flăcări, alţii se prăbuşiră în exteriorul domului. Şi mai multe forme întunecate îi înlocuiră şi barajul laser începu din nou.

La o altă secţiune distrusă, plana o navă de atac. Tunul cu plasmă începu să pulseze spre pământ, aproape de baza coloanei. Fiecare impact era imens şi zguduia oraşul, solul, şi chiar aerul în sine. Exploziile de foc şi fum se înmulţiră, iar Lanoree nu se putu abţine să se întrebe câte fiinţe mureau la fiecare impact.

Sub coloana centrală, gândi ea, *exact unde le-a spus Dal că se află Pan Deep*. Mai multe rachete ţâşniră din turn, dar în timp ce se apropiau de partea inferioară a cupolei, deveniră nori de vapori albi încinşi. Nava de atac avea propria apărare.

Lanoree îşi putea imagina cu greu distrugerile pe care le va provoca dacă reuşea să intre în dom.

— Trebuie să plecăm! strigă Tre pe deasupra zgomotului, apucând-o de braţ.

Balconul vibra la fiecare impact şi dacă nava de atac îşi schimba ţinta cu doar câteva grade...

— Haide, spuse Lanoree. Apucă mâna lui Tre în timp ce el o trăgea în interior, strângând-o pentru a-l linişti. Ai încredere în mine!

Apoi îl trase spre marginea balconului şi săriră peste.

Orice persoană normală ar fi fost ucisă instantaneu de cădere. Dar Lanoree folosi Forţa, încetinindu-şi coborârea şi aterizând cu o mică zguduitură pe strada de dedesubt. Lumea fugea în jurul lor în confuzie şi teroare. Nimeni nu păru să-i observe.

— Să nu mai faci asta niciodată! strigă Tre, aproape isteric.

— Promit că data viitoare nu te voi mai ţine de mână.

Lanoree fugi, iar Tre porni după ea.

Departe spre sud, ascunsă de fum şi de ceaţa multor arme, părea să aibă loc o luptă terestră. Nu reuşea să distingă detaliile, dar putea vedea impactul scânteietor al focului de artilerie care lovea în exteriorul cupolei la câţiva kilometri distanţă şi zgomotul constant al focului de răspuns cântând prin aer. Sute de lumini strălucitoare căzură prin diferite puncte ale cupolei. Droizi de luptă, sau poate chiar trupe de asalt la sol.

Se auzi un impact mult mai puternic, ca şi cum Nox însăşi ar fi ridicat din umeri. Lanoree simţi o vibraţie profundă care făcu să se legene clădirile. Sticla se sparse, resturile căzură de jur împrejurul clădirilor mai slabe care începuseră să se sfărâme. Aerul din interiorul cupolei păru să se înceţoşeze momentan, iar în afara domului uriaş al oraşului, cerurile se luminară.

— Bombe cu plasmă, spuse Lanoree. Sunt oprite pentru moment. Dar vor trece prin dom destul de repede.

— Deci, cum îi poţi ajuta?

— Să-i ajut?

— Eşti un Je'daii, nu-i aşa?

— Nu suntem magicieni, Tre. Ştii asta la fel de bine ca oricine.

— Dar asta este...

— Ieşim cât de repede putem, spuse Lanoree. Dal crede că am murit acolo jos şi toate astea sunt doar pentru a fi sigur. Orice cale de evadare a folosit, ne-a fost ascunsă şi probabil că a plecat deja. Dar toate astea, tot ce a provocat sau iniţiat el, vor fi fost degeaba. Pentru că vom supravieţui şi noi ştim că el încă trăieşte.

— Uite! arătă Tre.

În depărtare, spre nord, se deschisese o secţiune de cupolă şi mai multe nave se ridicară de prin oraş şi se îndreptau spre exterior. Lanoree îşi dădu seama după modul în care se deplasau că erau nave de luptă, nu transportoare civile. Încă nu

se ajunsese la evacuare. Când prima navă trecu prin deschiderea în cupolă, explodă, înflorind într-o minge de foc şi muniţia care erupse din ea plouă într-un duş frumos şi îngrozitor peste acea parte a oraşului. Alte nave de război trecură de nava distrusă, una dintre ele explodând în afară şi lovind apoi cupola la jumătate de kilometru mai departe. Celelalte se ridicară fără probleme şi, deşi abia erau ceva mai mult decât nişte forme înceţoşate dincolo de cupolă, Lanoree le văzu întorcându-se şi atacând spre sud.

— Haide, spuse ea. Nu cred că mai avem mult timp.

— Până la ce?

— Până vom face parte din tragedia Staţiei Greenwood.

Lanoree deschise calea. Se îndrepta deja spre porţiunea de cupolă bombardată de Je'daii cu ani în urmă. Ceea ce aflase despre Pan Deep – că Je'daii îl cruţaseră pentru că îl foloseau pentru a comanda tehnologii militare performante – nu îi pica prea bine. Dar nu era relevant pentru misiunea ei să se gândească la asta tocmai acum. Şi ştia, mai mult decât oricine altcineva, că Je'daii aveau deseori secrete.

— Ironholgs, vorbi ea în comunicator, pregăteşte nava pentru decolare. Sunt probleme – venim repede. Iniţiază apărarea navei. Trage în oricine se apropie care nu suntem noi. Ai înţeles?

Droidul navei scârţâi şi icni, drept răspuns.

— Şi porneşte scanerul de urmărire, frecvenţa doi-patru-zero. Ar trebui să găseşti semnalul destul de curând, probabil în afara planetei. Fixează-te pe el şi urmăreşte-l.

— Ce semnal? întrebă Tre.

— Am pus un localizator pe hainele lui Dal, spuse ea. Sper doar că nu l-a găsit.

— Sau că nu şi-a schimbat hainele.

Tre încerca să glumească, dar Lanoree nu putea zâmbi. Un lucru atât de mic, cum ar fi o schimbare de haine, ar fi putut afecta totul. Deja trăia într-o istorie pe cale de a se împlini, tragedia Staţiei Greenwood care va deveni cunoscută în întregul sistem. Dacă nu reuşea să-l prindă pe Dal şi încercarea lui de a iniţia tehnologia Gree mergea prost, atunci *totul* va fi istorie. Şi nu ar mai fi nimeni care să o ştie.

Mai este timp! speră ea. Pentru că ştia că dispozitivul nu era totuşi gata. Savantul menţionase că era nevoie să fie

încărcat. Nu simţise nicio sursă de energie, nimic care să poată indica faptul că unitatea de materie întunecată fusese pregătită sau încărcată. Ar fi ştiut asta. Studiile ei cu Dam-Powl îi oferiseră o perspectivă în astfel de probleme întunecate.

Un dispozitiv arhaic care avea nevoie de încărcare înainte să fie gata... un cip de localizare care putea sau nu rămâne pe Dal...

Totul era brusc atât de nebulos şi de nesigur.

Războiul continua în jurul lor în timp ce fugeau. Lumea fugea înainte şi înapoi panicată – părinţii conducând copii, adulţii alergând în grupuri – iar Lanoree putu vedea o oarecare organizare începând să devină evidentă. Deşi nu purtau niciun însemn sau uniformă, un grup de bărbaţi şi femei păreau să facă parte dintr-un fel de forţă de securitate a Staţiei Greenwood. Spărgeau gardurile în jurul un complex care găzduia mai multe dirijabile Cloud Chaser militarizate, cu platforme de arme grele şi unităţi antigravitaţionale montate pe trenurile de aterizare pentru a ajuta la zbor. Când Lanoree şi Tre trecură pe lângă ele, primul dintre dirijabile începu să zumzăie cu putere. Alte persoane care purtau arme se repeziră pe străzile din faţa lor, îndreptându-se spre sud, unde părea să aibă loc cea mai mare parte a luptelor.

— Ar face mai bine să fugă, spuse Lanoree.

— Apără ceea ce au! spuse Tre.

— Ăsta este un atac total, o distrugere completă. Nu este o invazie.

Se opriră la adăpostul peretelui căzut al unei fabrici vechi. Poate că într-o zi ar fi putut fi reparat, dar arăta ca şi când fabrica nu mai fusese folosită de ceva timp, şi cadrul metalic al clădirii se coroda sub atmosfera toxică.

— Uite. Este invazie.

Tre arătă spre sud, spre un alt nor de lumini care cobora din numeroasele zone deteriorate ale cupolei. Se schimbară focuri de arme şi dură câteva secunde până când sunetele luptei deveniră audibile.

— Droizi, spuse Lanoree. Nu trimit trupe pentru că...

O explozie masivă îi zgudui din picioare. Pământul bubui în timp ce cădea pe el şi aerul în sine păru să-i vibreze în plămâni, prin piept. Lanoree se rostogoli lângă clădire şi se uită înapoi şi în sus, uimită şi îngreţoşată de ceea ce văzu.

O bombă cu plasmă îşi găsise drum prin apărarea oraşului şi lovi aproape de cel mai înalt punct al cupolei, la mai mult de un kilometru deasupra solului.

Explozia rupsese cupola, distrugerile zdrobitoare coborând prin coloana centrală şi izbucnind din ea în flori de flăcări şi metal încins. Turnul se prăbuşi de sus în jos şi, în jurul lui, structurile de susţinere ale domului mamut se rupseră şi cădeau, împreună cu zone mari din cupolă. Explozia continuă să se extindă, atingând în cele din urmă pământul. O furtună de foc străbătu aerul, incinerând totul în calea ei. Distrugerea fu atât de mare şi atât de întinsă, încât păru să se deruleze cu încetinitorul.

— Lanoree, spuse Tre. O apucă de braţ. Lanoree!

— Da, spuse ea.

Tre o ajută să se ridice şi plecară mai departe. Ajunseră la clădirea prin care intraseră în cupolă nu cu mult timp în urmă. În timp ce intrau în ea, lăsau în urmă o Staţie Greenwood foarte diferită. Merseră prin zona ruinată şi reparată în grabă a oraşului, recuperându-şi măştile din locul unde le ascunsese Lanoree. Dar măştile pierduseră oxigenul din ele, aşa că Lanoree le aruncă pe amândouă deoparte.

— Avem un kilometru de parcurs prin peisajul acela, spuse ea. Urmează-mă. Calcă pe urmele mele. Aleargă cât de repede poţi. Şi nu încerca să respiri prea adânc.

— Vom muri acolo, spuse Tre.

— Nu. Şi odată ce ajungem în *Pacificator*, am medicamente care ne vor curăţa pielea şi plămânii.

— Eu nu am piele şi plămâni ca ai tăi, omule, spuse Tre, zâmbind nervos.

Lanoree îl apucă de umăr, strâns.

— Nu e mare diferenţă. Haide.

Deschise cu Forţa uşa ecluzei şi ieşi afară, pe suprafaţa toxică, otrăvitoare a lui Nox. În spatele lor, bătălia şi distrugerea continuau. Afară din cupolă puteau vedea mai multe, deşi aerul era tulburat de norii puturoşi de gaz. Navele de atac se aflau la o oarecare distanţă, trăgând în cupolă. Mult dincolo de cupolă, o strălucire imensă umplu cer, iar Lanoree ghici că portul spaţial adiacent cupolei fusese bombardat. Cele câteva nave de apărare care decolaseră din interior şi zburaseră afară fără să fie distruse, se îndreptau spre sud, spre atacatori, şi majoritatea

erau distruse în aer chiar înainte să intre în luptă. Una sau două reuşiră să scape, urcând în spirală şi apoi coborând, în timp ce tunurile laser deschideau focul. Exploziile înfloriră. Epavele arzânde cădeau spre suprafaţa planetei. Doar abilitatea piloţilor lor le mai ţinea în zbor, dar forţa de atac părea a fi mult superioară.

Lanoree simţea deja arsura acidă pe pielea ei şi îi simţi gustul în partea din spate a gâtului, iar distrugerea şi moartea din spatele ei o apăsau greu. O furnica coloana vertebrală. O mânca ceafa, de parcă morţii se uitau fix la ea, acuzatori.

— Ironholgs!

Droidul răspunse imediat. Nava era pregătită pentru decolare, localizatorul fusese depistat şi era urmărit. Dar nava lui Dal se desprindea deja de orbită şi în curând va ajunge dincolo de raza de acţiune a radarelor navei.

Ajunseră la *Pacificator* şi urcară în navă, iar Lanoree nu se simţi la fel de mulţumită şi de sigură, precum ar fi trebuit să fie.

— Eşti bine? întrebă Lanoree.

— Perfect, încuviinţă Tre din cap, deşi părea gata să vomite.

Lekkuurile îi atârnau palide şi bolnave, iar ochii şi nasul îi curgeau.

— Leagă-ţi centurile, spuse Lanoree. Probabil că ne vor vedea ridicându-ne şi...

Staţia Greenwood primi încă trei lovituri directe de bombe cu plasmă.

Exploziile zguduiră *Pacificatorul*, iar Lanoree porni rapid motoarele şi ridică nava, temându-se că exploziile ar fi putut provoca cutremure sau erupţii în jurul oraşului. Porni toţi senzorii şi sistemele de verificare, porni sistemele de arme şi abia apoi îşi făcu timp să se uite la cupolă. Cupola ruptă cădea în bucăţi mari şi topite.

Oraşul din interior devenise o groapă de haos topit şi norii de fum şi flăcările se ridicau deasupra lui. Norii strălucitori, în expansiune, de la impacturile bombelor cu plasmă, înfloreau spre exterior; şi când întâlniră atmosfera toxică, formară curcubee tulburi, care în alte circumstanţe ar fi putut chiar să fie frumoase. Lanoree ţâşni în sus. Şi chiar dacă se ridica şi se îndepărta de oraşul muribund, flăcările puternice ale dispariţiei sale iluminau interiorul cockpitului *Pacificatorului*.

— Toate acele fiinţe, spuse Tre, iar Lanoree nu-l auzise niciodată sunând atât de nenorocit. Ne-am dus acolo şi ăsta este rezultatul.

— Nu am fost noi, spuse Lanoree. A fost Dal.

— Dar dacă nu l-am fi urmărit până aici...

— Dacă nu îl oprim, toate astea s-ar putea întâmpla peste tot! spuse ea. Asta arată cât de hotărât este. Şi cât de nebun. Îşi coborî vocea, vorbind acum aproape singură. Nu va exista niciun motiv de clemenţă pentru el.

Se auzi un sunet de pe panoul de control, iar Lanoree gemu.

— Ce este? întrebă Tre.

— Avem companie.

Pe scaner îi urmăreau trei scântei, apropiindu-se rapid. Lanoree ridică nava abrupt şi acceleră, coca tremurând în jurul lor, gemând din cauza presiunii uriaşe la care era supusă. Dar îşi cunoştea nava la fel de bine ca pe ea însăşi – punctele slabe şi ceea ce era capabilă să facă. Totuşi navele se apropiau de ei.

— Nave de luptă ale Knool Tandor, spuse Lanoree.

— Şi acum au o navă Je'daii pe care să o adauge la scor, spuse Tre.

— Îi voi atrage în afara atmosferei – *Pacificatorul* este mai bun în spaţiu.

— Pot să trag.

— Mi-ai spus că nu ai fost niciodată în spaţiu!

— Ei bine, poate o dată sau de două ori. Dar am tras cu tunuri laser de teren de sute de ori. Am ochi buni.

— Turela de sus. Du-te.

Tre desprinse centurile şi se repezi înapoi în zona de zi, iar Lanoree încărcă tunurile laser.

— Şi pune-ţi comunicatorul ca să putem vorbi! îi strigă ea.

Ciudat. În momentul acela era aproape bucuroasă că îl avea pe Tre cu ea.

Văzu ironia teribilă a situaţiei. Dal îi făcuse pe cei din Knool Tandor să creadă că Staţia Greenwood era în legătură cu Je'daii. Nu numai asta, ci şi unii dintre cei mai bine poziţionaţi locuitori ai oraşului fuseseră, probabil, deja asasinaţi cu o sabie Je'daii. Şi acum, iată, în toiul atacului asupra Staţiei Greenwood, un Je'daii încerca să fugă de pe planetă, nava *Pacificator* dând-o de gol. Venise aici incognito dar se putea să lase în urmă

seminţele unui război la scară mai mare.

În acel moment, însă, prioritatea ei era evadarea şi oprirea lui Dal. Restul putea fi rezolvat după aceea. Câteva clipe mai târziu auzi paraziţii şi zgomotele făcute de Tre când pornise casca cu comunicator a turelei laser superioare.

— Bine, spuse el. Bine. Armele sunt alimentate, cred că o pot face. Pedalele pentru picioare sunt pentru rotirea turelei, am ecranul de urmărire, afişajul de luptă, declanşatorul.

— Dacă îmi strici tunul, o să-ţi scot maţele! spuse Lanoree.

— Da, da, Je'daii, tu şi cu ce armată care să te ajute?

Lanoree râse încet, ţinându-şi mereu ochii la ţintele care se apropiau. Se desfăcuseră în spatele *Pacificatorului* şi se apropiau într-un cleşte larg. În curând vor începe să tragă.

— Tunurile din faţă vor fi sub controlul meu, spuse Lanoree. Dar voi fi ocupată şi cu zborul. Ai cel mai bun câmp de tragere în urma noastră şi îi vei vedea.

— Îi văd deja.

— Îi vezi...?

Lanoree fu întreruptă de zgomotul surd al tunurilor laser ale turelei superioare. Cu ochii pe ecran, zvâcni nava la stânga şi lovi acceleratoarele. Apoi porni scutul deflector al *Pacificatorului* şi lăsă o mână să planeze deasupra pârghiei de control. Va trebui să încline scuturile în funcţie de direcţia din care urma să vină următorul atac.

— Am ratat! îi strigă Tre în urechi.

Auzi zumzetul blând al motoarelor turelei acţionând în timp ce Tre se întoarse, apoi prima navă trecu prin faţa lor. Erau încă în partea superioară a atmosferei. Lanoree se răsuci la stânga, dar căldura îi lumină ferestrele şi ea trebui să se bazeze pe scaner pentru a supraveghea navele atacatoare. Erau rapide şi foarte manevrabile.

— Tre?

— Nu pot vedea prea multe – cred că l-am nimerit în aripă.

Lanoree activă un comutator, şi computerul de ţintire apăru în faţa ei. Chiar înainte de a se fixa pe ţintă, trase o salvă spre locul în care ar fi trebuit să fie nava din frunte. Aceasta zvâcni la stânga şi urcă. Împinse motoarele la putere maximă şi atacatorii rămaseră puţin înapoi. Dar ştia că era în frunte doar pentru moment; navele acelea erau cel puţin la fel de rapide ca *Pacificatorul* ei.

— Bine, mormăi Tre, iar tunul său trase mai multe salve. Da! Am doborât unul!

— Bine tras, spuse Lanoree, dar era distrasă. Schimb scutul deflector în spate, scot nava din atmosferă, stau cu ochii pe traiectoriile lor şi la luminile strălucitoare ale celor două nave rămase.

Încă mai vorbea cu sine, chiar dacă Tre era cu ea. Pentru o clipă se întrebă ce ar fi făcut dacă el nu ar fi fost cu ea... Dar atunci totul ar fi fost foarte diferit.

Datorită contactelor lui de pe Nox fusese în stare să-l găsească pe Dal.

Nava atinse cea mai înaltă zonă de aer poluat a lui Nox, stelele apărând la vedere şi era aproape ca şi cum ar fi simţit că nava învie în mâinile ei. *Pacificatorul* se descurca bine în atmosferă, dar abia în vidul spaţiului devenea cu adevărat puternic.

— Am scăpat de Nox.

— Bine, acum văd din nou, spuse Tre.

— Pornesc unităţile gravitaţionale, îl avertiză Lanoree.

— Oh, grozav, numai bine pentru stomacul meu.

— Ne urmăresc, rânji ea.

— Nu credeam că vor renunţa. Eşti un premiu prea bun.

— Şi tu?

— Oh, nu cred că se îngrijorează din cauza...

Pacificatorul se zgudui în timp ce o salvă de lovituri îl atinse în flancul stâng.

— De unde a venit asta? strigă Tre.

— Au venit încă două nave dinspre soare.

— Da, dar...

Tunul său laser trase din nou şi el murmură în tot acest timp cuvinte pe care Lanoree nu le putu distinge. Văzu pe scaner că o altă navă se transformă într-o ploaie de părţi mai mici, apoi se extinse într-un nor şi dispăru.

— Tot trei avem, spuse ea. O altă navă se propulsă spre ei... apoi dispăru. Am pierdut-o.

— Şi eu.

— Nu o poţi vedea? întrebă ea.

— Nu. S-a dus. Nu poţi să o vezi prin Forţă sau ceva de genul ăsta?

Lanoree ignoră şocul şi aruncă nava brusc la stânga şi în

sus, ţintind locul unde credea că s-ar fi putut duce nava aceea. Ridicându-se dinspre *Pacificator* şi zburând deasupra lor, ar fi putut, pentru un moment, să dispară de pe scanerele ei, fiind protejată de gazele de evacuare şi de unghiul de urcare. Era un truc bun, dar unul pe care Lanoree îl ştia. Îl folosise chiar şi ea o dată sau de două ori.

Văzu licărirea luminii stelelor pe metal chiar înainte ca scanerul să depisteze nava. Închise ochii şi răsuflă adânc, relaxată în Forţă. Apoi privi din nou, dincolo de liniile computerului de ţintire, de luminile care pulsau şi de datele care arătau că laserul era pregătit, dincolo de distanţa până la ţintă, de altitudine şi de starea navei. Şi atunci când fu timpul, atinse o dată trăgaciul. O singură salvă ţâşni prin faţa lor şi, la opt kilometri distanţă, nava se transformă într-o floare aprinsă.

— Uau, spuse Tre. Bine ţintit.

— Ultimii doi se apropie rapid, spuse Lanoree. Unul în stânga, unul în dreapta.

— Îl voi lua pe cel din dreapta.

Tunurile laser zvâcniră. Lanoree duse nava într-o rotire şi apoi acceleră direct, îndepărtându-se de Nox. Gravitaţia trase de navă, de parcă ar fi fost tristă să o lase să-i scape. Toată nava se cutremură. Apucă manşa de control manual a turelei inferioare şi o întoarse spre stânga, urmărind grila de ţintire din stânga ecranului până când cele patru cadrane centrale se înroşiră. Trase mai multe rafale, dar ştia deja că va rata.

— Fereşte-te, vor..., strigă Tre şi apoi întreaga navă se cutremură în timp ce o torpilă cu plasmă explodă la jumătate de kilometru distanţă, detonată de sistemul de ecranare al navei.

Lanoree lăsă explozia să împingă nava spre dreapta, ştiind că dacă ar lupta împotriva efectului ar pierde timp şi efort. Apoi preluă controlul încă o dată.

— Pune totul pe nava din stânga, spuse ea, deschizând focul.

Tunul lui Tre trase şi văzu în depărtare urmele convergente de proiectilelor laser. Pe scaner, văzu steaua înfloritoare a distrugerii.

— Da! Încă unul doborât! spuse Tre.

— Celălalt încearcă să scape, spuse Lanoree.

— Să mergem după el! O să le trag o salvă în motoare.

Lanoree se gândi o clipă, apoi se întoarse de la nava care

fugea. Era deja la treisprezece kilometri, iar distanţa dintre ei creştea repede.

— Nu e timp, spuse ea. Şi nu are rost.

Tre tăcu o vreme, apoi îi auzi oftatul. Poate de uşurare. Şi de recunoştinţă că încă mai erau în viaţă.

— Rămâi acolo o vreme, spuse Lanoree. Cred că au trimis un mesaj şi s-ar putea să avem şi mai multă companie.

— Bine, spuse Tre.

Lanoree dezactivă comunicatorul. De fapt, nu va mai fi nicio companie, pentru că blocase comunicatoarele navelor de luptă de îndată ce le văzuse. Dar voia să rămână o vreme singură, pentru a se stăpâni, pentru a se aduna, pentru a se scufunda în Forţă şi în toate aspectele ei liniştitoare, aducătoare de putere.

Inspiră adânc şi aruncă o ultimă privire înapoi spre Nox.

Chiar şi de aici, muribundul oraş Staţia Greenwood, era cea mai mare şi cea mai evidentă caracteristică a planetei pe care o lăsau în urmă.

Capitolul 15
NEBUNIA LUI RAN DAN

Un Je'daii trebuie să-şi cunoască limitele. Există locuri în care nu ar trebui să mergem, lucruri pe care nu ar trebui să le facem, puteri pe care nu ar trebui să le căutăm. Forţa are o putere incredibilă, dar adevărata putere a unui Je'daii constă în a şti când să o folosească şi când nu.

— Maestrul Shall Mar, *O viaţă în echilibru*, 7.541 TYA[31]

Îl urmărea prin Talss, singură, fără arme, provizii, sau echipamente, luându-i urma acolo unde o putea găsi, făcând tot posibilul să-i simtă prezenţa şi direcţia de mers atunci când nu-i putea găsi urma, şi abia după trei zile ajunse să-şi facă o idee despre locul spre care se îndrepta Dal. Lanoree ştiuse că nu ar fi trebuit să fugă, pur şi simplu. Ar fi trebui să o aştepte pe Dam-Powl şi se temea de ceea ce va gândi Maestra Je'daii despre ea. Dar era încrezătoare că nu va fi suspectă de uciderea lui Skott Yun. Şi dacă va fi, va veni şi timpul când o să poată îndrepta lucrurile.

Lanoree făcu tot ce putu pentru a nu-şi pierde fratele pentru totdeauna. Totul i se părea ireal, un coşmar. *Dalien era un criminal!* Îşi dorise să creadă în el şi, acum, lumea ei se schimbase pentru totdeauna.

Talss era un pământ sălbatic, slab populat, şi cu cât mergea mai spre sud, cu atât peisajul devenea mai străin. Uneori era numit Continentul Întunecat şi acum începea să înţeleagă de ce. Coborî de pe dealuri, într-o câmpie largă, nesfârşită, aproape lipsită de orice plante care să se ridice mai sus de înălţimea taliei ei. Pentru o vreme se întreabă de ce şi

---

[31] Anul 7.541 TYA – Anul 28.912 BBY

apoi, după o jumătate de zi, peste câmpie lovi primul dintre vânturi. Rafala iniţială îi luă respiraţia şi o abătu în lateral, iar ea se înfăşură covrig în spatele unei stânci joase, în timp ce vântul cel mai puternic pe care îl cunoscuse vreodată, răvăşea peisajul. Ierburile înalte şi subţiri pe care ajunsese să le urască – picioarele şi mâinile îi sunt pline de tăieturi de la vârfurile şi marginile lor ascuţite – biciuiau în jur, aproape întinse peste corpul ei şi totuşi rezistând furtunii. Simţi cum îi curgea sângele din rănile proaspăt tăiate de iarbă şi acum, că stătea ghemuită, şi faţa îi era, de asemenea, tăiată. Se luptă ca să poată respira. Tot timpul cât încearcă să se facă cât mai mică posibil şi să găsească cât mai mult adăpost în spatele stâncii, se temu că Dal va continua să meargă prin furtună.

Se întinse cu simţurile după el, bucurându-se de curgerea Forţei. Era undeva în faţă, mintea lui fiind un tumult de confuzii. Fusese la fel de la plecarea din Anil Kesh şi Lanoree nu era sigură dacă o făcea intenţionat. El o cunoştea atât de bine, ştia că va încerca să ajungă la el. Poate că asta era cea mai bună apărare a lui.

Chiar înainte de amurg vânturile începură să se potolească, iar ea se ridică şi se grăbi mai departe. Era însetată, înfometată şi îi era frig. Gheaţa apăruse pe multe fire de iarbă, întărindu-le, formând un peisaj de bijuterii sclipitoare oriunde putea vedea cu ochii. Era frumos şi era ca şi cum îşi făcea drum printr-o mare de săbii.

Dal, opreşte-te, pentru mine, gândi ea, împingând gândul cât de tare putea înaintea ei. Nu putea şti dacă o auzise. Ajunsese să creadă că destinaţia lui ar putea fi Oraşul Vechi. *Acolo trăiseră adevăraţii Tythoni*, spusese el cândva. Se ştia atât de puţin despre oraş şi foştii săi locuitori, încât nu putea să-l contrazică, iar el îşi construise o viziune romantică despre acele ruine, piramide şi despre adâncimile neexplorate ale peşterilor şi canalelor sale.

Unii spuneau că Oraşul Vechi fusese construit de Gree şi că locuiseră acolo timp de zeci de milenii. Alţii avansau idea că Gree doar împrumutaseră locul pentru o vreme şi că adevăraţii săi constructori se pierduseră pentru totdeauna în negura istoriei. Era un mister. Şi misterele trecutului erau exact ceea ce căuta Dal.

Oraşul Vechi se afla în regiunile sudice ale continentului

Talss, într-o zonă sălbatică şi îndepărtată numită Deşertul Roşu, frecventată doar de exploratori şi de aceia care doreau să lase civilizaţia în urmă. Se spunea că blood spite[32] pândeau în noapte şi că bântuiau pe sub pământ. Se zvonea că erau jumătate plante, jumătate animale, că nu puteau fi atinşi de talentele Je'daii şi că se hrăneau cu sânge cald.

Simţi un frison de frică când se gândi la ele.

Odată ajuns acolo, ce va face Dal? Nu putea şti. Poate că nici el nu ştia şi îndoiala aceea ar fi putut fi singura ei şansă de a-l aduce înapoi.

Dar era un criminal.

Încearcă să ignore gândul. Se va confrunta pe deplin cu acel gând atunci când îl va găsi şi va decide atunci ce să facă. Confuză, Lanoree părăsi în cele din urmă câmpiile cu iarbă tăioasă şi îşi urmă fratele printre primele dune ale Deşertului Roşu.

* * *

În zorii zilei următoare, Lanoree se trezi tremurând din cauza unui vis.

Se afla în întunericul de sub Deşertul Roşu. Greutatea Oraşul Vechi atârna în jurul ei, zdrobind-o din toate părţile cu istoria sa enigmatică şi cu un milion de poveşti nespuse. Era într-o reţea elaborată de caverne, toate iluminate de arderea greoaie a unor focuri pe care nu le putea vedea. Pe pereţi şi pe tavan erau încrustate pictograme Gree frumoase şi, deşi era sigură că ele vorbeau despre istorii demult uitate, nu putea percepe adevăratele poveşti. Era de parcă, chiar şi cu adevărul expus în faţa ei, ea nu putea înţelege deloc ceea ce se întâmplase aici.

Şi atunci apărură câteva blood spite: creaturi tăcute, mortale, asemănătoare liliecilor, de mărimea capului ei, cu tentacule cu cleşti şi dinţi de pe care picura sângele. Nu avea nicio şansă să se lupte cu ei. O înconjurară în spaţiul închis, repezindu-se şi muşcând bucăţi de carne de pe faţă, de pe gât, de pe braţe. Nu simţea durerea, dar îi curgea sângele. Strigă după ajutor. *Dar fratele ei doar o privea din umbră*.

---

[32] Blood spite – creatură prădătoare care trăia în cuiburi. Se spunea că o pasăre rănită, într-un cuib de blood spite, avea şanse mici de supravieţuire.

Lanoree se ridică şi privi spre cerul larg, pătat de stele. Visul se estompa deja, la fel ca majoritatea viselor, iar ea recunoscuse creaturile blood spite din puţinele date pe care le citise despre ele şi din felul cum îşi imaginase ea că ar putea fi. Nu văzuse niciodată holoimagini cu ele. În visul ei, erau monştri, dar adevărata bestie fusese cel care doar privise. Era o senzaţie îngrozitoare. În timp ce îşi reaprindea focul şi căuta mâncare şi apă, folosind abilităţile de supravieţuire învăţate de la părinţii ei, încă de la o vârstă fragedă, ideea că Dal era un monstru *nu se estompa*. Visul ei avea corespondent în realitate. Sau, poate că doar în vise, putea să vadă adevărul. Dormi doar puţin timp şi apoi se grăbi să-i ia din nou urma lui Dal.

Încercând să-şi amintească hărţile şi legendele despre Deşertul Roşu, calculă că Oraşul Vechi ar fi putut fi cam la optzeci de kilometri mai spre sud. Şi, deşi pierduse urmele fizice ale lui Dal, acum era sigură că ruina era destinaţia lui.

Lanoree fusese întotdeauna în formă şi începu să fugă peste dunele mari şi prin Deşertul Roşu. Alergă timp de zece ore, oprindu-se din când în când în zonele unde creşteau plante pentru a căuta apă. Dădea la o parte pietrele şi mânca gândaci şi furnici şi, la un moment dat, alungă nişte creaturi de deşert de pe prada pe care tocmai o uciseseră. Carnea este grasă şi tare, şi o mănâncă crudă.

Deşertul Roşu era frumos şi descurajant, sterp şi tăcut. Era un loc care i-ar fi inspirat pe poeţi şi pe nebuni, iar ea făcu tot posibilul să rămână concentrată atât în interior, cât şi în exterior. I-ar fi fost uşor să se piardă aici. Gândurile despre propria persoană, cine era şi ce anume voia, rămăseseră ferme, şi exista ceva familiar care îi oferea un mare confort – Forţa, puternică în fiecare rocă decolorată de soare şi în fiecare bob de nisip.

Chiar înainte de amurg, văzu prima ruină. Era un perete căzut, la baza unei pante uşoare, puţin mai mult decât o grămadă de bolovani pe jumătate îngropaţi de mişcarea nisipurilor deşertului. Dar, evident, nu era o formaţiune naturală.

Iar frigul rece pe care i-l provocă imaginea, o convinse că ajunsese aproape de ţintă. Lanoree urcă panta şi spre vârful ei văzu urme de pasi. Făcând o pauză, se uită în jur, dar Dal nu se vedea nicăieri. Îşi aşeză mâna, cu degetele strânse, peste o amprentă de cizmă din nisip şi închise ochii. Dar nisipurile de

aici erau fierbinţi şi mereu mişcătoare şi impregnate de o istorie atemporală a cărei amploare o surprinse.

— Dal, nu ar trebui să fim aici.

Era prima dată când vorbea cu voce tare de când părăsise Anil Kesh cu trei zile în urmă. Nu-i răspunse nimeni.

Ajungând în vârful dealului, ieşi încă o dată în ultima geană lumină a soarelui zilei. La un kilometru spre vest, soarele se scufunda în ruine de parcă locul acela ar fi fost dintotdeauna casa lui, în rămăşiţele dispersate ale Oraşului Vechi.

Dorind cu disperare ca totul să poată fi diferit, Lanoree se îndreptă spre ruine.

Când intră în umbra celei mai mari piramide a Oraşului Vechi, atacară primii blood spite.

* * *

În *Pacificator*, urmărindu-i pe Dal şi pe cei din *Stargazer*, pe lângă orbita Malterrei şi spre *Pata Solară*, Tre Sana era mai tăcut decât îl văzuse Lanoree vreodată. Dar nu îl întrebă de ce tace. Văzuseră lucruri groaznice, asistaseră la o tragedie de proporţii zdrobitoare. Şi, deşi ştia trecutul lui de răufăcător, şocul lui Tre nu putea fi simulat.

Localizatorul părea să funcţioneze bine, iar Lanoree calculă de trei ori cursul preconizat al navei lui Dal. De fiecare dată, destinaţia era aceeaşi – *Pata Solară*. Şi crezu că ştie de ce. Acel dispozitiv incredibil fusese construit pentru *Stargazer* de către savanţii din Pan Deep, dar pentru a-l încărca cu combustibilul care îl punea în mişcare, Dal trebuia să viziteze *Pata Solară*. Minele de acolo erau adânci şi incredibil de periculoase, dar recompensa pentru munca acolo era foarte mare: elemente exotice care puteau fi utilizate pentru combustibili sau arme. Cristale care cântau în puterea Forţei. Şi poate, cu o tehnologie adecvată, şi un strop de materie întunecată.

Nava lui Dal avea un avans de opt milioane de kilometri. Lanoree încercă să traseze un curs cât mai direct spre *Pata Solară*, dar dacă îl urma pe Dal, ar fi fost cel mai rapid traseu. Îşi împinsese *Pacificatorul* la viteză maximă, fiind conştientă că modificările pe care le comandase, o făceau una dintre cele mai rapide nave din sistem. Cu toate astea, Dal rămăsese de

neajuns, egalându-i viteza, alegând cel mai rapid traseu pentru a întâlni *Pata Solară* pe orbita sa rapidă în jurul stelei Tythos.

Sigură de ruta lor, Lanoree iniţie un contact cu Maestra Dam-Powl. Dură un timp ca semnalul să fie recunoscut şi mai mult timp pentru semnalul conexiunii.

— Lanoree, spuse Dam-Powl şi chiar înainte ca ecranul să-i arate faţa, Lanoree înţelese că Maestra ştia.

— Nu-mi vine să cred că a făcut-o doar pentru a-şi acoperi urmele, spuse Lanoree. Pentru a-i face pe alţii să creadă că a murit.

— Poate că este ceva mai mult decât atât, spuse Maestra Je'daii.

Părea obosită şi secată de puteri, iar Lanoree nu putu decât să-şi imagineze conversaţiile pe care le purtase cu Consiliul Je'daii. Consecinţele diplomatice în relaţia cu Nox, eforturile de a calma situaţia volatilă... Dar toate astea nu o mai interesau acum pe Lanoree. Trebuia să rămână concentrată pe misiune.

— Ce anume mai mult? întrebă ea.

— Trebuie să fi împărtăşit unele cunoştinţe rare cu Pan Deep pentru ca ei să-i poată face dispozitivul. Pentru a-i asigura unicitatea, trebuia să-i omoare pe toţi.

— Dar restul Staţiei Greenwood? spuse Lanoree. Este monstruos.

— Nu au murit cu toţii, spuse Dam-Powl. Câteva transportoare au scăpat înainte de lovitura finală.

— Câţi au murit? întrebă Lanoree încet.

— Atât de mulţi încât numărul lor nu mai înseamnă nimic. Maestra oftă greu, apoi păru să se adune. Deci. Ce progrese ai făcut?

— Dal şi cei din *Stargazer* călătoresc spre *Pata Solară*, probabil pentru a alimenta dispozitivul. I-am pus un localizator şi îl urmăresc, dar sunt la câteva ore în urma lui.

— Nu poţi ajunge la distanţa potrivită pentru a-i distruge nava?

Şi să-l ucid pe fratele meu? gândi Lanoree, dar nu-şi putu împărtăşi acest gând.

— Nu, Maestră. Cine îi finanţează nebunia, i-a dat o navă destul de specială. Nu pot să-i citesc semnătura, dar nu m-ar surprinde să descopăr că este Je'daii.

— Furată?

— Vă voi putea spune mai multe în curând.

— *Pata Solară* şi Malterra sunt aproape una de alta pe orbitele lor, zise Dam-Powl, încruntându-se. Ştii ce se întâmplă atunci când se apropie planetele alea. Interferenţe magnetice, furtuni spaţiale. Orice călătorie prin zona lor va fi imposibilă.

— Atunci, şi-a cronometrat călătoria la secundă, spuse Lanoree. A planificat *totul* în detaliu. Va trebui să-l ajung din urmă pe *Pata Solară*.

— Fă tot ce trebuie, Lanoree.

— Desigur.

— Orice.

Privirea Maestrei se înmuie. Lanoree nu răspunse pentru o clipă şi tăcerea dintre ele deveni grea. Apoi se gândi la nebunia lui Dal pe care abia o atinsese în Pan Deep şi cât îngrozitor se simţise.

— Fii puternică, Lanoree. Ştiu că eşti. Dar responsabilitatea este grea, preţul eşecului ar putea fi de neimaginat. Deci fii *puternică*. Experienţele de genul ăsta, astfel de tragedii, pot transforma un Je'daii bun într-unul grozav. Fie ca Forţa să meargă cu tine.

Lanoree dădu din cap şi întrerupse conexiunea. Rămase un timp aşezată în cabină, gândindu-se, întristată şi înfricoşată. Şi se surprinse găsind confortabilă prezenţa lui Tre. Însoţitorul ei Twi'lek veni să se aşeze pe scaunul de lângă ea. Ultima dată când călătoriseră astfel, fusese oarecum uşuratic, un fanfaron protector. Nu mai era cazul. Tăcerea era grea, dar niciunul dintre ei nu o rupse. Lanoree verifică sistemele navei şi privi scanerul, întotdeauna conştientă de faptul că el stătea alături, tăcut. La mult timp după comunicarea ei cu Dam-Powl, Tre se hotărî, în cele din urmă, să vorbească.

— Mi-e rău.

— La fel şi mine, spuse ea. Orice a devenit Dal, nu-mi vine să cred că ar...

— Nu, vreau să spun...

Tre se opri şi vomită copios între picioare. Ironholgs trosni alarmat, iar Lanoree se ridică de pe scaun şi privi mizeria. Sistemele suport ale navei porniră la maxim, dar filtrele de aer nu putură funcţiona suficient de repede pentru a înghiţi duhoarea.

— Oh, spuse Lanoree.

Tre gâfâi şi îşi şterse gura, transpirând şi tremurând.

— S-scuze.

— Nox, spuse ea. Am respirat prea mult din atmosfera sa.

— Tu cum eşti?

— Mă simt bine.

Oare? gândi ea. Se autoevaluă şi nu găsi nimic îngrijorător, în afară de emoţiile amestecate în privinţa lui Dal.

Dar mai erau încă două zile de călătorie până când ajungeau la *Pata Solară*. Dacă Tre se îmbolnăvea, nu putea face nimic altceva decât să-şi practice abilităţile medicale pe care le învăţase la Mahara Kesh. Şi dacă murea, ar fi avut ecluza. Dar ea *nu* se putea îmbolnăvi. Spera doar că boala lui Tre era rezultatul atmosferei otrăvite a lui Nox, nu ceva mai rău. Dacă la un anumit moment, va deveni contagios, s-ar putea să trebuiască să acţioneze.

Îşi mută privirea pentru o clipă de la Tre pentru a privi ecranele cabinei. Semnalul navei lui Dal era încă pe localizator, tot la opt milioane kilometri în faţa lor. Nu putea să-şi asume niciun risc.

Dar ştia că nu ar fi putut niciodată să-l arunce pe Tre, în viaţă, prin ecluză.

— Foloseşte-mi patul pentru a te odihni, zise ea. Voi curăţa eu. Bea multă apă.

Tre nu comentă. Trecu pe lângă ea, se întinse pe patul ei şi adormi aproape instantaneu. Lanoree se uită la voma răspândită prin cabină.

— Mi-aş dori să ai braţe, îi spuse ea lui Ironholgs.

Droidul răşni ceva care suna ca un chicotit.

* * *

În următoarele două zile, starea lui Tre nu se înrăutăţi, dar nici nu deveni mai bună. Mâncă doar cantităţi mici de mâncare, dar de cele mai multe ori o vărsă înapoi. Bău multă apă. Tremurând şi transpirând în patul lui Lanoree, somnul îi era tulburat şi murmurele din vise erau incoerente şi alarmante.

Lanoree petrecu cea mai mare parte a timpului pe scaunul din cabină, urmărind nava lui Dal şi furând perioade de somn scurte şi incomode. Visele îi erau vagi şi neplăcute. Se trezi de

mai multe ori cu ideea că ceva zbura în tăcere în jurul capului ei, zgâriind-o cu tentaculele sale cu cleşti şi căutându-i sângele.

Şi avu un vis în care privea din afara sistemului cum Tython însuşi, apoi Tythos, şi apoi fiecare planetă şi lună care le orbita, erau înghiţite în nimic. Miliardele de vieţi, şi iubiri, şi vise, erau şterse aproape într-o clipită.

Când se apropiară în cele din urmă de *Pata Solară*, accesă calculatorul navei pentru a-şi aminti de planeta aceea blestemată. Ştia că din punct de vedere ecologic era chiar mai neplăcută şi mai dură decât Nox. Cercetările îi amintiră cât de mult.

Pata Solară era prima planetă a sistemului. Orbita sa ajungea uneori la aproape patruzeci şi opt de milioane de kilometri de steaua Tythos. Era considerată o planetă solidă, totuşi o mare parte a suprafeţei îi era încontinuu tulburată, vulcanii şi cutremurele schimbându-i peisajul aproape zilnic. Zonele sale mai liniştite erau în principal la poli, şi aici erau localizate câteva comunităţi miniere. Era poate cel mai dur mediu locuit din sistem, totuşi, recompensele pentru mineri erau uriaşe.

Majoritatea rezistau doar unul sau două sezoane înainte să părăsească planeta şi să promită că nu se vor mai întoarce niciodată. Aproximativ 10 la sută dintre cei care merseseră pe *Pata Solară* în căutarea îmbogăţirii, muriseră acolo. Era o planetă flămândă şi, deşi oferea mult, lua, de asemenea, tot ce putea. Era, de asemenea, o curiozitate în sistem, deoarece orbita în sens invers faţă de restul planetelor. Erau unii care teoretizau că era doar un planetoid rătăcitor, care fusese atras în puţul gravitaţional al lui Tythos în vremuri imemoriale. Acest lucru ridicase mai multe supoziţii uimitoare şi, cu trei mii cu ani în urmă, avuseseră loc o serie de misiuni exploratorii a planetei, căutând orice semne de locuire anterioară. Dar nu fusese găsit niciunul: nici urmă de civilizaţie, nici ruine, nici dovezi că vreo formă de viaţă evoluase vreodată acolo. *Pata Solară* era o planetă moartă, care respira suflul fierbinte al rocii topite, şi restul sistemului o privea doar ca pe o resursă.

Chiar şi apropiindu-se de partea întunecată a *Petei Solare*, violenţa suprafeţei sale era evidentă. Iradia o strălucire constantă dintr-o reţea fină de lanţuri vulcanice, lacuri şi râuri de magmă, şi câteva umbre de nori de gaze nocive de mărimea

unui continent filtrau lumina, transformând-o într-o nuanţă roz aproape atractivă.

— Polul sudic, spuse Lanoree.

Nava lui Dal încetinise considerabil şi intra în atmosferă, pregătindu-se să se apropie de polul sudic al *Petei Solare*, dinspre partea întunecată a planetei. Ea calculase deja o rută similară, iar computerul *Pacificatorului* îi ducea deja într-acolo.

Exista posibilitatea ca Lanoree să poată chiar să reducă distanţa dintre ei şi să-l distrugă pe Dal înainte să aterizeze. Tunurile ei laser, personalizate, erau exacte şi puternice, iar *Pacificatorul* avea în dotare patru rachete drone care erau eficiente şi la opt sute de mii de kilometri. Dar dacă ar fi ratat, l-ar fi alertat despre prezenţa ei.

Da, de aceea nu deschise focul. Avantajul surprizei. Se convingea pe sine de asta în timp ce se pregătea să zboare spre suprafaţă, iar Tre îi privea fiecare mişcare.

— Aş vrea să pot veni cu tine, spuse el pentru a zecea oară.

— Ba nu, nu vrei, spuse Lanoree.

— E adevărat. Nu vreau. Mă duci în cele mai frumoase locuri.

— Asta o spune Twi'lekul care m-a dus la *Gropile*.

Tre o privi cum se pregătea. Îşi schimbă îmbrăcămintea şi, neavând sabia pe care o pierduse, luă o sabie de rezervă dintr-un cufăr de sub patul ei. Era arma cu care se antrenase înainte ca Maestrul Tem Madog să i-o fi făcut pe cea nouă. O cântări în mâini, o flutură de mai multe ori pentru a-şi aminti de greutatea ei.

Era surprinzător de confortabilă.

— Îţi vine bine, spuse Tre.

— Va trebui să fie suficientă.

Băgă sabia în teacă – teaca din piele de şopârlă îi rămăsese la şold – şi îngenunche din nou lângă pat. Scoase două blastere din cufăr şi le strecură la centură. Tre o privi cu sprâncenele ridicate. Lanoree ridică doar din umeri.

Un sunet din cabină îi semnală începerea coborârii. Simţi în stomac mişcarea familiară când intrară în atmosferă şi unitatea gravitaţională a *Pacificatorului* se opri, şi îl privi pe Tre, întrebându-se dacă va vomita din nou. Dar el se ţinu tare.

Îi indică faptul că ar trebui să-şi pună centurile, apoi se

aşeză lângă el.

— Nu vrei să aterizezi tu singură nava? întrebă el.

— O voi face. Când ne vom apropia de suprafaţă. Dar, Tre, îi strânse ea umărul, te las în *Pacificator*. În nava mea. Asta este casa mea şi am încredere în tine că o vei trata cum trebuie.

— O voi păzi, spuse el.

— Ironholgs poate face asta, iar nava are propriile ei sisteme de apărare. Tu doar… nu atinge nimic. Absolut nimic!

— Ai încredere în mine, spuse el zâmbind.

Avea ochii apoşi şi obosiţi, pielea palidă, iar lekkuurile îi erau neputincioase.

— Trebuie să am, spuse ea.

Pacificatorul se legănă şi se smuci atunci când ajunse în atmosfera violentă a *Petei Solare*. Luminile străluciră, sunetele de avertizare se auziră din panourile de control şi ecranele se întunecară pe măsură ce căldura încingea carena.

Lanoree se lăsă în cel de-al doilea scaun, preluând controlul asupra navei. Verifică scanerul, încărcă o hartă a terenului pe un alt ecran, şi accesă computerul navei pentru a descărca cât de multe informaţii putea găsi despre zona respectivă. Dal şi cei din *Stargazer* aterizaseră la un mic avanpost minier numit *Nebunia lui Ran Dan*. Conform înregistrărilor, mina săpa în adânc după o sursă de marionium şi petonium, ambele elemente fiind folosite atât pentru alimentarea navelor, cât şi pentru arme. Mina exista de aproape o sută de ani şi nu părea să fie deloc spectaculoasă pentru a fi avantajată faţă de celelalte afaceri de pe *Pata Solară*. Avusese loc o tragedie în urmă cu treizeci de ani, în care îşi pierduseră viaţa o sută de mineri. Apoi o grevă, în urmă cu optsprezece ani, care dusese la revolte violente şi la o eventuală cumpărare a ei de către forţa de muncă şi familiile lor din afara planetei. Făceau transporturi şi tranzacţii comerciale cu terţi de pe cel puţin trei planete, inclusiv Tython. Dacă *Nebunia lui Ran Dan* era o sursă de materie întunecată, nu înregistrase nimeni nimic, şi nici nu ştia cineva. Nimeni, în afară de Dal. Pe Lanoree o cuprinse, pentru scurtă vreme, o frică îngrozitoare că fratele ei găsise dispozitivul de urmărire pe care i-l pusese şi îl ataşase de o altă navă. O urmărise timp de trei zile, iar în tot acest timp, el se îndreptase spre Tython. Poate că obţinuse deja o anumită cantitate de materie întunecată, care aştepta să fie încărcată în

dispozitiv. Poate, chiar acum, se afla pe Tython, în Oraşul Vechi, coborând mai adânc decât fusese oricine şi se pregătea să activeze hiperpoarta. În orice moment...

— Dacă există într-adevăr acolo, mormăi ea.

Încă era nesigură. Dintre toate astea, existenţa hiperporţii era singurul factor nebulos. Dar dacă exista sau nu, pericolul era la fel de presant.

— Ăsta e Dal, spuse ea, privind scanerul care îi urmărea nava până când ateriză.

Pata roşie deveni albastră când rămase nemişcată şi Lanoree îşi coborî *Pacificatorul* spre sud, astfel încât să se poată apropia de *Nebunia lui Ran Dan* pe deasupra unui rift aprins de pe suprafaţa planetei. Avea nevoie de cât mai multă acoperire posibilă. De asemenea, avea nevoie de un plan. Dar timpul era scurt. Malterra şi *Pata Solară* se apropiau una de cealaltă.

Dal tot mai era cu un pas înaintea ei, aşa că va trebui să se descurce din mers.

* * *

Lanoree se ghemui în spatele unei stânci, uitându-se la mină şi la colecţia de clădiri adunate la nimereală în jurul ei şi se întrebă cum ar fi putut locui cineva acolo. Capul minei în sine se afla la baza unei pante de şist şi roci căzute, încastrat într-o structură şubredă de oţel, cu două macarale uriaşe care îi ieşeau din acoperiş. Clădirile din jur erau joase, construite aproape în întregime din piatră, şi conectate prin lanţuri, probabil pentru mersul între clădiri în timpul furtunilor cumplite care măturau zona. Nu existau ferestre. Trei crucişătoare terestre puternic blindate erau parcate imediat lângă zidurile clădirilor, iar epavele altor câteva erau împrăştiate prin zonă, corodându-se încet pe pământul steril.

Mai departe, de-a lungul văii joase se aflau trei platforme de aterizare pentru toate tipurile de cargoboturi, sau orice alte nave care mai puteau fi utilizate într-o astfel de atmosferă. Nava lui Dal se odihnea pe una dintre aceste platforme, şi abia acum înţelese Lanoree de ce nu reuşise să-l ajungă. Nava lui era un *Deathblaster*, şi încă una care văzuse ceva acţiune, poate chiar în timpul Războaielor Despot. O mare porţiune a flancului stâng fusese înnegrită de foc şi unele zone din corpul navei fuseseră,

în mod evident, înlocuite şi reparate, judecând după culorile şi stilul lor diferit. Era o navă cu aspect ameninţător, soră a faimoaselor *Deathstalker*, doar că erau suficient de mari pentru a transporta o încărcătură de bombe, echipamente sau pasageri. Acum erau şi mai rare decât *Deathstalker* – multe fuseseră distruse în timpul Războaielor Despot; multe altele fuseseră demontate după aceea de Je'daii; şi cele care supravieţuiseră, se aflau de obicei în mâinile mercenarilor, ale lorzilor războinici Shikaakwa sau ale unor colonii retrase de criminali de pe lunile lui Mawr. După viteza pe care o atinsese nava lui Dal, exista o bună şansă ca acesta să fi fost personalizată.

Verifică încă o dată zona din spatele grămezii de stânci, apoi alergă ghemuit spre *Deathblaster*. Se menţinu în umbre, ştiind că Dal i-ar fi lăsat pe unii din *Stargazer* cu nava pregătită pentru o evadare rapidă. Cercetând cu grijă, simţi două minţi, cu gândurile netulburate. Cei doi *Stargazer* erau încântaţi; planurile lor erau pe cale de a se împlini. Se întrebă ce ar fi spus Dal dacă ar fi ştiut cât de mult îşi coborâseră garda. Momentul cerea acţiune, nu diplomaţie. Deşi dezarmarea lor ar fi fost preferabilă, Lanoree nu mai putea risca nici cea mai mică şansă ca cei doi să vină după ea atunci când se afla în mină. Înainte să se mişte, căută confort în Forţă pentru ceea ce era pe cale să facă. *Măsuri disperate pentru vremuri disperate*, gândi ea. Şi îşi aminti cât de mulţi muriseră în agonie pe Nox. Aproape de motoarele încă fierbinţi ale navei, femela Iktotchi nici măcar nu ştiu ce o lovise, atunci când sabia lui Lanoree îi despărţise capul de pe umeri şi îi tăiase coarnele lungi, distinctive. Apoi sări în sus pe rampă, în navă, unde al doilea *Stargazer* stătea comic de nemişcat, cu capul înclinat către sunetul ciudat al oţelului care despicase carnea, pe care îl auzise de afară.

— Nu…, spuse el, dar Lanoree îl înjunghie în inimă.

Muri înainte să se prăbuşească pe punte.

Aruncă o privire prin cala navei. Era goală, şi acum pustie, exceptându-l pe mort. Fugi înapoi pe rampă şi se îndreptă spre mină. Aerul aprins îi ardea plămânii şi ştia că ar fi trebuit să îmbrace un costum de protecţie, cu aparat respirator. Dar nu voia ca mişcările şi simţurile să-i fie stânjenite în niciun fel şi, în curând, va fi în subteran. La clădirea principală a minei se opri şi se ghemui, uitându-se înăuntru prin crăpăturile din vechea

structură dărăpănată. Înăuntru nu se mişcă nimic şi nu simţi pe nimeni. Auzi o explozie în depărtare. Surprinsă, se întoarse şi ridică sabia. La kilometri distanţă, spre nord, dincolo de o mică înălţime, cerul strălucea de la focurile uriaşe şi pulsatoare ale unui vulcan activ. Norii de fum şi de cenuşă se ridicau la înălţimi de kilometri, iluminaţi din interior de furtunile electrice sălbatice. Bombele mortale de lavă se arcuiau prin aer.

Pământul se zgâlţâi de parcă i-ar fi fost frică. În interiorul incintei, se apropie de cele două lifturi care ofereau acces în mină. Ambele erau nemişcate, cu uşile puţurilor deschise, dar coborâse doar una dintre cuşti. Dacă o activa pe cealaltă, ar fi putut alerta pe oricine se afla jos. Se uită în puţul întunecat şi gol al liftului. Era o cădere lungă. Băgându-şi sabia în teacă, Lanoree scotoci în centura utilitară şi scoase trei segmente scurte de frânghie subţire şi puternică. Legă două dintre ele împreună şi formă un ham pe sub braţe şi în jurul încheieturilor. Apoi apucă strâns capătul celui de-al treilea segment în mâna stângă şi, fără să-şi acorde timp să se gândească la nebunia pe care o făcea, sări, aruncând frânghia în jurul unuia dintre cablurile întinse ale liftului, prinzându-i celălalt capăt, punându-şi picioarele pe cablul de oţel şi ţinându-se strâns. Se legănă o clipă până îşi găsi echilibrul, iar aerul fu umplut de un zumzet surd în timp ce cablul vibra de la impact. Începând să alunece în jos, îşi testă tăria cizmelor târându-se pe cablu, sperând că pielea dură nu va fi arsă de frecare, la coborâre. Asta ar fi durut-o. Acceleră, iar întunericul o învălui.

Cercetă înainte cu simţurile Forţei şi simţi spaţiul deschis din jurul ei, puţul pătrat şi armat la intervale regulate cu oţel greu. Mai repede decât se aşteptase, capătul veni spre ea şi ea trase de frânghii şi îşi apăsă puternic picioarele pe cablu pentru a încetini. Judecă greşit şi lovi tare acoperişul cuştii liftului, rămânând fără aer în plămâni şi provocând un zgomot care ar fi putut fi auzit de oricine era prin apropiere. Dar nu există nicio reacţie, niciun strigăt de alarmă. După ce îşi recăpătă respiraţia, Lanoree se lăsă în jos printre cabina liftului şi peretele puţului.

La prima vedere, mina îi aminti de tunelurile de dedesubtul turnului central al Staţiei Greenwood. Pâlpâiau lumini ocazionale de-a lungul coridorului îngust care ducea în două direcţii, iar pereţii şi tavanul erau foarte neregulate. Dar era *cald*. Căldura venea de undeva de dedesubt, podeaua

făcându-i cizmele să sfârâie şi o strălucire slabă păru să inunde coridorul, departe înspre stanga.

Simţi cum ceva se mişcă rapid spre ea de-a lungul coridorului. Ţinându-şi vechea sabie de antrenament în faţă, Lanoree fu lovită de o rafală de aer fierbinte şi aruncată la pământ. Se rostogoli într-o parte şi încercă să-şi recapete răsuflarea, dar vântul îngrozitor nu o lăsă. Explozia arzătoare – probabil ca rezultat al diferenţelor drastice de temperaturi – îi flutură hainele şi îi întinse pielea. Îşi închise strâns ochii.

Pata Solară încerca să o coacă vie.

Vântul fierbinte vui de pereţi şi apoi dispăru, iar Lanoree inspiră adânc. Mirosi transpiraţia. Deschizând ochii şi încercând să se ridice în picioare, simţi piatra grea legănându-se spre capul ei, şi îşi adună toate talentele în Forţă pentru a nu fi rănită, dar era mult prea târziu. Simţi o scurtă durere şi apoi căzu întunericul.

Capitolul 16
REPULSIE

***Un Je'daii are nevoie şi de întuneric şi de lumină, şi de umbră şi de iluminare, pentru că fără cele două nu poate exista echilibru. Dacă te îndrepţi spre Bogan, Ashla devine prea constrângătoare, prea pură; dacă o iei spre Ashla, Bogan devine un mit monstruos. Un Je'daii fără echilibru între cele două, nu este deloc Je'daii. El – sau ea – este pur şi simplu pierdut*.**

— Maestrul Shall Mar, *O viaţă în echilibru*, 7.537 TYA[33]

Blood spite era ca o umbră cu dinţi. Avea tentaculele lungi înfăşurate împrejurul ei, care, deşi subţiri şi uşor de rupt, o strângeau. Le smulse şi le lovi, iar mirosul şi gustul atunci când se rupseră, îi amintiră de câmpiile ierboase ale Templului Bodhi, de după-amiezile lungi de vară, de serile cu muzică şi discuţii în familie. Corpul chestiei săgetă iar şi iar, purtat pe aripi cu pene care nu făceau niciun zgomot în timp ce se zbăteau în aerul întunecat. Lanoree trimise o lovitură de Forţă neîndemânatică şi creatura se învârti prin aer. Tentaculele îi fură afectate, iar dinţii i se închiseră în gol.

Dinţii erau punctul său forte. Aripile, tentaculele, corpul, toate erau uşoare şi plăpânde, oferind mai mult o senzaţie de fantezie sau de părere decât de organism viu. Dinţii îi dădeau formă. Creatura atacă din nou. Lanoree simţi pe gât stropii de fluid cald şi nu fu sigură dacă era sângele creaturii sau al ei. Momentul de panică trecu. Poate că era fără arme, dar niciodată fără Forţă. Şi, cu toate că natura ciudată a acestei fiinţe o putea face imună la orice atac mental, Lanoree studiase la Stav Kesh. Îşi strânse pumnul, adună lovitura de Forţă şi o repezi spre

[33] Anul 7.537 TYA – Anul 28.916 BBY

blood spite. Creatura fu aruncată înapoi cu o viteză şi o putere atât de mari, încât multe dintre tentaculele sale fine fură smulse, căzând la pământ. Corpul îi căzu de asemenea şi se zvârcoli o clipă înainte să se liniştească. Lanoree îşi examină rănile. Sângerarea nu este prea rea. Neavând nicio dorinţă să aştepte alte creaturi, se grăbi spre piramidă.

Şi exista o putere aici. Era uimită de oraş şi cunoştea istoria sa, dar ceea ce începu să simtă, era dincolo sau în afara a tot ceea ce ştia. Nu era nimic fizic – niciun sunet în pământ, nicio greutate în aer – şi, totuşi, se simţi inundată de un sentiment de potenţial atât de puternic, încât dinţii îi scrâşniră, iar inima îi bubui. Era cea mai delicioasă frică.

Dar nu o va nimic descuraja. Îi luă urma lui Dal, singurele urme de om vizibile pe nisipul şi praful antrenat de vânt. Şi, când urmele lui dispărură pentru o vreme, ea continuă oricum, instinctul îndrumând-o mai departe. Intrase într-o zonă de vis. Era pe Tython, dar nu mai ştia când. Era acasă, dar nu se simţise niciodată atât de departe de ea. Puterea pe care o simţea dedesubt şi în jurul ei nu izvora din Forţă; şi, deşi chemă acea energie puternică, protectoare, care era întotdeauna în ea, de data asta nu găsi niciun răspuns.

Sunt respinsă de acest loc, gândi ea. Din păcate, nu fu surprinsă că Dal fusese atras aici. Ruinele erau atât de vechi încât majoritatea erau îngropate demult de efectele timpului sau erodate de vânt şi nisip, ploaie şi soare. Dar, ici şi colo, printre aceste mici dealuri şi văi puţin adânci se vedeau vârfuri de piramide, ziduri căzute sau scobituri în pământ.

Acele gropi întunecate se căscau şi păreau să expire energia aceea ciudată pe care o simţea. Şi chiar într-una dintre aceste gropi duceau urmele lui Dal. Înainte să se mai gândească la nebunia acţiunilor sale, Lanoree o luă în jos.

* * *

Mica baghetă luminoasă pe care o purta întotdeauna cu ea îi oferi o lumină blândă, dar, într-un fel, îşi dori să nu poată vedea. Străinătatea acelui loc o lovi. Toate celelalte locuri prin care mai fusese pe Tython, fuseseră create de şi pentru acele persoane care locuiau acum pe planetă – oameni şi Wookiee, Twi'leki şi Cathari, şi mulţi alţii. Caracteristicile lor ar fi putut fi

diferite, dar principiile de bază erau aceleaşi. Catharii erau relativ scunzi, iar Wookiee erau, de obicei, mai înalţi decât majoritatea celorlalţi, dar existau similitudini în caracteristicile lor care făceau confortabile locurile în care trăiau şi munceau cu toţii.

Aceste ruine erau diferite. Lanoree sări mai multe niveluri despre care, în cele din urmă, realizează că erau nişte trepte uriaşe, de parcă ar fi fost construite pentru giganţi. Pasajul prin care mergea acum era înalt şi lat. Chiar aerul pe care îl respira – nemişcat şi învechit, bătrân şi încărcat de praful veacurilor – părea mai potrivit pentru *altceva*. Tremură, ca şi cum ar fi fost privită, dar ştia că vedea doar profunzimea istoriei. Dar nu era ea prima care venise aici.

Urmele lui Dal, apăsate în praf, o atrăgeau mai departe. Erau distanţate şi adânci, de parcă ar fi alergat, iar ea se întreabă cum putea să-şi găsească drumul pe aici şi ce anume îi călăuzea paşii. Acea energie zdrobitoare părea să bubuie pe coridoare ca un puls prin venele unei creaturi uriaşe şi adormite. Era o imagine neconfortabilă, de care Lanoree nu se putea scutura, deşi ştia că era prostească. Oraşul Vechi era doar... un oraş foarte vechi. Arheologii mai fuseseră aici. Istoricii la fel. Unii veniseră, văzuseră ce era de văzut, şi apoi plecaseră din nou, intrigaţi, dar nu posedaţi. Alţii îşi petrecuseră toată viaţa cercetând acest loc. Câţiva nu mai fuseseră văzuţi niciodată, şi existau poveşti de asemenea adâncuri... Dar ea se întreabă dacă vreunii dintre ei mai simţiseră vreodată acel potenţial pulsator teribil, şi ce părere avuseseră despre el.

— Dal! strigă ea, surprinzându-se.

Vocea îi răsună din pereţi şi tavan, estompându-se în depărtare, dar părând să persiste mult mai mult decât şi-ar fi putut închipui. Mai târziu, coborând o altă scară gigantică, i se păru că încă mai putea auzi numele fratelui ei răsunând în întuneric.

Sau poate că, pur şi simplu, era doar o amintire.

* * *

Coborî mai adânc. Începu să se întrebe, deşi încerca să nu o facă, cine mersese pe aceste coridoare cu atâtea milenii în urmă. Se ştia atât de puţin despre Gree, dacă într-adevăr fusese

iniţial o structură Gree. Legenda spunea că posedau tehnologii uimitoare, misterioase, care le permiseseră să călătorească printre stele. Că fuseseră o specie nomadă, care explorase galaxia în scopuri necunoscute. Existau zvonuri despre sculpturi Gree, undeva în Oraşul Vechi. Dar unii credeau că le fabricase expediţia care se presupunea că găsise Oraşul Vechi.

Uneori, urmele lui Dal se estompau în zonele în care are podeaua părea că fusese suflată de praf, poate de furtunile subterane. Puterea creştea pe măsură ce energia aceea incredibilă se elibera, poate o dată pe an, sau o dată în viaţă. Erau atât de multe lucruri necunoscute, dar atenţia lui Lanoree era focusată. Intenţia ei *era* clară. Dal trebuia să fie salvat de el însuşi şi ea se va strădui atât cât va putea.

* * *

Lanoree pierdu noţiunea timpului. Crezu că abia trecuse o zi de când părăsise suprafaţa şi se aventurase aici. Era îngrijorată în privinţa găsirii drumului înapoi, dar existau urmele – şi ale ei, şi ale lui Dal – şi mai exista Forţa. Era o mângâiere pentru ea şi singurul motiv pentru care îşi putea menţine drumul.

Îi era foame şi sete. Apa curgea pe ziduri, pe alocuri, dar nu se putea hotărî să o atingă sau să o bea. Nu avea nicio idee de unde venea sau prin ce fusese filtrată, de-a lungul atâtor secole. Trebuiau să existe nenumărate locuri pe care timpul să le fi ascuns pentru totdeauna şi nenumărate lucruri care nu vor fi cunoscute niciodată.

Începu să strige după Dal din ce în ce mai des. Ecourile strigătelor ei păreau să se încontreze şi, uneori, i se părea că putea auzi coruri de Lanoree care îl implorau pe fratele ei să se întoarcă, să o ia înapoi, să vină la ea şi să plece acasă. Începu să i se pară că avea halucinaţii, dar nu putea fi sigură.

Ruinele erau atât de vechi încât nimic nu rămăsese neatins de trecerea timpului – uneori erau devastate, alteori doar atinse de amintirea faptului că entropia nu putea fi ignorată. Trecu de-a lungul unor pasaje mari cu tuneluri mai mici care plecau din ele şi, uneori, de nişe în pereţi care ar fi putut fi odată uşi, dar care fuseseră închise de mult timp. Tunelurile acelea mai mici ofereau posibilităţi tentante şi

terifiante, dar Lanoree nu se lăsă deturnată de pe cursul ei. Asta nu era o explorare, era o salvare.

Existau caverne mult mai mari – aproape ca nişte încăperi uriaşe – cu gropi cu forme ciudate în podea, care ar fi putut să păstreze cândva apa şi cu structuri verticale, având resturi de forme metalice. Poate că era tehnologie, putrezită în timp.

Simţi că se apropia de Dal.

Un pod metalic se întindea peste o râpă adâncă şi întunecată, din profunzimile căreia se simţea o respiraţie caldă. Podul gemu când îl traversă.

Întunericul o chema. Mirosea a oase prăfuite şi blană umedă, şi Lanoree traversă ultima treime a podului în fugă. Dincolo, era o altă peşteră mare, unde rândurile de trepte din jur arătau ca nişte zone de relaxare, iar un podium central purta rămăşiţele a mai multor obiecte mecanice verticale. Lanoree facu o pauză pentru a-şi trage sufletul.

În depărtare, se auzi un ţipăt.

* * *

Lanoree era târâtă. Vocile se auzeau urgente şi furioase, fără a face niciun efort să se ascundă. Simţi căldură pe corp în timp ce o lăsau jos. Se rostogoli într-o parte, cercetând după răni. Dar erau doar umflăturile şi vânătăile pe care le cunoştea deja şi alte câteva în plus. Încă mai avea armele şi comunicatorul de la încheietura mâinii. Nici măcar nu se obosiseră să o dezarmeze. Fie erau neghiobi, fie nu o mai vedeau ca pe o ameninţare.

Lovită din nou în cap, gândi ea. Maestra Kin'ade ar fi dezgustată. Încercă să îndepărteze o parte din durere, eliberând-o în Forţă şi o cuprinse o amorţeală calmă.

— Aproape am terminat. Te las să vezi.

Dal! Dar era mort, nu? Venise aici să-l caute şi găsise... Dar, nu, acela fusese un alt loc, în alte vremuri. Fusese în trecut.

Lanoree deschise ochii şi se adună, ridicându-se în şezut şi îmbrăţişându-şi genunchii la piept. Aerul din mină tremura de căldură. Mai mulţi oameni slabi şi îmbrăcaţi în haine reflectorizante şi cu căşti cu vizoare, se agitau în jurul unor echipamente miniere. Dal stătea aproape de ea, cu blasterul din mâna sa aţintit în direcţia ei şi îl însoţeau alţi cinci *Stargazer*.

Erau fără chip pentru ea, adepţi ai nebuniei lui. Dal era cel care îi capta toată atenţia.

— I-ai lăsat să mă omoare, şuieră ea.

Gâtul i se simţea uscat şi umflat, cu limba ca o piatră în gură.

— Da, i-am lăsat. Nu mai pot să fac aceeaşi greşeală.

Ameţită şi slăbită, Lanoree încercă să-i atingă mintea. Dal îndreptă blasterul spre faţa ei, cu buzele strânse şi întreg corpul încordat. Îl putea împinge cu Forţa într-o parte şi poate că ar fi putut fi capabilă să se ridice în picioare înainte ca ceilalţi *Stargazer* să o împuşte. Poate că îi putea distrage, cumva, pe toţi. Poate, la fel ca Maestrul Tave, se putea pierde în Forţă, devenind nevăzută suficient de mult timp pentru a-i dezarma şi a-i învinge. Dar nu credea asta.

— Atunci, împuşcă-mă, îi spuse fratelui ei.

În timp ce vorbea, mintea ei fu potopită de o mulţime de amintiri ale copilăriei lor, a dragilor lor părinţi, şi a vremurilor bune care acum erau în trecut. Era tristă, dar şi incredibil de furioasă.

— Tu şi Forţa ta...

— Destul cu discuţia, Dal! Împuşcă-mă şi termină odată!

— Ai ajuns până aici, spuse el zâmbind. Nu vrei să vezi al doilea cel mai mare moment al meu?

— Al doilea?

— Cel mai mare urmează să vină.

Dădu din cap dincolo de echipamentul miner, spre locul în care dispozitivul se afla pe sol, acum expus, cu cei din *Stargazer* stând la o distanţă respectuoasă de el. Era surprinzător de simplu: o carcasă metalică rotundă, cu mai multe porturi de conectare în jurul circumferinţei ei. Nu arăta deloc uimitor.

Minerii verificară afişajele ecranelor şi manevrară maşinăriile şi, deşi funcţionau ca o şoaptă, Lanoree se întrebă dacă zgomotul profund pe care îl simţea era cauzat de ceea ce au făceau ei aici.

— Nu, spuse ea. Sunt plictisită. O să mă omori oricum, aşa că de ce nu o faci acum, în loc de mai târziu? Frate.

Scuipă ultimul cuvânt, în speranţa unui reacţii din partea lui. Dar zâmbetul lui blând rămase pe loc. Încerca să-l atragă în acţiune, sperând ca, înainte să apese pe trăgaci, să existe un moment de ezitare, un moment de regret şi îndoială, de care ar

fi putut profita. Dar aici, Dal deţinea controlul. Lanoree simţea curgerea Forţei şi ştia că era la fel de puternică în ea ca întotdeauna, dar tot fratele ei bolnav şi nebun deţinea controlul.

— Iată, spuse un miner.

Maşinile din faţa lui vibrară uşor şi apoi se liniştiră şi o cutie metalică pătrată se ridică dintr-o gaură din podeaua minei. Lanoree mai văzuse aşa ceva în holoimagini şi ştia ce era – un cub de marionium, unul dintre cele mai instabile şi totuşi cele mai dorite elemente găsite în minele de pe *Pata Solară*. Dar ce se întâmpla cu materia întunecată? Era greşit tot ceea ce văzuse, auzise şi învăţase despre ea?

— În dispozitiv, spuse Dal. Ştiţi ce trebuie să faceţi.

Trei dintre *Stargazeri* păşiră înainte şi ridicară cubul, ducându-l spre dispozitiv. Lanoree se gândi să-i lovească cu Forţa, dar nu ştia ce efect ar fi putut avea asta. Aveau de-a face cu o tehnologie misterioasă, antică şi îşi aminti de călătoria ei în Oraşul Vechi, de acum nouă ani, de puterea pe care o simţise acolo şi de frica pe care i-o insuflase.

Trebuie să-i opresc! gândi ea. *Dar nu pot risca să declanşez dispozitivul*. Blocată între cele două dorinţe, se simţi sfâşiată de gravitatea ambelor posibilităţi.

— Nu, spuse ea atunci când cei trei *Stargazeri* dădeau deoparte un panou.

Inserarea era foarte simplă. Marioniumul străluci încet, în timp ce îl introduceau în dispozitivul lui Dal, apoi închiseră panoul şi se dădură înapoi.

— Deci, ce va urma…? întrebă unul dintre mineri.

Dar nu-şi mai termină întrebarea. Dispozitivul o termină pentru el. Începu să se activeze. Dal icni, iar Lanoree îşi dădu seama cu o certitudine îngrozitoare că el chiar nu avea nicio idee despre ceea ce făcea. Respecta nişte planuri vechi, urmărind un vis din copilărie. Habar nu avea ce făcea.

Se încordă, pregătindu-se să acţioneze indiferent dacă asta însemna sau nu moartea ei. Pentru că nu putea să lase să se întâmple ceea ce credea că va urma.

Se auzi un zgomot de măcinare când dispozitivul se mişcă pe podeaua de pietriş. Apoi se ridică şi pluti în aer, rotindu-se tot mai repede şi mai repede, până când păru să devină o ceaţă, să revină, apoi să se estompeze din nou.

Lanoree se simţi brusc rău. Era o reacţie fiziologică la ceva

foarte greşit.

— Oh, Dal, nu ştii ce...

Forţa însăşi se retrase. Lanoree căzu în coate şi genunchi şi vomită, apoi simţi o *îndoire* a Forţei, precum reacţia naturală a unei persoane de a se feri de foc. Pentru o clipă, Forţa dispăru din mina aceea şi în locul ei se afla doar dispozitivul, care încă se învârtea, se estompa, şi apoi revenea.

Şi apoi dispozitivul încetini până când se opri în aer, emanând un asemenea sentiment de putere malignă şi de energie de neînţeles, încât Lanoree vomită din nou. Slăbită, cu capul învârtindu-i-se, îşi ridică privirea spre ceilalţi din jur. Minerii erau la pământ, ţinându-se de cap. Dar cei din *Stargazer* jubilau, iar Dal era cel mai fericit dintre toţi.

— A funcţionat, şopti el, uimit şi încântat. A mers! Am făcut-o! Acum este gata. Şi-a făcut propria materie întunecată şi este gata – şi, oh, Lanoree, aş vrea să poţi călători cu mine.

Nu era sigură dacă era o pledoarie voalată şi nici nu încercă să afle. Nu-i păsa.

— Ai devenit un nebun şi un monstru, Dal. Singurul meu scop este să te dobor.

— Atunci, acesta este sfârşitul tău, spuse el încet.

Dispărându-i rapid euforia, îndreptă blasterul spre pieptul lui Lanoree şi apăsă pe trăgaci.

* * *

Lanoree alergă, atrasă de strigăte, ştiind că ar fi trebuit *să fugă de ele*, pentru că erau atât de groaznice. Dar ea coborâse în Oraşul Vechi ca să-şi salveze fratele, iar acum se temea că întârziase prea mult. Îi găsi hainele aproape de un lac subteran. Erau rupte şi umede. Adulmecă sângele. Miroasea familiar.

Suprafaţa lacului sclipi pe măsură ce undele se calmară până când dispărură.

Fără să-i pese de ceea ce ar fi putut să o audă, Lanoree îşi ţipă durerea în întuneric. Se lăsă în genunchi şi strânse hainele la piept, şi chiar dacă sângele vărsat de Dal încă era cald, sora lui începu să-l jelească.

Capitolul 17
ALCHIMIA CĂRNII

***Imersiunea în partea întunecată a Forţei poate părea mai puternică, mai eliberatoare, mai triumfătoare decât dacă exişti în echilibru. Dar numai din exterior. Nu fi tentat. Cei care sunt înghiţiţi de întuneric nu pierd doar echilibrul şi controlul. Îşi pierd şi sufletul*.**

— Maestrul Shall Mar, *O viaţă în echilibru*, 7.541 TYA[34]

În ultimul moment, ea apucă Forţa din toate puterile şi o aduse în faţa ei.

Apoi veni întunericul.

* * *

În visele ei, îl urmărea pentru totdeauna pe Dal prin Oraşul Vechi. El era întotdeauna chiar în faţa ei – o şoaptă după un colţ, un râset în următoarea peşteră, iar la suprafaţă, umbra lui abia era dincolo de atingerea ei, pe ziduri sau pe pantele dunelor. Cu un pas înainte, oricât de repede alerga ea, oricât de lent ar fi mers. Dar nu i se părea că o tachina. Exista o respingere între ei şi, în timp ce ea se îndrepta spre Dal, el se îndepărta de ea. Poate că respingerea aceea fusese acolo întotdeauna, chiar şi atunci când erau copii. Îşi aminti de multele dăţi în care se jucaseră împreună, dar acum i se părea, de asemenea, că toate acele vremuri erau cumva umbrite de cunoaşterea dorinţei crescânde de pribegie a lui Dal şi a resentimentelor lui faţă de familie; dar ea, cea din copilărie, putuse ignora toate acele aspecte ale lui. Vedea cu ochi adulţi expresia lui de copil şi ştia ce avea să urmeze.

---

[34] Anul 7.541 TYA – Anul 28.912 BBY

— Eu mă simt groaznic, spuse vocea, dar tu arăţi mai rău. Poţi să deschizi ochii? Deschide ochii. Te rog, Lanoree.

Lanoree încercă, dar pleoapele erau prea grele, capul îi bubuia şi parcă se extindea, presându-i ochii închişi.

— Strânge-mi mâna dacă mă auzi.

Încercă să i-o strângă şi un soare alb-fierbinte de durere îi explodă în piept şi prin corp, înjunghiind-o în gât, în maxilar şi în craniu. Încercă să ţipe, dar când inspiră adânc nu făcu decât să-şi înteţească şi mai mult durerea.

— Bine, stai liniştită şi...

Vocea se estompă, iar Lanoree simţi cum cădea. Adâncurile de sub ea erau întunecate şi pline de malignitate. S-ar fi putut să fie încă în peşterile şi sălile Gree de sub rămăşiţele de la suprafaţă ale Oraşului Vechi, sau în canalizările puturoase din Staţia Greenwood, sau în minele aprinse de pe *Pata Solară*. Nu conta unde era. Întunericul îi promisese moartea. Înotă prin întuneric, dar nu avu puterea să se oprească din cădere.

Se mişca. Căldura o lovea din toate părţile. Duhoarea de ars depăşi orice altceva – o arsură veche, adâncă.

Încă sunt în mină, gândi ea şi încercă să-şi deschidă ochii. Chestia pe care stătea întinsă lovi ceva şi o zdruncină, iar ea ţipă când durerea îi străbătu venele ca acidul. Încercă să folosească Forţa pentru a calma o parte din agonie, dar avu succes doar parţial. Mişcarea încetă şi o umbră apăru deasupra ei.

— Lanoree?

Văzu conturul lui Tre Sana în timp ce se apleca deasupra ei, lekkuurile fiindu-i profilate pe strălucirea roşie a împrejurimilor lor.

Ce se întâmplă? vru ea să întrebe. *A luat foc mina? Iar distruge Dal totul în urma lui? Mi-au luat Pacificatorul... Ce faci tu aici?* Dar tot ce ieşi din gura ei fu un geamăt adânc.

— Te scot afară, spuse el. Ironholgs te trage. Ce i-ai făcut? Nu este ca niciun droid pe care să-l mai fi văzut vreodată...

Simţurile i se înceţoşară din nou, iar Lanoree încercă din răsputeri să se agaţe de realitate. Dar ştia că era grav rănită. Se simţea scobită şi se întrebă cât de mare era gaura făcută de blasterul lui Dal.

Dal, fratele ei, cu blasterul lui...

De data asta, când căzu, Forţa fu acolo să o prindă şi, prin

agonie, avu un moment de extaz atunci când simţi cum o înconjura şi curgea prin ea.

* * *

Acoperişul minei ardea. Probabil că Tre o târâse până într-o cameră uriaşă, deschisă sub pământ, deşi nu-şi amintea să fi trecut printr-una în timp ce cobora. Plafonul înalt avea stropi roşii şi portocalii, galbeni şi albi, care se învârteau atât de încet, clocotind, încât putea să distingă forme şi caracteristici. Unele civilizaţii venerau focul şi acum ştia de ce. Dar dacă nu vor pleca în curând, vor fi consumaţi de el.

— Suntem aproape de navă, spuse vocea lui Tre. Lanoree... te trezeşti? Suntem aproape de navă. Şi atunci, la dracu', chiar voi avea nevoie de tine.

Aproape de navă? gândi ea. Apoi îşi dădu seama ce anume văzuse şi, pentru o clipă, durerea atotcuprinzătoare fu înghiţită de o frică pătrunzătoare, înţepătoare, care se târa din mintea ei, prin tot corpul.

Se aflau la suprafaţă, îndreptându-se către *Pacificator* şi cerul planetei era în flăcări. Având în vedere contextul, dimensiunea şi amploarea scenei de deasupra ei aveau mai mult sens. Aerul în sine părea să fi fost aprins şi vălătuci mari de flăcări se rostogoleau în toate direcţiile, explodând unele de altele în impacturi cataclismice. Fulgerele brăzdau cerul în raza ei vizuală, dungile violete despărţindu-se în mii de fire fierbinţi. Explozii şi mai mari bubuiră adânc în atmosfera de foc, extinzându-se în pete care trebuie să fi avut chiar şi zece kilometri în diametru.

— Malterra..., şopti Lanoree, iar umbra lui Tre se aplecă deasupra ei, lekkuurile zvâcnindu-i frenetic.

— Ce?

— Cealaltă planetă... Malterra... se apropie.

— Mie îmi spui.

Se ridică din nou şi continuă să împingă. Din undeva de unde nu putea să-l vadă, Ironholgs zdrăngăni şi clicăi şi auzi paşii rapizi ai picioarelor căptuşite ale droidului, în timp ce ajuta la transportul lui Lanoree înapoi la navă.

A cui fusese decizia să vină? se întrebă ea. Dar ştiu imediat. Oricât de multă personalitate ar fi proiectat în

Ironholgs, era totuşi doar un droid. Ar fi fost nevoie ca o persoană să ia decizia de a se aventura prin căldura şi haosul ăsta. Tre venise după ea... şi ea habar n-avea cât timp trecuse.

— Tre.

— Nu acum. Aproape am ajuns.

— Tre! gemu ea în timp ce valurile de durere iradiau din pieptul ei.

Targa se opri din nou, iar el se aplecă ca să o audă pe deasupra fulgerelor şi a vuietului focului.

— De cât timp…?

— Aproape o jumătate de zi, spuse el. Am văzut pe scanere cealaltă navă decolând şi când nu te-ai nai întors...

Lekkuurile lui tresăriră ca o ridicare din umeri.

— Oh, nu...

— Lanoree... ai o gaură în tine de mărimea pumnului meu. Nu am idee cum de mai eşti în viaţă. Aşa că taci din gură cât timp te duc la *Pacificator*, şi apoi...

Începu să împingă din nou, iar ei îi păru brusc rău pentru el. Habar n-avea ce să facă. Dar ea ştia. Rămase tăcută, plutind într-o mare de durere, până când Tre ajunse în cele din urmă la *Pacificator* şi o împinse înăuntru.

În timp ce uşa se închidea, Tre se strădui să o mute de pe targa improvizată în patul ei. Ea nu-l putu ajuta. În timp ce se odihnea cu capul într-o parte, examină targa şi fu cuprinsă de admiraţie. Era o uşă de la unul dintre lifturile minei, cu o latură zdrenţuită acolo unde fusese smulsă din montaj, iar la un capăt era fixată una dintre unităţile de suspensie ale lui Ironholgs. Părea că fumegă puţin, cu alimentarea pe terminate.

Lanoree ridică mâna.

— Tre. Vino aici.

Se aşeză pe pat lângă ea, transpirat, epuizat. Îşi aminti cât de bolnav fusese când îl văzuse ultima oară. Fusese cu doar puţin timp în urmă, dar deja arăta mai slab decât îşi amintea ea, şi mai în vârstă.

— Ia-mă de mână, spuse ea.

Vorbitul îi trimitea ace de durere în piept, dar trebuia să-i spună unele lucruri. O făcu, respirând cu greu.

— Mulţumesc.

Îi strânse mâna şi încuviinţă din cap, făcând o grimasă atunci când o cuprinse un alt val de agonie, dar nu îşi desprinse

privirea din a lui.

— Şi acum... trebuie să... ai încredere în mine.

Expresia lui Tre abia se schimbă atunci când îl instrui ce dulap să deschidă şi ce să scoată de acolo. Chiar şi când văzu ceea ce scosese, păru aproape să nu se sinchisească. Poate că văzuse mai mult din ceea ce putea face Maestra Dam-Powl decât suspectase Lanoree iniţial.

— Acum ajută-mă să mă ridic, spuse ea. Nu am foarte mult timp.

* * *

În camera aceea, cu mult timp în urmă şi înainte de tragedia cu Dal, era cu Maestra Dam-Powl, Lanoree încă avea ochii mari de mirare şi de potenţial, lecţiile pe care le învăţa făcând-o să se minuneze.

Viitorul tău stă în alchimia cărnii, îi spusese Dam-Powl. *Am văzut asta în tine, încă din momentul în care ne-am întâlnit, şi nimic nu m-a descurajat să o cred în continuare. Pentru unii, este un talent care se află la marginea acceptabilităţii. Este o putere provocatoare, intensă, şi trebuie să fii echilibrată pentru a o încerca. Nu trebuie să laşi alte dorinţe mai puternice să te ispitească. Latura întunecată se ascunde aproape de ceea ce facem noi aici, Lanoree, şi trebuie să fii mereu vigilentă. Nu te lăsa tentată. Nu te lăsa atrasă. Menţine-ţi echilibrul*.

Cuvintele îi rămăseseră întotdeauna în minte. Amintindu-şi-le acum, Lanoree făcu aşa cum i se spusese, dar era prea multă durere şi o presiune prea mare. Mintea ei voia să găsească echilibrul în Forţă, dar inima o trăgea în altă parte. Dal nu ar fi aşteptat ca ea să se pregătească. Fiecare moment pe care îl irosea aici, îi aducea pe toţi mai aproape de tragedie.

— S-ar putea să vrei să te întorci, îi spuse ea lui Tre.

Dar Tre scutură doar din cap şi rămase într-un colţ al cabinei, cu ochii pe jumătate închişi. După ce se va salva pe sine, va face tot ce putea pentru el.

Experimentul era aşa cum îl lăsase. Călătorind singură, avusese mult timp liber în care se putea concentra asupra perfecţionării acestei alchimii şi, deşi era încă tânără, ştia că talentul ei era mare. Dovada se afla chiar acum în faţa ei. Ridică capacul şi carnea se frământă. Sângele curgea prin venele

imperfecte, dar adecvate. Membrele vestigiale fluturau slab şi fără scop. Într-una dintre margini se deschise un ochi orb, cu pupila alb-lăptoasă. Chiar dacă ar fi văzut, nu era nicio minte care să înţeleagă. Irisul avea culoarea ca al ei pentru că totul făcea parte din ea.

Viaţa care anima carnea aceea fusese formată de Lanoree şi extrasă din Forţă. De-a lungul timpului, modelase colecţia de celule – luate din propriul braţ, cu un strop de sânge şi ceva măduvă – în forma asta, un obiect cu viaţă proprie. Mişcarea formei încă o tulbura, la fel ca şi familiaritatea sa parţială. Dar nu exista creier, nu era nicio minte şi fără o minte, era doar carne. Asta era tot. Carne vie, pulsantă, autoreplicatoare. Continuă să-şi spună asta, chiar dacă se întrebă dacă simţea vreo durere. Puterea pe care o experimenta uneori în timp ce modela carnea după propriile ei dorinţe era şocantă, dar acum găsi un sens în experimentele ei, în cele din urmă. *Nu este doar alchimie*, îi spusese Dam-Powl. *Nu este doar învăţarea artei de dragul artei. Exersează pentru a fi o artistă*.

Lanoree se adună, sprijinindu-şi mâinile de ambele părţi ale micului piedestal al experimentului. Rana îi era adâncă şi largă, cu marginile picurând şi arzând în profunzime. Dar, în momentul în care Dal încercase să o omoare, se ascunsese în spatele Forţei şi aceasta înghiţise o mare parte din impact. Dacă nu ar fi făcut-o – instantaneu, ca pe o acţiune instinctivă – inima şi plămânii ei ar fi fost împrăştiaţi prin mină. Fratele ei o crezuse moartă. Cel puţin îşi mai dăduse o şansă.

Respiră adânc şi salută Forţa care curgea prin ea. Închise ochii. Alungă durerea care ameninţa să o îngreţoşeze şi oboseala care o putea face să adoarmă şi apoi să moară. Forţa deveni mai puternică în ea, furnicând-o în vârfurile degetelor de la mâini şi de la picioare, apoi pe gât, în pieptul rănit şi o îndreptă spre experimentul ei. Alchimia prinse viaţă în interiorul ei. Era ca o stea arzătoare, cu un miez întunecat.

Asta chiar trebuie să văd, gândi ea, dar o cuprinse agonia, distrăgându-i atenţia. Puterea era minunată. Zâmbi. Carnea dinaintea ei începu să facă bule şi să fiarbă, şi fără să deschidă ochii, îşi dezbrăcă roba zdrenţuită şi lenjeria de corp şi se aplecă înainte. Mirosul de carne arzândă umplu *Pacificatorul*. Auzi un tânguit jalnic dinspre Tre, dar nu se uită. Dacă era speriat, putea să-şi acopere ochii.

Bogan se profilă şi ea deschise ochii minţii pentru a-i îmbrăţişa suprafaţa întunecată şi, în acelaşi timp, simţi o atingere caldă şi umedă între sâni. Îi mângâie rana furioasă şi i-o amorţi. Lanoree salută contactul şi căută mai mult, aplecându-se tot mai mult, până când ajunse chiar deasupra piedestalului cărnii.

Carnea mea, experimentul meu, alchimia propriului meu sine. O căută şi o găsi pe Ashla, o scânteie strălucitoare în Forţă. Şi, experimentând echilibrul, talentele cu care făcuse conoştinţă la Anil Kesh şi pe care le practicase atât mult, începură să funcţioneze, odată cu carnea.

* * *

Bogan era în visele ei. Fusese acolo înainte să devină Ranger, doar pentru puţin timp, în compania altora. O vizită educativă. Şi, în amintirile ei, Ashla era întotdeauna o lumină constantă care o atrăgea departe de întuneric.

Dar, în aceste vise, nu *exista* nicio Ashla. Stătea pe un deal de pe Bogan, lângă ruinele clădirilor de piatră vechi de mii de ani, privind în sus la un alt Bogan, care se uita în jos la ea. Două luni, ambele întunecate. Fără nicio speranţă de lumină.

* * *

Lanoree tresări, trezindu-se, şi se ridică, strângându-şi mâinile la piept. Era pe pat, încă goală, dar cu un cearşaf subţire strâns în jurul ei. Ironholgs clicăi. Tre stătea prăbuşit într-un colţ, cu capul într-o parte şi cu ochii abia deschişi.

— S-a trezit adormita, spuse el slab şi părea foarte bolnav.

Lângă patul ei, pe podeaua dintre ea şi Tre, se afla experimentul. Acum era uscat şi distrus, rămăşiţe pietrificate ale ceva mort de mult timp. Chiar şi sângele care picurase la baza sa era întunecat, uscat şi crăpat, de parcă ar fi fost acolo de mult timp. Se uită în jos la rana din piept şi inspiră adânc, cu o tresărire. Pielea îi era aspră şi cicatricizată, şi exista o mică adâncitură în pieptul ei. Dar gaura de blaster dispăruse. Închise ochii şi răsuflă adânc, răsucindu-se spre stânga şi spre dreapta şi nu simţi nicio durere înăuntru. Nimic deplasat. Nu lipsea nimic.

— Arăţi mai bine, spuse Tre.

— Tu arăţi mai rău.

Lanoree se ridică repede din pat, îşi smulse hainele, le puse pe ea, apoi îngenunche lângă Tre, punându-i o mână pe obraz.

— Cred că ceea ce m-a otrăvit pe Nox a atins undeva vital, spuse el. Inima îmi trepidează. Respiraţia... se încetineşte.

Lekkuurile îi erau inerte şi palide şi nu-i văzuse niciodată pielea roşie atât de spălăcită.

— Te pot ajuta, spuse ea, dar apoi se încruntă. *Chestia aia ofilită, uscată şi bătrână... nu a mai rămas nimic bun*. Nu cum m-am ajutat pe mine, ci folosind Forţa pentru a-ţi curăţa sângele. Pentru a-l purifica.

— Nu e timp, spuse Tre. Voi fi bine... am avut altele mai rele... Nu avem timp.

Şi Lanoree ştiu că avea dreptate. Nu mai era timp şi, poate, acum era chiar prea târziu. Poate că Dal nu o ucisese cu blasterul – *voise să o facă, voise să o omoare, o împuşcase ca să o omoare* – dar dacă ajungea în Oraşul Vechi şi iniţiase dispozitivul, atunci ar putea reuşi să o omoare până la urmă.

Lanoree deschise un compartiment şi puse o trusă medicală în poala lui Tre.

— Ţine. Medicamente. Îmi pare rău, Tre. Fă ce poţi pentru moment, şi voi...

El îi făcu cu mâna. Se repezi în cabină şi îşi trecu mâinile peste comenzile *Pacificatorului*. I se păru că parcă revenise acasă. Porni motoarele şi apoi făcu o pauză în timp ce nava tremura.

— Mulţumesc, Tre, spuse ea. Pentru că ai venit să mă salvezi.

— Doar pen'că nu am putut să-ţi fur nava, spuse el din spate.

Ea zâmbi, mulţumită că nu era nici pe departe persoana aceea rea care fusese cândva. Spera doar că va avea mai mult timp pentru a îmbunătăţi lucrurile.

Scanerele se aprinseră, luminile de avertizare sunară. Porni comunicatorul pentru a trimite un mesaj spre Tython, dar ecranul rămase o ceaţă de paraziţi şi trosnituri. Nu apăru nimic şi indicatorul de nivel fluctua rapid. Ar fi putut examina mai îndeaproape rapoartele, dar nu era nevoie. Uneori,

instrumentele dădeau glas la ceea ce era vizibil în mod evident. Afară, cerul şi suprafaţa *Petei Solare* erau frământate. Norii aprinşi şi fulgerele la care asistase când o scoseseră din mină Tre şi Ironholgs, se înmulţiseră. Acum arătau devastatoare. Fulgerele cădeau în jurul lor, făcând solul să se frământe şi aerul să se curbeze. Cerul era roşu intens şi portocaliu violent, striat ici-colo cu flăcări fierbinţi care se aprindeau cu explozii masive, tunătoare. Malterra era aproape. Gravitaţiile se luptau pe măsură ce fiecare planetă îşi exercita influenţa asupra celeilalte şi se părea că ambele căutau să domine.

S-ar fi putut retrage sub pământ în cele mai adânci mine, cum făceau în astfel de ocazii majoritatea minerilor de pe *Pata Solară*. Stăteau acolo timp de patru zile, simţind marile energii care se consumau mai sus şi lumea din jurul lor tremurând. Şi apoi urcau la suprafaţă pentru a repara daunele, şi mineritul începea din nou.

Dal a planificat totul, gândi Lanoree. *Trebuie să o fi făcut. Se întâmpla o dată într-un an Malterran, adică la un sfert de an de pe Tython; o astfel de coincidenţă nu poate fi un accident*. Dar Lanoree ştia că nu avea de ales. Dacă dorea, putea să consulte computerul navei şi să calculeze care erau şansele ca ea să poată să piloteze nava printr-o asemenea furtună. Dar nu i-ar fi plăcut niciodată să audă rezultatul.

— Poţi să vii aici, să-ţi pui centurile? îl întrebă pe Tre.

Auzi un geamăt, şi apoi paşii săi în timp ce venea să i se alăture. Duhnea a transpiraţie. Respiraţia îi era întreruptă.

— Probabil că voi vomita din nou.

— Nu-ţi face griji pentru asta. Ironholgs, pregăteşte-te pentru decolare.

Droidul trosni şi clicăi.

Lanoree crescu puterea motoarelor. Nava se simţea puternică şi încrezătoare în jurul ei şi, când inspiră adânc, la fel se simţi şi ea.

Sunt reînnoită, gândi ea. Ştia că simţul puterii şi al superiorităţii pe care le simţea erau greşite; talente ei în alchimie ar fi trebuit dezvoltate lent.

La dracu' cu Ashla şi Bogan. Avea de dus o luptă mult mai importantă.

— Acum e acum, spuse ea, iar *Pacificatorul* ţâşni de pe suprafaţa planetei şi se ridică în haosul cosmic.

* * *

Cea mai directă rută de la *Pata Solară* la Tython ar fi trecut chiar pe lângă Malterra. Lanoree programă ruta de patru ori şi de fiecare dată, computerul navei îi oferi o altul alternativă. Aşa că, în cele din urmă, prelua controlul manual, porni patru ecrane cu diagrame spaţiale diferite şi avu încredere în instinctele ei.

Nu există frică; există putere, gândi ea mantra şi folosi Forţa pentru a o vedea adeverindu-se. Simţea greaţă. Se convinse pe sine că era rezultatul vindecării, şi nu al echilibrului ei nerefăcut. *Dar carnea fusese puternică. Puternică şi cu potenţial!* Nu putea să-şi stăpânească emoţia pe care o simţise când practicase alchimia aceea misterioasă.

— Ar trebui să aşteptăm, spuse Tre lângă ea, slab şi speriat.

Ea nu-i răspunse. Ştia la fel de bine ca şi ea cât de multe erau în joc şi ce avans avea Dal asupra lor. Trebuiau să zboare cât de repede puteau. Nu exista nicio altă cale.

Pacificatorul încasă o lovitură în timp ce ieşea din atmosfera *Petei Solare*, dar nava fusese construită pentru a rezista. Zgomotul era extraordinar şi cu greu îşi auzea propriul strigăt. Centurile îi intrau în umeri şi piept. Ferestrele sclipiră de la căldura exterioară. Scaunul ei scârţâi în montaj, panourile slăbite zăngăniră şi se cutremurară, iar manşa vibră atât de tare în mâna ei, încât, în curând, îi amorţiră degetele şi antebraţul.

Nu se putea da bătută. Luptă cu furtuna şi se linişti cu Forţa, iar Dal era încontinuu prezent în ochii minţii ei. Îşi aminti de faţa lui atunci când ţintise blasterul spre ea şi de ochii lui când apăsase pe trăgaci, şi nu mai era nimic acolo.

Scannerele îi arătară că se afla la aproape cincisprezece kilometri deasupra suprafaţei planetei şi ea crescu puterea pentru a scăpa în spaţiu. Odată ajunsă acolo, spera că abuzurile pe care le suferea nava s-ar fi putut diminua.

Dar se înşelase. Spaţiul în sine era rupt şi sfâşiat de forţele exercitate de către cele două planete pe măsură ce se apropiau rapid una de alta. Aveau să treacă la doar o jumătate de milion de kilometri una de alta, şi părea o distanţă confortabilă. Dar zborul printre ele era ca al unei pene aruncată în vânturile de pe

câmpiile pline de iarbă ale continentului Talss. Instrumentele ei deveniră confuze de la haosul magnetic şi gravitaţional care dansa între cele două lumi. Ironholgs alunecă prin cabina din spatele ei şi se răsturnă pe o parte, scânteile scăpărând din mai multe fante de pe cap.

— Droidul tău a explodat, spuse Tre. Chiar şi vocea lui suna aiurea, ruptă în bucăţi de atacul incredibil asupra navei şi a tot ceea ce se afla în ea. Cât timp va mai trece până va exploda şi *Pacificatorul*?

— *Pacificatorul nu va exploda!* strigă Lanoree. O să-ţi cadă creierul prin fund înainte să se întâmple asta.

— Cred că a căzut deja, strigă el.

Era încântată să-i audă umorul, pentru că asta putea însemna că Tre se simţea mai bine. Poate că medicamentele pe care le luase îl ajutaseră. Dar nu se putea păcăli singură.

Îşi vindecase propriile răni teribile folosind procedee alchimice misterioase şi periculoase, dar Tre era diferit. Otravurile care îl măcinau ar fi putut fi încetinite, dar pentru a le opri, avea nevoie de servicii de specialitate.

Încercă să comunice cu Tython, să-i avertizeze, dar toate sistemele de comunicaţii rămăseseră nefuncţionale. La o oră după încercare, îi reveni mesajul, surprinzând-o cu aerul de disperare care se auzea din el. Se simţea rău, iar Tre vomita lângă ea. Cel puţin de data asta se întorsese de la ea înainte să-i dea drumul.

— Este a doua oară când îi faci asta navei mele! strigă ea.

Tre nu-i răspunse. Aruncă o privire peste el, iar el stătea cu bărbia atingându-i pieptul. Lekkuurile îi atârnau moi şi nemişcate. Porni unitatea gravitaţională, dar aceasta funcţiona defectuos în timpul furtunilor.

Stomacul îi trepida. Se apăsă înapoi în scaun. Ceva păru să se fi dezlănţuit în pieptul ei şi cercetă cu delicateţe, folosind Forţa pentru a simţi geografia rănii ei. Se simţea bine; vindecarea fusese bună. Poate că, pur şi simplu, fusese din cauză că îşi ţinuse respiraţia.

Timpul se scurgea mai departe, fiecare clipă părând o eternitate. *Pacificatorul* se cutremură şi vibră şi scoase mai multe zgomote. Nava era zdruncinată pe bucăţi. Fulgerele îi loviră de trei ori, a treia sarcină fiind atât de puternică încât fiecare sudură şi orificiu din corpul navei, panoul de control şi

structurile din interior se aprinseră de parcă ar fi ars. Lanoree ţipă tare, dar nu se auzi pe sine, şi se pregăti în linişte pentru moarte.

Nu voi simţi nimic, gândi ea, dar ştia deja ce va vedea în momentul morţii: nebunia de pe chipul fratelui ei.

Dar nava se menţinu întreagă şi nu muriră.

* * *

Când se aflau la un milion de kilometri de *Pata Solară*, Malterra trecuse de punctul cel mai mic de apropiere. Lanoree le urmări trecerea pe unul dintre ecranele scanerului şi se miră de forţele imense şi de presiunile exercitate acolo chiar şi în acel moment. Minerii stăteau înghesuiţi în minele acelea adânci, şi ea nu avu decât respect pentru ei şi le dori doar binele.

În cele din urmă, pe măsură ce furtunile părură să se liniştească, în loc să devină mai rele, efectuă o verificare completă a sistemelor navei. Ironholgs era tot nefuncţional, aşa că trebui să o facă singură. Fuseseră zguduiţi bine de tot. Suportul vital era deteriorat, dar aveau îndeajuns aer ca să ajungă până la Tython. Unul dintre tunurile laser fusese frânt, iar ea închise bateria care îi furniza energie, pentru a preveni vreo scurgere. O tijă de combustibil se rupsese şi o eliberă în spaţiu. Dar integritatea carenei era bună şi toate sistemele vitale ale navei erau funcţionale.

Pacificatorul era suficient de întreg ca să-i ducă până la Tython şi acesta era unicul ei scop. Trasă cel mai rapid traseu care să-i ducă în Oraşul Vechi şi predă controlul computerului navei. În timp ce-şi desfăcea centurile şi se ridica pentru a se strecura din nou în cabina principală, o lovi ceva.

Lanoree icni şi se lăsă la loc în scaun. O viziune. O furtună. O ondulaţie în Forţă, mult mai mare decât orice simţise până acum.

O navă, gândi ea. *O luptă. Moarte şi haos, şi unul dintre*...

Apoi, viziunea dispăru, abia lăsând un ecou în urma ei. Nava lui Dal? Nu credea asta. Nu simţise deloc că ar recunoaşte-o; într-adevăr, o cuprinsese o răceală şi un sentiment de străinătate păru să bântuie în umbrele minţii ei. În curând, dispăru şi el. Lanoree clătină din cap. Apoi îl ridică pe Tre de pe scaunul copilotului şi îl duse la pat. Ochii lui se deschiseră atunci

când ea îl întinse în pat.

— Într-o jumătate de zi vom intra în atmosfera lui Tython, spuse ea.

— Aruncă-mă, pur şi simplu, în spaţiu. Mă voi simţi mai bine aşa.

Se ridică încet şi se încruntă spre Lanoree.

— Cum te simti?

— Cum arăt?

— Acoperit de vomă.

— Asta e ceea ce simt.

Lanoree se aşeză lângă el, încruntându-se.

— Totul se simte atât de ciudat.

— Ei bine, tocmai ţi-ai vindecat o gaură în piept. Ar fi trebuit să fii moartă.

Se gândi la experimentul ei şi la viaţa pe care o obţinuse prin el.

— Poate, spuse ea. Am nevoie de odihnă. Se lăsă pe spate şi închise ochii. Trezeşte-mă când ne apropiem de Tython.

Fără ca macar să mai audă răspunsul lui Tre, căzu într-un somn profund şi tulburat.

* * *

Visele ei erau ciudate. Era conştientă că erau vise, totuşi erau mai înfiorătoare ca niciodată. Încercă încontinuu să se trezească, dar nu simţea că deţinea controlul.

Era o siluetă. Înaltă, cu glugă, cu armură, iar casca nemarcată îi ascundea trăsăturile. În mâna sa era o armă cum nu mai văzuse până acum. Era o sabie, dar ciudată, având ca lamă Forţa pură.

Era acelaşi vis, iar şi iar.

Doar mâinile de pe umărul ei şi vocea familiară o treziră din viziunea acea.

— Lanoree. Am ajuns la Tython. Dar ceva nu este în regulă.

Apropiindu-se de Tython, haosul de pe suprafaţa planetei era evident.

— Ce-i asta? întrebă Tre.

— O furtună de Forţă.

Lanoree nu asistase niciodată din spaţiu la vreuna, dar

aceasta părea mult mai violentă şi mai răspândită decât oricare alta înainte. Încercă să o contacteze din nou pe Maestra Dam-Powl, dar, deşi unitatea de comunicaţii funcţiona acum, semnalele nu mai puteau străpunge furtuna.

— A început deja, spuse Tre. Orice ar fi nebunia pe care încearcă să facă fratele tău, a început.

— Poate, spuse Lanoree.

Şi asta era marea ei frică. Dacă Dal iniţiase dispozitivul, poate că primul răspuns al lui Tython ar fi un fior de Forţa şi furtuni pentru a rupe suprafaţa planetei.

— Poate că am ajuns prea târziu.

Sări în cabină şi pilotă într-o scufundare aproape sinucigaşă în atmosfera planetei. Fiecare moment ar fi putut fi ultimul. Le va face pe toate să conteze.

Capitolul 18
ORIGINILE

***Nu uitaţi niciodată că am fost aduşi aici. Tython este o planetă bogată în Forţă, dar este şi un loc misterios, necunoscut pentru noi, existând aici cu eoni înainte de sosirea navei Tho Yor. Vârsta sa este mare, poveştile sale sunt şi mai mari. Noi sunt doar rezidenţi aici; adevărata noastră casă este în Forţă*.**

— Maestra Deela jan Morolla, 3.528 TYA[35]

Pentru Tre, coborârea trebuie să fi fost terifiantă. *Pacificatorul* se aprinse, carena scârţâind în semn de protest faţă de forţele incredibile şi de căldura teribilă, flăcările pătând geamurile, acceleraţia apăsându-l înapoi în scaun cu suficientă presiune pentru a-i face urechile şi nasul să sângereze şi lekkuurile să i se scurgă de sânge.

Lanoree abia băgă în seamă astfel de efecte fizice. Forţa era frământată şi cu cât se apropia mai mult de casă, cu atât se simţea mai pierdută.

Dar, deşi îl căuta pe Dal, cu planurile lui nebuneşti, nu era convinsă că furtuna aceasta avea vreo legătură cu el. O simţea peste tot pe Tython, izbucnind din locurile cele mai adânci ale lumii şi izvorând din înaltul cerurilor. Tulburarea era puternică, dar planeta rămânea încă solidă. Se gândi din nou la acea viziune din vis şi la sentimentul ciudat pe care îl avusese când trecuse prin spaţiul violent dintre cele două planete interioare.

Dal este ţelul meu, gândi ea. Apucând mai bine manşa, îndemnă *Pacificatorul* într-o coborâre şi mai dură, şi mai periculoasă. Îşi forţă nava dincolo de parametrii de proiectare şi o împinse într-o zonă periculoasă. Dar nu exista altă cale. Fiecare clipă care se scurgea între momentul actual şi găsirea

---

[35] Anul 3.528 TYA – Anul 32.925 BBY

lui Dal, ar fi putut fi una prea lungă şi ultima pe care ar mai fi avut-o la dispoziţie. *Pacificatorul* izbucni din norii de deasupra continentului Talss. Se îndreptă spre vest, zburând peste vârfurile dealurilor, urmărind scanerele confuze şi deranjate de furtuna de Forţă în curs de desfăşurare, şi un sunet urgent marcă o întoarcere parţială a semnalului ei de comunicaţii. Trimise imediat un semnal către Maestra Dam-Powl. I se răspunse în câteva momente, iar Maestra agitată apăru pe ecranul *Pacificatorului*.

— Lanoree, spuse ea. Eu... cel mai rău.

— Maestră! Dal mi-a scăpat, dar ştiu unde se duce şi ştiu ce are cu el.

Imaginea lui Dam-Powl păru să nu-i fi auzit mesajul. Părea mai în vârstă decât înainte, distrasă şi nu era la fel de adunată ca de obicei. Lanoree nici măcar nu putu să spună de unde transmitea Maestra; camera din jurul ei era curată, modernă şi goală.

— ...navă din afara sistemului...

Dam-Powl continuă să vorbească, dar Lanoree nu o auzi.

Ajustă câteva comenzi şi verifică nivelurile de transmisie. Dar efectele furtunii erau de netrecut.

— Maestră, sunt aproape de Oraşul Vechi. Sunt cumva Je'daii acolo, care să-l aştepte?

— ...retras, dar s-au luat măsuri, spuse Maestra Dam-Powl. Păru să se adune şi să se uite la Lanoree de pe ecran. Trebuie să-l opreşti. Orice se va întâmpla... pune-i capăt.

— Maestră?

— Simt că totul este pe cale să se schimbe, spuse Dam-Powl.

Începu să mai spună ceva, dar ecranul se albi şi vocea îi dispăru într-un sunet puternic de interferenţe. Lanoree mai încercă încă o dată, apoi opri unitatea de comunicaţii.

La ce se referise? O navă din afara sistemului? Se întorsese vreuna dintre navele trimise cu atât de mult timp în urmă? Lanoree fu mai mult decât intrigată, dar era, de asemenea, pornită pe calea ei, iar în cuvintele Maestrei Dam-Powl nu fusese nimic care să o descurajeze.

— Te rog, aterizează odată chestia asta, zise Tre. Nu mai am nimic de vomitat.

— Aproape am ajuns, spuse Lanoree.

Se uită la Tre, încântată că părea puţin mai bine. Poate că ceea ce îl otrăvise pe Nox putea fi tratat, dacă ar fi fost timp.

— Care-i planul? întrebă el.

Lekkuurile îi atingeau ambele părţi ale feţei de parcă voiau să-l mângâie.

— Plan? întrebă ea.

— Întotdeauna este aşa? îl întrebă Tre pe Ironholgs peste umăr, iar Lanoree zâmbi.

Droidul nu-i dădu niciun răspuns; unele dintre circuitele sale fuseseră prăjite şi avea nevoie de reparaţii. Din nou, *dacă ar fi fost timp*.

Nava se zgudui când un fulger de Forţă se năpusti în jos şi despică cerul. Lanoree se înfioră şi smuci nava într-o parte. Să se prăbuşească acum ar fi fost...

Se auzi un sunet dinspre senzori. Se aplecă spre stânga şi protejă un scaner de lumina reflectată din exterior, şi apoi o văzu. La câţiva kilometri în faţă şi la cel puţin treizeci de kilometri de primele ruine ale Oraşului Vechi.

— Ce mai e acum? întrebă Tre.

— O navă prăbuşită. Modifică comenzile senzorului, apoi se lăsă pe spate şi oftă de satisfacţie. În sfârşit, se întâmplă ceva bun şi pentru noi.

— E nava lui?

— Da. *Deathblaster*. Hai să aruncăm o privire.

Aduse *Pacificatorul* cu tunurile laser pregătite pentru orice agresiune. Nava *Deathblaster* ar fi putut fi o epavă, dar asta nu însemna că nu mai putea să lupte. O ocoli de la distanţă, căutând forme de viaţă. Nu era niciuna. Dacă cei din *Stargazer* şi fratele ei erau încă la bord, erau morţi.

Simţi un fior la acest gând, nefiind sigură dacă era durere sau regret.

— De ce nu o distrugi, pur şi simplu? întrebă Tre.

Nava aterizase dur, scoţând brazde din solul de pe un deal jos, rupându-se apoi când lovi o bucată de stâncă. Nu era niciun semn de foc sau de explozie.

— Nu o pot face pentru că s-ar putea ca dispozitivul să fie încă în interior, zise ea. Dar nu ăsta era adevăratul motiv. Aterizez.

Ateriză lin, iar *Pacificatorul* păru să scârţâie şi să ofteze uşurat. Când fu pe punctul de a vorbi, Tre ridică o mână.

— Cine va avea grijă de tine dacă eu rămân aici?

— Voiam doar să spun că nu trebuie să vii, zise Lanoree. Asta nu a fost niciodată lupta ta.

Faţa lui Tre se întunecă şi lekkuurile i se lăsară în jos pentru a comunica furie.

— E lupta *tuturor*, spuse el. Se întâmplă doar ca noi doi să fim singurii de pe aici.

— Sună ca un holoreclamă proastă.

Lanoree zâmbi şi deschise trapa. Cu mâna pe mânerul sabiei, cu simţurile Forţei înceţoşate de furtunile care devastau suprafaţa lui Tython, coborî încă o dată pe planeta pe care o numea casă.

* * *

Se despărţiră când se apropiară de nava *Stargazer* prăbuşită şi nervozitatea lui Lanoree crescu. Nu voia să-şi găsească fratele mort printre resturi. Nu era sigură dacă asta însemna că era o persoană bună, sau dacă era doar un sentiment iraţional de iertare. Pur şi simplu aşa era ea. Îşi păstrase întotdeauna speranţa pentru el. Chiar şi când întorsese blasterul spre ea şi mai avusese doar o fracţiune de secundă pentru a se proteja parţial cu Forţa, tot simţise că-i părea rău pentru el.

Poate că era o proastă. Dar în mod sigur, era şi sora lui. Spera că părinţii ei vor fi mândri.

Lanoree se apropie de navă şi o cercetă cu simţurile Forţei. Nu putea detecta pe nimeni înăuntru. Tre se apropie încet din cealaltă parte şi când ridică o piatră şi o aruncă în carenă, ea se repezi înainte pentru a bloca pe oricine apărea dinăuntru. Dar totul era tăcut. Urcă pe carcasa înclinată şi strecură o baghetă luminoasă printr-o uşă spartă. Interiorul era un haos – panouri de control zdrobite, fire şi cabluri atârnând, un scaun prăbuşit şi o spumă de impact întărită în jurul formelor goale a cel puţin patru persoane. Încă mai putea vedea două corpuri învelite în spumă, iar părţile expuse le erau grav mutilate de prăbuşire. Lanoree îi făcu semn lui Tre să aştepte unde era, apoi se căţără în interior. Niciunul dintre trupuri nu era al lui Dal. Răsuflă uşurată, apoi tresări la un fulger deosebit de puternic din exterior.

Nu exista nicio urmă de dispozitiv. Şi nici semne de luptă sau că fuseseră doborâţi. Furtuna de Forţă doborâse nava şi ea se miră de norocul pe care îl avea. Atinse carena la ieşire, apoi alunecă spre spatele navei, către motoare. Erau încă prea fierbinţi pentru a le atinge.

— Sunt la treizeci de kilometri de Oraşul Vechi şi sunt pe jos, strigă ea.

— Cât timp a trecut? întrebă Tre.

— Nu mult. Motorul încă este fierbinte. Dar va trebui să ne grăbim.

Fugiră înapoi la *Pacificator*, iar Lanoree decolă şi zbură rapid pe deasupra peisajului. Tre stătea lângă ea şi se uita la scanere în timp ce ea naviga prin văi şi în jurul unor vârfuri stâncoase.

Era mai mult decât conştientă de elementul surprizei pe care îl avea de partea ei încă o dată. Dal credea că murise. Apropiindu-se de Oraşul Vechi, experimentă câteva amintiri de ultima dată când fusese aici. După ce găsise hainele însângerate ale lui Dal şi-l crezuse mort, se întorsese la Anil Kesh pentru a înfrunta repercusiunile actelor sale finale. În urma anchetei despre moartea lui Skott Yun – pentru care vina îi fu atribuită doar lui Dal – îi fusese acordată o perioadă de odihnă, în timpul căreia călătorise acasă şi le spusese părinţilor ei tot ce se întâmplase.

Se învinovăţiseră pe ei înşişi, iar Lanoree dăduse vina pe sine. Se căscă o distanţare între ei şi când veni vremea să reînceapă restul *Marii* ei *Călătorii* – singură de data asta, o situaţie pe care avea să înveţe să o prefere – se apucase imediat de treabă.

Nu se mai întorsese niciodată în Oraşul Vechi. Dal era mort, ceva îl doborâse acolo şi nu mai era nimic de câştigat din vizitarea acelui loc. În plus, existase sentimentul acela de frică care o inundase, pe care îl atribuise vârstei imense a locului, istoriei sale necunoscute, misterului pe care nici măcar Forţa nu îl putea descifra. Nu mai vorbise niciodată despre asta. Credea că acel loc trebuia lăsat în pace pentru totdeauna. Şi acum, iată că se ducea din nou acolo.

— Senzorii nu arată forme de viaţă, spuse ea.

— Nu e niciun Je'daii aici? Cu siguranţă, ar fi trebuit să păzească locul în caz că el trecea de tine?

— Cred că Maestra Dam-Powl a spus că s-au retras. Arătă spre cer. Se întâmplă altceva. Dacă are sau nu legătură, cred suntem pe cont propriu.

— Voi Je'daii şi misterele voastre, spuse Tre, cu lekkuurile tresărind într-o ridicare din umeri. Aşadar, ei unde sunt?

— Probabil că au coborât deja.

— Să coboare?

— Există tuneluri sub ruine. Peşteri. Lacuri. Locuri adânci.

— M-am săturat de subterane.

Lanoree se uită la el, cu o sprânceană ridicată, deşi de data asta ea nu îi mai spuse: *Nu trebuie să vii*.

— Hai să o facem repede, spuse Tre.

— Te simţi mai bine?

— Medicamentele tale mă ţin în formă.

Lanoree ateriză nava şi se apropiară împreună de Oraşul Vechi.

Peisajul părea prea familiar, deşi fusese aici doar o singură dată. Era aproape ca şi când şi-ar fi dorit întotdeauna să se întoarcă. Deschise drumul printr-o vale puţin adâncă şi trecu de un deal care ar fi putut odinioară să fi fost o piramidă. Mergeau pe urmele a patru persoane, care se vedeau în iarbă lungă şi umedă. Inima îi bătea repede şi simţea cum o strivea o groază iminentă.

Ei chiar cred că sunt aici pentru a porni o hiperpoartă! gândi ea, iar ideea fu uluitoare. Dacă totul mergea prost, asta ar fi putut condamna întregul sistem. Dar dacă hiperpoarta era reală şi dispozitivul chiar funcţiona, Dal ar fi putut să facă un pas spre stele. Ce explorator nu ar fi simţit un fior de emoţie la un asemenea eveniment?

În cele din urmă se apropiară de o intrare în subteranele Oraşului Vechi, iar Lanoree o recunoscu drept cea pe care o mai folosiseră înainte. O cuprinse un sentiment puternic de *déjà vu*, şi multe lucruri care se întâmplaseră de când coborâse pentru prima dată, părură să fi fost un vis.

— Nu-mi place locul ăsta, spuse Tre, readucând-o la realitate. Se simte...

— Ciudat, spuse ea.

Simt că totul este pe cale să se schimbe, spusese Maestra Dam-Powl.

Lanoree îşi urmă din nou fratele sub suprafaţa lui Tython,

neştiind ce ar putea găsi dedesubt.

* * *

Nu la mult timp după ce coborâseră în subteran, dădură peste prima dintre măsurile lui Dam-Powl. Femela Cathar *Stargazer* fusese tăiată în mai multe bucăţi. Capul i se rostogolise pe o pantă uşoară şi acum se odihnea, privind în sus la ei. Restul zăcea împrăştiat prin tunel. Sângele era încă umed şi cald, iar mirosul lui le făcu rău. Ochii ei reflectară lumina baghetei lui Lanoree, privindu-i parcă acuzator, iar Lanoree simţi Forţa capcanei care fusese declanşată aici. Prinse în perete, erau mai multe capsule laser, toate epuizate acum. Dar îşi împliniseră scopul.

— Au mai rămas doar Dal şi alţi doi, spuse Lanoree.

— Şi acum ştiu că există capcane.

— Mă îndoiesc că vor mai cădea în următoarea.

— Să sperăm că nu vom cădea noi în ele, spuse Tre.

— Astea sunt puse de Je'daii, spuse Lanoree.

— Atunci trebuie să fie aici jos ceva care să merite protejat.

Lanoree nu-i răspunse, pentru că gândise la fel.

Consiliul Je'daii îi dăduse misiunea să-l oprească pe fratelui ei şi, cu siguranţă, presupuseseră că ar fi reuşit cu mult înainte să se ajungă la asta. Acesta era ultimul pas al planului său şi totuşi era cu un pas înaintea ei. Dar nu ar fi ghicit niciodată asta. Capcanele erau aici pentru a împiedica pe *oricine* să intre în adâncul Oraşului Vechi. Şi fuseseră plasate recent.

Continuară coborârea. Lanoree cercetă înainte, cu simţurile mai puţin zăpăcite acum. Poate că furtuna de Forţă de la suprafaţă se calma, sau poate că bucata aceea mare şi solidă a lui Tython, dintre ea şi furtună, acţiona ca un scut. Forţa se simţea tulburată, dar oarecum stabilă. O folosi cu încredere, iar următoarea capcană fu evidentă. Dal şi ceilalţi fuseseră, de asemenea, conştienţi de ea. Umpluseră o haină cu pietre şi o aruncaseră înainte, iar materialul mărunţit şi pietrele crăpate purtau semnele de arsură ale capsulelor laser epuizate.

— Se mişcă repede, spuse Lanoree.

— Cum poţi să-ţi dai seama?

— Acesta este fratele meu.

Lanoree îşi scoase sabia în timp ce mergeau mai departe. Recunoscu unele dintre caverne şi tuneluri, treptele mari care coborau şi gravurile ciudate de pe unii dintre pereţi, dar rămase concentrată. Urmărirea, măsurile luate de Je'daii, erau tot ce conta. Dacă ar fi existat, nu avea nici cea mai mică idee despre cât de departe putea fi hiperpoarta.

În timp ce traversau un hol cu stâlpi şi socluri din piatră cioplită, purtând sculpturi ciudate, erodate de timp, văzu o flamă în depărtare. Ilumină pentru o clipă o uşă înaltă, arcuită, înainte să se estompeze, apoi se văzu din nou. Era lumina alb-fierbinte a unei explozii laser.

— S-a declanşat o altă capcană, spuse Tre, iar Lanoree aprobă din cap.

Erau aproape. O luară la fugă. Poate că aşteptarea îi înăbuşi prudenţa. Urmărirea era aproape de final şi hotărârea ei de a-l înfrunta din nou pe Dal înainte ca acesta să declanşeze dispozitivul era singurul lucru care o interesa. Cercetă cu simţurile Forţei, nu detectă nimic greşit şi avu încredere. Nu se gândi la faptul că simţurile ei ar fi putut fi deranjate şi că Forţa tremura din nou în furtunile de deasupra.

Oricare ar fi fost motivul, merseră direct spre pericol.

Capcana laser fusese aşezată într-un tunel larg şi fumul încă se ridica din obiectul greu care fusese folosit pentru a o declanşa. Piatra fusese tăiată în două părţi strălucitoare. *Nu pot fi cu mai mult de o sută de paşi înaintea noastră*, gândi ea şi, în timp ce se concentra să alerge în linişte, să-şi ascundă mintea şi să se pregătească pentru ceea ce avea să vină, văzu o urmă de mişcare în stânga ei.

— Lanoree! strigă Tre în spatele ei, împingând-o înainte.

Poate că se împiedicase, împingând-o în timp ce cădea. Sau poate că o făcuse dinadins. Grindina de focuri blaster răsună prin tunel, spulberând stânca în bucăţi topite, iar *Stargazerul* trase de cinci ori înainte ca Lanoree să ridice sabia. Respinse încă două focuri şi sări prin tunel aproape fără efort. Ateriză lângă bărbat şi lovi cu sabia, tăindu-i ambele braţe chiar sub coate. Braţele şi blasterul căzură la pământ. Bărbatul icni în tăcere şi făcu doi paşi înapoi până până la peretele tunelului. Se uită în jos la cioturile sale, apoi la Lanoree, cu ochii larg deschişi.

Îi trecu sabia prin piept, tăindu-l aproape în două. Când căzu mort, ea se întoarse, gata să-i spună lui Tre să meargă mai

departe şi să fie atent, pentru că acum Dal şi ultimul *Stargazer* ştiau că erau pe urmele lor. Dar Tre nu mai avea nevoie să i se spună nimic, pentru că era mort. Un singur foc îl lovise în partea de sus a gâtului, arzându-l spre spatele craniul. Căzuse în faţă, cu braţele încă întinse.

— Oh, Tre, şopti Lanoree, pentru că nu ştia ce altceva putea zice.

Se repezi lângă el, gata să-i smulgă blasterul şi să alerge mai departe. La nasul lui se formase o bulă de sânge. Ea îi atinse încheietura mâinii şi simţi un puls slab, zbătându-se ca o pasăre prinsă într-o capcană. Rana arăta rău, totuşi încă mai respira. Dar Lanoree ştiu că nu avea timp pentru el.

— Îmi pare rău, spuse ea şi îl lăsă pe Tre în întuneric, alergând mai departe.

Singura consolare era cunoaşterea faptului că dacă el ar mai fi fost conştient, ar fi înţeles-o.

La fel cum fusese şi prima dată în adâncul Oraşului Vechi, acum era singură.

* * *

În curând, Dal fu şi el singur.

Fiind atentă, mai acordată ca niciodată la fluxul şi curgerea Forţei prin aceste camere antice subterane, Lanoree îl simţi pe ultimul *Stargazer* cu mult înainte ca el să ştie că ea era acolo. Se ascundea pe o treaptă înaltă care urca spre un perete masiv, cu blasterul îndreptat spre locul din care veniseră el şi Dal.

Lanoree urcă mai sus. Se mişcă repede şi în linişte, abia deranjând aerul din jurul ei şi era atentă în fiecare clipă la mişcarea care ar fi arătat că el o auzise sau o văzuse. Dar era ca o umbră. Când ajunse suficient de sus, sări înainte şi căzu peste *Stargazer*. Se gândi să-l întrebe unde se duseseDal şi cum era înarmat, dar nu putea risca. Îl văzuse pe unul dintre aceşti *Stargazeri* explodându-şi centura de sinucigaş, fără să stea pe gânduri. Şi presupuse că era şi ceva furie în spatele loviturii sabiei ei. Capul *Stargazerului* se rostogoli pe trei trepte mari, şi ateriză încet pe pământ, exact lângă ea. Ea începuse deja să alerge din nou. Poate că Dal nu ştia că ultimul *Stargazer* era mort, dar ar fi presupus că acum era pe cont propriu.

Doar el şi sora pe care o împuşcase şi o lăsase să moară.

— Dal! strigă Lanoree, surprinzându-se chiar pe ea însăşi.

Făcu o pauză, apoi zâmbi. Îi plăcuse să-i strige numele. Şi nu pentru că era fratele ei şi ea încă mai avea speranţe, ci pentru că, în sfârşit, nu mai era cazul. Nu mai avea nicio speranţă. Îi plăcea să-i strige numele pentru că în vocea ei putea auzi furia şi dezgustul pe care le simţea. Ucisese atât de multe fiinţe pentru a-şi alimenta fantezia. Încercase să o ucidă chiar şi pe sora lui.

Dacă părinţii lor ar fi apărut brusc, el i-ar fi ucis chiar şi pe ei.

— Dal! Vin să te opresc. Fără pledoarii! S-a terminat cu şansele! Doar tu şi cu mine, iar ultima dată când am fost aici jos, ţi-ai vărsat *propriul* sânge.

Vocea ei răsună cu ecou, umplând camerele imense şi tunelurile măreţe care, cel mai probabil, nu mai auziseră niciodată un astfel de limbaj. Se întrebă cum suna limba Gree şi ce se întâmplase în aceste locuri cu atât de mult timp în urmă. Simţi puterea grea şi densă care umplea locul şi nu-i păsă. Era obosită şi înfuriată. Echilibrul ei era tulburat, şi acum lăsa furia să o conducă. Îi ascuţea simţurile.

Mai în adâncuri, bagheta ei luminoasă se luptă mai tare ca niciodată să învingă întunericul. Poate, cu cât cobora mai mult, cu atât era mai dens întunericul.

Şi apoi apăru Dal, stând într-o cameră care ar fi putut fi cândva un loc de îmbăiat. Aruncase mai multe baghete luminoase într-un cerc aproximativ în jurul lui şi dispozitivul se odihnea lângă picioarele sale. Probabil că îl cărase el însuşi şi Lanoree fu uimită că obiectul acela atât de puternic nu avea mai multă greutate.

— Cred că am ajuns suficient de departe, spuse Dal.

— Nu mă mai opresc acum, spuse Lanoree.

Încetini, dar continuă să meargă spre Dal.

— Nu mă refeream la tine. Mă refeream la asta. Aici. Este suficient de departe.

— Aici? Ea se uită în jur. Dar unde este...?

Dal se apleacă pentru a atinge dispozitivul.

— Nu!

Scoase un blaster şi îl îndreptă spre capul lui Dal, băgându-şi sabia în teacă. Şi ştia, fără nicio urmă de îndoială, că

acum nu îi va fi greu să apese de trăgaci.

— Nu este o armă prea graţioasă pentru un Je'daii.

— Mi-ai furat sabia.

— Se pare că ai alta şi nu îţi este frică să o mânjeşti de sânge.

— Asta nu este atât de specială.

— Oh. Desigur. Da, am aruncat-o pe cealaltă în spaţiu.

El încă era pe jumătate ghemuit, cu degetele întinse şi ea îi privi cealaltă mână.

Ar trebui să-l împuşc chiar acum.

— Vino cu mine, spuse Dal.

— M-ai împuşcat.

— Şi totuşi eşti aici. Sora mea cea dură.

— Forţa m-a salvat. Ironic, nu crezi? Ţi-ai bătut joc de ea atât de mult, şi totuşi de la ea ţi se va trage sfârşitul.

— Mie mi se pare că un blaster îmi va aduce sfârşitul.

Rămaseră aşa o vreme. Lanoree nu se relaxă niciun moment – degetul era pe trăgaci, ochii erau aţintiţi pe Dal, simţurile Forţei fiindu-i ca un vulcan şi, totuşi, nu fu deloc pe deplin conştientă de ele. Furtuna se potolea, dar Forţa de pe Tython încă era agitată.

— Eşti un om rău, Dal.

— Mă lupt pentru ceea ce cred!

— Asta nu înseamnă că nu eşti rău.

— Nu mă voi opri, spuse el. Nu voi renunţa, Lanoree. Nu după atâta timp. Nu îţi dai seama? Nu o *simţi*? Nu ai *nicio idee*...

— Nu-mi pasă, spuse ea.

Dal se uită fix la ea, un Dal mai în vârstă şi mai nebun pe care tot nu-l recunoştea.

— Nu te întrebi deloc? zise el încet. Nu eşti nici măcar curioasă despre ceea ce ar putea fi acolo?

Ea nu răspunse.

— De unde am venit, spuse el. Originile noastre. Planetele pe care ne-am născut. Locurile unde aparţinem, dar de care am fost smulşi. Moştenirea noastră între stele, Lanoree. Nici măcar o mică parte din tine nu se miră?

— Ba da, spuse Lanoree după o scurtă pauză. Dar nu riscând tot ce ştiu şi iubesc.

— Atunci, împuşcă-mă.

Se aplecă şi mai mult. Degetul lui Lanoree se strânse pe

trăgaci. Apoi se relaxă din nou. În schimb, închise ochii şi îşi asumă cel mai mare risc din viaţa ei. Împinse spre el amintiri despre ei doi. Le împinse cu toată puterea. Forţa o părăsi cu un sunet moale şi, pentru o vreme, ea chiar era vie în amintire, aşa cum se forma în mintea lui Dal, fiind la fel de reală acolo, precum era şi în acest loc subteran vechi de îmbăiere pentru Gree.

Mergeau împreună de-a lungul râului de la Templul Bodhi, tineri, aproape fără griji, uitându-se la păsările care se cuibăreau în copaci şi la apa râului pe care coborau pâlcuri rotunde de iarbă, atât de mari încât păreau nişte insule mici. Tânăra Lanoree râdea încântată şi îl vedea pe Dal făcând la fel.

Ochii lui erau mari de surpriză. Pentru un moment, se întorsese acolo cu ea – şi Lanoree văzu ochii fratelui mărindu-se şi fiind înlăcrimaţi, acolo unde se aplecase peste dispozitiv, şi atunci ea gândi: *Acum!* Împinse din nou, dar de data asta nu mai era doar o amintire. Adunase fiecare imagine amară, aprinsă, distructivă, la care fusese martoră zilele trecute – exploziile şi moartea celor din Staţia Greenwood, din minele adânci de pe *Pata Solară*, ale celor care muriseră de sabia ei, ale cerurilor violente ale lui Tython – şi i le aruncă lui Dal. Mintea lui se retrase şi, pentru o clipă, faţa îi păru ca de copil, arătând şoc şi furie la înşelăciunea ei.

Apoi, fratele ei începu să ţipe. Se clătină înapoi, plângând de nenorocirea, de durerea, de suferiţa, pe care i le împinsese în minte. Lanoree îl împinse cu Forţa. El se dădu înapoi, apoi se împiedică în propriile picioare şi căzu.

Ea se duse la dispozitiv, cu blasterul încleştat într-o mână. *L-am oprit!* gândi ea şi o mare greutate dispăru din adâncurile pieptul ei. Îşi apăsă mâna acolo şi simţi căldura rănii vindecate.

Ţipătul lui Dal se estompă. Stătea, clătinând din cap, frecându-se pe faţă şi trecându-şi degetele prin păr. Respiraţia îi era chinuită, tremurând la fiecare inhalare. Fiind învins, ea se aştepta ca el să fugă. Şi l-ar fi lăsat să o facă. S-ar fi pierdut acolo şi ar fi murit, sau poate că ar fi coborât mai departe decât Osamael Or şi ar fi dispărut în Oraşul Vechi pentru totdeauna. Dar el nu fugi. Şi când ridică privirea, ea văzu o expresie complet diferită pe faţa lui. Furie.

— Ieşi din mintea mea! urlă el şi se întoarse spre ea.

Lanoree ridică blasterul, dar Dal fu, cumva, mai rapid.

Mâna lui ţâşni şi îl văzu aruncând ceva prin aerul dintre ei, iar apoi o durere rece îi izbucni în mână. Scăpă blasterul şi se clătină înapoi, uitându-se la lama subţire de metal care îi pătrunsese prin palmă. Apoi, Dal năvăli peste ea şi fiecare secundă în care fusese atent la Stav Kesh ieşi în prim plan. Surprinsă, Lanoree nu reuşi să oprească primele lovituri. Dal fusese întotdeauna abil în luptă, iar ea se feri de loviturile care plouau de peste tot. Îşi ţinu mâna rănită într-o parte, dar el se îndreptă spre ea, o lovitură atingând lama şi tăind-o şi mai adânc, apoi un pumn îi apăsă mâna pe şold şi, înşfăcând capătul lamei, i-o presă în haine. Lanoree ţipă de durere, iar Dal rânji.

Sări din nou pe ea, dar de data asta, îşi revenise suficient cât să fie pregătită. În timp ce Dal lupta cu talentul lui la artele marţiale şi cu toată puterea pe care o avea, la fel şi Lanoree se bază pe antrenamentul ei. Pe anii ei petrecuţi ca Ranger. Pe apropierea ei de Forţă. Se bază pe tot ceea ce ura Dal şi le folosi pe toate împotriva lui. Un pumn o lovi pe Lanoree în umăr şi ea îl împinse cu mâna nevătămată, aruncându-l cu Forţa prin cavernă. El se lovi de o coloană şi alunecă jos, luptându-se să se ridice din nou în picioare. Lanoree smulse blasterul şi nu ezită să apese pe trăgaci. Dar nu se întâmplă nimic. Blasterul căzut trebuie să fi fost deteriorat.

Dal se ghemui, luă o piatră şi o aruncă. Lanoree o respinse cu Forţa şi o spulberă în praf. Dal scoase două cuţite scurte de la centură şi atacă încă o dată. Lanoree aruncă blasterul inutil şi îşi scoase sabia, parându-i loviturile de cuţit. Ţinea lama cu o mână, dar chiar şi aşa, era sigură că era mai bună decât el. Aproape că îi fu milă.

Apoi el aruncă un cuţit spre faţa ei şi, în timp ce ea îl respingea cu Forţa într-o parte, sări spre dispozitiv. Lanoree nu avu timp să mai gândească şi, chiar dacă ar fi făcut-o, rezultatul ar fi fost acelaşi. Fulgeră cu sabia într-un arc înalt, de deasupra capului în jos, spre locul unde Dal ar fi atins dispozitivul. Închise ochii în ultimul moment şi simţi senzaţia înfiorător de familiară a cărnii tăiate de sabie. Ceva se mişcă şi lovi pământul, iar Lanoree trebui să se uite. Braţul drept al lui Dal stătea tăiat lângă dispozitiv, cu degetele încă întinse. Lama era îngropată adânc într-o parte a capului său. El căzu, mişcându-se uşor, cu pleoapele clipind. Se uită la Lanoree, corpul părând să i se relaxeze şi, pentru prima dată din copilărie, ea îl văzu pe Dal cel

adevărat, aşa cum fusese cândva. Dar el nu se mai recunoştea.

Ochii lui se înroşiră, sângele îi ţâşni din urechi şi nas, şi apoi rămase nemişcat. Inacţiunea bruscă şi liniştea veniră ca un şoc, iar Lanoree lăsă să-i scape un suspin greu, uimit, de uşurare şi durere. Îl sondă încet, aşteptându-se să simtă furie şi ură, mânia lui familiară faţă de atingerea Forţei şi hotărârea sa de a finaliza ceea ce începuse. Dar nu mai era nimic. Fratele ei murise şi tot ce mai rămăsese, era trupul acela rupt. Îi întoarse spatele lui Dal, asigurându-se că dispozitivul era în regulă. Simţi că era. De asemenea, se gândi că puterea aceea ciudată pe care o simţise aici cu nouă ani în urmă, era oarecum reţinută, fiind egalată de potenţialul zdrobitor al dispozitivului. Întunericul din interiorul lui era oribil, iar ea nu voia să aibă de a face cu el.

Lăsase sabia cu Dal. Nu era sabia ei adevărată. Şi nu avea nicio dorinţă să şteargă sângele fratelui ei de pe lamă.

În curând, va duce dispozitivul înapoi la suprafaţă şi apoi în *Pacificator* şi, dacă Tre trăia, îl va ajuta cu tot ce putea. Tre cel curajos. Îi va duce pe amândoi la Anil Kesh, la Templul Ştiinţei. Je'daii mai talentaţi decât ea vor examina şi vor păstra dispozitivul în siguranţă, şi vindecători mai buni ca ea îi vor acorda lui Tre toată atenţia lor. Ea le-o va cere. Va insista.

După aceea, avea să-i întâlnească pe Maeştrii Je'daii care o trimiseseră în misiune. Le va spune tot ce se întâmplase şi le va cere permisiunea de a recupera trupul lui Dal, astfel încât să-l poată duce acasă. Hotărâse că le va spune părinţilor ei totul. După toate astea, mai era o călătorie de făcut şi încă o întrebare de pus.

Maestrul Lha-Mi al Templului îi va da tot ce îi cerea, pentru că ea fusese cea care împiedicase un cataclism.

Ceea ce *nu* le va spune *vreodată* Maeştrilor Je'daii, era cât de mult timp rămase acolo, lângă corpul rece al fratelui ei, privind fix panoul de activare al dispozitivului.

Şi întrebându-se.

Doar întrebându-se.

Capitolul 19
S-AR PUTEA

***Nu pot spune nimănui ce am văzut în adâncul Oraşului Vechi. Nu există cuvinte. Dar sper că într-o zi o să le pot arăta*.**

— Dalien Brock, *Jurnale*, 10.661 TYA[36]

În cele din urmă, decise că părinţii ei mai puteau aştepta. Era o reuniune de care se temea şi nu numai pentru că îşi omorâse fratele.

Se temea cel mai mult de ea pentru că nu reuşise să-l salveze nici a doua oară.

Furtunile încă răvăşeau Tython, în timp ce ea ateriza cu *Pacificatorul* avariat pe una dintre platformele de la Anil Kesh. Nava avea nevoie de reparaţii, iar droidul ei avea nevoie de atenţie specială de la persoanele experte în astfel de tehnologii. Mai presus de toate, Tre era în echilibru între viaţă şi moarte. Făcuse tot posibilul pentru el, dar încercările ei ar fi putut fi inutile. Avea nevoie de atenţia cuiva cu experienţă în vindecarea prin Forţă. Vorbise cu el în fiecare moment al scurtei lor călătorii spre Anil Kesh şi, deşi se afla într-o comă profundă, spera că făcuse ceva bun. Cu siguranţă, o făcuse şi pe ea să se simtă mai bine, pentru că nu mai trebuia să vorbească singură.

Dar problemele întunecate ale lui Lanoree nu se terminaseră încă. Chiar dacă misiunea ei era aproape finalizată, simţea că pe Tython se întâmpla ceva mai important.

Maestra Dam-Powl o întâlni pe platforma de aterizare, cu gluga ridicată.

— Lanoree, spuse Dam-Powl cu o afecţiune autentică.

Lanoree se lăsă într-un genunchi, dar Dam-Powl o ridică într-o îmbrăţişare. Ea se supuse şi-şi lăsă capul pe umărul mai

[36] Anul 10.661 TYA – Anul 25.792 BBY

scund al Maestrei.

— Echilibrul tău este neliniştit, şopti Dam-Powl.

— Da, Maestră. L-am ucis pe fratele meu.

Dam-Powl oftă greu.

— Sunt vremuri negre. Te rog, vino cu mine ca să putem vorbi. Vom mânca şi vom bea. Compania ta va fi binevenită. Sunt Maestrul interimar al Templului în absenţa Maestrului Quan-Jang.

— El unde este?

— Plecat. Acum, vino. Dam-Powl îi întinse mâna. Spune-mi totul. Şi apoi am multe să-ţi spun şi eu.

— Am crezut că s-a terminat, spuse Lanoree, privind în sus spre est.

Fulgerele dansau acolo, iar vânturile puternice purtau ploaia înţepătoare pe suprafeţele expuse ale lui Anil Kesh. Sub templu, urla *Prăpastia*. Întunericul părea să se ridice de acolo, deşi era aproape amiază. Chiar şi după tot ce văzuse şi făcuse Lanoree, asta încă o făcea să tremure.

— Misiunea ta *este* finalizată, spuse Dam-Powl.

Priviră împreună trei Rangeri Je'daii care coborau cu grijă dispozitivul din *Pacificator*, aşezându-l pe un cărucior stabil şi împingându-l spre uşa deschisă. Era dus într-unul dintre laboratoarele lui Anil Kesh. Lanoree chiar spera că Je'daii vor putea învăţa din el.

— Dar începe ceva şi mai mare.

Maestra Dam-Powl îi spuse lui Lanoree despre nava extraterestră care intrase în sistem, explodase deasupra lui Tython şi apoi se prăbuşise undeva lângă *Fisură*. Poate chiar în Abisul Ruh. Sosirea ei provocase furtunile de Forţă înspăimântătoare, care încă loveau planeta, iar Je'daii erau neliniştiţi.

— Maestrul Quan-Jang este unul dintre cei mulţi care caută veşti despre nava prăbuşită, zise Dam-Powl. Mă tem că urmează vremuri de schimbări pentru Tython.

— Vă temeţi? întrebă Lanoree.

— A existat o perturbare în Forţă înainte ca nava să se prăbuşească. Un val de întuneric. O voce teribilă, îndurerată, şi apoi tăcere, când veni moartea.

— Şi eu am simţit-o, spuse Lanoree. Pe drumul dinspre *Pata Solară*.

— Mulţi Je'daii au simţit-o, spuse Dam-Powl. Cei de pe navă erau sensibili la Forţă.

— Din afara sistemului?

— Credem că da. Dam-Powl încuviinţă uşor, dar nu mai spuse nimic. Putea simţi nevoia lui Lanoree de a vorbi. Deci, acum spune-mi povestea ta, zise ea.

Rămaseră în laboratorul Maestrei Dam-Powl, iar Lanoree îi spuse totul.

— Rele lucruri, spuse Dam-Powl când povestea fu aproape terminată. Lucruri atât de rele. Sper că Tre Sana va putea fi salvat.

— E o persoană ciudată, spuse Lanoree. Fu surprinsă să se trezească zâmbind. Atât de dur când l-am întâlnit. Aspru. Egoist. Avea idei supărătoare şi chiar mi-a spus câteva lucruri pe care le făcuse. Nu pe cele mai rele pe care le făcuse, sunt sigură. Dar era foarte deschis în privinţa trecutului său. Unii l-ar fi numit rău, sau chiar diabolic. Dar m-a ajutat de mai multe ori şi am văzut persoana mai bună din interior.

— Şi eu am simţit-o, spuse Dam-Powl. De-aia l-am ales să fie ochii şi urechile mele.

— Chiar i-aţi promis tot ceea ce a spus?

— Da, spuse ea încet. Dacă va supravieţui, mă voi ţine de cuvânt.

— A venit după mine pe *Pata Solară* şi m-a salvat. Şi cred că a fost dispus să se sacrifice pentru a-mi salva din nou viaţa în Oraşul Vechi. El ştia ce era în joc. Dacă nu s-ar fi pus în calea salvelor de blaster, s-ar fi putut ca eu să fiu moartă.

— Abilităţile tale alchimice sunt... destul de remarcabile.

— Doar ceea ce m-aţi învăţat, Maestră.

— Nu. Ceea ce ai făcut nu poate fi învăţat, Lanoree. Eşti un talent natural. Fii doar atentă atunci când o să-ţi continui experimentele.

— Nu sunt sigură că le voi continua, spuse Lanoree.

— Oh, o vei face. Dam-Powl zâmbi, dar zâmbetul îi dispăru repede. Dar ceea ce ai făcut... Întunericul te ispiteşte. Te tachinează cu puterea pe care ţi-o poate da. Şi uciderea fratelui tău te-a împins înspre el. Simţi un conflict. Te simţi... confuză.

— Da, Maestră.

— Îndepărtează confuzia, zise Dam-Powl. Acesta e primul pas în confruntarea cu orice dezechilibru. Să ştii că eşti

tulburată sau să fii liniştită că nu eşti. Fii onestă cu tine însuţi. Şi... sunt aici, Lanoree. Suntem cu toţii aici pentru a te ajuta. Fiecare Maestru, pentru că... Ridică din umeri. S-ar putea să ne fi salvat pe toţi.

— Simt că echilibrul meu s-a dereglat, Maestră. Dar încă nu am căzut. Şi nici nu o voi face.

Dam-Powl ridică o sprânceană, apoi bău puţin şi se şterse delicat la gură.

— Deci, ameninţarea este anulată, iar alta se ridică în locul ei. Vei dori probabil să te odihneşti înainte de călătoria înapoi la Bodhi şi la părinţii tăi.

— Nu, spuse Lanoree. Încă nu mă duc acasă. Şi odihna va putea aştepta. Mai am întrebări.

— Oh, spuse Maestra Dam-Powl, dar ştia foarte bine că Lanoree avea mai multe de întrebat.

— Hiperpoarta. Am simţit-o.

— Ai simţit ceva în Oraşul Vechi, la fel ca oricine este talentat în voinţa Forţei. La fel cum *Prăpastia* provoacă tulburări, şi Abisul din Ruh, şi alte locuri de pe Tython. Fratele tău a avut dreptate într-o privinţă, cel puţin. Asta nu este planeta noastră.

— Dar am simţit o asemenea putere. Precum ceva care aşteaptă.

— Mi s-a terminat vinul. Trebuie să aduc o altă sticlă.

Dam-Powl se ridică şi dădu să se întoarcă. Lanoree o apucă de robă şi o trase înapoi, astfel încât să fie faţă în faţă. Era o mişcare îndrăzneaţă, să-i facă una ca asta unui Maestru. Dar Lanoree se simţea îndreptăţită.

— Maestră. *Există* o hiperpoartă acolo jos?

Dam-Powl se uită în jos la mâna lui Lanoree de pe mâneca ei, aşteptând până când fu eliberată.

— Dacă există sau nu – dacă ştie cineva sigur sau nu – nu schimbă cu nimic ceea ce ai făcut, Lanoree. Dacă dispozitivul Gree ar fi fost pornit, ei bine, s-ar fi putut să nu mai fim aici, acum. Prietene. Bând vin. E posibil ca întregul sistem să fi dispărut.

— E posibil, spuse Lanoree.

— Civilizaţia este construită pe cuvinte. Dam-Powl zâmbi. Îi slujeşti bine pe Je'daii, Lanoree. Îţi aminteşti când tu şi fratele tău aţi venit prima dată la Anil Kesh? Am văzut potenţialul din tine atunci. Şi când te-ai întors ca să-ţi finalizezi pregătirea după

ce crezuseşi că el murise şi am petrecut zile lungi împreună, în laboratorul ăsta... Făcu semn cu mâna spre colţurile întunecate şi spre lumânările strălucitoare. Atunci am ştiut sigur că într-o bună zi vei fi un mare Je'daii. Nu m-am temut să ţi-o spun. Şi astăzi, nu mi-e teamă să pretind un sentiment de mândrie, pentru că am avut dreptate. Tu *eşti* un mare Je'daii. Şi în călătoria ta, *s-ar putea* să fie necesar să înveţi când să te confrunţi cu ceva, şi când să-i întorci spatele. Când să-ţi asculţi Maeştrii şi când nu. Ridică din umeri. Hmm. Din nou cuvintele astea: *s-ar putea*. Înseamnă *poate*, dar înseamnă şi *forţă*. Poate că îndoiala îţi dă adevărată putere, nu, Lanoree? Echilibrul este uşor. Să-ţi pierzi echilibrul şi apoi să-l găseşti din nou, asta înseamnă că trebuie să fii mai puternic decât majoritatea. Şi eu am toată încrederea în tine.

Maestra Je'daii se întoarse din nou şi merse prin laborator, pe lângă băncile pe care ea şi Lanoree exersaseră alchimia şi manipularea. Când se întoarse cu o sticlă nouă de vin, Lanoree mai avea doar o întrebare de pus.

— Maestră, de unde au apărut informaţiile despre Dal, *Stargazer* şi aparatul lor?

Dam-Powl încuviinţă din cap, de parcă ar fi aprobat ceva pentru sine.

— Trebuie să te duci pe Kalimahr.

— Da, spuse Lanoree. Pe Kalimahr.

Îşi ridică paharul pentru a bea din nou.

* * *

În drum spre Kalimahr, Lanoree avu timp să se gândească la tot ce făcuse.

Echilibrul tău este neliniştit, spusese Maestra Dam-Powl, şi Lanoree nu putu să nu fie de acord cu ea. Întunericul îi bântuia visele, şi uneori se trezea visând la Bogan. Toate astea o tulburau, totuşi, călătoria ei nu era încă terminată. Când se va termina, în curând, era încrezătoare că era suficient de puternică pentru a-şi corecta dezechilibrul. Fu surprinsă să se simtă singură. Ironholgs rămăsese la Anil Kesh, fiind reparat de un *Călător* tânăr al cărui talent era mecanica; şi fără Tre, cabina i se părea prea mare, iar nava prea tăcută. Vorbi din nou singură, dar fu tristă că nu primea niciun răspuns.

I se spusese că prognosticul lui Tre era bun. Se gândi la încântarea pe care o simţise când auzise asta. Se gândi că poate îşi făcuse un prieten.

Un grup de *Călători* condus de Maestra Kin'ade căutase corpul lui Dal pentru o vreme, dar nu fu găsit niciodată.

Creaturi, gândi Lanoree. *Ar putea fi orice acolo jos. Există adâncimi*.

Rămase o vreme privind fix la experiment. Era zbârcit şi golit de substanţă şi ar fi trebuit să îl arunce în spaţiu. Totuşi, nu se putea hotărî să scape de el. Întunericul dansa în jurul cărnii împietrite, iar Lanoree încercă de mai multe ori să găsească viaţă în el. La început, fusese, pur şi simplu, mort. Dar apoi, la o jumătate de zi distanţă de Kalimahr, simţurile Forţei percepură un fir de carne care pulsa iar de viaţă. În timp, va reînvăţa alchimia cărnii. Atracţia era prea mare pentru a o ignora. Iar ea era îndeajuns de puternică.

* * *

Pe Kalimahr, nu fu nimic de găsit.

Apartamentul din turn al Karei fusese abandonat. Prejudiciul cauzat de lupta pe care ea şi Tre o duseseră cu droizii santinelă ai femeii grase, fusese reparat. Camera secretă pe care o descoperise Lanoree era curată şi goală, acum deschisă, ca parte a apartamentului. Toate lucrurile personale dispăruseră. Kara îşi părăsise apartamentul pentru prima dată în treisprezece ani şi ar fi trebuit să fie un imobil dorit. Şi, totuşi, nimeni nu voise să-l închirieze. Era ceva întunecat în spaţiul acela.

Orice anchetă pe care o făcu, referitor la locaţia Karei, se lovi de un zid. Majoritatea pretindeau că nu auziseră de ea. De câte ori folosise un truc subtil al Forţei pentru a citi mintea asociaţilor ei, găsi doar imagini confuze ale Karei, ca prietenă şi ameninţare, dar nicio indicaţie despre locul unde se afla. O cunoscuseră cu toţii şi minţeau despre asta. Dar când era vorba despre locul unde se afla, spuneau adevărul. Kara dispăruse.

Odată cu ea, după cum îi spuse Căpitanul de miliţie Lorus, plecaseră şi alţi câţiva membri de profil ai comunităţii Rhol Yan. Azi erau acolo, a doua zi... nu mai erau. Casele le erau abandonate, uneori încă pline cu bunurile personale. Interesele

lor de afaceri rămăseseră fără directori. Nu exista niciodată vreo urmă.

— Poate că e mai bine fără ei, sugeră Lanoree.

— Şi de ce ai spune una ca asta? o întrebă Lorus.

— Pentru că nu erau ceea ce păreau. Erau firi întunecate. Aveau privirile aţintite în altă parte şi, atunci când le convenea, lăsau să se scurgă informaţii către Je'daii. M-au adus aici. L-au făcut pe fratele meu şi pe adepţii lui să-şi accelereze planurile. Cred că, cel mai probabil, Kara şi cei ca ea au fost *adevăraţii Stargazer*.

Părăsi Kalimahrul în aceeaşi zi în care sosise, simţind că Lorus era bucuros să o văd plecând. Şi ea era bucuroasă.

Se gândi la reparaţiile lui Ironholgs. Existau maşini şi existau stăpâni; instrumente care funcţionau şi reacţionau, şi programatorii care le foloseau în scopuri proprii. Suspectă că Dal fusese o astfel de maşină, un instrument, iar Kara şi tovarăşii ei dispăruţi fuseseră adevăraţii stăpâni. Poate că Dal se mişcase prea încet cu planurile sale şi stăpânii lui doriseră să-l facă să le accelereze.

Şi ce putea fi mai bine decât să-i pui pe Je'daii pe urmele lui? Lui Lanoree nu-i plăcu sentimentul că fusese folosită şi totuşi era o idee care o bântuia.

Dar acum, destinaţia ei era din nou Tython. Părinţii ei o aşteptau şi era timpul ca fiica lor să revină acasă. După a doua slujbă de pomenire pentru Dal, va rămâne cu ei pentru un timp. Va rătăci singură pe câmpiile din jurul Templului Bodhi, poate că va înota în râu şi va urmări cum îşi împletesc păsările cuiburile.

Şi când va cădea întunericul, noaptea, se va întinde şi va contempla Ashla şi Bogan, şi locul de echilibru dintre ele.

SFÂRŞIT

Universul Star Wars
Anexe

ÎNCEPUTURI...

La început s-a numit Vechea Republică.

Nu a existat niciun document care să consemneze întemeierea Vechii Republici şi nici nu era necesar vreunul. Întemeietorii s-au estompat în pulberea istoriei. Ei au clădit singura comunitate galactică cunoscută vreodată care întotdeauna şi-a servit cetăţenii bine şi cu credinţă. Noi lumi i s-au alăturat odată cu trecerea secolelor pentru a împărtăşi conducerea sa benefică. Planete ce se aflau ele însele în primejdie datorită dezastrelor naturale sau izbucnirii unor revolte au putut să se îndrepte spre vecinii lor pentru a primi ajutor. Toate rasele, toate speciile inteligente, toate popoarele erau egale în faţa legii şi îşi trăiau viaţa cu drepturi care le garantau deopotrivă şansă şi libertate.

Vechea Republică s-a format pe temelia celor mai importante lumi ce existau la început, majoritatea fiind din centrul galaxiei... În vremea aceea au apărut şi primii Cavaleri Jedi. A fost o lungă perioadă de pace şi expansiune galactică determinată de inventarea şi progresul călătoriilor în hiperspaţiu. Păzitorii acestei Republici au fost Cavalerii Jedi, un Ordin viteaz şi neînfricat, numărând sute şi mii de membri ce a slujit la apărarea şi protecţia popoarelor Republicii. Înţelepciunea, bravura şi puterea lor au devenit legendă.

Trăgându-şi tăria comună de la Forţă, Cavalerii Jedi au menţinut pacea pe tot cuprinsul Galaxiei generaţii după generaţii şi au transmis mai departe crezul lor celor ce s-au dovedit deopotrivă capabili şi demni de cavalerism.

Prin strânsa ei coeziune Vechea Republică a devenit invulnerabilă faţă de orice atac dinafară. Nicio altă putere galactică cunoscută nu a îndrăznit o asemenea mişcare pentru că ea ar fi însemnat un eşec sigur. Cetăţenii Vechii Republici au putut dormi liniştiţi în paturile lor, aflaţi în siguranţă înăuntrul zidurilor lor politice.

Atacul a venit, totuşi. Dar, la fel ca în multe societăţi democratice, el nu a venit din partea unei forţe din afară, ci din interior. Decăderea a început pe măsură ce tot mai multe lumi s-au alăturat Vechii Republici. Oficialii locali au devenit susceptibili la influenţă şi mită, plecându-se cel mai adesea în faţa dorinţelor celor implicaţi în afaceri de comerţ interstelar. Senatul, slăbit de atâtea secole de pace şi mulţumire de sine, a devenit periculos de neglijent. Răsturnarea politică era inimaginabilă, dar inevitabilă.

SITH...

Un mare contigent dintre Cavalerii Jedi care fuseseră ademeniţi de partea întunecată a Forţei au fost expulzaţi din Vechea Republică. După ce au pribegit o vreme, ei au dat peste fiinţele umanoide cunoscute sub numele de Sith şi au adus această specie în stare de sclavie. Cei din partea întunecată au ajuns să fie cunoscuţi sub denumirea de Stăpâni ai Sith-ilor. Pentru următoarele câteva mii de ani imperiul lor avea să prospere şi să crească. În acest timp cavalerii Jedi decăzuţi începură de asemeni să facă experimente asupra supuşilor lor, convertind mulţi Sith în fanaticii războinici Massassi.

Naga Sadow a condus Imperiul Sith. El a văzut ocazia de a extinde Imperiul Sith şi a invadat Vechea Republică, însă armatele sale au fost înfrânte de forţele combinate ale flotei Vechii Republici şi ale Cavalerilor Jedi. Sadow cu o armată compusă din războinici Massassi a fugit spre marginile îndepărtate ale universului, oprindu-se în cele din urmă pe cea de-a patra lună a planetei Yavin. Aici dictatorul militar a început să facă experimente asupra celor ce l-au urmat, transformându-i

în fiare monstruoase. Aceasta a avut drept consecinţă Războiul Fiarelor de pe Sistemul Onderon. Maestrul Jedi Arca, Străjerul recent descoperitului Sistem Onderon trimise ucenicii săi Jedi pentru a pune capăt violentului Război al Fiarelor. Sub conducerea lui Ulic Qel-Droma, aceşti Jedi încearcă să aducă pacea pe Onderon, dar ei sunt permanent împiedicaţi de puterile răului ale Reginei Amanoa, o urmaşă a lui Naga Sadow. În cele din urmă conflictul vechi de secole se încheie odată cu sosirea Maestrului Arca, moartea Reginei Amanoa şi căsătoria Stăpânului Fiarelor Oron Kira cu Prinţesa Galia. Între timp, Cavalerul Jedi Exar Kun ce fusese instruit de Maestrul Jedi Vodo-Siosk Baas găseşte învăţătura interzisă a vechilor Sith. El imită căile demult decăzuţilor Sith şi le foloseşte pentru a crea o proprie filosofie a Codului Jedi. Cu aceste cunoştinţe Kun pune la cale o vastă şi puternică frăţie şi îşi arogă titlul de prim Stăpân întunecat al Sith. Kun şi alţi Stăpâni Sith preiau controlul asupra Galaxiei şi reînvie vechiul Imperiu Sith. Lor li se opun în mod violent sute de Cavaleri Jedi. Războiul Sith care urmează este un conflict teribil în care multe personaje istorice importante sunt ucise, inclusiv Maestrul Jedi Arca. Toţi Cavalerii Jedi se adună laolaltă pe luna-junglă într-un front unit contra cetăţii fortificate Sith construite de Exar Kun. Cavalerii Jedi aliaţi printr-o masivă lovitură nimicitoare distrug pe supravieţuitorii Massassi. La scurtă vreme după aceea Exar Kun este şi el ucis de Cavalerii Jedi. Spiritul său este surghiunit pe un tărâm al întunericului veşnic pe Yavin 4. Stăpânii Sith sunt înfrânţi şi nu se mai aude nimic despre ei până peste câteva secole, pe timpul războiului comerţului, pe Planeta Naboo.

IMPERIUL...

Un senator ambiţios şi lipsit de scrupule numit Palpatine s-a ridicat extrem de repede la putere, ajutat de către unii membri obscuri ai Senatului care începuseră să râvnească la mai multă influenţă şi autoritate. Promiţând că va face curăţenie în Galaxie şi va readuce Republica la strălucirea ei de odinioară, Palpatine a fost ales Preşedinte al Republicii şi s-a înconjurat cu acei oficiali lacomi şi avizi de putere care l-au sprijinit în ascensiunea sa. Ceea ce ei nu ştiau era că Palpatine îşi trăgea puterea şi carisma de la partea întunecată a Forţei. El avea însă

ambiţii mult mai mari decât i-ar fi îngăduit funcţia de Preşedinte, iar aceia care i-au netezit drumul spre înaltele sfere ale puterii politice se vor trezi curând înlăturaţi, întemniţaţi ori striviţi de mâna grea a lui Palpatine, în timp ce acesta îşi urmărea fără cruţare ţelul final. Din ordinul lui Palpatine, noul imperiu a început o cursă a înarmării cum nu a mai existat alta în istoria galactică. Imense nave cu o incredibilă putere de foc au sărit de pe planşeta de proiectare în existenţa reală parcă peste noapte. Progresul tehnologic ce a rezultat a determinat apariţia unei noi ştiinţe a războiului.

Sistemele din centrul galaxiei au fost primele care au căzut, guvernele lor planetare fiind înlăturate prin forţă, în timp ce legea marţială se extindea de la o lume la alta.

Sigur pe poziţia sa, înconjurat de un nucleu militar ce-i ştia de frică, Palpatine s-a autodeclarat Împărat. Pentru prima oară în nenumărate secole, lumile Vechii Republici s-au trezit conduse de un singur om. Toate drepturile personale au ajuns la cheremul capriciilor Împăratului, iar cele dintâi revolte împotriva lui Palpatine au fost înăbuşite aproape înainte de a izbucni. Cavalerii Jedi au fost vânaţi în mod sistematic şi executaţi sumar. Ei s-au văzut abandonaţi, trădaţi sau ucişi chiar de către aceia pe care îi apăraseră vreme îndelungată. Senatul marionetă ce fusese păstrat în funcţiune era permanent dezbinat, iar conducerea directă a fost încredinţată guvernatorilor regionali numiţi de Palpatine. Crearea unei arme teribile, una capabilă să distrugă o planetă întreagă cu un singură lovitură, a ţinut liderii îngroziţi ai fiecărei lumi sub ameninţarea anihilării. Steaua Morţii a fost ultimul cuvânt al lui Palpatine – asigurarea finală a puterii sale asupra miliardelor de fiinte pe care le conducea.

ALIANŢA REBELĂ...

Când imperiul lui Palpatine a ajuns la putere, un grup de cetăţeni de pe întreg cuprinsul galaxiei au început să se organizeze încet şi discret într-o Forţă Rebelă. Rebelii aveau un singur scop: distrugerea Imperiului şi întoarcerea la sistemul democratic din trecut. La început fără să ştie, acest grup curajos a avut aliaţi în Senat. Acei senatori planetari au înţeles pericolul extrem reprezentat de ascensiunea rapidă la putere a lui

Palpatine şi au pus la cale în secret răsturnarea lui printr-o mişcare de preemţiune care ar fi concentrat valul rezistenţei într-o forţă care să asigure libertatea tuturor locuitorilor Vechii Republici.

Senatorul Bail Organa din Alderaan şi senatoarea Mon Mohtma din Chandrila au pus la cale în secret un plan care, se spera, va împiedica drumul său spre Preşedinţia Senatului. Tentativa lor a eşuat deoarece ridicarea la putere deplină a lui Palpatine s-a produs literalmente peste noapte odată ce baza sa de politicieni corupţi a fost instalată. La o întâlnire în reşedinţa lui Organa în Casa Cantham din Oraşul Imperial, Mohtma a îndemnat la revoltă generală împotriva lui Palpatine şi a forţelor sale crescânde. Organa s-a opus, temându-se că o asemenea mişcare ar fi putut distruge nu numai pe Palpatine, dar şi întregul sistem de guvernare pe care ei luptau să-l salveze. Organa dedicase întreaga sa viaţă democraţiei Vechii Republici şi sistemului senatorial şi socotea că odată pusă în mişcare pentru a-l opri pe Palpatine anarhia nu va mai putea fi controlată.

Apoi o mică planetă din Sectorul Sern, lângă Lumile Centrale, a fost prima care a simţit urgia militară a lui Palpatine. Masacrul de la Ghorman a avut loc atunci când guvernatorul planetar ghormanez a refuzat să se încline în faţa lui Palpatine. Cetăţenii acestei lumi, sfidând o sporire Imperială a impozitelor au organizat un protest paşnic pe principalul port spaţial al planetei, blocând pistele de aterizare folosite de navele lui Palpatine. Zeci de persoane au fost ucise şi alte sute grav rănite când o navă militară condusă de Căpitanul (ulterior Marele Moff) Tarkin a aterizat intenţionat peste protestatari când venise să adune noile taxe. Acest eveniment a marcat moartea Vechii Republici şi în acel moment multe alte lumi au înţeles că sistemul democratic pe care îl cunoşteau s-a prăbuşit complet.

Bail Organa, îngrozit de o asemenea monstruozitate, a început să o ajute pe senatoarea Mohtma să deturneze fonduri şi arme în mâinile sufletelor curajoase care s-au unit în curând, formând celule de rezistenţă organizată. Încă şi mai important, poate, Organa şi mica sa grupare de simpatizanţi ai rebelilor din Senat au pus la dispoziţia liderilor rebeli informaţii strict secrete, permiţându-le să plănuiască lovituri prin surprindere împotriva navelor şi trupelor Imperiale.

Multele grupuri izolate de rezistenţă împrăştiate în toată galaxia i-au pricinuit puţine griji lui Palpatine. Conducătorii lor erau săraci, iar forţele lor dezorganizate. Ei aveau puţine arme şi desigur nimic din ceea ce ar fi putut face faţă forţelor imperiale însărcinate cu eliminarea lor. Multe unităţi de rezistenţă au fost dispersate sau chiar nimicite, iar planeta lor a fost pusă sub legea marţială.

Implicarea senatoarei Mothma în Rebeliune a fost descoperită de poliţia secretă Imperială, dar înainte ca ea să fie prinsă, o informaţie dintr-o sursă amicală ajunsă la urechea lui Organa i-a permis să părăsească capitala imperială. Astfel ea a evitat capturarea şi dedicându-se cu totul distrugerii Imperiului a devenit Şeful Statului Major al Alianţei Rebele.

Lucrând la organizarea unei Alianţe a Planetelor Rebele, primul său succes a venit la o conferinţă secretă ţinută în sistemul Corellian. Întrucât Mohtma a arătat numeroşilor lideri ai grupurilor de rezistenţă dispersate cum o conducere centrală ar duce la îmbunătăţirea comunicaţiilor, la un acces mai mare la fonduri, aprovizionare şi armament cele trei grupuri principale de rezistenţă au căzut de acord să se unească într-un grup coerent. Acest Tratat Corellian a pus bazele Alianţei care în scurtă vreme şi-a sporit puterea graţie nou-formatei unităţi.

Declaraţia Rebeliunii, ratificată la aceeaşi conferinţă, l-a sfidat în mod făţiş pe Palpatine şi chiar i s-a adresat personal. Ea prevedea, între altele:

„Ai dezorganizat Senatul, vocea Poporului;

Ai instituit o politică flagrantă de rasism şi genocid împotriva popoarelor non-umane din galaxie.

Ai înlăturat conducătorii aleşi ai planetelor, înlocuindu-i cu Moff-i şi Guvernatori după bunul tău plac;

Ai mărit impozitele fără consimţământul celor impozitaţi;

Ai ucis şi întemniţat milioane de persoane fără a beneficia de un proces;

Ai extins armata dincolo de limitele necesare şi prudente, doar pentru unicul scop de a-i oprima pe supuşi;

Noi, Alianţa Rebelă, în numele şi cu autoritatea fiinţelor libere din galaxie declarăm în mod public şi solemn intenţiile noastre:

Să luptăm şi să ne opunem ţie şi forţelor tale prin orice

mijloace care ne vor sta la îndemână;

Să refuzăm orice lege Imperială contrară drepturilor fiinţelor libere;

Să provocăm distrugerea ta şi distrugerea Imperiului Galactic;

Să eliberăm pentru totdeauna toate fiinţele din galaxie;

Pentru îndeplinirea acestor ţeluri noi punem chezăşie proprietăţile, onoarea şi vieţile noastre"

Lumile de pe întinderea galaxiei s-au unit în lupta contra tiraniei lui Palpatine şi a Imperiului său. Divergenţele care existaseră cândva între rase şi specii au fost aruncate peste bord, deoarece dorinţa comună de libertate a devenit centrul de greutate al vieţilor lor. Piloţi spaţiali au străbătut distanţe interstelare, adeseori în mici nave de luptă, cu riscul de a fi detectaţi şi întemniţaţi de imperiali, în scopul de a se alătura Rebeliunii.

